

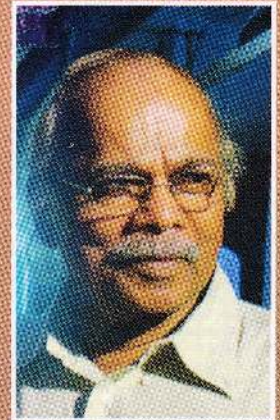
இதழ் 52 நவம்பர் 2018

காசம்

ISSN - 1715-4030 ரூ.150 (இந்தியா மட்டும்)

இசை மீதான
பற்றை மட்டும்
அறுக்கமுடியவில்லை
- இசையமைப்பாளர் கண்ணன்

'நாவல் என்பது நம்மை இழுத்துக்கொண்டு
ஓடும் ரயில் வண்டி என்பது பாமர ரசனை'
- எழுத்தாளர் தமிழவன்



குவாலிற்றி பீறெட் பேக்கரி

QUALITY BREAD BAKERY

1221 Markham Road, Unit 10 & 11 (Markham & Ellesmere)



இப்பொழுது உங்கள் ஒன்றுகூடல்களுக்கு தேவையான
தோசை, நூடல்ஸ், புட்டு, புரியாணி, இன்னும் பல
சுவையான உணவு வகைகளை மலிவாக ஒட்டுக்குப்
பெற்றுக் கொள்ளலாம்,

உங்களுக்கு தேவையான சிற்றுண்டி வகைகளை
எங்களிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்

வெல்ல முடியாத மலிவு விலையில்!

Tel: **416 431 9829**

காலம்

இதழ் 52 நவம்பர் 2018

ஆசிரியர்

செல்வம் அருளானந்தம்

ஆலோசனைக் குழு

என்.கே.மகாலிங்கம்

உஷா மதிவாணன்

அட்டை வடிவமைப்பு

கருணா

இதழ் வடிவமைப்பு

1st Step

தொடர்பு முகவரி

SELVAM ARULANANTHAM

84, COLELUKE LANE

MARKHAM, ONT

L3S 0B7

CANADA

Email : kalam@tamilbook.com

Phone : +1 416 731 1752

177/103, Ambals's Building

Avvai Shanmugam Salai,

Royapettah, Chennai - 600 0014.

Email : kaalammagazine@gmail.com

Mobile : +91 95000 45611

சந்தா (தயால் செலவு உட்பட)

இந்தியா

ஒராண்டு சந்தா : ரூ. 250

இராண்டாண்டு சந்தா : ரூ. 450

ஐந்தாண்டு சந்தா : ரூ. 1,000

ஆயுள் சந்தா : ரூ. 4,000

பிறநாடுகள்

ஒராண்டு சந்தா : ரூ. 750

இராண்டாண்டு சந்தா : ரூ. 1,400

ஐந்தாண்டு சந்தா : ரூ. 3,600

ஆயுள் சந்தா : ரூ. 10,000

சந்தா செலுத்த விரும்புவவர்கள் பின்வரும் மின்னஞ்சல் முகவரி அல்லது தொலைபேசி எண்ணில் தொடர்பு கொள்ளவும்.

மின்னஞ்சல்: kaalammagazine@gmail.com

தொலைபேசி: +91 95000 45611

ஒருவேளை இதழ் இடையில் நின்று போனால், மீதி சந்தாத் தொகை திருப்பித் தரப்படும் என உறுதியளிக்கிறோம்.

எம் நினைவு நிறுவனங்களை
வளர்த்தெடுப்போம்

03

இரு கவிகள் அ. முத்துலிங்கம்

04

ஒரு பொம்மையின் வீடு ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்

08

அறம் சிறுகதைகள் பற்றிய மதிப்பீடு
பேராசிரியர் மா. சின்னத்தம்பி

11

4,000 ஆண்டுகால நூல்களின் பயணம்
மு. நித்தியானந்தன்

20

மிரிந்து சென்ற இறகில் அலையும்
'மொந்தாஜ்' கலைஞன்: க. கலாமோகன்
அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

27

கள்ளக் கணக்கு டிசே தமிழன்

34

இசையமைப்பாளர் கண்ணன்
உரையாடுகிறார் பா. அகிலன்

37

துறவி என்.கே. மகாலிங்கம்

44

மானிடப்பூச்சிகளின் வாழ்க்கை
ஒரு கனவிலும் கனவாம் ரா. கிரிதரன்

47

பணித்துறைகளும் கடவுச்சீட்டும்
சச்சிதானந்தன் சுகிர்தராஜா

50

கடலில் மலரும் பூ எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

53

இலங்கையில் மீளினக்கம் |
தமிழ்: மணி வேலுப்பிள்ளை

59

புனைவு என்னும் புதிர் | ஷோபா சக்தியின்
மூன்று சிறுகதைகள்
விமலாதித்த மாமல்லன் 62

ரோசக்காறி சுமதி 69

ஆழியாள் கவிதைகள் 75

கோ. நாதன் கவிதைகள் 78

காலா பூத் நினைவின் நறுமணம் சுகுமாரன் 81

பொட்டா அல்லது பார்மியா:
சமூக ஊடகங்களுடன் / ஊடகங்களில்லாமல்
எங்களைக் கண்டறிதல்
சங்கரி விஜேந்திரா 87

சுழிகளுக்கிடாக நீந்துதல் சுல்ஃபிகா 90

சுலைஹா பெரியம்மாவிள் ஈமான் பாத்திமா மாஜிதா 97

தமிழவன் படைப்புகள் ஆறு நாவல்கள்
கே. சேகருடன் தமிழவனின் உரையாடல் 103

இனப்பிரச்சனை: வரலாறும் படைப்பிலக்கியமும் 11
மு. புஷ்பராஜன் 110

தடைசெய்யப்பட்ட அதி அற்புதப் பெண் Élie Castiel
தமிழில்: சதா பிரணவன் 123

சிதிலமாகிக் கொண்டிருக்கும் விம்பங்கள் ஆனந்த ப்ரசாத் 126

நேர்காணல் (சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)
அ.ராமசாமி 132

எம் நினைவு நிறுவனங்களை வளர்த்தெடுப்போம்



மாணவரின் உசாத்துணையாக, ஆய்வாளரின் முதல்நிலை வளமாக, கொள்கையாளர்களுக்கான தரவுப் பெட்டகமாக, சமூகத்தின் பண்பாட்டு வேராகத் திகழ்பவை நினைவு நிறுவனங்கள் ஆகும். நூலகம், ஆவணகம், அருங்காட்சியகம், காட்சிக்கூடங்களை உள்ளடக்கிய நினைவு நிறுவனங்கள் ஒரு சமூகத்தின் அடிக்கட்டுமானம் ஆகும். இங்கே எம் மூதாதையர்களின் எண்ணங்களோடு உரையாடலாம்; சமகாலத்தவர்களின் படைப்புகளோடு ஒன்றிப்போகலாம்; வரலாற்றுத் தடயங்களை ஆய்வு செய்யலாம்; இசையைக் கேட்டு ரசிக்கலாம்; கூத்தைப் பார்த்து வியக்கலாம்; தரவுகளைப் பகுப்பாய்ந்து திட்டமிடலாம்.

நினைவு நிறுவனங்கள் எல்லோருக்குமானவை. இவை சாதி, சமய, அரசியல் கருத்துநிலைப் பாடுபாடு இன்றி, உறுதியான கருத்துச் சதந்திர தளத்தில் இருந்து இயங்குவது அவசியம். ஏற்கனவே உள்ள சமூக அடுக்கமைவுகளை, ஒடுக்குமுறைகளை மீள் உருவாக்க உதவாமல், உயர்ந்த மனித விழுமியங்களை முன்னிறுத்தி இயங்க வேண்டும். அறிவு வளங்கள் கட்டற்று, கட்டணமற்று அனைவரையும் சென்றடையும் சேவையை இவை வழங்க வேண்டும்.

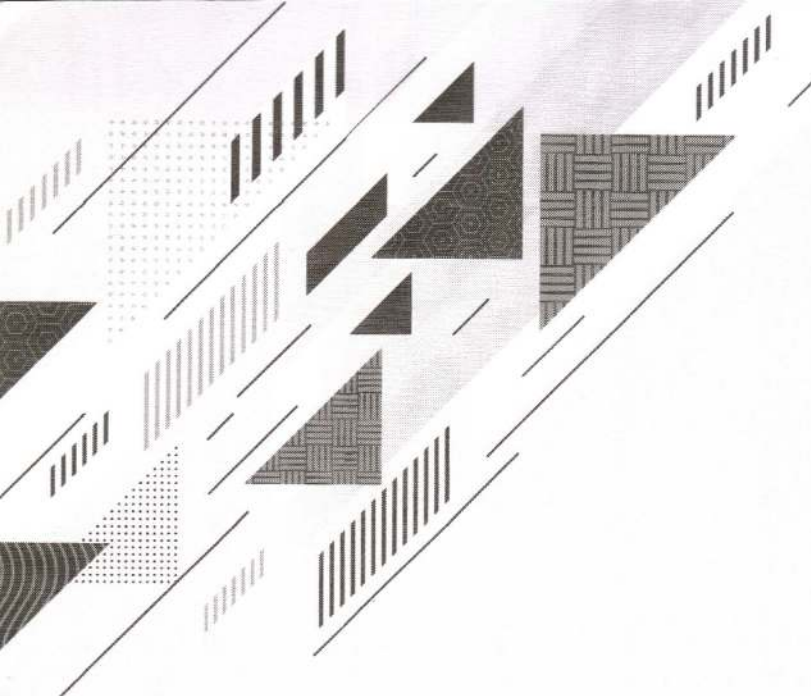
தொழிற்கலைகள், நாட்டுப்புறவியல், உணவுப் பழக்கங்கள், விளையாட்டுக்கள், நிகழ்த்து கலைகள், கட்டிடக் கலைகள் என்று பலவகைப்பட்ட அறிவு வளங்களை எமது கவனக் குறைவால், அக்கறை இன்மையால் இழந்து வருகிறோம். ஈழத்துச் சூழலில் இவை திட்டமிடப்பட்டு அழிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய நெருக்கடியான சூழலிலும் இந்த அறிவு வளங்களை ஆவணப்படுத்தி, பாதுகாத்து, பகிரும் முயற்சியில் பலர் தனிப்பட்ட முறையிலும் அமைப்பாகவும் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டே வந்துள்ளனர்.

முன்னேற்றத்துக்கு முதல் நாற்றுவர் கழகம், பொது நூலக இயக்கம், உலகத் தமிழர் ஆவணக் காப்பகம், மதுரைத் திட்டம் என்று பலர் இந்தப் பணியில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். 2005ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஈழத்து அறிவு வளங்களை எண்ணிம முறையில் ஆவணப்படுத்தி, பாதுகாத்து, பகிரும் பணியில் நூலக நிறுவனம்

(noolahamfoundation.org) செயற்பட்டு வருகிறது. இதுவரை 60,000+ எழுத்தாவணங்கள் (நூல்கள், இதழ்கள், பத்திரிகைகள், மலர்கள்), 5,000+ பல்லூடகங்கள் (படங்கள், ஓவியங்கள், காணொளிகள், ஒலிப்பதிவுகள்), 125+ ஓலைச்சுவடிகள், 150 வாய்மொழி வரலாறுகள் ஆகியவற்றை ஆவணப்படுத்திப் பாதுகாத்துள்ளது. கல்வி வளங்கள், தொழிற்கலைகள், சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டம், பெண்கள், மலையக, முஸ்லிம் ஆவணங்கள் ஆகியன சிறப்புக் கவனப்படுத்தப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்த அறிவு வளங்களை நூலக எண்ணிம நூலகம் (noolaham.org), பல்லூடக ஆவணகம் (aavanaham.org), மெய்நிகர் பள்ளிக்கூடம் (epallikoodam.org) ஆகிய தளங்களில் சென்று அனைவரும் பயன்படுத்தலாம். எண்ணிமப்படுத்தல், எண்ணிமப் பாதுகாப்பு, எண்ணிமக் களஞ்சியம் மற்றும் காட்சிப்படுத்தல், கள ஆய்வு அடிப்படையிலான பல்லூடக ஆவணப்படுத்தல், நூலகவியல் உட்பட்ட துறைகளில் நூலக நிறுவனம் ஆழ்ந்த துறையறிவை கொண்டுள்ளது. அவ்வகையில், இலங்கைத் தமிழ் பேசும் சமூகங்கள் தொடர்பான ஒரு முதன்மையான நினைவு நிறுவனமாக நூலக நிறுவனம் உருவாகியுள்ளது.

இவ்வரிய பணிகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் நூலக நிறுவனம் எம் சமூகத்தின் ஆதரவில், நெறிப்படுத்தலில் இயங்கும் இலாப நோக்கமற்ற தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனம் ஆகும். இத்தகைய நமது சொந்த நினைவு நிறுவனங்களை நீண்ட காலம் நிலைத்துநிற்கும் வண்ணம் வளர்த்தெடுப்பது எம் அனைவரதும் கடமை ஆகும். நிதி உதவி, துறைசார் உள்ளீடுகள், ஆக்கங்களுக்கான அனுமதி, தன்னார்வப் பங்களிப்புக்கள் என, பல வழிகளில் உலகின் எப்பாகத்தில் இருந்தும் உதவமுடியும். எமது நினைவுகளையும், எமது அறிவுகளையும் நாமே முழுமையாக ஆவணப்படுத்தி, பாதுகாத்து, பகிர முடியும். இதுவே, தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் அறிவார்ந்த வளர்ச்சிக்கும் இயக்கத்துக்கும் துணை நிற்கும்.

ஆசிரியர்



ஒரு கவிகள்

- அ. முத்துலிங்கம்



சென்ற வாரம் ரொறொன்ரோவில் இரண்டு கவிகளைச் சந்தித்தேன். தனித்தனியாக. ஒரு கவியைச் சந்திப்பதே சிரமமான காரியம். ஆனால் சில அதிசயங்கள் நடக்கத்தான் செய்கின்றன. அன்று காலையே சந்தைப்படுத்தும் தொலைபேசி அழைப்புகள் வரத்தொடங்கிவிட்டன. தலைமைப் பண்பு எனத் தொடங்கும் ஓர் அழைப்பு வந்ததும் திடுக்கிட்டுவிட்டேன். பின்னர்தான் தெரிந்தது அது தலைமை விளம்பரம் என்று. மனிதக் குரல் என்றாலும் சகித்துக் கொள்ளலாம். மெசின் குரல்மீது எப்படி எரிச்சலைக் காட்டுவது.

காலை வேளைகளில் தொடர்ந்து மெசின்கள் அழைப்பது பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது வீட்டு அழைப்பு மணி அடித்தது. கதவைத் திறந்தேன். பெருங்கவிக்கோ வா.மு. சேதுராமன் வாசலில் நின்றார். பக்கத்தில் சட்டத்தரணி மனுவல் ஜேசுதாசன். அவர்தான் அவரைக் கூட்டி வந்திருந்தார். பெருங்கவிக்கோவின் புகைப்படங்களை பத்திரிகைகளில் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன். இப்பொழுதுதான் அவரை நேரிலே பார்க்கிறேன். அவருடைய சால்வையோ, உடையோ என் கண்ணில் படவில்லை. மீசையை மட்டுமே பார்த்தேன். ஒரு நுனியில் ஆரம்பித்து மறு நுனி வரை அளந்தால் ஓர் அடி தேறும். ஆனால் அதை முழுமையாகப் பார்க்க முடியவில்லை. ராமாயணத்தில் ராமனுடைய அழகை வர்ணிக்கும் ஓர் இடம் வரும். அவனுடைய ஒரு தோளைப் பார்த்தால் அடுத்த தோளைப் பார்க்க முடியாது. அவ்வளவு அகலமாக இருக்குமாம். இரண்டையும் பார்ப்பதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் நீளமான கண்கள் தேவை என்று பாடல் சொல்லும். அவருடைய முழு மீசையையும் பார்ப்பதற்கு நீளமான கண்கள் இல்லையே என்று எனக்குப் பட்டது. பெருங்கவிக்கோவின் முகத்தில் பெரும் சிரிப்பும் இருந்தது. “வாருங்கள், வாருங்கள்” என்று வரவேற்றேன். அவர் உடம்பு முழுக்க குதூகலம் நிறைந்திருந்ததைக் காணமுடிந்தது.

அவரிடம் ஒரேயொரு கேள்விதான் கேட்டேன். “நீங்கள் ஏன் சினிமாவுக்கு பாட்டு எழுதுவதில்லை?” அந்தச் சின்னக் கேள்விக்கு அவர் சொன்னதுதான் மீதி எல்லாம்.

“ஆரம்பத்தில் என் வாழ்நாள் லட்சியம் சினிமாவுக்கு பாடல் எழுதுவதாகத்தான் இருந்தது. அவரைப் பிடித்து, இவரைப் பிடித்து பைத்தியமாக அலைந்தேன். ஸ்டூடியோ ஸ்டூடியோவாக ஏறி இறங்கினேன். இயக்குநர்களை, அவர்கள் சாப்பிடும்போது சென்று சந்தித்தேன். அவர்கள் கைகள் சோற்றைப் பிசைந்தபடி இருக்கும். வாய் மேலும் கீழுமாக அசையும்.

அதிலே ஒரு தந்திரம் இருந்தது. அப்பொழுதுதான் அவர்கள் எழும்பி ஓடமுடியாது. ஏற்கெனவே அனுபவப்பட்டவர்கள் எனக்கு அந்த யுக்தியை சொல்லித் தந்திருந்தார்கள். தயாரிப்பாளர்கள் வீட்டு வாசல்களில் நெடுநேரம் நிற்கப் பழகிக்கொண்டேன். கால்களில் விழாத குறைதான். பாடல் எழுதும் வாய்ப்பு மட்டும் கிடைத்தபாடில்லை.

இறுதியில் நான் எதிர்பார்க்காத சமயம் எங்கேயிருந்தோ ஓர் அழைப்பு அவசரமாக வந்தது. அவரிடம் என் பெயர் எப்படிப் போய்ச் சேர்ந்தது என்பது இன்றுவரை தொடரும் மர்மம். சாண்டோ சின்னப்ப தேவர் எடுக்கும் 'துணைவன்' படத்துக்கு பாடல் எழுதவேண்டும். எத்தனை பெரிய வாய்ப்பு? ஸ்ரீதேவியின் முதல் படம். அதில்தான் ஐந்து வயது ஸ்ரீதேவி முருகன் வேடத்தில் நடித்திருப்பார். கே.பி. சுந்தரம்பாள், ஏ.வி.எம். ராஜன் ஆகியோர் நடித்தார்கள். தேவர் கதைச் சுருக்கத்தைச் சொல்லி எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், என்ன விதமான பாட்டு, யார் பாடுவது போன்ற விவரங்களைத் தந்தார். நான் அங்கேயே மூன்று பாடல்கள் எழுதிக் கொடுத்தேன். தேவருக்கு பிடித்துவிட்டது. நான் பாடலாசிரியர் ஆகிவிட்டேன்.

அடுத்தநாள் ஒரு செய்தி என்னைத் தேடி வந்தது. கெட்ட செய்திகள் மிக விரைவாகப் பரவிய காலம் அது. அந்த நாட்களில் பிரபலமாயிருந்த ஒரு பாடலாசிரியர் தேவரைப் பார்க்கப் போயிருந்தார். தேவர் என் பாடல்களை அவருக்குக் காட்டினார். 'அவை எடுபடாது' என்று சொல்லி அந்தப் பாடலாசிரியரே வேறு மூன்று பாடல்களை எழுதிக் கொடுத்தார். தேவரும் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டார் எனச் சொன்னார்கள். நான் மறுபடியும் தேவரிடம் ஓடினேன். அவர் நடந்தது உண்மைதான் என ஒப்புக்கொண்டார். நான் என்ன செய்யமுடியும்? காலிலே அணிந்திருந்த செருப்புகளைக் கழற்றி அங்கேயே அந்த இடத்தில் விட்டேன். சிவகாமியின் சபதம், மங்கம்மா சபதம் என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். நானும் ஒரு சபதம் செய்தேன். 'இனிமேல் சினிமாவுக்கு பாடல் எழுதி அங்கீகாரம் கிடைத்த பின்னர்தான் மறுபடியும் செருப்பு அணிவேன்.'

அதன் பின்னர் காலிலே செருப்பு இல்லாமல் அலைந்தேன். கி.மு, கி.பி என்பதுபோல என் வாழ்க்கையும் செருப்புக்கு முன்னர், செருப்புக்குப் பின்னர் என்று ஆனது. மனம் தளராமல் மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கையை எதிர்கொள்வது என்னுடைய பண்பு. மறுபடியும் ஒரு வாய்ப்பு வந்தது. இளையராஜா என்ற பெயர் கொண்ட இளைஞர். அப்பொழுதெல்லாம் அவர் இசைஞானி ஆகிவிடவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பிரபலமாகி வந்தார். நான் பாடல் எழுத அவர் அதற்குத் தகுந்தமாதிரி மெட்டமைத்து அருமையாக பாடலை பதிவு செய்தார். அடுத்த நாள் நான் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தேன். வேறு ஒரு பாடலாசிரியர் வந்து என் பாடலை தட்டிப் பறிக்கவில்லை. ஆனால் பணத் தட்டுப்பாடு காரணமாக தயாரிப்பாளர் படத்தை தொடர்ந்து எடுக்கவில்லை. என்னுடைய பாடல் இளையராஜா

“இந்தக் கவிதையின் சிறப்பே அதுதான். வீரத்தை சொல்லும் கவிதை என்று வாசித்தால் அது வீரத்தை சொல்கிறது. சோகத்தை சொல்லும் கவிதை என்று பார்த்தால் அதுவும் சரிதான்.”

இசையில் பதிவாகி எங்கேயோ இன்னமும் கிடக்கிறது. சினிமா மட்டும் வெளிவரவே இல்லை.

அப்பொழுதும் நான் முயற்சியை நிறுத்தவில்லை. வெற்றி பெறவேண்டும் என்ற வெறி குறையாமல் மேலும் வேகமாக அலைந்தேன். மறுபடியும் ஒரு வாய்ப்பு வந்தது. படத்தின் பெயர் 'ஞாயிறு திங்கள்.' புதுவிதமான தலைப்பு, புதுவிதமான தயாரிப்பு. என்னை ஒரு ஞாயிறு காலை வந்து தயாரிப்பாளர் பார்க்கச் சொல்லியிருந்தார். நானும் சொன்ன தேதி காலை அவர் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கே பெரிய கூட்டம் கூடியிருந்தது. எனக்கு பயம் வந்துவிட்டது. என்னுடைய விதி எனக்கு முன்னரேயே அங்கே வந்துவிட்டதோ என அஞ்சினேன். 'என்ன கூட்டம்?' என்று விசாரித்தேன். தயாரிப்பாளர் அன்று அதிகாலை சற்றும் எதிர்பாராமல் தூக்கத்திலேயே இறந்துவிட்டார் என்று சொன்னார்கள். ஞாயிறு மரணம், திங்கள் இறுதிச் சடங்கு. 'ஞாயிறு, திங்கள்.' அதுதான் என் முயற்சியின் கடைசி நாள். செருப்பு என்ன பாவம் செய்தது? எனக்காக ஐந்து வருடங்கள் காத்திருந்தது. அதன் பின்னர்தான் சினிமாவை விட்டு நான் பிரிந்தேன். ஆனால் செருப்பை விட்டுப் பிரியவே இல்லை.”

அந்த வீட்டுக்கு முன்னே அவர் இரண்டு கைகளையும் இடுப்பில் வைத்தபடி நின்று பார்த்தார். வயது 60-65 இருக்கும். வெண்முடி. கோடைக் காலம் அதன் முடிவை எட்டியிருந்தது. மெல்லிய குளிராடை அணிந்திருந்தார். வீட்டின் தோட்டம் அழகாகப் பராமரிக்கப்பட்டிருந்தது. இத்தனை ஆர்வமாக தோட்டத்தைப் பார்க்கிறாரே நல்ல ரசனை உடையவர் என்று தோன்றியது. அவரை அங்கே பார்த்த ஞாபகம் இல்லை. பக்கத்துத் தெருவாக இருக்கலாம். பக்கத்து நகரமாகவும் இருக்க வாய்ப்புண்டு. “உங்கள் கண்கள் ரசிக்கும் கண்கள்” என்றேன். தோட்டம்

அப்படி கண்ணைக் கவரும்படியாகத்தான் காட்சியளித்தது. கடும் பச்சைப் புற்கள் அழகாக வெட்டப்பட்டு ஒரு கம்பளம் விரித்திருப்பதுபோல பசுமையாகக் காட்சி தந்தது. விதம் விதமான பூக்கள் செடிகளில் பூத்துக் குலுங்கின. அவசரமாக நடந்து செல்பவரும் ஒரு கணம் வேகத்தைக் குறைத்து காட்சியை ரசித்துவிட்டுத்தான் மேலே செல்வார். என் நினைப்பை உண்மையாக்குவதுபோல காரிலே போன ஒருத்தர் சற்று நிறுத்தி கையினால் சற்றும் கார் கண்ணாடியை இறக்கி, தோட்டத்தைப் பார்த்துவிட்டு நகர்ந்தார். நான் சிரித்துவிட்டு, “பாருங்கள், கண்ணாடியை இறக்கி ரசிக்கிறார்” என்றேன். “அப்பதானே ரசிப்பு பூரணமாகும். கண்ணாடி இடைஞ்சல்தானே. கவிதைக்கு இரண்டு பக்கம் இருப்பதுபோல தோட்டத்துக்கும் இரண்டு பக்கம் இருக்கலாம் அல்லவா?” என்றார். “என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்றேன். “கடித உறையை நக்கினால் அது ருசிப்பதற்கு என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள்.” அவர் வேறு எங்கோ பாய்ந்துவிட்டார். “ஏப்ரலில் கறுப்பு பூலிப், ஜூனில் ரோஜா, ஆகஸ்டில் வாள் வீச்சு கிளாடியோலஸ், அக்டோபரில் மரிகோல்ட். என்ன அழகு! மாறிக்கொண்டே இருக்கும் அற்புதம்” என்றார்.

“நீங்கள் கவியா?” என்று கேட்டேன். அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். “எப்படித் தெரியும்?” “பூக்களின் அழகை வர்ணிப்பதற்கு கவிதையை உதாரணம் சொன்னீர்கள். கிளாடியோலஸ் பூவை வாள் வீச்சு என்று வர்ணித்தீர்கள். உடனேயே எனக்கு புரிந்துவிட்டது. எத்தனை நூல்கள் எழுதியுள்ளீர்கள்?” அவர் சொன்னார், “எட்டு.” “கவிதை நூல்களா?” “ஆமாம்.” “எங்கே வாங்கலாம்?” “ஓ, பிரசுரித்தால்தான் கவிதைகளா? எல்லாம் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். இன்னும் பதிப்பிக்கவில்லை.” என்னுடைய முகம் மாறியதை அவர் கவனித்துவிட்டார். “கவிதை படைப்பதுதான் முக்கியம். எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் அவற்றை பதிப்பிக்கலாம்.”

“நீங்கள் கடைசியாக எழுதிய ஒரு கவிதையை சொல்லுங்கள்...” என்றேன். “ஓ, அதற்கு நிறைய ரூபகசக்தியை சேமிக்க வேண்டும். மனிதன் மகிழ்ச்சிக் கணங்களை நினைவு வைத்துக்கொள்வதில்லை. வேதனையான தருணங்கள்தான் அவன் நினைவு அடுக்குகளில் வாழ்கின்றன. இருபது வருடம் சிறையில் கழித்தவன் சிறைச்சாலையை கடக்கும்போது என்ன நினைப்பான்? மகிழ்வானா அல்லது துக்கமடைவானா?” “நூறு கவிதைகள் படைத்த ஒருவர் ஒன்றையாவது நினைவில் வைத்திருக்க மாட்டாரா?” ரோட்டிலே பார்த்த ஒருவரிடம் கேட்கக்கூடாத கேள்வி. ஆனால் அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. “நான் கடைசியாக எழுதிய கவிதை அல்ல. என் ரூபகத்தில் உள்ள ஒன்றைச் சொல்கிறேன். இளவயதில் சறுக்குப் பலகை ஓட்டுவதில் நான் பெரும் திறமை பெற்றிருந்தேன். என் வயதுச் சிறுவர்களை எல்லாம் தோற்கடிப்பேன். கவிதையின் தலைப்பு ‘சறுக்குப் பலகை.’

‘எல்லோருமே பையன்கள் சிலர் உயரம்; சிலர் கட்டை

சிலர் வயது கூட; சிலர் வயது குறைய புதிய தந்திரம் அதுதான் தேவை காற்று உடலை அறுத்துப் போகும் நாங்கள் பறப்போம் என்னுடைய தந்திரம் அந்தரத்திலே 180 டிகிரி திரும்புவது. எதிராளிப் பையன்கள் அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றாக உடைந்தன. திரும்பவும் திரும்பவும் நான் திரும்பிக்கொண்டே இருந்தேன்.’

இங்கேயும் அங்கேயும் இல்லாமல் “கவிதை புதிதாக இருக்கிறது” என்று சொன்னேன்.

“நீங்கள் கவிதை எழுதுவீர்களா?” அவர் கேட்டார்.

“அந்தக் குற்றத்தை இன்னும் செய்யவில்லை. செய்தாலும் என் மொழியில்தான் செய்வேன்” என்றேன்.

“உங்கள் மொழி என்ன?”

“மிகப் பழமையான தமிழ் மொழி. 2000 வருடங்களுக்கு முன்னர் பாடப்பட்ட கவிதைகள் கூட இன்னும் வாழ்கின்றன.”

“பத்து வருடம் ஒரு கவிதை உயிர் வாழ்ந்தாலே அது பெரும் வெற்றி என்று எண்ணுகிறோம். 2000 வருடங்களா? நம்புவது கடினம்தான். ஒரு கவிதை சொல்ல முடியுமா?”

“நான் ஒரு கவிதையையும் மனனம் செய்தது கிடையாது. ரூபகத்திலிருந்து பொருளை மட்டும் சொல்கிறேன்.”

‘என் மகன் எங்கே என்று கேட்கிறாய். எனக்கு என்ன தெரியும்? புலி இருந்து புறப்பட்ட குகை போன்ற என் வயிறு மட்டும் இருக்கிறது. மகன் எங்கே இருப்பான்? போர்க் களத்தில் பார்.’

“சோகமான கவிதை” என்றார். “இந்தக் கவிதையின் சிறப்பே அதுதான். வீரத்தை சொல்லும் கவிதை என்று வாசித்தால் அது வீரத்தை சொல்கிறது. சோகத்தை சொல்லும் கவிதை என்று பார்த்தால் அதுவும் சரிதான்.”

“நீங்கள் நேற்று இந்த வீட்டைப் பார்த்தபடி நினைவீர்கள். இன்றும் நிற்கிறீர்கள். வேறு வழியில்லை. இதை வாங்கிவிடுங்கள்” என்றேன்.

“வாங்குவதா? இது என்னுடைய சொந்த வீடு. கடந்த ஆறுமாதமாக இதை விற்பதற்கு முயன்று வருகிறேன்.”

காலம் வெளியீடுகள்



ஒரு பொம்மையின் வீடு

- ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்



விண்மைக்காலமாக கனடா தமிழ்நாடக மேடைகளில் தரமான மொழியெர்ப்பு நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டு வருகின்றன. அன்ரன் செக்கோவ், சாமுவல் பெக்கற், பிரெக்ட், ஜீன் ஜெனே, இயுஜீன் அயனஸ்கோ, டென்னசி வில்லியம்ஸ், மரே ஷிஸ்கல், ஓரியல் டொப்மன், மரியோ ஃபிராட்டி போன்ற பல்வேறு நாட்டவர்களின் பிரபல்யமான நாடகங்களை மேடைகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதன் தொடர்ச்சியாக கடந்த யூன் மாதம் 30ஆம் திகதி மார்க்கம் கலையரங்கில் இப்சனின் நாடகம் இரு காட்சிகளாக நிகழ்த்தப்பட்டது. இரு மணித்தியாலம் 40 நிமிடங்கள் நீளமான இந்நாடகத்தைப் பார்வையாளர்கள் அமைதியாகவும் ஆர்வத்தோடும் பார்த்து ரசித்ததுதான் ஆச்சரியமான, ஆரோக்கியமான விடயம்.



‘ஒரு பொம்மையின் வீடு’ நாடகம் மனவெளி கலையாற்றுக் குழுவினரின் 19வது அரங்காடல் நிகழ்வில் மேடையேற்றம் கண்டது. பிரபல நாடகரும் இலங்கை வானொலி மற்றும் ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சி நிலையங்களில் உயர்பதவி வகித்தவருமான றி. விக்னேஸ்வரன் இந்நாடகத்தை மொழிபெயர்த்ததுடன் நெறியாள்கையையும் செய்திருந்தார். இவர் இயுஜீன் அயனஸ்கோவின் ‘நாற்காலிகள்’ நாடகத்தை மொழிபெயர்த்து மேடையேற்றியது குறிப்பிடத்தக்கது.

நோர்வே நாட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஹென்றிக் இப்சன் (HENRIK IBSEN) 1879ஆம் ஆண்டு ‘A DOLL’S HOUSE’ என்ற இந்நாடகத்தை எழுதியிருந்தார். 1828ல் பிறந்த இப்சன் நவீன நாடகத்தின் தலைமகன் எனக் கருதப்படுபவர். நவீன யதார்த்த அரங்கின் நாட்டுருக்களாக இப்சனின் பிரதான நாடகங்களான Ghosts, An enemy of the People, The pillars of Society என்பவற்றைக் கொள்ளலாம். சமகாலப் பிரச்சனைகளையும் காரணகாரியத் தொடர்புடைய விவாதங்களையும் அவர் துணிச்சலோடு மேடைக்குக் கொண்டுவந்தார்.

இப்சனின் ‘An enemy of the People’ நாடகத்தை ரொரன்டோவில் உள்ள ஆங்கில அரங்கொன்றில் காணக்கிடைத்தது. குடிநீர்ப் பிரச்சனையை எவ்வாறு அரசியல் ஆக்கினார்கள் என்பதை நாடகம் சொல்லும். இந்தப் பிரச்சனை மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் மட்டுமல்லாது அண்மையில் கூட யாழ்ப்பாணம் சுன்னாகப்பகுதிகளில் இது நடந்தேறியது நினைவு கொள்ளத்தக்கது. இந்நாடகத்தை இலண்டன் தமிழ் அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகம் சார்பில் க. பாலேந்திரா ‘சமூக விரோதிகள்’ என்ற பெயரில் இலண்டனில் மேடையேற்றியிருந்தார். இதேபோல, ‘ஒரு

பொம்மையின் வீடு’ நாடகமும் ஏறத்தாழ 140 வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் சமகாலத்தோடு அது பொருந்தி நிற்பதுவே நாடகத்தின் சிறப்பு. தமிழ் சமூகத்துக்குப் பரிச்சயமான விடயங்களே நாடகத்தில் இடம் பெறுகின்றன. காட்சிகள் கட்டமைக்கப்பட்ட விதத்தாலும் பலமான உரையாடல்களாலும் இந்நாடகம் மனோவியல் ரீதியாக பார்வையாளர்களைக் கிளர்த்தவல்லது.

‘ஒரு பொம்மையின் வீடு’ என்ற இப்சனின் நாடகம் சமூகத்தில் பெண்ணின் நிலைபற்றித் தெளிவாகப் பார்த்த முதலாவது நாடகம் எனக் கூறப்படுகிறது. எனினும் ‘இந்நாடகத்தில்தான் மானுடம் பற்றியே பேசுகிறேன்’ என்கிறார் இப்சன்.

‘கிறிஸ்மஸ் டிரியை மறைச்சு வை ஹெலேனா’ என்று இந்நாடகத்தின் பிரதான பாத்திரம் நோறா சொல்வதோடு நாடகம் ஆரம்பமாகும்போதே பின்னால் வரப்போகிற காட்சிகளை சூட்சுமமாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

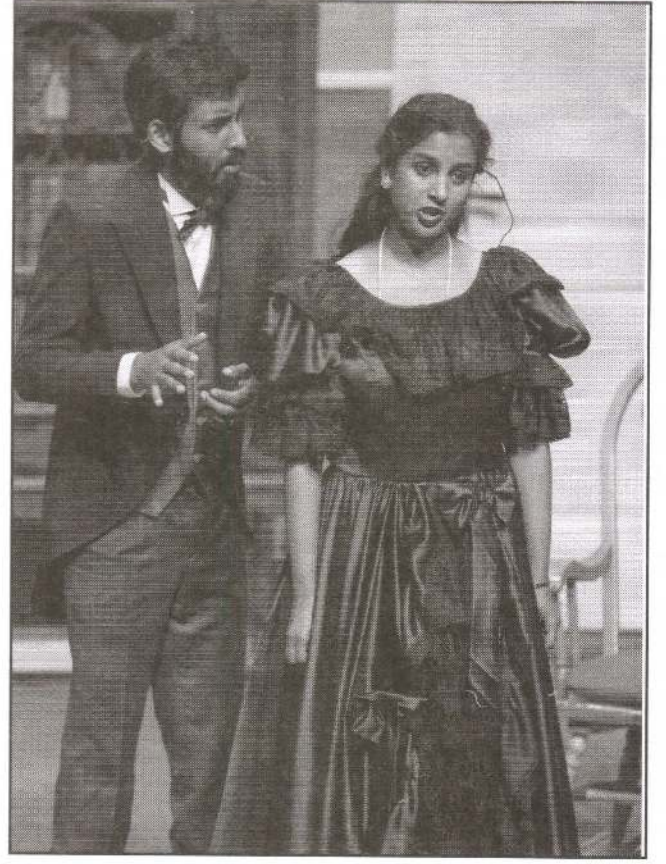


கிறிஸ்துவின் வாழ்வு மனதில் வந்து போகிறது. 'மறைத்து வைத்தல்' தான் அவளது எல்லா அவலங்களுக்கும் காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது. ஏறத்தாழ நாடகம் முழுவதும் நோறா என்ற இப்பாத்திரம் மேடையில் தோன்றும். மகிழ்ச்சியில் திளைப்பதும் குற்றவுணர்வில் குறுகுவதும், ஆற்றாமையில் உடைந்துபோவதும் கோபத்தில் கொந்தளிப்பதுமாகப் பல்வேறு குணாதிசயங்களை அப்பாத்திரம் வெளிப்படுத்தும். நாடகத்தின் உணர்வு நிலையை எந்நேரமும் தக்க வைத்திருக்கும் இப்பாத்திரத்தை அரசி விக்னேஸ்வரன் ஏற்றுச் சிறப்பாக ஆற்றுகைப்படுத்தினார்.

நோறாவின் கதையை வலியுறுத்தவும் ஒப்பிட்டு நோக்கவும் குடும்பம் பற்றிய இச்சனின் கரத்தை முதன்மைப்படுத்தவும் நோறாவின் நண்பியான கிறிஸ்டினாவின் கதை பயன்படுகிறது. இருவரின் கதைகளும் ஏற்கெனவே நடந்து முடிந்த சம்பவங்களின் பின்னணியாக மேடையில் நிகழ்த்திக் காட்டப்படுவதே இந்நாடகத்தின் சிறப்பம்சமாகும்.

நோறா ஒரு அற்புதத்துக்காகக் காத்திருக்கிறாள். விருந்து ஒன்றுக்குச் சென்றுவிட்டு வரும் நோறா தன் கணவனிடம் 'நான் எனது விநோத நடையை மாற்றப் போகிறேன்' என்று சொல்லும்போது நாடகத்தின் முடிவு தெரிந்துவிடுகிறது. நோறா வீட்டைவிட்டு வெளியேறியதும், 'எல்லாவற்றிலும் பெரிய அதிசயம்' என்று கணவர் ஹெல்மர் சொல்வதோடு நாடக வசனங்கள் நிறைவுக்கு வரும். அதனைத் தொடர்ந்து வீட்டின் வெளிக்கதவு இறுக அடித்துச் சாத்தப்படும் சத்தத்துடன் நாடகம் முடிவுக்கு வரும். இந்நாடகம் மேடையேறிய ஆரம்ப நாட்களில் அந்தக் கதவுச் சத்தம் ஐரோப்பிய வீடுகள் எங்கும் எதிரொலித்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. அத்தகையதொரு அதிர்வையும் விழிப்பையும் ஏற்படுத்திய நாடகம் 'ஒரு பொம்மையின் வீடு'.

இந்நாடகத்தில் மேலும் ஜெயப்பிரகாஷ் ஜெகவன், குரும்பசிட்டி இராசரத்தினம், செந்தில்நாதன் தம்பிப்பிள்ளை, பவானி சோமசுந்தரம், கானிதா உதயகுமார், மாலினி



பரராஜசிங்கம், ஆதித்யா பிரபாகரன், திலிபன், தீபன் ஆகியோர் பாத்திரங்களுக்கு மெருகூட்டியிருந்தனர்.

மேடையேற்றத்தின்போது, வீட்டிற்கு வெளிக்கதவு இருப்பதைப் பார்வையாளர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாமற் போனதாலும் கதவு சாத்தப்படும் சத்தம் துப்பாக்கிச் சத்தம்போல் கேட்டதாலும் நோறா இறுதியாகத் தற்கொலை செய்துகொண்டதாக ஒரு அனுமானம் பார்வையாளர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. இது இச்சனின் பாத்திரப் படைப்புக்கு முற்றிலும் முரணானது. இதனைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.



மற்றும்படி, கலைஞர்கள் ஒருவருட்காலப் பயிற்சியெடுத்து இந்நாடகத்தை மேடையேற்றியிருந்தனர். புலம்பெயர் நாடொன்றில் இவ்வாறு செய்வதற்கு மிகுந்த அர்ப்பணிப்பு அவசியம். ஒரு நீண்ட நாடகத்தை எந்தவொரு வசனப் பிசிறும் இல்லாமல் எந்நேரமும் உணர்வு நிலையைத் தக்க வைத்தபடி நாடகத்தை நகர்த்திச் சென்ற நடிகர்களையும், நெறியாளரையும் சக உதவியாளர்களையும் நிச்சயம் பாராட்டலாம். நோறாவைப்போல அந்தப் பொம்மையின் வீட்டிலிருந்து என்னால் வெளியேற முடியவில்லை. நீண்ட நாட்களுக்கு நாடகம் மனதை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டது.

அறம் சிறுகதைகள் பற்றிய மத்ப்பீடு: பழைய கதைகள் பற்றிய புதிய வாச்ப்பு

- பேராசிரியர் மா.சின்னத்தம்பி

ஒரு மனிதநேயம் கொண்ட சமுதாய புனைகதையாளனின் எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், அணுகுமுறைகள் மானுட நீதியைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வரும்போது வெளிப்படும் உணர்வுகள் நல்ல சிறுகதைகளாக பிரசவிக்கும் என்ற கருத்து எனக்கு உருவாவதற்கு 'அறம்' சிறுகதைத் தொகுதி காரணமாயிற்று.

அதிகூடிய மன எழுச்சியில் அறவழிப்பட்ட பல்வகை மனிதர்கள் பற்றிய பன்னிரண்டு கதைகளை நாற்பது நாட்களுள் எழுதி முடித்திருந்ததாக ஜெயமோகன் குறிப்பிடுகிறார். அறியாப் பருவத்திலும் உண்மை மனிதர்களுடன் உறவாடுவதற்குக் கிடைத்த வாய்ப்புகளும், அப்போது கிளர்ந்தெழுந்த உணர்வுகளும் பற்றிய படைப்புகளாக பெரிதும் இக்கதைகள் மலர்ந்துள்ளன.

எந்த எதிர்பார்ப்புகளும் இல்லாது காடுகளில் சரியான பருவங்களில் மலர்ந்து கௌரவிக்கப்படாமலே ஏராளமான இயற்கை மலர்கள் கருகிக் காய்ந்து, தம் காலத்தை நிறைவு செய்து கொள்கின்றன; தமது வாழ்க்கை வட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கின்றன. இதேபோல் பல இலட்சிய ஆளுமைகளும் எதிர்பார்ப்பு இல்லாது தமது எண்ணங்களின் வழிகாட்டலின்கீழ் மானிட தர்மத்தின்படி பல சமூக நலன்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டுவருகின்றனர். அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் பாட நூல்களின் உள்ளடக்கம் கவனம் செலுத்துவதேயில்லை. ஆனால், சமுதாய அக்கறையும் புனைவாற்றலும் கொண்டவர்கள்தான் அவர்களுக்கு இலக்கிய வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிறார்கள்; சமூகத்தின் பேசு பொருளாக்குகின்றனர். 'அறம்' சிறுகதைத் தொகுதியில் ஜெயமோகன் இதைத்தான் செய்து முடித்துள்ளார்.

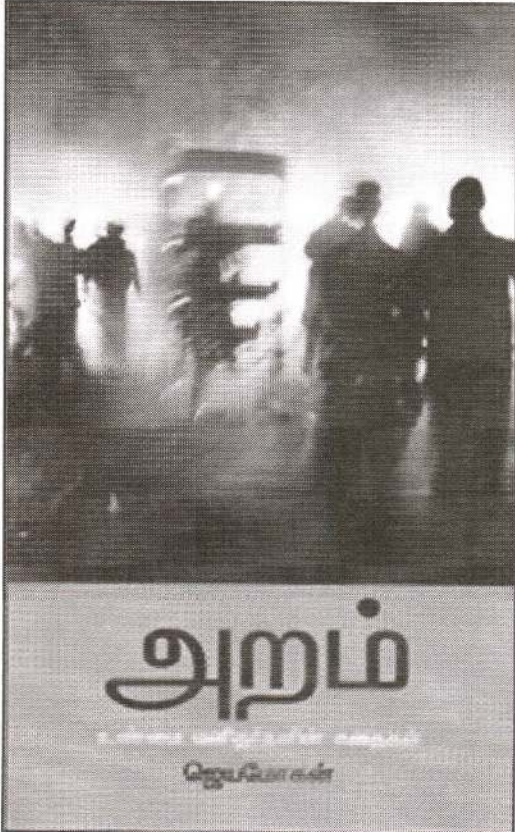
இத்தொகுதியில் 383 பக்கங்களில் பன்னிரண்டு கதைகள் அடங்குகின்றன. இக்கதைகள் தம்மை மீட்டுக்கொள்ள உதவியதாக ஜெயமோகனை குறிப்பிடுகின்றார். தான் சந்திக்க முடிந்த

ஆளுமைகளைப் பற்றி அவரது நோக்கில் தர்ம நிலையங்கள் என்ற அர்த்தத்தில் போட்டு அலகுகிறார். பிரித்தானியாவைச் சேர்ந்த டாக்டர்.சாமர்வெல், அமெரிக்காவில் பிறந்த காரிடேவில் பற்றிய வாழ்க்கை மாதிரிகளை இந்திய தத்துவ ஞானத்தின் பின்னணியிலும், எளிய மக்களது அறியாமைத் துயரச் சூழலிலும் விரித்திருக்கும் பாங்கு ஜெயமோகனின் தத்துவ விசாரணை போலவும் உணர்த்தக்கூது.

எல்லாக் கதைகளிலும் எழுத்தாளர், கலைஞன், படிப்பாளி பற்றிய அவதானங்களும், அவர்களது நுண்மாண்நுழைபுலன் மற்றும் பலவீனம் என்பனவும் உரிய இடங்களில் மிக அழகாக வெளிப்படுகின்றன. உளவலியும், உடல்வலியும், வறுமையின் வலியும் ஏற்படுத்தும் உணர்வுகளை அழுத்தத்தோடு சாதி உணர்வு, அதிகார ஒடுக்குமுறை மேலாதிக்கப் பின்னணிகளில் மிக யதார்த்தமாக எழுதுகிறார் ஜெயமோகன்.

சாதாரண மனிதனின் சமூகப் பார்வையிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபட்ட வகையில் சமுதாய அலங்கோலங்களையும் நேர்மையினங்களையும் படைப்பாளிகளால் பார்க்க முடிகிறது என்பதை இக்கதைகள் காட்டி நிற்கின்றன.

தனி நபர்களது உருவங்களையும், செயல்களையும், நடத்தைகளையும் விவரிக்கும் போதெல்லாம் நுட்பமான திரைப்பட கமெரா கலைஞன்போல் ஜெயமோகன் பணியாற்றியுள்ளார். குளோசப் காட்சிகள்போல பல சம்பவங்களைக் காட்டியிருப்பது மிகவும் இரசிக்கத்தக்கதாகும்.



சமூக முறைமைகளின் அநீதியான ஓட்டத்துக்கு உட்படாமலும் பல மாந்தர்கள் வாழ்வதால்தான் சமூகத்தின் சமநிலை பேணப்பட்டு வருகிறது என்ற உணர்வை முதலாவது சிறுகதை அறமும், கோட்டியும் மேலெழச் செய்கின்றன. மத்துறுதயிர் கதையிலும் இதனை உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

சமூகக் கட்டமைப்புகளும் பணித்துறை முரண்பாடுகளும், சமூகத்தின் கீழ்த்தட்டிலிருந்து மேற்கிளம்பி உயர்வதற்கு எத்தனிக்கும் மனிதர்களை எத்துணை பாடுபடுத்துகின்றன என்பதை நூறு நாற்காலிகள் மிக யதார்த்தமாகக் காட்டுகின்றது.

இலட்சிய வாத்தின் ஆண்மைமிகு தோற்றமாக ஜெயமோகன் பார்க்க விரும்புகின்ற மாக்கிச தொழிற்சங்கவாதி ஜெ.வேமச்சந்திரன் அவர்களுக்கு இக்கதைத் தொகுதி சமர்ப்பணமாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

முதலாவது சிறுகதை அறம் வறிய எழுத்தாளன் வீட்டில் நுழைந்து உரையாடுவதாகத் தொடங்குகிறது. சம்பாஷணைகள் உணர்வுபூர்வமாக நகர்கின்றன. வணிகமய அறிவில்லாத புலமையாளன் இலாபநோக்குடன் செல்வம் திரட்டும் பண்பாடு கொண்ட பதிப்பாளரிடம் அகப்பட்டு சின்னாபின்னப்படுவதை இதைவிட உணர்ச்சி பொங்க எவராலும் எழுத்தில் வடிக்க முடியாது. தொழில்முறை அறியாயம் பற்றிய எழுத்து வடிவக் காட்சிகள் உச்சம் தொடுகின்றன. வணிகப் பெருமக்களின் புலமையாளரது பணி பற்றிய கீழ்மையான கண்ணோட்டத்தை ஜெயமோகன் காட்டும் முறை இதயத்தை சூடாக்கிய கூரிய ஆயுத்தினால் கூறுபோடுவதுபோல அமைகிறது.

‘நீ என்னய்யா எழுதினே? நாலு புக்கை வாசிச்ச திருப்பி எழுதினே... எழுதறது, என்ன பெரிய மசிரு காரியமா?’

என செட்டியார் கூறுவது மூளைக்கும் இதயத்துக்குமான தொடர்பு அறுந்த சம்பாஷணைதான்.

எழுத்தாளன் சாபத்துக்கு அஞ்சுகின்ற நிலையில் செட்டி வீட்டு ஆச்சி கூறுவது உண்மையில் ஜெயமோகனின் குரல்தான்.

‘லட்சுமி வருவா போவா... சரஸ்வதி ஏழு சென்மம் பார்த்துத்தான் கண்ணு பாப்பாணு சொல்லுவாங்க.’

‘சரஸ்வதி கடாட்சமுள்ளவர்கள் அறம்பாடி வம்சங்களை அழிச்சடுவாங்க’ என்ற ஐதீகத்தை உரிய இடத்தில் ஜெயமோகன் கையாளும் உத்தி உன்னதமானது.

‘வணங்கான்’ என்ற இரண்டாவது கதை சமூகத்தின் அசிங்கமான கட்டமைப்பையும், அடங்குபவனின் அவலம் நிறைந்த தலைமுறை வாழ்வையும் பற்றியதாக விரிகிறது. மிதிபடுவான் வெளியேறுவதற்கான வழிமுறை ‘கையெடுத்து கும்பிடுவதல்ல; அடங்க மறுத்து வீரிட்டு எழுவுவதுதான்’ என்பதை நேசமணி மூலம் அத்த சமுதாயக் கோபத்தோடு சொல்லும் பாங்கு வியக்கத்தக்கது.

கோபமும் துணிவும் வீரத்தைப் பிரசவிக்கத்தான் வேண்டும். பெயர்களில்கூட ஒடுக்குமுறையைப் பறைசாற்றும் கொடூரம் கதையில் வெடித்துச் சிதறுகிறது. ஆண்டான் அடிமைச் சமூகக் கட்டமைப்பு பற்றிய ஜெயமோகன் விளக்கம் உன்னதமானது.

‘வாழ்க்கையில் அவருக்குக் கிடைத்த சமூகக் கல்வி என்பது யார் யாருக்கு எப்படிப் பணிவது என்பதுதான். பணிவின் சமூக அடுக்குகள்தான் சமூகம்’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தன்னை மூடியிருக்கும் மண்படையை உடைத்துக்கொண்டு தலை நிமிர்கின்ற புளியங்கொட்டையின் முளைபோல துணிவும் முனைப்பும் கொண்டதான் மூடிநிற்கும் அடிமைப்படையை உடைத்து வெளிக் கிளம்பவேண்டும்.

‘வணங்கான் நாடார் என்றார் என் அப்பா. என் பிறப்பிலேயே மீற முடியாத ஆணை ஒன்றை அளித்தார்.’ (ப.58).

‘அலையலையாய் பெத்து பிறந்து வந்துகிட்டே இருப்போம். எம்பிடுபேரை நீரு சுடுவீருன்னு பாக்குதோம் என்று அப்பா சொன்னார். அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு சொல்லையும் பாத்தாயிரம் பேர் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதுபோல அப்போது அவருக்குப்பட்டது.’ (ப.53). இவ்வாறு எழுதுவதன் மூலம் ஜெயமோகன் இதனை வாசிக்கும் பத்து லட்சம்பேரை உணரச் செய்கிறார்.

‘தாயார் பாதம்’ சிறுகதை பாரம்பரிய இசைக் குடும்பங்களின் மூடப்பட்ட சமூக வாழ்வியல் பண்பாட்டுடன் பிரிக்க முடியாதவாறு பிணைந்திருக்கும் துயரங்களையும் அறியாமையையும் மிக யதார்த்தபூர்வமாக விளக்குகின்றது. கதை சொல்லும் பாங்கும், கையாளப்படும் உரையாடல்களின் நேர்த்தியும் இரசிக்கத்தக்கது.

‘ஒவ்வொருத்தரும் அவ அவா வாழ்க்கையை கட்டிச்சோறு மாதிரி கட்டிண்டுதாண்டா வர்றா’ (ப.68) என்கிறார் கதைசொல்லி.

‘முப்பது வருஷத்திலே பத்தூர் அக்ரஹாரமே அழிஞ்சு போச்சு.’ இப்பண்பாடு தேய்ந்து முடிவுறுவதைத்தான் இப்படிச் சொல்கிறார் ஜெயமோகன்.

உயர்ந்ததென்று எண்ணிக்கொண்டு யதார்த்தத்திலிருந்து தொலைவில் வாழமுடியாது என ஜெயமோகன் நம்புகிறார்.

‘சங்கீதம் உசத்திதான்; பரிசுத்தமானதுதான். இலக்கியம் அந்தளவுக்கு சுத்தம் இல்லை. அழுக்கும் குப்பையும் எல்லாம் இருக்கு. பிடுங்கி எடுத்த நாத்து மாதிரி வேரில் சேத்தோடு இருக்கு.’ (ப.72).

இலக்கியத்தின் மண்பற்று மற்றும் யதார்த்தத்தை இப்படித்தான் அழகாகச் சொல்கிறார் ஜெயமோகன்.

பிராமண இசைக் குடும்பங்களில் பெண்களது நிலை ஒதுங்கிக் கிடந்து, தலைமுறை தலைமுறையாக வீட்டடிமையாக வேலை செய்து செத்துப்போவதுதான்.

இது பண்பாடாகவும் பெண்ணின் பெருமையாகவும் அச்சமூகத்தில் பார்க்கப்பட்டதாக அவர் தன் கருத்துக்கு அழுத்தம் கொடுக்கிறார்.

• யானை டாக்டர் என்ற வனவிலங்கு மருத்துவர் பற்றிய கதை நாற்பத்தொன்பது பக்கங்களில் விரிந்து கிடக்கிறது. யானைகளுக்குரிய சிகிச்சை பற்றிய விரிவு கொஞ்சம் அலுப்புத் தட்டுகிறது. அத்துணை விரிவாகச் சொல்லவும் வேண்டுமா என மனம் தானே மூடிக்கொள்ள முயல்கிறது.

ஆனாலும், இக்கதை நாங்கள் வாழ்கின்ற நிர்வாக முறைமை உண்மையான புலமையாளர்களைக் கண்டுகொள்ளாமல் அங்கீகாரத்துக்கான ஆட்களை சடங்கு முறைகளில் தேடுவதை வேதனையுடனும் அகநிலை கூச்சம் உருவாகும் வகையிலும் விவரிக்கும் பாங்கு உன்னதமாயுள்ளது.

பணித்துறை ஏற்பாடுகளிலும் அணுகுமுறைகளிலும் நிரம்பி வழியும் பொய்மைகளின் அசிங்கங்கள் பற்றி ஜெயமோகன் கோபங்கள் வெளிப்படும் முறை ஆழ்மன உணர்வுகளை உரசிப் பார்க்கிறது.

படித்தவர்களும் பணக்காரர்களும் தமது உல்லாசங்களுக்காக அவர்களால் ஒருபோதும் படைக்க முடியாத சிறப்புப் பண்புகள் கொண்ட உயிரினங்களுக்கு அபாயங்களை விளைவிப்பதற்காக வெட்கப்படுவதேயில்லை; மானசீகமாக உணர்வதில்லை என்பதை உச்சகோபத்துடன் டாக்டர் கே வெளிப்படுத்தும் முறை சிறப்பாக உள்ளது.

தமக்கு வெகுமதி பெற்றுக் கொடுக்கும் எத்தனங்கள் பற்றி டாக்டர் கே ‘உனக்கு இந்த பவர் கேம்ஸிலே இவ்வளவு ஆர்வமிருக்கும்னு நான் நினைக்கலை’ (ப.109) என்கிறார்.

பணித்துறை நடைமுறைகள், பதவியுயர்வுகள் பற்றி,

‘அதிகாரத்தை ரெண்டு வழியிலே மனுஷன் ருசிக்கலாம். கீழே உள்ளவங்ககிட்ட அதைச் செலுத்திப் பார்க்கலாம். மேலே பார்த்து கொஞ்சம் முன்னேறிண்டே இருக்கலாம். காட்டில் அதிகாரம் இல்ல. அதனால் இதை விட்டுட்டு ஓடறீங்க’ என்று சொல்கிறார். எத்துணை தெளிந்த பார்வை.

• இந்தக் கதைத் தொகுதியில் உள்ள கதைகளில் அறவழிப்பட்ட எண்ணங்கள், நேர்மைமிகுந்த சுயநடத்தைகள் பற்றிய உச்சமான கதை ‘சோற்றுக்கணக்கு’ என்பதாகும்.

மனிதர்களின் முதலாவது தேவை உணவு. பசியைப் போக்குவதற்கான முதலாவது ஓட்டம்தான் உழைப்பு. எல்லா மனசாட்சியுள்ள செயல்களும் பசியை அடக்குவதற்குரிய வாய்ப்புகளுடன்தான் பின்னிக்கிடக்கின்றன. முபாரக் ஓட்டலின் கெத்தேல் சாகிப் ‘கல்லுக்குள் ஈரம்’.

இக்கதையை நகர்த்துகின்ற நாயகன். பதினைந்து ஆண்டுகள் தனது பசித்த வயிற்றுக்கு உணவளித்த சாகிப் அவனுக்கு அன்னைதான். சாகிப்பின் கைதான் அன்னமிட்ட கை. வறுமை கொண்டுவருகின்ற மற்றொரு அசிங்கம்தான் அவமானம்.

கதை நாயகன் சொல்லுகிறான் ஓரிடத்தில்;

‘அவமானங்களும் பட்டினியும் எனக்குப் பழக்கம்தான். எல்லாவற்றையும் பொறுத்துப் போனேன்.’ (ப.127). உலகம் முழுவதிலும் வறுமைப் பிடியிலுள்ள கோடிக்கணக்கான சிறுவர்களின் பிரதிநிதியாகத்தான் இவனைக் காட்டுகிறார் ஜெ.மோ.

வறிய சிறுவர்களுக்கு உணவுக்கான இளமைக்காலம் முழுவதையும் தொலைத்து நிற்கின்ற வாழ்க்கை முறை விதியாகிப் போய்விட்டது. அத்தகைய விதியின் கைப்பிள்ளையிடம் எத்துணை நன்றியுணர்வு வற்றாத நீர்த்தடமாய் அவனுள்ளே நிறைந்து கிடப்பதை சோற்றுக்கணக்கு சொல்லும் முறை அப்பப்பா! என்ன மானுடம் அது!

‘நான் எதிர்பார்த்தது, அவரது கண்ணில் ஓர் பார்வையை நானும் ஆளாகிவிட்டேன் என்று என் ‘தாய்க்கு’ தெரிய வேண்டாமா, இல்லையா...? அவரது கனத்த கரடிக் கரங்களை பார்த்தேன், அவை மட்டும்தான் எனக்குரியவைபோல.’

இந்த உணர்வுகள் மனதைக் குலுக்கிவிடுகின்றன.

சிலகாலம் அரைகுறையாக உணவிட்ட மாமிசுப்பம்மாளுக்கும் கவனிக்காமலே அன்புரிமையுடன் அன்னமிட்ட கெத்தேல் சாகிப்புக்கும் அந்த எளிய சிறுவன் தன் நன்றியுணர்வை வெளிப்படுத்துவதை ஜெ.மோ. சித்தரிக்கும் அழகுதான் எத்தனை மகத்தானது. சமூகத்துக்கான அறப்போதனை இது.

* தென்னிந்திய சமூக வலையமைப்பைப் பின்னுகின்ற சாதி இழைகளில் வீசுகின்ற தூர்நாற்றங்களை, நூறு நாற்காலிகள் கதை சொல்லுகிறது. பாலுமகேந்திராவின் கமெராபோல் காட்சிகளைக் காண்கிறார், நகர்த்துகிறார் ஜெ.மோ.

சமூகத்தில் வாழ்வதற்கு மனித உரிமை மறுக்கப்பட்ட ஒரு சாதி (நாயாடி சமூகம்) சார்ந்த ஒரு பட்டதாரி அரசியல்யாப்பு சொல்லுகின்ற ஒருங்கிற்படி ஐ.ஏ.எஸ். (IAS) அதிகாரியாக வளர்ந்து வருகிறான். பதவிமேன்மையால் காதலும் திருமணமும் கை கூடுகின்றன. எனினும் பதவி நிலை தருகின்ற உரித்துகளையும், தனது வாரிசு பெறக் கூடிய புதிய மேன்மைகளையும் தக்க வைப்பதில் அந்த ‘காப்பன்’ படுகின்ற அவமானங்களும் கூர்மையான துயரங்களும்தான் கதை. அந்தத் துன்பங்களைச் சுமந்தபடி தோல்வியில் அஸ்தமனமாகும் பரிதாபம் மிகுந்த வாழ்வு அவனுடையது. ஜெ.மோ. அவனுடனேயே அலைந்து திரிவதுபோல கதை முழுவதையும் நகர்த்தும் பாங்கு உன்னதமானது.

சாதிச் சகதியிலிருந்து வெளியே வருவதற்கு அவனுக்கு நாராயண குருதேவனும், மனைவி சுபாவும் சொல்லுகின்ற மதியுரைகள், வழிகாட்டல்கள் சிந்திக்கத்தக்கன. உளநெருடல்களைக் குவிப்பன. ‘ஆங்கிலம் பேசினால்தான்

நீ மனிதன், சரளமாக ஆங்கிலம் பேசாவிட்டால் என்ன படித்தாலும் நீ வெறும் நாயாடிதான்... ஆங்கிலம் படி... முடிந்தால் நாற்பது வயதுக்குமேல் சமஸ்கிருதம் படி.’ (நாராயண குருதேவன் ப.173).

மனைவி சுபா கோபமாக ஓரிடத்தில் கூறுகிறார்.

‘உங்க பிறப்பும் வளர்ப்பும் சாதியும் உங்கள் மனதிலே இருந்திட்டிருக்கு. அந்த தாழ்வுணர்ச்சியிலே உங்க வாழ்க்கைய நீங்க நரகமா ஆக்கிட்டிருக்கீங்க... அந்த தாழ்வுணர்ச்சியு பிறேம் (மகன்) மனசிலயும் புகுத்தணுமா...’ (ப.162).

பிறிதோரிடத்தில் அவளே சொல்லுகிறாள்.

‘லுக், ஸ்டீல் யு கன்நாட் ஸிட் ஃபர்ம்லி சின் எ சேர்.’

இவை எதையுமே தனதாக்க முடியாமல் விரக்தியின் விழப்பில் நின்று அவளே சொல்கிறாள்.

‘ஒரு நாளும் ஒரு நிமிடமும் என்னுடைய சாதியை நான் மறக்க எவரும் அனுமதித்ததில்லை.’ (ப.151).

‘எனது நாற்காலிக்காக நான் போராலாம். ஆனால், அது மேலும் இழிவுகளை என்மேல் சுமத்துவதற்கு நானே கொடுத்த அனுமதியாக ஆகும்’ (ப.157) என்று எண்ணும் நிலை எத்துணை கொடுமானது. விரக்தியின் உச்சத்தில் நிலை குலைந்து ஆற்றாமையுடன் அவன்,

‘இந்த வெள்ளக் குழந்தை (மகன்) அந்தத்தீனி (எச்சில் உணவில்) ஒருவாயை உண்டு சாவதென்றால் சாகட்டும்’ என்கிறான்.

தனது கல்வி, உயர் தொழில், திருமணம் எல்லாமே தோற்றுப்போய், தொலைந்து போன உணர்வுடன் அவன் கூறுகிறான்;

‘அம்மா நான் காப்பன். நான் களசத்தையும் சட்டையையும் கழற்றி விடுகிறேன். தம்புரான்களின் நாற்காலியில் அமரமாட்டேன். எழுந்து விடுகிறேன்.’ (ப.201).

நாகம் அய்யர் விவரித்த சாதிமுறைமை, அன்றைய ஆளும்தரப்பு அல்லது பிராமணத் தரப்பு அவனை ஏறிமிதித்து சிலிர்த்து நிற்கிறது. வெற்றிச் சிகரம் எட்டுகிறது. காப்பன் நசிந்து நசிந்து கீழே துரும்பாகித் தொலைந்தே போகிறான்.

• இலக்கிய நண்பர் ஒருவரது உடல்வலியும் நாடக வேட்கையும், இலக்கிய தாகமும் முட்டிமோதி பரப்பி நிற்கும் துயர அனுபவம் பற்றியதாக மற்றொரு கதை ‘பெருவலி’ அமைகின்றது. ஒரு மனிதனது உடல்வலி பற்றி இருபத்தினாலு பக்கம் விவரிக்க இயலுமா என்ற வியப்பும் சற்றுச் சலிப்பும் இணைந்தே வருகின்றன.

திரைப்படத் துறையிலும், இதழியல் துறையிலும், நாடகத்துறையிலும் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமையாக விளங்கியவர் கோமல் சுவாமிநாதன். முப்பத்து மூன்று

நாடகங்களையும், இருபத்தைந்து நூல்களையும் படைத்த கலையுலக நாயகனாக விளங்கிய கோமல் சுவாமிநாதனின் உடல்வலி பற்றி ஜெ.மோ. விவரிக்கும் பாங்கும் நாமும் அந்தக் காட்சிகளில், அந்த இடங்களில் இருப்பதான உணர்வைத் தருகிறது.

கோமல் ஓரிடத்தில் பேசுகிறார்.

‘கீழ்மைகளைப் பார்த்து பார்த்து கண் புளித்திருக்கிற ஒரு துறையிலே இருந்தவன் நான், மோகன். பெரியவங்களோட கீழ்மை, சிறியவங்களோட கீழ்மை. இத்தனை கீழ்மைகளுக்கும் மேலே இந்தக் கிரீடத்தை தூக்கி வச்ச அனுபவ முதிர்ச்சியை அது காட்டுகிறது.’

சமூகம் பற்றிய அவரது அனுபவ முதிர்ச்சியை அது காட்டுகிறது.

தனது உடல் வேதனை பற்றி தானே கூறுமிடம் மனதில் இரக்கத்தைப் பொங்கி எழச் செய்கிறது.

‘ஒவ்வொரு அடியாத் தூக்கி வச்ச வந்திட்டிருந்தேன். வற்ற வழியிலே வலி அறிமுகமான இன்னொரு ஆள் மாதிரி தனியா கூடவே வந்தது. பரவாயில்லை இதைமாதிரி கடைசிவரை கூட வற்ற நண்பன் வேற எங்க கெடைப்பான்? உளழிற் பெருவலி ஊழெனும் பெருவளி.’ (ப.227).

தனது நட்பின் நன்றியுணர்வின் வெளிப்பாடாக ஜெ.மோ. இக்கதையை எழுதியிருப்பதாகவே எனக்குப்பட்டது.

1990களில் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும், நானும் கோமலுடன் மூன்று மணித்தியாலங்கள் கலைபற்றி உரையாடிய காட்சி என் மனதில் வருகிறது. ஜெ.மோ.வின் உணர்வுகள் எங்களுக்கும் பரவுவது போன்ற உணர்வை அந்த நினைவு திணிக்கிறது.

• ‘ஓலைச்சிலுவை’ என்ற மற்றொரு கதை. முப்பத்தியேழு பக்கங்களில் விரிகின்றது.

பின்னடைந்து ஒதுங்கியுள்ள கிராமத்தில் அறியாமைச் சகதியில் தாழ்ந்து கிடக்கும் வறுமை பீடித்த சிறுவன் ஒருவனது வாழ்க்கைப் பாதை சாமர்வெல் என்ற நல்லிதயம் கொண்ட உன்னத மனிதனது தொடர்பின் வழியாக எவ்வாறு மேன்மையடைகிறது என்பதை விவரிக்கும் கதை. மனித சமூகத்தில் கவனிக்கப்படாத துயர வாழ்க்கைகள் எங்கெங்கெல்லாம் எப்படியெல்லாம் சிதறிக் கிடக்கின்றன, வறுமையும் அறியாமையும் சேர்ந்துகொண்டு எளியமக்களை எப்படியெல்லாம் வாட்டி வதைக்கிறது என்பதை மிகவும் யதார்த்தமாக ஜெ.மோ. எழுதும் பாணி உணர்ச்சிகரமானது. அதே மக்கள் மீது காலரா என்னும் பிசாசு தன் மேலாதிக்கத்தைத் திணிக்கப்போது அவர்களைப் பாதுகாக்க சாமர்வெல் படும்பாடு மனிதாபிமானம் ஒருபோதுமே அழிந்து விடுவதில்லை என்பதை உணரச் செய்கிறது; நம்பச் செய்கிறது.

• பசியடங்கா பாலகனின் கையில் கிடைக்கும் சிறு பணத்தை வைத்து அவனது இயல்பான ஆசைகள் விரிந்து விரிந்து செல்வதையும், பின் நிறைவேறாது அடங்குவதையும் ஜெ.மோவைப்போல எவராலும் சித்தரிக்க முடியுமா என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது.

‘அதைக் கொண்டு எட்டுத்தோசை தின்று, ஒரு கருப்பட்டிக் காப்பி குடிக்க முடியும்... பொரி கடலை வாங்கலாம்... பத்து உண்ணியப்பம் வாங்கலாம் என்று எண்ணிய பிறகு மனசாட்சியுடன் உண்டியலில் பணத்தைப்போட்டு ஆசைகளை உலர விடுகின்றான் சிறுவன்.’ இதைவிட சமூக ஏழ்மையை எவ்வாறு விவரிக்க முடியும்?

வறுமை, அறியாமை, அவை கொண்டு வந்து கொட்டுகின்ற அவலங்கள், அவற்றிலிருந்து வெளியேற வகை தெரியாத இருள் சூழ்ந்த சமூக நிலைமைகளை ஜெ.மோ. இக்கதையில் காட்டும் முறை மெய் சிலிர்த்த வைக்கிறது.

• ‘மயில் கழுத்து நெறம் மாதிரி ஆலகாலத்துக்குப் பொருத்தமான நிறமென்ன.’

‘ஒரு ராஜநாகம் மயில்கழுத்து நெறத்திலே இருக்கு... நிலா வெளிச்சத்தில் நீளமா அது வழியறது...’

அவர்ஸ் பரிதாபம்தான் கருட்டியிலே நெளியறது...’

என்று ராமனுக்கும் பாலசுப்ரமணியத்துக்குமிடையிலான தொடர்பாடலில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார் கதையாசிரியர்.

கலைஞர்களது அணுகுமுறைகள், இரசனைகள், அழகியல் நாட்டங்கள், சமூகப் பழக்கங்கள் என்பன பற்றியதாக இக்கதை விரிந்து செல்கிறது.

ஊர்களின் தனிப்பண்புகள், அந்தந்த மக்களது பண்பாட்டுத் தனித்துவங்கள், உரையாடல் பாங்குகள் பற்றிய கூர்மையான அவதானங்களை ஜெ.மோ. கொண்டிருப்பதை இக்கதையின் பல இடங்களில் உணர்ந்து மகிழ்ச்சிகொள்ள முடிகிறது.

ஆசைகளுக்கும் ஆற்றல்களுக்குமிடையிலான இடைவெளிகள்தான் மனிதர்களை அலைக்கழிக்கின்றன என்பதை ஆசிரியர் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறார். இந்தக் கதையிலும்,

‘பாடணும்தான் ஆசை. முடியல்லை... முடிஞ்சது எழுதறதுதான். அதனால் எழுதறேன்னு சொல்லுவார்’ பாலசுப்ரமணியம் சொல்வதாக சந்திரா கூறுகிறார். தன்னைப் பார்த்து ஆடவர்கள் மையலுறுவதில் ஆனந்தம் கொள்கின்ற இயல்பும், எதிர்பார்ப்பும் கொண்டவராகக் காட்டப்படும் சந்திராவே ஓரிடத்தில்,

‘எல்லா அழுத்தங்களும் மனிதனைக் கட்டிப் போடுபவை, விலக்க முடியாத ஈர்ப்புள்ளவை. ஆகவே, அவையெல்லாம் விஷங்களும் கூட’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அவளே அமுதமாயும், விஷமாயும் அவர்களைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களாலேயே உணரப்படுவதை ஆசிரியர் காட்டும் முறை அழகுதான்.

ராமன் அவளைப்பற்றி இரு நிலைப்பட்ட கருத்தை வெளிப்படுத்துமிடங்கள் கவனிக்கத்தக்கன.

‘அவளுக்குள்ள ஒண்ணு இருக்கு. அது விஷவாமித்திரரை வசியம் பண்ணின மேனகையோட அம்சம்னு நேக்கு தோணியிருக்கு’ (ப.282) என்கிற இராமன் பிறிதோரிடத்தில், ‘அந்த தேவடியா மிண்டைகூட இருக்காளோல்லியோ, ஃபாமிலேதான் இருப்பார்’ (ப.286) என்கிறார்.

அழகு, கவர்ச்சி, பிறரை ஈர்ப்பதிலான இச்சை கொண்டவளாக சந்திராவை படைத்துள்ளார் ஜெ.மோ. ராமன் அவளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பிறிதோரிடம் அதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

‘இவளுக்கு எல்லாரையும் ஜெயிச்சாகணும்... ஜெயிச்ச நம்ப மேலே ஒக்காரணும்’ (ப.285). கலைஞர்களின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள்போல பிரிக்க முடியாதனவாக ஆசிரியர் காட்டுவது அற்புதமானது.

சங்கீத வித்வான் சுப்பு ஐயர் பற்றிய பாலசுப்ரமணியத்தின் சுயகணிப்பு.

‘அவர் செக்ஸுக்கு அடிமை கிடையாது. அழகுக்கு அடிமை. அவர் என்ன தேடறார்னு அவருக்கே தெரியாது. ஆனா தேடிண்டே இருக்கார்’ (ப.288) என்பதாய் காட்டப்படுகிறது. பிறிதோரிடத்தில், ‘பித்துப்பிடித்தும் அலைவார். ஆனா அத்து மீறவும் மாட்டார்’ (ப.288) என்கிறார்.

சுப்பு ஐயரின் வித்துவச் சிறப்பை உணர்ந்து மகிழ்ந்து பெருமைபட பேசுகின்ற இடம் உச்சமானது.

‘சரேலென கடற்பாறையை அறைந்து, தழுவி, பூச்சொரிந்து மூடிவழியும் அலைபோல சுப்பு ஐயர் பாடிய ஓட்டுமொத்த

ஆலாபனையும் அவர் கேட்டார். பொங்கி விசம்பிவிட்டார்.’ (ப.298).

மனிதனுக்கு கடவுள் தந்துள்ள அழகியல் இரசனைக்கு இக்கதை உச்சம் என்றால் உடல்வலி சார்ந்த துன்பத்துக்கு ‘பெருவலி’ தான் உச்சம்.

• பன்னிரண்டு பக்கங்களில் எழுதி முடித்துள்ள மற்றொரு கதைதான் ‘மத்துறுதயிர்’. ஆசிரியருக்கும் மாணவருக்குமான உறவு, நட்பு, நம்பிக்கை என்பன எத்துணை மேலானவை, தூய்மையானவை. சாதிமத உணர்வு கடந்தவை என்பதைக் காட்டும் முறை மிக உச்சம்.

எனது வாழ்வில் ஆசிரியராயும், அதே வகை மாணவராயும் இருந்து இரண்டு சுகங்களையும் அது சார்ந்த துன்ப நிழல்களையும் அனுபவித்திருப்பதால் இக்கதை என்னுடையதே ஆனதுபோல் உணர்ந்து நெகிழ்ந்து போனேன்.

கதையின் மையப் பொருளை ஜெ.மோ. இப்படி தெளிவுபடுத்துகிறார்.

‘கலயம்தான் உடல், உயிர்ங்கிறது அதுக்குள்ள இருக்கிற தயிர். மத்து அந்த துன்பம். துன்பம் உயிரைப்போட்டு கடையது...

மனுசனோட பெருந்துக்கமும் அதே மாதிரிதான். அந்த அலைக்கழிப்பு. அதாக்கும் கொடுமை... வாழவும் விடாம சாகவும் விடாம.’ (ப.304).

பேராசிரியர் தனது மாணவன் ராஜம் பற்றிய நினைப்பில் அகல முடியாத துயரத்தில் உழல்கிறார். அது அன்பின் மிகைதான்.

‘எனக்க பிள்ளைக்கு இனி கெதி இல்லியா’ (ப.310) என தன் மாணவனது தொலைந்து போன வாழ்வு பற்றிய ஆசிரியனது கவலை வெளிப்படுகிறது.

பேராசிரியரது நினைப்பில், ‘ராஜத்தைப் பத்தியாக்கும் பேச்சு... அடிக்கடி கனவும் வருது. வழி தவறின ஆடாக்கும்... எடையன் அதைத்தானே நெனைப்பான்’ (ப.306) என்றவாறு அலையலையாய் வருகிறான் மாணவன். இதற்கு முடிவே யில்லை.

படிப்பின் மதிப்பு, பலம், ஆத்மார்த்த தூய்மை பற்றியெல்லாம் ஜெ.மோ. என்ன நினைக்கிறார் என்பதை தனது கதை மாந்தர்கள் மூலம் சொல்லும் இடங்கள் நெகிழ வைக்கின்றன. மாணவர்களது பார்வையில் நல்ல பேராசிரியர்கள் பற்றிய தூய்மைமிகு உணர்வுகளை பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகிறார்.

‘குருவுக்கு என்ன குடுக்கோம்? வேற என்ன... இந்தா இங்க நெஞ்சுக்குள்ள கோவில்கட்டி வச்சிருக்கோமே... அதுதான்.’ (ப.316).

கல்வி தரும் ஆளுமை பற்றி...

பேராசிரியர் தனது மாணவன் ராஜம் பற்றிய நினைப்பில் அகல முடியாத துயரத்தில் உழல்கிறார். அது அன்பின் மிகைதான்.

‘ஆனா ஞானவானுக்கு ஒரு கெம்பீரம் உண்டு பாருங்க... அதை இவன் ஜென்மம் முழுக்க பார்த்தாலும் அடைஞ்சுச்சிட முடியாது’ (ப.314).

ஒடுக்கப்படும் சமூகத்திலிருந்து மேற்கிளம்பி வருவதற்குரிய தன்னம்பிக்கையை பலத்தை கல்விதான் வழங்கும் என்பதை

‘கொத்தனுக்க மவன் மெட்ரிக் ஜெயிச்சுப் போட்டானே! இனி வெள்ளையும் சட்டையுமா வந்து நிப்பானே!

மேல் சாதிக்காரங்க மட்டுமல்ல. எங்க சாதியிலேயே பணக்காரனுக்கு எரிஞ்சது’ (ப.313) என்று காட்டுகிறார்.

பேதமில்லாது பலவர்ணங்களும் ஒற்றிணைந்து ஆதி உயரத்தில் வானவில்லாக இயற்கை அழகு காட்டுகிறதே. அதுபோல குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்குமான உண்மை விசுவாசம், பிள்ளைமார், நாடார் என்ற பேதம் மறைந்து சிலிர்த்து நிற்கிறது.

‘இருந்ததிலேயே நல்ல வித்துன்னு நெனெச்சேனே.’ (ப.321).

‘அவனுங்க வலியெல்லாம் கர்த்தாவு எடுக்கணும்.’ (ப.322).

பேராசிரியர் மெல்ல விசும்பினார்.

குடித்துத் தேய்ந்து குற்ற உணர்வுடன் ஒளிந்து திரியும் சிஷ்யனின் உயர்ந்த விசுவாசத்தை ஜெ.மோ. காட்டும் பாங்கு உன்னதமானது.

‘முன்னால் சென்று பேராசிரியர் மிதித்துச் சென்ற மண்ணை குனிந்து நடுநடுங்கும் கரங்களால் மெல்லத் தொட்டார். குனிந்த தலையுடன் இருட்டுக்குள் சென்று மறைந்தார்.’

என் இதயத்தை ஊடுறுவிய அர்ச்சுணன் அம்புதான் இக்கதை.

• எதையும் எதிர்பாராமல் எந்நேரமும் மானிடத்துக்கு ஜீவன் வழங்குகின்ற காற்றைப்போல பல மனிதர்கள் வாழ்ந்து போகிறார்கள். பூமேடை ராமையா போல... இவர் பற்றியதுதான் ‘கோட்டி’ கதை.

அறுபத்து நான்கு பக்கங்களில், மக்களை நேசித்த அரசியல் கோமாளியாக பேசப்பட்ட பூமேடை ராமையாவை, சமூகம் மறந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகவே புனைவிலக்கிய வரலாற்றில் அவர் பற்றிய முதன்மையை தனக்கேயுரிய இலக்கியத்தனத்துடன் பதிவு செய்துள்ளார் ஜெயமோகன்.

எதையும் பொருட்படுத்தாமல், பாரபட்சமில்லாமல் எல்லோருக்கும் நிழல் தருகின்ற வீதியோரத்து மரங்களை ஒத்தவர் பூமேடை. பத்திரிகைகளின் பெரிய ஆசிரிய தலையங்கங்களைவிட நகைச்சுவைபோல தோற்றம் தந்து, அதிக பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகின்ற

கேலிச்சித்திரங்களைப் போன்றவர்தான் ராமையா.

அவரது சமரச எண்ணங்களுடன் தானே நம்புகின்ற இலட்சியங்களையும் எதற்கும் அஞ்சாமல் வெளிப்படுத்தும் வெள்ளந்தியான மனிதன் ராமையா சமூக சமத்துவம் பற்றி சொல்லுமிடங்கள் உள்வாங்கக் கூடியன.

வலுவான உண்மைகளை, எள்ளலுடன் எளிய சொற்களில் வெளிப்படுத்துவதாக ஜெ.மோ காட்டுமிடங்கள் கருத்தில் கொள்ளத் தக்கன.

தமது பெற்றோரது சொத்துபற்றி, ராமையா,

‘தம்பி அவு என்ன உளைச்சா சேத்தாங்க. பாவப்பட்ட புலையனையும் சாம்பனையும் வேலைவாங்கி ஏச்ச சேத்ததுதானே!’ என்கிறார்.

அரசாங்கப் பணியாளர் பற்றி,

‘சர்க்காரு காச வாங்குறவெல்லாம் லஞ்சம் வாங்குறான். இந்த சர்க்கார் காச வாங்கினா நானும் லஞ்சம் வாங்கலாமாவேய்’ என்று கேட்கிறார்.

சனநாயக பலவீனம் பற்றி எள்ளலுடன், ‘ஜனநாயகம்னா வரிசையாக்குமே... நகராத வரிசைன்னாக்க ஜனநாயகம் ஒளுங்கா நடக்குதுண்ணு அர்த்தம்’ என்கிறார். பிறிதோரிடத்தில் ராமையா, ‘பணமுள்ளவர்களுக்கு திமிர் ஓர் அழகு’ (ப.344) என நகைக்கிறார். சமூகம் மதிக்காத இந்த மனசாட்சி மிக்க மனிதனை கணைசன் லாயர் மதிப்பதும், உதவுவதும், அவருக்காகக் கடன்படுவதும், சண்டையிடுவதும், தன் பணத்தில் இறுதிக் கடமை செய்வதும், நியாயங்கள் சிலவிடங்களில் தமது கொடிகளை உயர்த்திப் பிடிக்கும் வலிமை கொண்டனதான் என்பதைக் காட்டுகிறது.

‘படியுங்க, படிப்புகள் மட்டும் ஒரு வழிதான். எது படிச்சாலும் எங்க போகணுமோ அங்க போயிடலாம்.’ (ப.327).

படிப்பு பற்றிய அசையாத தனது நம்பிக்கையை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார் ஜெ.மோ.

• உலக குடியரிமை கோஷத்துடன் உலகை வலம் வந்த காரிடேவிஸ் என்ற மேன்மைச் சிந்தனையாளன் பற்றிய கதைதான் ‘உலகம் யாவையும்’.

ஆழமாகச் சிந்திக்காமல் அரசியலில் அணிவகுத்து நிற்கின்ற அறியாமை நிரம்பிய மக்கள் கூட்டத்தைப் பயன்படுத்தி கோடிகோடியாகப் பணம் சேர்க்கும் சனநாயகத் தலைமை ஒருபுறம். வெளிக்கிளம்பி தனித்து நின்று சமூகத்துக்காகச் சிந்திப்பவர்கள் மறுபுறம்... இந்த இரட்டை நிலை உலகெங்கும் விரிந்து கிடக்கிறது.

பொருள்சார் நலன்களுக்காக அலைகின்றது இளைஞர் கூட்டம். சமுதாயக் கனவுகளோ சாகச உணர்வுகளோ இல்லாமல் வெற்றுச் சதைகளாக அலைகின்ற மக்கள் கூட்டம். இதுதான் சமூகத்தின் நிலை. இதில் காரிடேவிஸ் தனித்தும் உயர்ந்தும் நிற்கிறார். அவரைப்பற்றி ஜெ.மோ.,

‘திடமான நம்பிக்கைக்காக சாகவும் தயாராக இருப்பது, உலகை நோக்கிப் பேசும் தன்னம்பிக்கை, இதெல்லாம் அவருக்குண்டு.’ (ப.363).

‘அவரது வாழ்க்கையில் எப்போதும் ஒரு மீறல் இருந்துகொண்டே இருந்திருக்கிறது’ என்கிறார்.

கூலிக்காக குண்டுவீசி பெருங்கொலைகள் செய்த யுத்த விமானியாக குற்ற உணர்வுகளுடன் அதைத் தொலைத்துவிட துடிக்கும் மனிதராகக் காட்டும் இடங்கள் பலப்பல.

அரசியல் போலவே அறிவியல் பற்றிய ஒரு கருத்தையும் ஆசிரியர் பதிவு செய்கிறார்.

‘சில ஊகங்கள்தான் அறிவியல் கொள்கைகளாக நிரூபிக்கப்படுகின்றன... ராத்திரியில் உலாவும் கிறுக்கர்கள் இல்லாவிட்டால் அறிவியலே இல்லை.’ (ப.361).

அதிகார அடுக்கமைவு, பணித்துறை நிர்வாக முறை வெற்றிபெற்று நிலைத்திருப்பதற்கு பகுப்பாய்வு செய்யாமல் கருத்துகளை ஜீரணித்து அதற்குக் கட்டுப்படுகின்ற மனிதர்களே காரணம் என்கிறார் ஆசிரியர்.

‘நம்மிடையே பரவலாக இருக்கும் மிகப் பெரும்பாலான கருத்துகள் அதிகாரத்தால் முன்வைக்கப்பட்டு பிரசாரம் மூலம் நம் தலைக்குள் ஏற்றப்பட்டவை.’ (ப.374).

உண்மை மனிதர்களது உயர் நடத்தையை மையப்படுத்திய இந்தக் கதை சிந்தனைக் கிளர்ச்சிகளை உருவாக்கி விடுகிறது. இந்தக் கதைகளை தனிக் கதைகளாக வாசிக்க முடித்திருந்தால் உருவாகும் உணர்வுகள் கருத்துகள் வேறாகவே இருந்திருக்கும்.

பல சமூகப் பின்னணிகளில் பல்வகைப்பட்ட நடத்தைகளும் சமூகப் பார்வைகள் கொண்ட மனிதர்கள் மூலம் பல சமுதாய அவலங்களை ஒன்றிணைத்து தரிசிக்க வாய்ப்பு அளிக்கிறது இக்கதைத் தொகுதி. இதற்காக ஜெயமோகனுக்கு மட்டுமின்றி வெளியிட்ட ‘வம்சி புகள்’ நிறுவனத்துக்கும் நன்றி கூறவேண்டும்.

தனது நாற்பது வருட சமூக தரிசனங்களில் பெற்றதையும் கற்றதையும் நாற்பது நாட்களில் கோபத்தோடும், துயரமிசையோடும் இலக்கிய நியாயம் குறையாமலே படைத்தளித்துள்ளார் ஜெயமோகன்.

கதாநாயகர் விவரங்கள் மற்றும் உலகத் துணைகளையும் இணைத்து நானூறு பக்கங்களில் ‘அறம்’ முழுமை பெற்றுள்ளது.

அநியாயமும் நியாயமும், அதர்மமும் தர்மமும், தனிமனிதனும் சமூகமும், சிந்தனையாளனும் கோமாளியும் அருகருகே பயணிப்பதாக கதைகள் அமைந்துள்ளன. முரண்பாடுகளில் சமரசமும் வெற்றியும் காண்பதே நிஜவாழ்க்கை.

இதனை உணரவும் இரசிக்கவும் சிந்திக்கவும் செய்த புனைவிலக்கிய சித்தன் ஜெயமோகன் பாராட்டத்தக்கவர்; நினைவில் இருத்தத் தக்கவர்தான்.

என் நிலை:

இலங்கையில் வடபகுதியில் கல்வி பண்பாட்டு தலைநகரான யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்ததிலிருந்து நாடுவிட்டு நகர்ந்துவிடாமல், முரண்பாடுகள், துன்பங்கள், அச்சுறுத்தல்களினால் பின்னப்பட்ட சமூக வாழ்வில் தொடர்ச்சியாக எழுபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்த மனிதன் நான்.

முரண்பாடுகளுக்கு முந்திய சமூகம்; அமைதியின்மையும் யுத்தமும் நிறைந்த சமூகம் யுத்தம் முடிந்து நிமிர்ந்து நிற்க எத்தனிக்கும் சமூகம் என்ற மூன்று கட்டங்களையும் மக்களுடன் சேர்ந்து கடந்து வந்த அனுபவச் சுவைகள் என்னுடனுள்ளன.

நீண்ட காலம் இலக்கியவாசனை இல்லாமலிருந்த நான் 2018ல் கனடா வந்தபோது ‘அறம்’ சிறுகதைத் தொகுதியின் ஒன்பதாம் பதிப்பை (2018) வாசிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பரீட்சைக்கு தயாராகும் மாணவன் தன்னை தயார் செய்வதுபோல் மூன்று தினங்களில் தொடர்ந்து வாசித்து அதை நிறைவு செய்தேன்.

அறம் பற்றிய எந்த ஒரு விமர்சனத்தையும் கேடடதுமில்லை; வாசித்ததுமில்லை. காலம் கடந்துவிட்டதால் கருத்துக்கள் காய்ந்து சருகாகி காற்றில் பறந்து விடுவதில்லை என்ற நம்பிக்கையுடன் எனது மதிப்பீட்டை செய்துள்ளேன்.

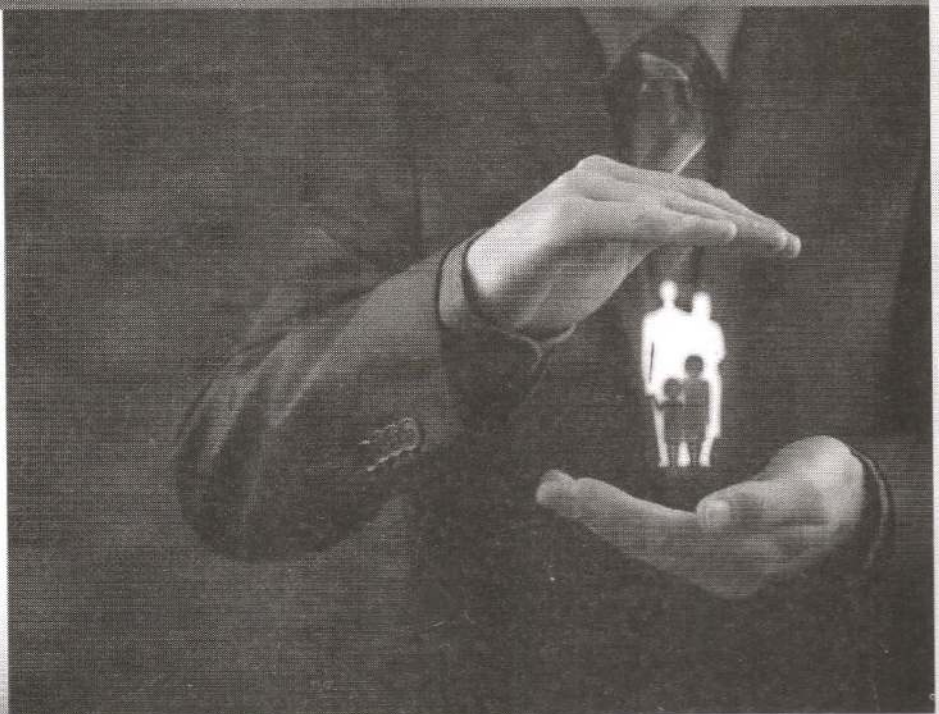
எனது நான்கரை தசாப்த கற்பித்தல் பணியின் அனுபவங்கள் மற்றும் அறிவு இதற்கு துணை நிற்கின்றன. பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக பணியாற்றி பல சூழல்களையும், பல சவால்களையும் சந்தித்து உரமடைந்த உணர்வுகளும் துணை நின்றன.

பழைய கதைகள் பற்றிய புதிய வாசிப்பாக இதனை கருதிக் கொள்ளலாம்.

Protection For You & Your Family

Our services

Life Insurance «
Critical Illness Protection «
Mortgage Protection «
Travel/Super Visa Insurance «
Dental & Medical Benefits «
Disability Benefits «
Long Term Care «
Employee Benefits «
RESP, RRSP & TFSA «



Are You Getting Million Dollar Advice?



Life 100

INSURANCE & INVESTMENTS INC.

416-918-9771 | 416-321-2500

info@life100.ca www.life100.ca

10 Milner Business Court, Suite 208,

Scarborough, ON M1B 3C6

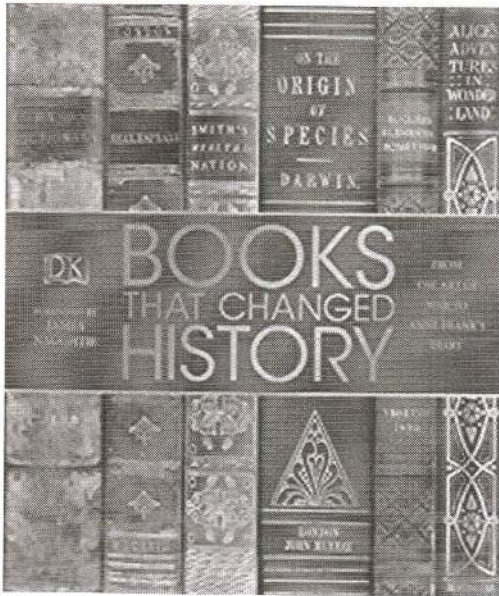
Sritharan Thurairajah CLU, CHS

Simple Solution in a Critical Situation

4,000 ஆண்டுகால நூல்களின் பயணம்: Books That Changed History என்ற நூல் பற்றிய குறிப்புகள்

- மு. நித்தியானந்தன்

யுகாந்திரக் கணக்கான மனுசுல வரலாற்றில் எழுத்தின் தோற்றமும் புத்தக உருவாக்கமும் புத்துலகை உருவாக்கின. மனுசுலத்தின் கதை வாய்வழியாகப் பின்சந்ததிக்கு வழங்கப்பட்ட வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து, எதிர்காலச் சந்ததிக்கு வாசிப்பின் மூலம் அந்த மரபை மடைமாற்றிய புத்தகங்கள் உருவான காலம் மிக முக்கியமான காலப்பிரிகோடாகும்.

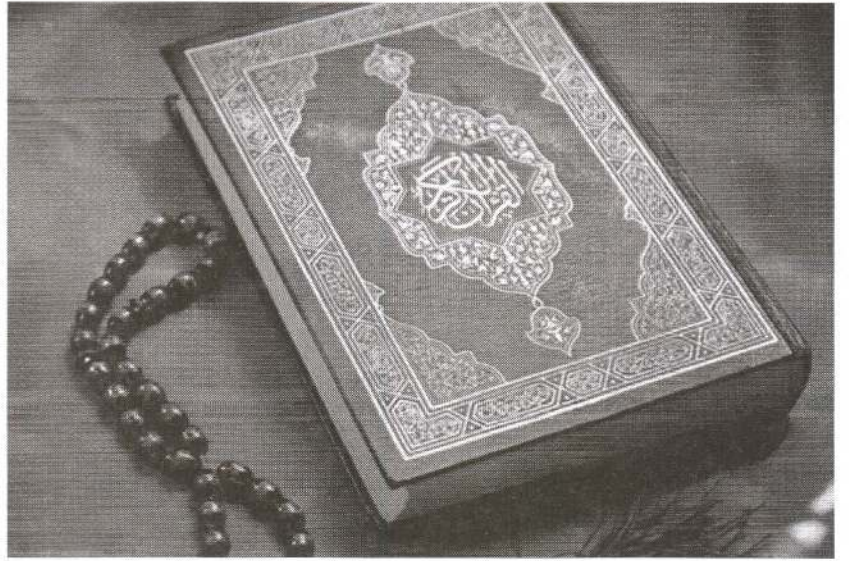


கடந்த 4,000 ஆண்டுகாலமாக புத்தக ஆக்கங்கள் தொடர்ந்த புரட்சிப் பயணம் மனித சமூகத்தின் சிந்தனையின் தடத்தையே புரட்டிப்போட்டிருக்கிறது. அறியாமையின் அந்தகார இருளின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் புத்தகங்கள் ஒளிக்கிரணங்களைப் பாய்ச்சி இருக்கின்றன. இயற்கை, தத்துவம், ஆன்மிகம், சமயம், மருத்துவம், பௌதிக உலகம், விஞ்ஞானம், அரசியல், பொருளியல் என்று வெவ்வேறு துறைகளில் புத்தொளி வீசி இருக்கின்றன. மனிதனின் கம்பீரமான கற்பனைகளுக்குக் களம் விரித்த காவியங்களும் இதிகாசங்களும் காலமெல்லாம் நிரந்தரம் பெற நூல்களே வழிசமைத்தன.

புத்தகங்கள் தொடர்ந்த இந்த நீண்ட பயணத்தில் புரட்சிகர மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய, சரித்திரத்தையே மாற்றியமைத்த நூல்கள்

நீலநிற குர்ஆன்

உலகிலேயே அதி உன்னத அழகுடன் தயாரிக்கப்பட்ட திருக்குர்ஆன் அதன் பக்கங்களில் பூசப்பட்ட நீலநிற மையின் காரணமாக 'The Blue Quran' என்று அழைக்கப்படுகிறது. பொதுயுகத்திற்கு 800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அலரி வண்ணத்தில் தோய்க்கப்பட்ட கன்றின் தோலில், தங்கத்தில் பொறிக்கப்பட்ட இந்நூலின் கையெழுத்தின் சித்திரவேலைப்பாடுகள், அழகியலுடன் வார்த்தைகள் பொக்கிஷமாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்நூலின் பெரும் பகுதி ஓனீசியாவின் பார்தோ தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் பேணப்பட்டு வருகிறது.



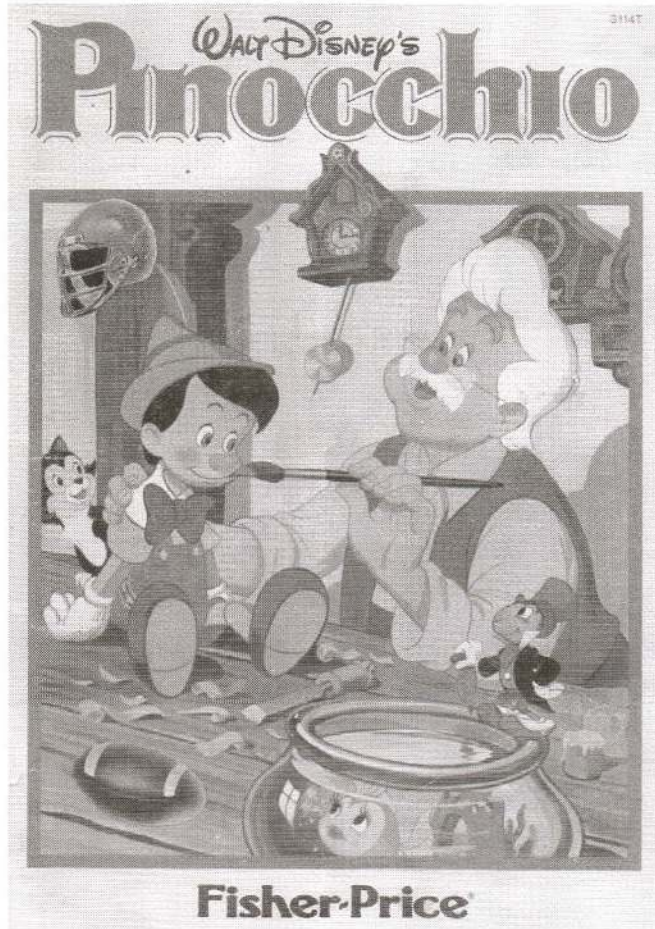
ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன், பெனடிக்ற் கிறிஸ்தவ மடாலயத்தின் எழுதுகூடத்தில் எழுதப்பட்ட 'The Exeter Book' ஆங்கில இலக்கியத்தின் ஆதார நூலாகும். அயர்லாந்தின் வரலாற்றுக்கருவூலம் எனப்படும் 'Book of Kells' இந்நூலில் ஆறு பக்கங்களில் தாராளமான இடத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பாரசீக வானியல் மேதையான அப்துல் ரஹ்மான் அல் சூபி அரபு மொழியில் எழுதிய, வானநட்சத்திரக் கூட்டங்கள் பற்றிய நூல் ஈரான் வழங்கிய அருங்கொடையாகும். 'The Kojiki' என்ற

ஐப்பானிய வரலாற்று நூல் உலக வரலாற்றியலுக்கு ஐப்பான் அளித்த பெரும்பங்காகும்.

அபூர்வமான ஒரு நூலைச் சென்று வாசிப்பதற்கு அறிஞர்கள் ஆயிரம் மைல் தொலைவை நடந்திருக்கிறார்கள் எனும்போது நமக்கு வியப்பு மேலிடுகிறது.

1000 - 1449

பொதுயுகம் ஆயிரத்திலிருந்து 500 ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஆறு முக்கிய நூல்களை இந்நூல் பதிவுசெய்கிறது. உலகின் முதல் முழு நாவலாகக் கருதப்படும் ஐப்பானிய மொழியில் முரசாக்கி ஷிக்கிபு என்ற பெண் கவிஞர் எழுதிய 'The Tale of Genji' என்ற நாவலின் பிரதி ஆயிரத்து இருபத்தோராம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டு, கைச்சுருள் வடிவில் பெறப்பட்டுள்ளது. ஐப்பானியப் பேரரசனின் மகன் ஜெஞ் ஜியின் சாகஸங்களையும் காதல் லீலைகளையும் பேசும் இந்நாவல் ஐப்பானிய இலக்கியத்தின் கொடுமுடியாகப் போற்றப்படுகிறது.



இபன் சினா என்ற பாரசீக மருத்துவ மேதை அரபுமொழியில் 1025 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட 'Canon of Medicine' தான் பரீட்சார்த்தமான - ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மருத்துவ நூலாகும். காசநோய் ஒரு தொற்று நோய் என்று முதலில்





கண்டுகொண்டவர் இவர். பத்து வயதிலேயே குர்ஆனை மனம் செய்திருந்த இவர் எழுதியதாகக் கூறப்படும் 450 நூல்களில் 250 நூல்களை இன்று கைக்குக் கிடைக்கின்றன.

காகிதத்தாளில் அச்சிடப்பட்ட நூல்கள்

செதுக்குச் சித்திரப் பொறிப்புக்கட்டை (woodblocks) மூலம் சீனத்தில் முதலில் அச்சுவடிவில் வெளியான 'The Diamond Sutra' என்ற நூல் பொது யுகத்திற்கு 868 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வெளியாயிற்று எனினும், அதற்குப்பின் ஆறு நூற்றாண்டுகள் கழித்து, குட்டன்பார்க் ஜெர்மனியில் அச்சிட்டு வெளியிட்ட பைபிள், நூல் தயாரிப்பில் புரட்சிகரமான சடுதியான முன்னேற்றங்களைக் கொண்டுவந்தது. இந்த பைபிள் அச்சிடப்பட்ட, அடுத்த 50 ஆண்டுகளில் ஒரு கோடி நூல்கள் அச்சிடப்பட்டன.

மன்னர்களினதும் பிரபுக்களினதும் கைகளிலிருந்த, மடாலயங்களிலும் அபூர்வமான நூல்நிலையங்களிலுமே காணக்கூடியதாகவிருந்த ஆடம்பர வசதி கொண்டவர்கள் மட்டுமே நுகரக்கூடியதாக இருந்த இந்த நூல்களை சாதாரண மக்களும் மலிவு விலையில் வாங்கி வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய மாற்றம் புத்தக உலகில் பெரும் பாய்ச்சலை நிகழ்த்திய ஒன்றாகும்.

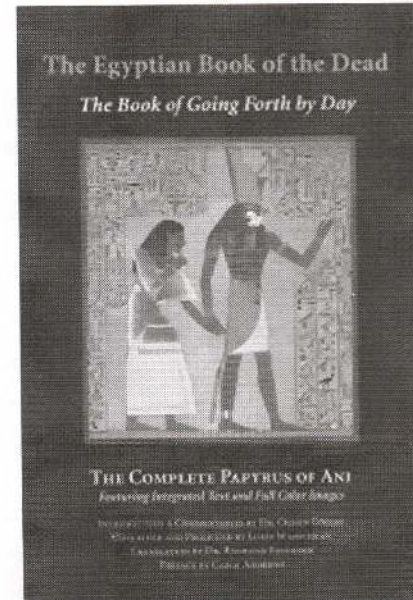
1450க்கும் 1649க்கும் இடையிலான 200 ஆண்டுகாலப்பகுதியை தனி அத்தியாயத்தில் தரும் இந்நூல், 21 அபூர்வமான நூல்களைத் தனித்து விவரிக்கிறது.

யூக்லிடின் 'கேத்திர கணித அடிப்படைகள்', இத்தாலிய மஹாகவி தாந்தேயின் 'தெய்வீக நகைச்சுவை', பல்வகை ஓலிகள் சார்ந்த இசை குறித்து எழுந்த 'One Hundred Songs of Harmonic Music', மார்க்கியவல்லியின் 'இளவரசன்', மிசேல் நொஸ்ட்ரடாமுஸ் எழுதிய 'The

கூறப்படும் 'The Doomsday Book' (உலக இருப்பின் கடைசி நாள்) என்ற இங்கிலாந்தின் முதல் ஆவண நூலைத் தயாரிக்க, 900 செம்மறியாட்டுத் தோல்கள் பதனிடப்பட்டுள்ளன. ஐரோப்பாவிலேயே முதன்முதல் மேற்கொள்ளப்பட்ட மிகவிரிந்த நில அளவை மதிப்பீடு இதுவாகும்.

கோமகன் ஹென்றியின் ஆணைப்படி, ஹெரிமன் என்ற கிறிஸ்தவத் துறவி 1118ஆம் ஆண்டில், அழகிய வண்ண வேலைப்பாடுகளுடன் ஜெர்மன் மொழியில் தயாரித்த 'The Gospels of Henry the Lion' என்ற நூலை ஒரு கோடி 60 லட்சம் யூரோ விலை கொடுத்து, ஜெர்மனிய அரசு ஏலத்தில் வாங்கியது. ஜெர்மனிய தேசத்தின் எழுச்சிக்கு, சாட்சியம் கூறும் தேசியப் பொக்கிஷம் இது எனப்படுகிறது.

கோமகன் டக்து பெரி ஆணையின் கீழ், 1400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட 'Book of Hours' என்ற 'இறைமுறையீட்டுப் பாசுரத் தொகுதி' புத்தகங்களின் வரலாற்றில் தனி முக்கியத்துவம் உடையது என்கிறார்கள்

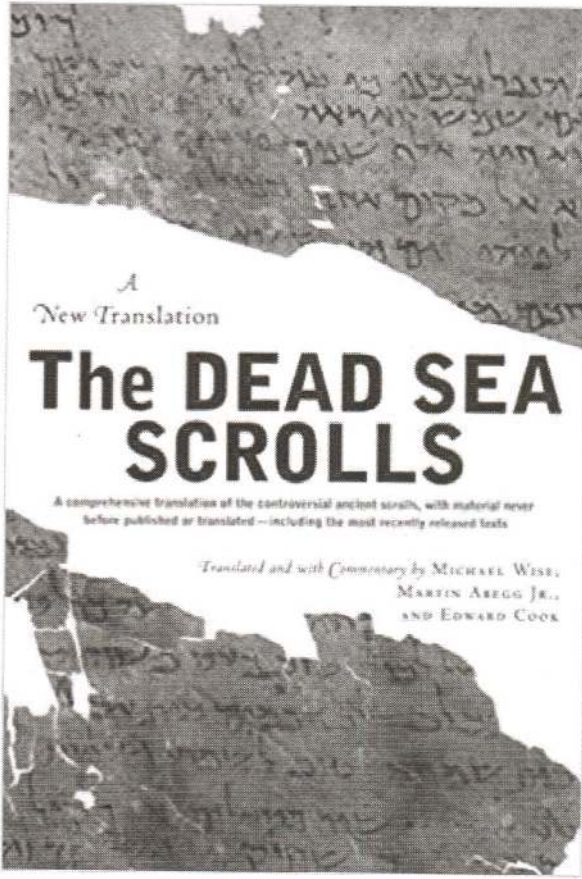


அறிஞர்கள். புத்தகங்களை வாசிக்கும் கலாசாரத்திற்கும் காண்பியக்கலைகளின் கலாசாரத்தை கட்டிலன் கொண்டு பார்வையிடுவதற்குமான பிரிகோட்டின் காண்பியப் பிரதி இது என்பார்.

குட்டி இளவரசன்

அந்த்வான் து செந்த்-அக்சுபரி





Prophecies' (வருங்காலத்தை முன்னறிதல்), ஸ்பெய்னில் வெளியான செர்வாண்டினின் நவீன நாவலான 'டொன்கிஹோத்தே', உலக நாடகமேதை ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள், கலிலியோவின் 'Dialogue Concerning the Two Chief World Systems' ஆகிய நூல்கள் இக்காலகட்டத்தின் அறிவியல், கலாசாரத் தூண்களாக நிமிர்கின்றன.

250 ஆண்டுகள் - 24 நூல்கள்

1650-1899க்கு இடைப்பட்ட 250 ஆண்டுகாலப்பகுதியில் இந்நூல் பட்டியலிடும் 24 முக்கிய நூல்களில் ரொபர்ட் ஹூக் (Micrographia), சேர் ஐசேக் நியூட்டன், சார்ல்ஸ் டார்வின் ஆகிய மேதைகளின் அறிவியல் நூல்கள் தனித்துவம் பெறுகின்றன.

டெனிஸ் டிட்ரோட், ஜீன் தலம்பேர் ஆகியோரின் வழிகாட்டலில், வால்டேயர், ரூசோ போன்ற அறிவியல் மேதைகளை உள்ளடக்கிய 150க்கும் மேற்பட்ட அறிஞர்களைக் கொண்டு, பிரெஞ்சு மொழியில் 1751-1772ல் உருவாக்கப்பட்ட 'கலைக்களஞ்சியம்' (L' Encyclopedie) உலகைப் பற்றி அக்காலவரை பெறப்பட்ட அனைத்து அறிவியலையும் ஒரு தொகுதிக்குக் கீழ் கொண்டுவந்த பிரமாண்டமான முயற்சியாகும்.

சாமுவேல் ஜோன்சன் தயாரித்த 'ஆங்கில மொழி அகராதி' (1755) 2,300 பக்கங்களில் வெளியானபோது, ஆங்கில இலக்கிய உலகில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அசாதாரண

உன்னத நூலாகவே கருதப்பட்டது. கார்ல் மார்க்ஸின் 'முலதனம்' (1867) தொழிலாள வர்க்கத்தின் விவிலியமாக வர்ணிக்கப்பட்டு, உலக நாடுகளின் அரசியல் வரலாற்றில் புரட்சிகரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய மகத்தான நூலாக வெளியானது. வில்லியம் பிளேக், சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸ், வால்ட் விட்மன் ஆகியோரின் சிருஷ்டிகளும், 'டொம் மாவின் குடிசை', 'ஆலிஸின் அற்புத உலகம்' ஆகிய படைப்புகளும் இக்காலப்பகுதியின் மாற்றங்களைக் கொண்டந்த நூல்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றன.



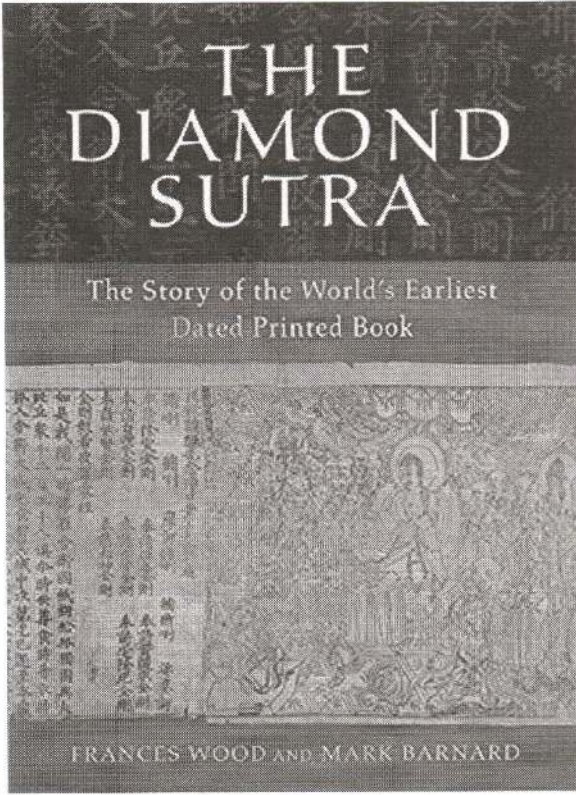
விழிப்புலன் இழந்தோர் பயில்வதற்கும் எழுதுவதற்குமாக உருவாக்கப்பட்ட லூயி பிரெய்ல் ஆக்கிய எழுத்தாக்க முறை 1829ல் வெளியாக, நூலாக்க முறையின் புதிய பரிமாணத்தை வெளிக்கொணர்ந்தது.

ஸ்பினோசா, தோமஸ் பெய்ன், இம்மானுவேல் காண்ட், ஜோன் மில், நீட்சே, சிக்மண்ட் ஃபிராய்டு ஆகியோர் இக்காலப்பகுதியில் எழுத்துலகில் பிரகாசித்த தத்துவ நட்சத்திரங்களாவர். கார்லோ கொலோடி இயற்றிய 'பினோக்கியோ' (1883) என்ற சிறுவர் இலக்கிய நூல் 240 மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பெருமை கொண்டது.

1900லிருந்து இன்று வரை

1900லிருந்து இற்றைவரையான நூறாண்டு காலப்பகுதியில் 12 நூல்கள் முக்கியப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1900ஆம் ஆண்டில் வெளியான 'The Wonderful Wizard of Oz'

'சார்பு நிலைக் கோட்பாடு'
(1916) விஞ்ஞான உலகில்
அதிர்வினை ஏற்படுத்திய
அறிவியல் நூலாகும்.



5 லட்சம் கோடி நூல்கள் அச்சிடப்பட்டு, விநியோகிக்கப்பட்ட பெருமை கொண்ட மாஓசேதுங் சிந்தனைகள் அடங்கிய சிவப்புப் புத்தகத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள் இந்நூலில் ஒதுக்கியிருப்பதைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

ஏழு வண்ண அடைவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, நூலின் பல்வேறு பக்க அமைப்பு, விளக்கப்படங்கள், ஆக்கியோன் பற்றிய குறிப்பு, நூல் எவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்டது, மூலப்பிரதிகள் எங்கு கிடைக்கின்றன போன்ற தகவல்களைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் குறித்து, அழகு பொலிய இந்நூலைத் தயாரித்த Penguin Random House நூல் வெளியீட்டகத்தைப் பாராட்டியாக வேண்டும்.

நூலை எழுதுவதிலோ, அதனை அச்சப்பிழையின்றிப் பதிப்பதிலோ, நேர்த்தியாக அச்சிடுவதிலோ எந்தக் கரிசனையும் காட்டாது, அவசர கோலத்தில் தமிழில் நூல்கள் வெளிவருவதைப் பார்க்கும்போது, அந்தக்காலத்தில் நூலை மதித்து, அதன் தேவையை கௌரவித்து, இரவு பகலாய், நூலின் ஒரு பக்கத்தை வடிவமைக்க அந்த எழுத்தர்களும், சித்திர வேலைப்பாட்டு கையெழுத்து வினைஞர்களும் சிந்தியுள்ள உழைப்பிற்கும் அர்ப்பணிப்பிற்கும் தலைவணங்கி மரியாதை செலுத்தியாக வேண்டும்.

என்ற நூலும், 1901ஆம் ஆண்டில் வெளியான 'The Tale of Peter Rabbit' என்ற நூலும், அந்தவான் து செந்த் எக்சுபெரி எழுதிய 'குட்டி இளவரசன்' என்ற நூலும் சிறுவர் இலக்கிய உலகுக்கு உரியவை என்பது வியப்பிற்குரியது. இக்காலப்பகுதியில் வெளியான அல்பேர்ட் ஐன்ஸ்டைனின் 'சார்பு நிலைக் கோட்பாடு' (1916) விஞ்ஞான உலகில் அதிர்வினை ஏற்படுத்திய அறிவியல் நூலாகும்.

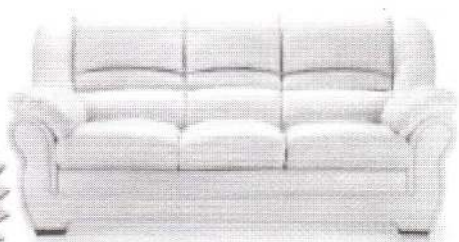
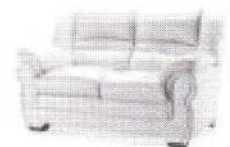
1943ல் அலென் லேன் என்ற நூல் வெளியீட்டாளர் Penguin Books என்ற வெளியீட்டகத்தின் மூலம் தலைசிறந்த நூல்களை உயர்தரத்தில், மலிவு விலையில் வெளியிட்டு புத்தகச்சந்தையில் ஏற்படுத்திய புரட்சி மகத்தானது.

சிமொன் டி பூவரின் 'The Second Sex' (1949), பெட்டி ஃபிரிடனின் 'The Feminine Mystique' (1963) ஆகிய நூல்கள் பெண்ணியச்சிந்தனையில் புரட்சியை ஏற்படுத்திய நூல்களாகும். யூதவதை முகாமில் கொல்லப்பட்ட பதின்மூன்று வயதான யூதச்சிறுமி Anne Frank எழுதிவைத்திருந்த நாட்குறிப்பு 'The Secret Annex' (1942) என்ற தலைப்பில் நெதர்லாந்தில் வெளியாகி, உலகமொழிகளில் எல்லாம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டபோது, உலகம் அதிர்ச்சியில் உறைந்தது. ரேச்சல் கார்ஸன் எழுதிய 'Silent Spring' (ஒலிக்காத இளவேனில்) என்ற நூல் 1962ல் வெளியாகி, சுற்றுச்சூழல் இயக்கத்தில் புயலை வீசியது. பைபினோடு போட்டிபோட்டு, 52 மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,



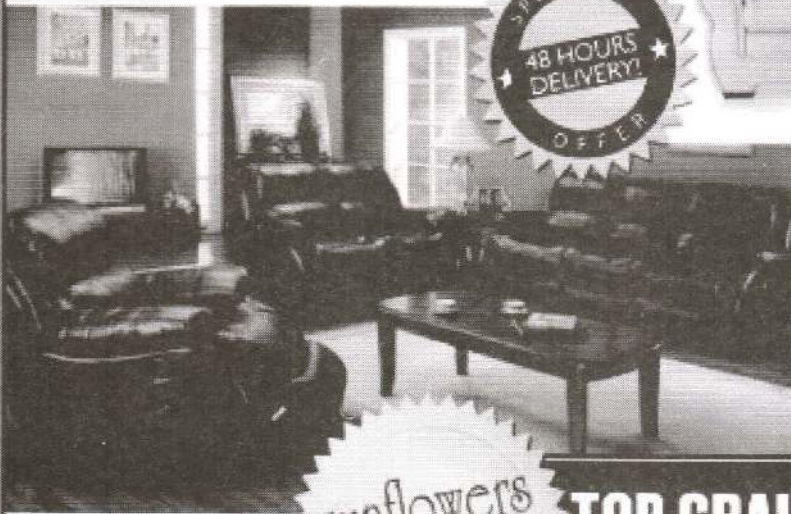
NEWEST DESIGNS

HIGHEST QUALITY AT THE LOWEST PRICE



SPECIAL
48 HOURS
DELIVERY!
OFFER

Memory Foam Mattress Blowout



sunflowers
EXCLUSIVE!

TOP GRAIN 100% GENUINE
ITALIAN LEATHER SOFA SETS



Sunflowers
furniture

3024
KENNEDY RD.
416.609.8556

பீர்ந்து சென்ற இறகல் அலையும் 'மொந்தாஜ்' கலைஞன்: க. கலாமோகன்

- அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

1

இலக்கிய வகைப்பாடுகள் அவசியம் தேவைதானா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்லமுடியும். அவற்றை பிரிவினைக்குள் உட்படுத்துவதற்கு புறவயத் தேவைகள் இல்லை. எனினும் வாசிப்பின் இலகுவாக்கும், மேலதிகமான புரிதலுக்கும் இலக்கியத்தின் வகைப்பாடுகள் தேவையாகத்தான் இருக்கின்றன. விமர்சன ரீதியாக ஒரு படைப்பை அணுகுவதற்கும் வகைப்பாடுகள் தேவையாக இருக்கின்றன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இங்கேயே பன்மைத்துவமான அழகியல் சாத்தியங்களை கருத்தில்கொள்ளவும் இயலும்.

புகலிட இலக்கியம் என்றால் என்ன, எந்தப் பண்புகளின் அடிப்படையில் அவற்றை வகைப்படுத்தலாம் என்பதற்கான விடைகள் இன்னும் தீர்க்கமாக நம்மிடம் இல்லாவிடினும், இலங்கையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இனவன்செயல், அரசியல், யுத்த நெருக்கடியால் தமிழ் பேசும் சமூகங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் உலகின் பல பாகங்களுக்குக் கிளம்பிச் சென்றார்கள். இவர்கள் அங்கிருந்து எழுதிய படைப்புகள்தான் புகலிட ஈழ இலக்கியங்களாகப் பெரும்பான்மையாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த அடையாளப்படுத்தல் ஒற்றைத்தன்மை வாய்ந்தவையாகவே இருக்க முடியும். இருப்பினும் படைப்பின் உட்பொருள் சார்ந்து புகலிட இலக்கியத்தை அடையாளப்படுத்துவது பொருத்தமாக இருக்கலாம். படைப்பை எழுதுபவர் மட்டும் புலத்தில் இருந்துகொண்டு தாயகம் சார்ந்த கதைகளை nostalgic ரீதியில் எழுதினால் அது புலம்பெயர் இலக்கியமாகுமா என்றால், ஆகலாம். அது புலம்பெயர் தேசத்தில் நிகழ்ந்த transformation பார்வை படைப்பில் வெளிப்படும் தன்மையைப் பொறுத்தது. அதை அணுகிப் பார்ப்பதற்கு ஒரு விமர்சன அணுகுமுறையும் தனியே தேவையாக இருக்கிறது.

இன்றைய சமகாலத்தில் புகலிட இலக்கியத்தில் படைப்பாக்கத்தில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வருபவர்கள் எவர் எவர் என்று பட்டியல் போட்டால், மிகச் சொற்பமானவர்களையே சுட்ட

இயலும். அடுத்த தலைமுறையினரில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் எவரையும் கண்டுகொள்ள இயலவில்லை என்பதும் துக்ககரமானது.

புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்களின் அடுத்த தலைமுறையில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் எழுதும் படைப்புகளை, புகலிட இலக்கியத்தின் அடுத்த தொடர்ச்சியாகக் கொள்ள முடியுமா என்ற கேள்வியும் சேர்ந்தே வரும். அதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. ஆனால், அவை தமிழில் அல்ல. புலம்பெயர்ந்து வசிக்கும் நாட்டின் பூர்விக மொழியிலே எழுத ஆரம்பிக்கிறார்கள். அவர்கள் எழுதுபவை யுத்தத்தின் எச்சத்தின் தொடர்ச்சியாகவும், அது அடுத்த தலைமுறையையும் விரட்டும் போக்கையும் பேசும்போது நிச்சயமாகப் புகலிட/புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியாகவே கொள்ளவேண்டி இருக்கிறது. (மேலும் கீழைத்தேய மன நெருக்கடி, இனவாத, நிறவாத சிக்கல்கள்) இங்கேதான் மொழி என்பது உடைகிறது. Exile Literature மொழிக்குள் சுருக்க முடியாததாக எழுகிறது.

சுர்ந்து பார்த்தால் புகலிட இலக்கியத்தின் பொதுப்பண்பாக சிலவற்றை அடையாளம் காண இயலும். அவற்றைச் சுருக்கிப் பார்த்தால் வலியின் வெளிப்பாடே அதன் சாராம்சம் என்பதை அவதானிக்கலாம். நெருக்கடிகளும், சிதைவுறும் மனங்களும் எதிர்கொள்ளும் வலியின் வெளிப்பாட்டு வடிவமாகவே புலம்பெயர் இலக்கியம் இன்றும் உள்ளது.



ராஜேஸ் வரி பாலசுப்பிரமணியம், பார்த்தீபன், சக்கரவர்த்தி என்று நீளும் ஒரு பெரும் பட்டியலை புகலிட இலக்கிய செயற்பாட்டாளர்களின் முன்னோடிகளாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு பட்டியல் இடப்படுகிறது. ஆனால், க. கலாமோகனைத்தான் புகலிட இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளில் முதன்மையானவராகச் சொல்லமுடியும். இதுவரை அவர் எழுதிய இரண்டு தொகுப்புகளான 'நிஷ்டை', 'ஜெயந்தீசன் கதைகள்' போன்றவற்றிலுள்ள கதையின் கலைத்தன்மைக் கூறுகள் அதற்கான சாத்தியத்தை நிறுவுகின்றன.

'நிஷ்டை' தொகுப்பிலுள்ள குறிப்பின்படி 'கந்தசாமி கலாமோகன்' புலம்பெயரும் வரை கொழும்பில் பத்திரிகையாளராகப் பணியாற்றியிருக்கிறார். அதன்பின் 1983ல் ஏற்பட்ட இனவன்செயலால் பாதிக்கப்பட்டு ஃப்ரான்ஸுக்கு தஞ்சம் அடைந்ததாகத் தெரிகிறது. அதன்பின்பே புகலிடத்திலிருந்து கவிதைகள், கதைகள், விமர்சனக் கட்டுரைகள் எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறார். எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் 'நிஷ்டை' என்கிற தலைப்பில் சிறுகதைப் புத்தகமாக்கப்பட்டு எக்ஸில் வெளியீடாக 1999ஆம் ஆண்டு வெளியாகியுள்ளது. புகலிடத்திலிருந்து எழுதப்பட்டதால் புகலிடச் சிறுகதைகள் என்று கருத்தில் கொள்ளலாம் என்பது கலாமோகனின் வாதமாக இருக்கிறது.

இந்தப் பன்னிரண்டு கதைகளையும் ஒருசேரப் படிக்கும்போது சிலவற்றைத் தொகுத்துக்கொள்ள இயலுகிறது. கலாமோகனின் படைப்புலகம் சிதறுண்ட தன்னிலைக் கூறில் சொல்லப்பட்டவை, எங்கேயும் தன்னைச் சரியாக பொருத்திக்கொள்ளாத இயல்பில் தத்தளிக்கும் மனமே கதைகளில் சுழல்கிறது. ஒருவகையில் இயல்பான ஒழுக்கு ஒன்றில் பொருந்திக்கொள்ள முடியாத அவதி அங்கே இருப்பதைக் காண இயல்கிறது. புலம்பெயர்ந்து அந்நிய மண்ணில் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடியில் முதன்மையானது மொழியும் பொருளாதாரமும். இதைவிட வன்முறையின் எச்சம் மனதின் அடியே பதுங்கியிருந்து வெவ்வேறு வகையில் துன்பம் கொடுக்கும், அதே நேரம் காமம் உள்ளேயிருந்து அவதிக்குள்ளாக்கும். இந்த அவதியே கலாமோகனின் படைப்பில் தெறித்து உதிர்கிறது.

கலாமோகனின் சொல்முறை வடிவம் என்பது ஒரு பிடிக்குள் இதுதான் வடிவம் என்று சொல்ல முடியாதவாறு சிதறிக்கொண்டே இருக்கின்றது. இந்த வடிவச் சிதறல் தனக்குள்ளே ஒரு ஒழுங்கை இன்னுமொரு பக்கம் உருவாக்கியும் விடுகிறது. இதனால் கலாமோகனின் சிறுகதைகளை ஒரு வடிவத்துக்குள் வைத்துப் பார்க்க முடியாமலே இருக்கின்றது.

இதனை ஐரோப்பிய மரபில் மொந்தாஜ் (montage) கலை என்று சொல்வார்கள். வெவ்வேறு சம்பவங்களை துண்டு துண்டுகளாக வெவ்வேறு கோணத்தில் ஒன்றின் மீது ஒன்றாகப் பொருத்தி முழுமையான இறுதிவடிவத்தை வளைத்து எடுக்கும் அழகியல். ஒவ்வொரு சம்பவத்துக்கும் தனியான சுயாதீனப் பார்வை இருக்கும். இதை ஒன்றோடொன்று பொருத்தும்போது அது தனக்கென்று ஒரு வடிவத்தை எடுக்கும். இங்கே பன்மையான பார்வைகள் பிரமாண்டமான பெரிய பார்வையை உருவாக்கிவிடும். சிதறுண்ட மனங்களையும், இருத்தலியல் இடங்களையும் கலாமோகன் இந்த அழகியல் வடிவத்தில் எழுதியிருப்பது சிறுகதைப் பரப்பில் அவருக்கே உரிய தனித்துவ இடத்தைத் தக்கவைக்கிறது. இதற்கூடாகவே கலாமோகனை அணுகுவது அவரின் ஆக்கங்களை இன்னும் புரிந்துகொள்ள உதவும்.

கலாமோகனின் பெரும்பாலான கதைகளில் தன்னிலையில் இருந்து ஒருவர் இயல்பாக கதையைச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறார். ஏறக்குறைய மூடிய தனியறையில் இருந்து, யாருமேயற்ற சுவரைப் பார்த்து தன் கதையைச் சொல்வது போலவே இருக்கின்றது. இதன் எதிரொலிகளையே நாம் மறுபக்கத்தில் கேட்கிறோம்.

அவர் எல்லாக் கதைகளிலும் கையாளும் மொழிவடிவம் என்பது கவிதைக்கான மொழியை எடுத்துக் கொள்கிறது. கலாமோகன் இயல்பில் கவிஞராக இருப்பதும் அதற்கான காரணமாக இருக்கலாம். சில கதைகளில் பைபிள் மொழியின் நீட்சியையும் அவதானிக்கலாம் (கனி, இரா). இன்னும் கூர்ந்து பார்த்தால் லா.ச.ராவின் மொழியோடு ஓரளவுக்குப் பொருந்திப் போவதை அவதானிக்க இயலுகிறது. அத்தீமமாக, மொழியைத் துண்டாக்கி அழகுணர்ச்சியூட்டிடுகிறது. ஆனால் நாம் நம்பும் வாசித்துப் பழக்கப்பட்ட அழகுணர்ச்சிக்கு எதிரான அழகுணர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் பலருக்குப் புரிந்துகொள்ள முடியாத மொழிமீதான செயற்கையையும் கொடுத்துவிடுகிறது. இந்த அழகியலின் தொடர்ச்சியை சம்பந்தத்தில் வெளியாகிய 'இடையில்' கதைவரை அவதானிக்க இயலுகிறது. குறைத்துரைத்து எழுதுதல் எனும் அழகியலில், குறுஞ்சித்தரிப்பாக சம்பவங்களைக் கோர்க்க இயலுகிறது கலாமோகனால்.

3

புலம்பெயர்ந்த மனிதர்களின் புற நெருக்கடிகளைச் சொல்லும் கதைகளாக 'உருக்கம்', 'மூன்று நகரங்களின் கதை'களைச் சொல்லலாம். இங்கு நெருக்கடி என்பது சூழல் சார்ந்ததாகவே இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணம் கொழும்பு பாரீஸ் என்ற மூன்று நகரங்களுக்குள் சிக்குண்டு அலைந்த மனம் தகப்பனின் இறப்பின் பின்பே கண்ணீர் விடக்கூட

முடியாத அலைச்சலில் தன்னிலை இழந்து நிற்கிறது, ஒரு நீண்ட கதையின் சுருக்கம்போல் 'மூன்று நகரங்களின் கதை' தோன்றினாலும் சிதறுண்ட மனதின் உடைந்த துண்டுகளை ஒட்டுவதாகவே புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அதனாலே காலத்தை சுருக்க வேண்டியுள்ளது.

மாமாவுடனான தொலைபேசி உரையாடல் இப்படிச் செல்லும்...

“காசை உடனே அனுப்பிவை.”

“ஓம்.”

“அவவை உடன அங்கை எடு.”

“ஓம்.”

“நாளைக்கு எனக்கு ரெலிபோன் எடு.”

“ஓம்.”

இந்த ஓம்களின் பின்னாலுள்ள சிதைவுறுதல் அத்தீ விவரணைகள் இன்றி குறைத்துரைத்துச்சொல்லும் அழகியலில் தன்னை நிறுத்துகிறது. புலம்பெயர்ந்த முதல் தலைமுறை மொழிப்பிரச்சனை, வேலைத் திண்டாட்டம், பழக்கப்படாத உணவுப் பிரச்சனை என்று பல்வேறு நுண்மையான வாழ்வியல் இடர்ப்பாடுகளில் இருக்கும்போது அதை எல்லாம் விலாவாரியாக நாட்டிலுள்ளவர்களுக்குச் சொல்லி விளங்கப்படுத்தும் நிலையில் இருப்பது கடினம். இரண்டொரு வார்த்தையில் அதன் கடினங்களைக் கடந்து செல்லவே மனம் விரும்பும். அதைக் கச்சிதமாக சொற்களில் கையாண்டிருப்பார் கலாமோகன். ஆர்ப்பாட்டம் இன்றி துயரைக் கடந்து செல்லுதல். துயருற்ற மனம் யோசிக்கும் தன்னிலைக் கேள்விகள், தத்துவத்தை நோக்கியும் செல்கின்றன.

‘இரண்டு பக்கங்களிலும் போலித்தனம் இல்லை. ஒரு வேளை அது என்னிடம்தான் உள்ளதோ? எது போலி? எது யதார்த்தம்? நான் வாழும் விதம் கூட யதார்த்தம்தான். என்னிடம் காசு இல்லை. காசு இருப்பது சிலரின் யதார்த்தமாக இருக்கும்போது என்னுடையதோ அதற்காகத் தவிண்டையடிப்பது. இன்று ஒருமையில் பேசும் பலர் நாளை என் நிலைக்குத் தள்ளப்படும்போது 'பாரும், எம்மடை பாடு இப்படியிருக்கு' என்று பன்மையில் பேசுவார்கள். எது ஒருமை எது பன்மை என்பதை விளக்கிக் கொண்டதுதான் எனது இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பு நிலைக்குக் காரணம் என நான் ஒரு போதுமே சொல்லமாட்டேன். எனது ஒருமை பன்மைகளிற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கும் ஒன்று. ஒருமைகள் பன்மைகளாகி, பன்மைகள் பன்மைகளாகாமல், இன்னொரு ஒருமையை வாழும் உலகில் நான்.’

இந்தக் கேள்விகள் ஒரு சாமானியன் வெற்றுச்சுவரைப் பார்த்து தனியே கேட்கும் கேள்விகள்போல் தோன்றினாலும்,

இந்தச் சிக்கல் மொழிகளிடையே இருக்கும் வாழ்வின் மீதான தேடலே இக்கதையை இன்னும் உயர்த்திச்சென்று கலையாக்குகிறது.

‘உருக்கம்’ சிறுகதை மிக அப்பாவிமான தொழிலாளி ஒருவரின் கதை. முதலாளிக்கு மிகவும் விசுவாசமாக இருக்கும் தமிழ்நூலங்கன் தொழிலாளியின் பார்வையில் கதை நகர்கின்றது; இங்கே அத்தொழிலாளியின் அப்பாவித்தனம் சிறிய சித்தரிப்புகள் ஊடாக சொல்லிச் செல்லப்படுகிறது.

‘என்ற பத்திரோன் (முதலாளி) நல்லவர்’ என்று கதை ஆரம்பிக்கும் இடத்திலிருந்தே அகவய சித்தரிப்புகள் கூர்மையாக கதையில் நகரும். பத்திரோனின் இரண்டாவது மகள் வளர்க்கும் நாய் மீதான சித்தரிப்பு இப்படி வரும். ‘நாய்க்குட்டி என்னைப் பார்த்து வாலாட்டிறது. எனக்கு வாலில்லை. இருந்தா அதுக்கு நானும் வாலாட்டியிருப்பேன்.’

குறைத்து எழுதுதலின் ஊடாக தன்னிலையை வாசிப்பவருக்கு பகிடியாக உணர்த்திக்கொண்டு, தன்னை அப்பாவி என்று சொல்லாமல், அதன்பின்பு இருக்கும் தீவிரத்தைக் காட்டும் சொல்லுமுறையாக இருக்கின்றது. இந்த சித்தரிப்பிலே காலனியாக்க மனபாவத்திற்கு ஒத்த அடிமை மனநிலை மற்றொரு பக்கத்தில்

அதன் வீச்சு அதிகம்தான். அவற்றைத்தான் புலம்பெயர் வாழ்க்கையின் புறவயக் கூறுகளில் முக்கியமானவையாக நோக்க வேண்டியுள்ளது.

‘கனி’ நிஷ்டை தொகுப்பிலுள்ள இறுதிக்கதை. பகிடியாக எழுதப்பட்ட பிறழ்வு உறவைக் குறிக்கும் சிறுகதை. பைபிள் மொழியில், அத்தீத உணர்ச்சிவயமான கதையை புதிய வடிவம் ஒன்றுக்குள் வார்த்துப் பார்த்துள்ள கதை. 1997ல் எழுதப்பட்ட கதையாக இருப்பினும், உத்தி வெளிப்பாட்டிலும் சரி, மொழியின் உபயோகத்திலும் சரி, இன்றும் புத்தம் புதிய

பின்குறிப்பு:

‘புலம்பெயர் இலக்கியம்’ என்ற சொல்லைவிட ‘புகலிட இலக்கியம்’ (Exile Literature) என்ற அடையாளப்படுத்தல் பொருத்தமானது என்று நினைக்கிறேன். ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை நெருக்கடியால் வேறொரு அந்நிய நாட்டிற்குச் சென்று புகலிடத் தஞ்சம் பெற்றவர்களால் எழுதப்படும் இலக்கியத்தை Exile Literature என்று குறிப்பிடுவதே சிறந்தது. அதேநேரம் ஒட்டுமொத்தமாகப் புகலிட இலக்கியம் என்றால் அடுத்த தலைமுறையினர்தான் வருவார்கள். ஆனால் அவர்கள் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் இல்லை, அந்த நாட்டின் பிரஜைகள். இப்போது இவர்களை Exile Literatureக்குள் கொண்டுவர இயலுமா என்று பார்த்தால் சிக்கலாகவே இருக்கிறது. அவர்கள் அந்த நாட்டின் பிரஜைகளாக உள்ளார்ந்து உணர்கிறார்களா என்பதிலிருந்தே அவற்றை உரையாடலாம். இதை ஒட்டி ஓர் உரையாடல் நிகழ்ந்தால் நன்று.

கதையாகவே வாசிக்கும்போது தோன்றுகிறது. இங்கே சொல்லப்படும் உறவுச்சிக்கல் என்பது மிக எளிமையான திரும்பத்திரும்ப தற்பொழுது எழுதப்பட்ட கதையாகிவிட்டது. ஆனால் முடிவை உணர்வெழுச்சியுடன் முடிக்காமல், அழுத்தங்களும் கொந்தளிப்புகளும் இல்லாமல் முடிப்பதாலே அக்கதையை இன்னும் சிலாகிக்க முடிகிறது.

“இதை நீ ஏன் எனக்கு முதலிலே சொல்லவில்லை?”

“ஏன் சொல்லவேண்டும்?”

“சொல்லியிருப்பின் பொருத்தமான தினங்களை தேர்வு செய்து பிரச்சனைகள் வராமல் நாங்கள் ரகசியமாக எமது நிர்வாக சாம்ராஜ்ஜியத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கலாமே!”

வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த பாவனைகளைக் கிண்டல் கலந்து உடைக்கிறது இக்கதை.

ஒருவகையில் உணர்த்துதல்தான். புறவயமாக அவனைப்பற்றிச் சொல்லாமல், அகவயமாக அவரைப் பேசவிட்டு அதற்குள்ளேயே உடைவுகளைச் செய்கிறார் கலாமோகன். இங்கே தொழிலாளியின் பார்வையில் வரும் கூர்மையான அவதானங்கள் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அல்ஜீரியத் தொழிலாளர்களை ‘அடையான்’ என்று தமிழர்கள் சுட்டும் இடங்கள், அதன் பின்பேயிருக்கும் தமிழர்களின் அரசியல் புரிதல்கள், பலவீனங்கள், பற்றாக்குறைகள், வேடிக்கையாகச் சொல்லப்பட்டாலும்

“நான் உங்களது தேகதாகங்களின் தீனி மட்டும் தானா?”

“ஏன் நீ மட்டும் உனது தேகங்களிற்கான தீனியை எனது உடலிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளவில்லையா?”

உடலின் பங்கீடுகளை அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாமல் உடைத்துவிடுகிறது இக்கதை. கழிவிடுக்க மன்றாடல்களை எழுதி ஒரு பாலினத்தை மட்டும் அதிகாரம் மிக்கதாகாமல், இருவரின் இச்சையையும் மானுடம் நோக்கித் தள்ளிவிட்டு வெளியே சென்றுவிடும் உத்தியை இவ்வுரையாடலில் நோக்கலாம்.

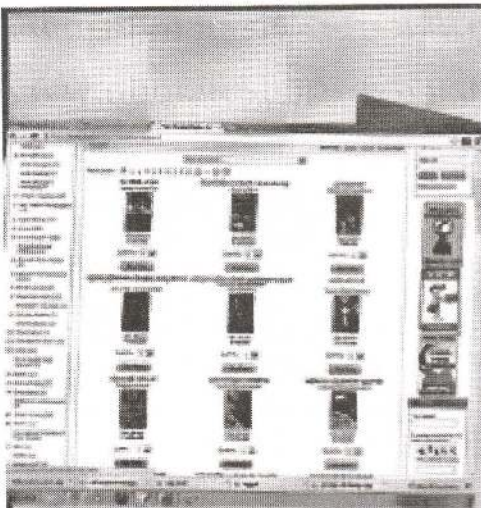
திருமணம் முடித்து பிள்ளை இன்றி வாழ்ந்து வரும் கதைசொல்லிக்கு ஒரு பிறழ்வு உறவு உண்டு. அவர்

உறவிலிருக்கும் பெண், வாரிசு அற்றவர். அவரின் கணவர் உடலியல் போதாமையால்தான் அவரால் பிள்ளை பெற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. கதை சொல்லியினால் தற்பொழுது கர்ப்பம் தரித்துவிட்டார். அதன்பின் நடக்கும் உரையாடல்தான் கதை. சம்பவ விவரணைகளின்றி நேரடியான உரையாடல்களாக உணர்வுகள் கூட சித்தரிக்கப்படாமல் சொல்லப்படுகிறது. இந்த உரையாடலில் இருக்கும் பகிடியும் கிண்டலும், கதையை உணர்வுக் கொந்தளிப்பின்றி சித்தரித்துச் செல்கிறது.

'நிழல்' சிறுகதை பெண் X ஆண் உறவுச்சிக்கல் சார்ந்த கதைதான். ஆனால், இக்கதை முற்றிலும் படிமீதியில் சொல்லப்படும் கதை. ஆகவேதான் இக்கதை வழமைக்கு மாறான கதையாகத் தோன்றுவதோடு, புதிய வாசிப்பு சாத்தியங்களையும் திறந்துவிடுகிறது. இங்கு நிழலாக வரும் படிமம் அகங்காரம்தான். இந்த அகங்காரத்தை நிழல் எனும் படிமமாக உருமாற்றும் கற்பனைத்திறன் சுவாரஸ்யமாக வாசிக்க வைக்கிறது. பிடிக்கிடக்கவும், பிடியை நழுவவும் செய்யும் சொல்முறை. அதனால் என்னவோ ஒருவகையான மயக்கத்திலே வாசிக்க வேண்டியுள்ளது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் முப்பது தொடக்கம் முப்பத்தியேழு வயதுகளில் கலாமோகன் எழுதியவை. இந்த வயதில் அவருக்கு இருக்கக்கூடிய முதிர்ச்சி எல்லாமே புனைவில் கைகூடி வெளியே வந்திருக்கிறது. ஏக்கம் X தேவைகளுக்கிடையே நடமாடும் ஆழ்மனத்தின் வெளிப்பாடு கலாமோகனின் கதைகளில் இன்னுமொரு பொதுத் தன்மையாகத் தெரிகிறது. எனினும் அடையாள வீழ்ச்சியும், நாடற்று, தேசமற்று அலையும் மனிதனின் (எனது தேசம்) அகங்கள்தான் மீண்டும் மீண்டும் வெவ்வேறு ரூபத்தில் வருகின்றன.

கலாமோகன் தன் படைப்புகள் ஊடாகத் தேடும் கேள்விகள், ஒவ்வொரு படைப்பிலும் மாறியவாறே இருக்கின்றன. இருத்தலின் மீதான சந்தேகங்களை அணுகிப் பார்ப்பதாகவே அவை எனக்குத் தோன்றுகின்றன. புலம்பெயர்ந்த பின் தமிழர்களின் அடையாளங்கள் இழந்து செல்வதை வெளியே நின்று அது நல்லதா கெட்டதா என்று அலட்டிக்கொள்ளாமல் நோக்கும் தன்மையும் கலாமோகனிடம் உண்டு, அவர் தீர்வுகள் வழங்குவதில்லை கேள்விகளையே கேட்கிறார். எல்லாக் கதைகளும் முதலாவது வரியிலே ஆரம்பித்து விடுகின்றன. ஒரு கலக்கமான வார்த்தையுடன், தனக்குத்தானே கேட்பதுபோல, அல்லது யாருக்கோ



தமிழின் நம்பர் 1 ஆன்லைன் புத்தகக் கடை

22,000 க்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்கள்

தினமும் வளரும் புத்தகங்களின் எண்ணிக்கை

சிறந்த பயனர் சேவை

அனைத்து முன்னணி பதிப்பகங்கள், எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள்

உலகில் எங்கிருந்தாலும் வாங்கலாம்

www.nhm.in/shop

சொல்வதுபோல ஆரம்பித்துவிடுகின்றன. அதில் ஒரு கேள்வி இருக்கும். இந்த வினா எழுப்பும் தன்மை, கதைகளில் அதை மட்டும் எழுப்பிவிட்டுச் சென்றுவிடுவதில்லை. அதற்கான விடைகளை வெவ்வேறு சம்பவங்களில் கண்டுபிடிக்கவும் பார்க்கிறது. ஆனால், முழுமையாகக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் தடுமாறுவது போலவே எழுதப்படுகிறது. மிகுதியை வாசகர்தான் இட்டு நிரப்பவேண்டியுள்ளது. அதுவே கலாமோகனின் படைப்பாக்க உத்தியாகவுள்ளது.

கலாமோகன் வேறு புனைபெயர்களிலும் சஞ்சிகைகளில் எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஜெயந்தீசன் என்ற பெயரில் எழுதிய குட்டிக்கதைகளில் பெரும்பாலானவை கனடாவிலிருந்து வெளிவரும் 'தாயகம்' இதழில் பிரசுரமாகியுள்ளன. மித்ர வெளியீடாக வந்த இக்கதைத் தொகுப்பின் முன்னுரையில் இக்கதைகளை Satire கதைகள் என்று எஸ்.பொ குறிப்பிடுகிறார். அதாவது அங்கதச்சுவை கொண்டவை என்கிறார். இக்குறுங்கதைகள் தனியே சிறிய தருணங்களைக் காட்டிவிட்டுச் செல்லும் தற்கால குறுங்கதை வடிவத்தில் இருந்து வித்தியாசப்பட்டது என்றும் சொல்லலாம். நீண்ட விவாதத்திற்குரியவற்றைக் கூட உரையாடலில் கிண்டலடித்து, பகிடிசெய்து உடைத்துச் செல்வதை கலாமோகன் குறுங்கதைகளாக்க முயன்று இருப்பார். அதிகாரங்களைப் பார்த்து கேள்வி கேட்பதே ஒரு சீரிய எழுத்தாளரின் வேலையாக இருக்கும். வெறுமே சமூகம் கட்டமைத்த அதே மரபிலிருந்து பேசிவிட்டுச் செல்வதல்ல. கலாமோகனின் இக்குறுங்கதைகள் அப்படியானவை. சமூகத்தின் பொதுமனநிலையை சீண்டிப் பார்க்கிறது. அதற்குள்ளிருக்கும் அழுக்கை வெளியே இழுத்து கிண்டல் செய்கிறது.

எழுத்தாளர்கள், இடதுசாரிகள், கம்யூனிஸ்டுகள், தேசியவாதிகள் என்றுநீளும்பட்டியலில் தம்மைப்பொருத்திக் கொள்பவர்களுக்கு இடையில் ஊடுருவிவிருக்கும் பிற்போக்குத்தனங்களை, ஆண்மையவாத சிந்தனைகளை வெளியே இழுத்து தாம் அடி கொடுத்திருக்கிறார் என்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது பிரசாரம் இன்றி அதன் மனநிலையை வெளியே காட்டிவிடுதல். முடிவில் நீதிநெறி புகட்டும் முற்போக்கு எழுத்துக்குச் சென்று இலக்கிய ஸ்தானத்தை இழக்கவில்லை. இதைத்தாண்டி, அகதிகளின் ஆரம்பகால வாழ்க்கையை ஆவணம் செய்வதோடு அதன் வலிகளை இலக்கிய பூர்வமாக அணுகியும் உள்ளன இக்கதைகள். இங்கே கையாளும் மொழிநடையில் இருக்கும் பகிடித்தன்மை கசப்பின் கறைபடிந்தது. அதன் உள்ளே ஏராளம் வலிகள், குறிப்பாக அகதிகளின் வலிகள் அழுத்தமாக இருக்கின்றன. இந்த எழுத்துமுறையின் தொடர்ச்சியாகவே 'காலம் செல்வம்' எழுதிய 'எழுதித்தீரா பக்கங்கள்' புத்தகத்தையும் பார்க்கவேண்டியுள்ளது. கலாமோகனின் குறுங்கதைகளையே என் அவதானத்தில் எழுதித்தீரா

'நிஷ்டை' தொகுப்பையும்,
'ஜெயந்தீசன்
கதைகளை'யும் ஒப்பிட்டால்
இரண்டுக்கும் இடையே
சொல்லும்முறையிலும்,
வடிவச் செழுமையிலும்
பல்வேறு வேறுபாடுகளைக்
காணலாம்.

பக்கங்களின் முன்னோடிப் புத்தகமாக வைப்பேன் (அகதி வாழ்க்கை சார்ந்தும், அதை எள்ளல் கலந்த வலியுடன் சித்தரித்தல்). காரணம், ஆவணப்படுத்தல் என்பதைத் தாண்டி நுணுக்கமான உணர்ச்சிகள் வழியாக உண்டாகும் மன நகர்வு (nuance) இங்கே நிகழ்வதுதான். அதனால்தான் இலக்கியத் தன்மையை இவை அடைகின்றன.

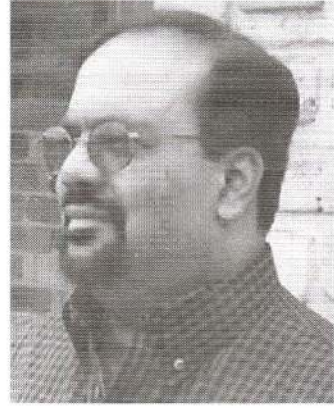
'நிஷ்டை' தொகுப்பையும், 'ஜெயந்தீசன் கதைகளை'யும் ஒப்பிட்டால் இரண்டுக்கும் இடையே சொல்லும்முறையிலும், வடிவச் செழுமையிலும் பல்வேறு வேறுபாடுகளைக் காணலாம். ஆனால், இரண்டுக்கும் இடையே ஒரு பாலம் உள்ளது. அது அவரின் படைப்பிலிருக்கும் பொதுத் தன்மையான அகத்தின் சிதைவு.

இந்த அகத்தின் சிதைவுகளை, அழுத்தமான உளவியலைச் சென்று தொடுகிறார். ஆனால், அவரால் புறக்கட்டமைப்பை அதேயளவுக்குச் சென்று தொட முடியவில்லை. பெரும்பாலான கதைகளுக்கு பாரீஸ் இயங்கு களம் என்றாலும், பாரீஸ் சார்ந்த புறவய சித்தரிப்புகளை கதைகளில் காணவே முடிவதில்லை. இதுதான் கலாமோகனின் பலவீனமாக உடனடியாக சொல்ல முடிவது.

புகலிட இலக்கியத்தில் நமக்கு முன்னே பல முன்னோடிகள் இருப்பினும், நான் எனக்கு அணுக்கமாகக் கருதும் முன்னோடி என்றால் அவர் கலாமோகன்தான். அவரே ஆவணப்படுத்தலோடு மட்டும் நின்றுவிடாது, இலக்கியத் தரத்துக்குள் நுழைந்தவர்களில் முதன்மையானவர். வலிகள் நிறைந்த புகலிட வாழ்க்கை எனும் பறவையிலிருந்து உதிர்ந்து வீழ்ந்து அந்தரத்தில் அலைவுறும் இறகு அவர். நிஷ்டை தொகுப்பு மீள்பிரசுரம் செய்யப்பட்டு (மேலும் தொகுக்கப்படாத கதைகளுடன்), மீண்டும் விவாதிக்கப்பட வேண்டிய தேவை இருப்பதை இலக்கியம் எனும் செயற்பாட்டில் பற்று வைத்தவன் என்ற முறையில் உணர்கிறேன்.

கள்ளக் கணக்கு

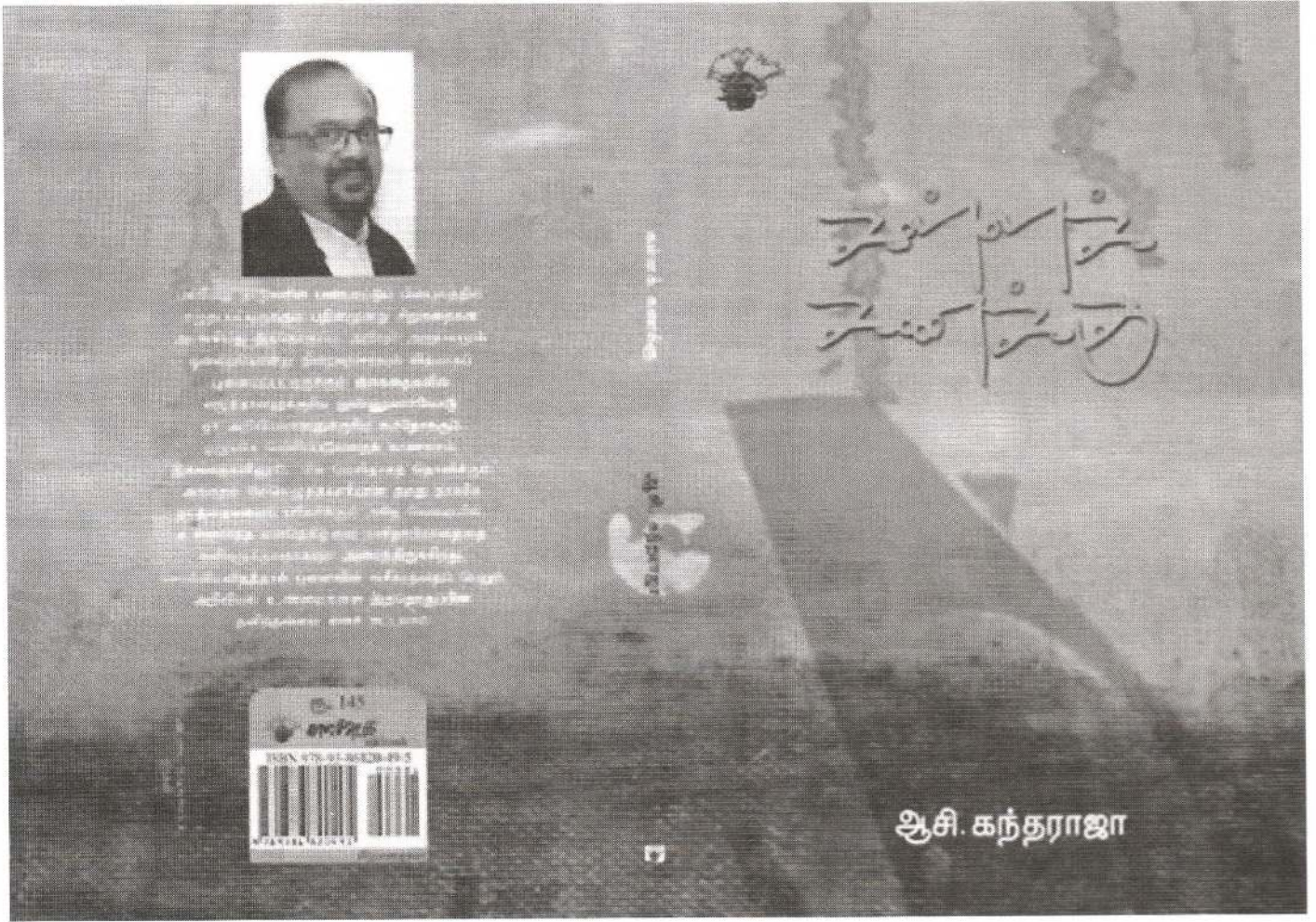
- டிசே தமிழன்



ஆசி.கந்தராஜாவின் புதிய தொகுப்பான 'கள்ளக்கணக்கில்' பதின்மூன்று கதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏற்கெனவே வெளியான அவரின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளான 'பாவனை பேசலன்றி' (2000), 'உயரப்பறக்கும் காகங்கள்' (2003) ஆகியவற்றிலிருந்து ஆறுக்கும் மேலான கதைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இளவயதில் எழுதிவிட்டு, நீண்ட காலத்திற்கு எழுதாமல் இருந்து பிறகு மீண்டும் எழுதத் தொடங்கியமை மற்றும் பல நாடுகளுக்கு தொழில் நிமித்தம் பயணம் செய்தவை என்பவற்றில் தனக்கும் அ. முத்துலிங்கத்திற்கும் பல ஒற்றுமைகள் இருக்கின்றதென தனது உரையில் ஆசி.கந்தராஜா குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தொகுப்பில் இருக்கும் கதைகள் பல்வேறு நாடுகளின் பின்னணியில் நிகழ்கின்றன. எனினும் இலங்கையோ அல்லது அவுஸ்திரேலியாவோ ஓர் இணைநாடாக இந்தக் கதைகள் ஒவ்வொன்றிலும் வந்தபடியும் இருக்கின்றன. இத்தொகுப்பில் இருப்பவற்றில் 'அன்னை', 'யாவரும் கேளிர்', 'புகலிடம்', 'காதல் ஒருவன்', 'மிருகம்' மற்றும் 'வெள்ளிக்கிழமை விரதம்' ஆகிய கதைகள் அதன் பேசுபொருளாலும் நடையாலும் முக்கியமாகின்றன.

'அன்னை'யும், 'வெள்ளிக்கிழமை விரதம்'மும் ஆபிரிக்க நாடுகளில் நடைபெறுகின்றவை. இரண்டு கதைகளிலும் வரும் பாத்திரங்களும் கிட்டத்தட்ட ஒரேவிதமான சிக்கல்களைச் சந்திக்கின்றன. 'அன்னை'யில் ஒரு கொலையோடு அந்தச் சிக்கல் தீர்க்கப்படுகின்றது. 'வெள்ளிக்கிழமை விரதம்'த்தில் உடலை நுகர்வாக்கி வேறொரு வகையில் அந்தச் சிக்கலிலிருந்து முக்கிய பாத்திரங்கள் தப்பிக்கொள்கின்றன. ஆபிரிக்கக் கண்டத்தில் பல்வேறு பழங்குடிகள் (tribes) இன்னமும் உயிர்ப்புடன் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன.



அதை அதன் மானிடவியல் தன்மையுடன் விளங்காத வரை நமக்கு அவர்களின் மரபுகள்/பண்பாடுகள் என்பது ஆச்சரியத்தையும், திகைப்பையும் தரக்கூடியவையாக இருக்கும். சினுவா ஆச்சுபேயின் நாவல்களை, முக்கியமாய் 'Things Fall Apart', 'No Longer At Ease' போன்றவற்றை வாசித்திருப்பவர்க்கு ஆபிரிக்கக் குழுமங்களை எப்படி விளங்குவதென்ற ஒரு வரைபடம் கிடைக்கக்கூடும். எனினும் தமிழ்ச்சூழலில் இலத்தீன் அமெரிக்கக் கலாசாரம் அறியப்பட்ட அளவுக்கு, இன்னும் ஆபிரிக்கப் பழங்குடி இனங்களின் பண்பாட்டு வரைவியல்கள் விரிவாகப் பேசப்படவில்லை. அந்த வகையில் ஆ.சி.கந்தராஜாவின் இந்தக் கதைகள் ஒருவகையில் நேரடி சாட்சியாக இருப்பதாலும் வாசிக்கும் நமக்குச் சுவாரசியமாகத் தெரிகின்றன.

'புகலிடம்' என்கின்ற கதை, அகதிகளாக உலகெங்கும் பரவிய நம்மைப் போன்றவர்க்கு மிக அணுக்கமாக உணரக்கூடிய கதையாகும். கதை லெபனானில் நிகழ்கின்றது. சிரிய உள்நாட்டு யுத்தத்தினாலும் பெற்றோரை இழந்து அகதிகளாக சகோதரர்கள் இருவர் ரோஸாப்பூக்களை விற்பதால் அவர்களோடு நெருக்கமாகப் பழகும் சந்தர்ப்பம் இந்தக் கதையில் வரும் கதைசொல்லிக்கு வருகின்றது. இவ்வாறு ரோஸாப்பூக்களை ஐரோப்பாவில் தெருக்களில் விற்கும் ஈழத்தமிழர்களைப் பற்றி வி.எஸ்.

நைபால் தனது 'Magic Seeds' நாவலில் எழுதியதும் நினைவுக்கு வருகின்றது. அலி என்கின்ற சிரியாவிலிருந்து அகதிகளாகிய பதின்ம வயதினன், தனது பத்து வயதுத் தங்கையோடு லெபனானின் பெய்ரூட் தெருக்களில் அலைந்து திரிகின்றான். இவ்வளவு சிறுவனாக இருந்தாலும் அலிக்கு சிரிய உள்நாட்டுப் பிரச்சனை குறித்து தெளிவான புரிதல்கள் இருக்கின்றன. அதைக் கதைசொல்லிக்குப் பகிரும் அலி தன் தந்தையார் ஒரு பாடசாலையில் அதிபராக இருந்தபோது கொல்லப்பட்டார் என்கின்றான். பின்னர் தாயாரோடு ஒரு அகதிமுகாமில் இருந்தபோது, தாயும் தங்கள் தலையில் துப்பாக்கி அழுத்தப்பட்ட தங்களின் முன்னிலையில் பாலியல் வன்புணர்வுக்கு உள்ளாகிச் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார் என்கின்றான். எந்தக் குழந்தையாலும் தாங்கமுடியாத, பார்க்கவே கூடாத சம்பவங்களை அனுபவித்த அலியும், அவனது சகோதரியும் ஒரு பெரும் மன அழுத்தத்தோடும் துயரத்தோடும் வாழ்வதை கதைசொல்லி புரிந்துகொள்கின்றார்.

ஒருநாள் அகதிகளாக அலையும் அவர்களுக்கு லெபனானிலும் நிம்மதியில்லாது போகின்றது. சிறுமியான சகோதரி மீது தெருவில் போகும் ஒருவன் பாலியல் அத்துமீறல் செய்கின்றான். தங்கையைக் காப்பாற்றுவதற்காக கொலை செய்கின்ற நிலைக்குப் போகின்றான் அலி. இனி பொலிஸ் வந்து அலியைக் கைதுசெய்து அலியின் வாழ்வு

சிதையப்போகின்றது என்று நினைக்கும் தருணத்தில் ஒரு முஸ்லிம் பெரியவர் வந்து அந்தக் குழந்தைகளை கூட்டத் திரிந்து பிரித்தெடுத்து எங்கேயாவது தப்பிப்பிழையுங்கள் என தப்பவைப்பதோடு கதை முடிகின்றது. அகதிகளுக்கு அவர்கள் சொந்தமண்ணில் இருந்து விரட்டப்பட்ட துயரத்தோடு, அவர்கள் அடைக்கலம் புகுந்த நாடுகளிலும் ஒரு எளிதான வாழ்வு அமையாததையும் இந்தக் கதையினூடு நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். இலங்கையிலிருந்து போர்க்காலங்களில் 'தொப்புள்கொடி உறவு' எனக் காலம் காலமாகச் சொல்லப்படுகின்ற இந்தியாவுக்கு படகுகளில் போய் அங்கே கவனிக்கப்படாத மானிடர்களாய் அகதிமுகாம்களில் முடக்கப்பட்ட ஏதிலித்தமிழர்களின் வரலாறும் நம்முன்னே நிகழ்ந்துகொண்டிருப்பதை அசையாச் சாட்சிகளாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் நாமல்லவா?

இதேபோன்று இலங்கையில் இன்னும் துயரமான வாழ்வைக் கொண்டிருக்கும் இந்திய வம்சாவளியினரின் கதையை 'யாவரும் கேளிர்' கூறுகின்றது. எத்தனையோ தலைமுறைகளுக்கு முன் இலங்கை சென்ற பரம்பரையைச் சேர்ந்த முத்துசாமியின் வாழ்க்கை 1983ஆம் ஆண்டு ஜூலைக் கலவரத்தின்போது திசைமாறுகின்றது. ஏற்கெனவே தொழில்சங்க நடவடிக்கைகளால் சிங்களவரின் வெறுப்பைச் சம்பாதித்த முத்துசாமியை, கலவரத்தை முன்வைத்து அவரின் வீட்டைக் கொளுத்துவதுடன், முத்துசாமியின் தங்கையையும் காதையர் குழு பாலியல் வன்புணர்வு செய்து கொலை செய்கின்றது. அந்தத் துயரத்தோடு நாடுவிட்டு மீண்டும் தமிழகம் திரும்பும் முத்துசாமியும் அவரின் தாயும் ஏற்காட்டுத் தேயிலைத் தோட்டத்திற்குள் அடைக்கலம் புகுகின்றனர். அங்கேயும் 'சாதி தெரியாத சிலோன்காரர்' என ஏற்காடு தேயிலைத்தோட்டங்களைச் சொந்தமாக வைத்திருக்கும் ஆதிக்க சாதிகளால் முத்துசாமியைப் போன்றவர்கள் விலக்கி வைக்கப்பட்டுப் பழிவாங்கப்படுகின்றனர். இலங்கையிலும் நிம்மதியாக இருக்கமுடியாத இந்தியாவுிற்கு வந்தும், இயல்பான வாழ்க்கை வாழமுடியாத பலரின் வாழ்க்கை இந்தக் கதையினூடு காட்டப்படுகின்றது. எப்போதும் விளிம்புநிலையாகவே வைக்கப்பட்டிருக்கும் மலையகத்தமிழரை நமது அரசியல் கட்சிகள் மட்டுமின்றி இலக்கியம் சார்ந்தும் புறமொதுக்கும் நிலையே இன்னும் இருக்கின்றதென்பதையும் நாமனைவரும் நன்கு அறிவோம்.

'காதல் ஒருவன்' கதை, அவுஸ்திரேலியாவில் நிகழ்ந்தாலும் அதனூடு ஈரானின் கலாசாரம் பற்றிய ஒரு குறுக்குவெட்டுப் பரப்பு நமக்கு காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. தனது மனைவி தனக்குத் 'துரோகம்' செய்துவிட்டாள் என்பதற்காக வாழ்க்கையை இழக்கும் ஒரு தம்பதியினர் கதை. தனிமனிதருக்கான சுதந்திரம் பல்வேறு புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் இலங்கைத்தமிழர் உட்பட பல இனங்களுக்கு இருந்தாலும், ஆனாலும் ஏதோ ஒருவகையில் சமூகத்

தளைகளிலிருந்து அவர்களில் பலரால் வெளிவரமுடியாமல் சிக்கல்படுவதையே, இந்த ஈரானியத் தம்பதிகள் நமக்கு வெளிப்படுத்துகின்றனர். காலம் அதன்பாட்டில் நகர்ந்தாலும், வாழ்வின் மீது நம்பிக்கை இழக்காது தனது முதல் இரண்டு பிள்ளைகளை தனது விவாகரத்துப் பெற்ற கணவனுக்கு முஸ்லிம் முறைப்படி விட்டுக்கொடுக்கவேண்டி வந்தாலும், மூன்றாவது பிள்ளையைத் தன் சொந்தக் காலில் நின்று வளர்த்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பும் றொற்றொக் என்னும் பெண்ணின் உறுதிநம்மை அதிசயிக்க வைக்கின்றது. புலம்பெயர்ந்த வாழ்வென்பதை பல ஆண்கள் தாம் 'இழந்து வந்த சொர்க்கமென' நனவிடைதோய்ந்து கவலையுறும்போது, பெரும்பாலான பெண்கள் அதை, வசந்தி ராஜா தனது கவிதையொன்றில் கூறியதுமாதிரி, 'தங்கத்தாம்பாளத்தில் வைத்துத் தரப்பட்ட சுதந்திரம்' எனக் கொண்டாடுவதையும் நாம் நினைவில் கொள்ளலாம். அந்தக் கவிதைக்குப் பொருத்தமான ஒரு கதையாக 'காதல் ஒருவனை'க் கொள்ளலாம்.

'அந்நியமாதல்' கதை பங்களாதேஷில் நிகழ்கின்ற கதை. எப்படி இன்னமும் முதலாளிகள் என்ற மமதை கொண்டு, தம் சக பணியாளரை அடக்குவதையும், அதேவேளை வெள்ளை நிறத்தைக் கண்டு மண்டியிட்டு அடிபணியும் இன்னமும் போகாத 'காலனித்துவ மனோபாவ'த்தையும் இந்தக் கதையில் வரும் யூகூப் என்கின்ற அப்பாவி மனிதனின் பாத்திரத்தினூடு நமக்கு விவரித்துக் காட்டப்படுகின்றது.

பலர் பல்வேறு நாடுகளுக்கு தொழில் நிமித்தமோ அல்லது புதிய நாடுகளைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்கின்ற மீதான அளப்பரிய காதலினாலோ போய்க்கொண்டிருப்பார்கள். எனினும் மிகச்சிலரே அந்த அனுபவங்களைச் சேகரமாக்கி புனைவாக்கும் பொறுமையும் திறமையும் கொண்டிருப்பவர்கள். அந்த வகையில் ஆசி.கந்தராஜாவின் இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் பல மிகச் சிறப்பாகவே இருக்கின்றன. நம்மில் பலருக்கு பிற மனிதர்களை / அவர்களின் கலாசாரங்களைப் புரிந்துகொள்வதில் மிகுந்த சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் ஆசி.கந்தராஜா, வெவ்வேறு நாட்டுப் பின்புலங்களில் வரும் கதாபாத்திரங்களை எழுதும்போது, அவர்களின் பண்பாட்டுப் பின்புலங்களில் வைத்து அப்பாத்திரங்களை விளங்கிக்கொள்ளவே விரும்புகின்றார். சமகாலத்திற்கோ அல்லது நமது விழுமியங்களுக்கோ உடன்படாத விடயங்கள் நடக்கின்றபோதும், தனக்கான தனிப்பட்ட தீர்ப்புகளை அளிக்கவோ, வாசகர்களை ஒற்றைத்தன்மையில் விளங்கிக்கொள்ளும் புள்ளிகளையோ தராது, அவரவர் அவரவர்க்கு விரும்பிய மாதிரி புரிந்துகொள்வதற்கான வெளிகளை கந்தராஜா தனது கதைகளில் தருவதைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகளின் தொகுப்பு என்றாலும், அண்மையில் வந்தவற்றில் தவிர்க்காது வாசிக்கவேண்டிய ஒரு தொகுப்பென இதைத் தயக்கமின்றிக் கூறலாம்.

இசையமைப்பாளர் கண்ணன் உரையாடுகிறார்

- பா. அகிலன்

இசையமைப்பாளர் கண்ணன் என அறியப்படும் முத்துக்குமாரு கோபாலகிருஷ்ணன் 1943ல் வண்ணார்பண்ணையில் பன்னிரண்டு சகோதரர்களுடன் கூடப் பிறந்தார். அவர்கள் யாவரையும் தம் இள வயதிலும், நடுவயதிலுமாக இழந்து போனார். தந்தையார் கன்னாதிட்டியில் நகைக் கடையும், நாச்சிமார் கோயிலடியில் நகைப் பட்டறையும் வைத்திருந்தார். பகுதிநேரமாகப் பக்கவாத்தியங்களும் இசைக்கப்போனார். கண்ணன் தன்னாரம்பக் கல்வியைப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிலும், பின்னர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியிலும் பயின்றார். 1971ல் சற்குணதேவியை மணம் முடித்தார். இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள், இரண்டு பெண் பிள்ளைகள். இசை மற்றும் நடனக் கலைஞர்கள்.

மந்திர ஸஸஸ	வரிசை புப	உடையவர் மக மஸ	நாங்கள் - ரீ- ரி- - -
ஆயிரமாய் எங் ஸாஸ தூபம புத	கும்பரந் புத	துள் னோம் மா பு	- - - -

மண்கமந்த மேனியர் - 02

• இசை மீதான ஆர்வம் எப்படி ஏற்பட்டது?

எங்கள் குடும்பம் அளவெட்டியைப் பூர்விகமாகக் கொண்டது. திருமணத்தின் பின்னர் அப்பா வண்ணார்பண்ணைக்குக் குடிபெயர்ந்தார். நாங்கள் விஸ்வகர்மாக்கள். ஆனால் என் தந்தையார் முத்துக்குமாரு நாடகங்களுக்கு வாத்தியம் வாசிப்பவராகவும், பல இசைக்கருவிகளை வாசிக்கும் திறனுடையவராகவும் இருந்தார். ஆனால் அவரின் தந்தையார் சின்னத்தம்பி ஆபரணங்கள்தான் செய்தார். ஆனால் அவரது தந்தை என் பூட்டனார் முத்துக்குமாரு இசைநாடக அரங்கின் பிரபலமான பின்னணிப் பாடகராக இருந்ததாகச் சொல்வார்கள். பாடசாலைக் கல்வியை விட எனது நாட்டம் இசையில்தான் அதிகம் போனது. இந்தப் பின்னணியில்தான் இசை என்னிடம் ஊறத் தொடங்கியது.



• உங்களுடைய இசை வளர்ச்சியில் யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்பட்ட நாதஸ்வர தவில் இசைப் பாரம்பரியம் பெரியளவில் செல்வாக்குச் செலுத்தியது என்று ஒரு தடவை சொல்லியிருந்தீர்கள்...

ஓம். யாழ்ப்பாணத்திலும் அப்போது நல்ல தவில், நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் இருந்தார்கள். அதேநேரம் இந்தியாவிலிருந்தும் கலைஞர்களை அழைத்து வருவார்கள். அவர்களுக்கான ஜாகைகள் (குடியிருக்கும் வீடுகள்) பல வண்ணார்பண்ணையில் எங்கள் வீட்டுச் சுற்றாடலில் அதிகம் இருக்கும். எங்களிடமும் அவர்கள் தங்கும் அப்படியொரு ஜாகை வைக்கும் இடம் காணப்பட்டது; இவ்வாறு ஜாகை வைக்கப்படுபவர்கள் ஒப்பந்த அடிப்படையில் அழைத்து வரப்படுபவர்கள். சுமார் ஆறு மாதங்களுக்கு இங்கே ஒரு இடத்தில் அவர்கள் செற்கட்டி (குழுவினர்) தங்கி வெவ்வேறு திருவிழாக்களுக்கு சேவகத்திற்குச் சென்று வருவார்கள்.

அவர்கள் அனேகமாகக் காலையில் மற்றும் சேவகம் இல்லாத நேரங்களில் பெரும்பாலும் தமது ஜாகைகளில் இருந்து சாதகம் (பயிற்சி) பண்ணுவார்கள். அதிலிருந்தெல்லாம் நாம் கற்றுக் கொள்ளலானோம். அப்படி வந்த நாதஸ்வரம் கோவிந்தராசாவிடம் கொஞ்சம் பாடம் கேட்டேன். இந்த இடத்தில் (அவர் இப்போது வசிக்குமிடம்) முன்னர் அப்பாவின் நகைப் பட்டறை இருந்தது. அவர்களின் பலர் இங்கே அப்பாவிடம் வந்து போவார்கள். அவர்களிடமும் நான் பாடம் கேட்டுள்ளேன். இப்போது வகுப்புகளுக்குப் போற மாதிரி இல்லாமல் நான் பாடம் கேட்ட முறைகள் வேறு விதமாக இருந்தன. இதே நேரம் சண்முகரத்தினம் மாஸ்டர், சங்கீதபூஷணம் இராஜலிங்கம், சிதம்பரம் வீணை கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோரிடமும் வெவ்வேறு சமயங்களில் வாய்ப்பாடு பயின்றேன்

இவற்றுக்கெல்லாம் முன்னால், நான் சிறு பையனாக இருந்தபோது தியாகராஜ பாகவதரை கச்சேரிக்காக யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்து வந்திருந்தார்கள். அவர் பன்னிரில்தான் குளிப்பார் என்றெல்லாம் அப்போது பேசிக் கொண்டார்கள். அவரை எங்கள் வீட்டுச் சுற்றாடலில்தான் ஒரு பெரிய வீட்டில் வைத்திருந்தார்கள். அவர் திருச்சிக்காரர் விஷ்வகுலத்தவர் என்பதனால் எங்களோடு நெருக்கமாக இருந்தார். சின்ன வயசில் அவர் கதிரையில் இருக்க

அரைக் காற்சட்டைப் பையனாக அவர் பக்கத்தில் நான் உட்கார்ந்து இருக்கும் ஒரு படம் நெடுங்காலம் எங்கள் வீட்டில் இருந்தது.

• இப்படி இந்தியாவில் இருந்து வருபவர்களை யார் அழைத்து வருவார்கள்?

அதற்கான முகவர்களும் (Agents), பணம் படைத்த போஷகர்களும் இருந்தார்கள். இந்தச் சுற்றாடலில் கல்கி பீடி சின்னத்துரை அப்படிப்பட்ட ஒரு போஷகராக இருந்தார். அவர் ஜாகை வைக்கும் ஒரு பெரிய வீடும் இங்கே முன்னர் இருந்தது. பெரிய மேளத்தை மட்டுமல்ல, சின்னமேளம், பாட்டுக்காரர்கள் வாத்தியக்காரர்களைக் கூட அழைத்து வருவார்கள். கொக்குவில், சின்ன மேளம் செல்லத்துரை முக்கியமான ஒரு முகவராக இந்த



வட்டாரத்திற் தொழிற்பட்டவர். இங்கே நாச்சிமார் கோயிலடியில் கார்மேகம் எனும் ஒருவர் தவில் வாசிப்பவர்... அவரும் பல பெரியமேளகாராரை இந்தியாவில் இருந்து கூட்டி வந்து ஜாகை வைத்திருப்பார். நாங்கள் ஓடியோடி எல்லாவற்றையும் பார்ப்போம். அது ஒரு சுவாரசியமான காலம். யாழ்ப்பாணத்தில் அவர்கள் வந்து போகின்ற ஒரு ஆறுமாத காலம் ஒரே இசை மழையாகத்தான் இருக்கும். இனி அப்படி ஒரு காலத்தை திரும்பி நாங்கள் பார்க்கவே முடியாது. திருவிழாக்கள் என்றால் அப்போது அது இசை விழாதான்.

• உங்களுக்கு ஹிந்துஸ்தானி இசையில் ஒரு அடிப்படை நாட்டம் இருப்பதை அவதானித்திருக்க முடியும். ஹிந்துஸ்தானி இசை கற்றீர்களா?

உண்மைதான், எனக்கு ஹிந்துஸ்தானி மீது ஆர்வம் அதிகம். ரவிசங்கர் கச்சேரி யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தபோது நான் ஆசையோடு அதைப் பார்த்தேன், அதனால் ஈர்க்கப்பட்டேன். அதேநேரம் நான் பள்ளிக்கூடத்திற் படித்து முடித்த காலத்தில் 1955 அளவில் என நினைக்கிறேன். கனகசபை என்றொருவர் புகையிரதநிலைய வீதி முடக்கில் ஒரு மாடி வீட்டில் ஆங்கிலம், தட்டச்சு வகுப்புகள் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு வட இந்திய சங்கீதம் தெரியும் எனக் கேள்விப்பட்டு அவரைப் பார்க்கப் போனேன். அவர்

கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்திற் கற்றவர். அப்போது அங்கே ஹிந்துஸ்தானி கற்றிருக்கிறார். அவரிடம் ஒரு கிற்றாரும், சரோட்டும் இருந்தன. ஹவாய் கிற்றாரும் நன்றாக வாசிப்பார். அவரிடம் வட இந்திய இசை கற்கத் தொடங்கினேன். என்னிடம் கிற்றாரைத் தந்துவிட்டு, அவர் சரோட்டை வாசித்துக் கற்றுக் கொடுப்பார்.

இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் மதுரையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கச்சேரிக்காக வந்த மீரான் எனும் முஸ்லிம் இசைக் கலைஞரிடமிருந்து சாய்பாஜா எனும் வட இந்திய இசைக்கருவியை வாங்க முடிந்தது. இன்று வரை அது எனக்கு மிக நெருக்கமான வாத்தியமாக இருந்து வருகிறது.

• பின்னணி இசை குறிப்பாக மேற்கத்திய இசை மீதான பரிட்சயத்திற்காக சினிமா அரங்குகளில் பின் வரிசையில் இருந்து சினிமாவில் இடம்பெறும் இசையை ஒலிப்பதிவு செய்து கற்றுக்கொண்ட காலங்கள் உண்டென்று சொன்னீர்கள்...

1960கள் என்று நினைக்கிறேன். நீகல் சினிமாவில் ஆங்கிலப் படங்கள் வரும். நான் ரிக்கற் எடுத்துக்கொண்டு பின்வரிசையில் உட்கார்ந்து இரகசியமாக அதன் ஒலித்தடத்தை பதிவுசெய்வேன். இது சரியான கஷ்டமான காரியம் அப்போது. வந்த ஒலிப்பதிவுக் கருவி பெரியது, ஏறத்தாழ 2kg பாரமானது. அதனை உள்ளே எடுத்துச் சென்று இரகசியமாக ஒலிப்பதிவு செய்வது பெரிய சவாலாக இருக்கும்.

அதேசமயம் யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகம் பெரிய அளவில் என் மேற்கத்திய இசை ஆர்வத்துக்கு தீனி போட்டது. ஏராளமான இசை நூல்கள் அங்கே காணப்பட்டன. அவற்றுக்குள் இருந்த மேற்கத்திய சங்கீத நூல்களை நான் பக்கம் பக்கமாகப் படியெடுத்தேன். மேற்கத்திய இசைக்



குறியீடுகளை (Music notations) எழுதப் படிக்க இவையே எனக்கு அதிகம் உதவின. எரிக்கப்பட்ட நூலகத்துள் அந்த நூல்களும் எரிந்து போய்விட்டன. ஜிம் ரீவ்ஸ் (Jim Reeves) பாடல்கள் அப்போது எமக்குப் பிடிக்கும். நாங்கள் கோஷ்டி நடத்திய பிற்பட்ட காலத்தில் ஆங்கிலப் பாடல்களையும் பாடுவோம். பறங்கித் தெருவில் இருந்த திருச்செல்வம் ஆங்கிலப் பாடல்களை எங்கள் குழுவில் அப்போது பாடினார்.

• யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அக்காலகட்டத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு பலர் இசைபடிக்கச் சென்றார்கள். அது ஒரு தமிழிசை இயக்க மையம். யாழ்ப்பாணத்திலும் தெலுங்கு உருப்படிகள் தமிழிசை மோதல் அப்போது காணப்பட்டதா?

காணப்பட்டது, ஆனால் பெரியளவில் அல்ல. இங்கே யாழ்ப்பாணத்தில் பரம் தில்லைராஜா போன்றோர் தமிழிசைக்காகக் குரல் கொடுத்தார்கள். பெருமாள் கோயிலடியில் அமைந்திருக்கும் 'ரசிகரஞ்சன சபா' தமிழிசையை முன்னிலைப்படுத்தியே இயங்கியது. அவர்களது இசைவிழா தமிழிசையை முன்னெடுக்கும் செயற்பாடாகத்தான் அதிகம் இருந்தது.

• இராமநாதன் நுண்கலைக் கல்லூரியின் பங்கென்ன?

அது தொடங்கப்பட்ட காலத்தில் தண்டபாணி தேசிகர், இராமநாதன், மஹாராஜபுரம் சந்தானம் போன்ற இசை ஜாம்பவான்கள் இந்தியாவிலிருந்து இங்கழைக்கப்பட்டு இசை கற்பிக்கப்பட்டது. திருவாளர்கள் எஸ். கருணாகரன், எஸ். பத்மநாதன் ஆகியோர் மஹாராஜபுரம் சந்தானம் அவர்களிடம் பாடம் கேட்டவர்கள்தான். பின்னர் மெல்ல மெல்ல அது தரம் இறங்கி, தரம் இறங்கி இன்று கவலை கொள்ளும் இடத்திற்கு வந்துவிட்டது.

• நாடக அரங்குடனான தொடர்பு எப்படி ஏற்பட்டது?

1950களில் ரி.கே.எஸ் சகோதரர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து நாடகம் போட்டார்கள். அதனால் உத்வேகம் பெற்ற ஒரு தலைமுறை புதிதாக நாடகம் போட முற்பட்டனர். எனது அயலில் வண்ணைக் கலைவாணர் நாடக மன்றம் என்ற பெயரில் ஒரு நாடகக்குழு தாபிக்கப்பட்டது. அதேநேரம் ஜெகசோதி என்பவர் அச்சவேலியில் சிவசக்தி நாடகமன்றம் என்ற ஒன்றை இதே காலகட்டத்தில் தாபித்தார். இந்த





இரண்டு நாடகக் குழுக்களுக்கும் தான் முதலில் இசையமைக்கப் போனேன். அது நாடகத்தின் மாறுபடும் மனோநிலைக்கு ஏற்ப பின்னணி வாசித்தலாக மட்டுமே பெரும்பாலும் இருக்கும். அதற்கு சாய்பாஜா அல்லது ஹார்மோனியம் வாசிப்பேன். பாடல்கள் இருந்தால் அவை கூட பெரும்பாலும் சினிமாப் பாடல்களாகவே இருக்கும்.

• கண்ணன் கோஷ்டி எப்போது தொடங்கப்பட்டது? என்ன பின்னணியில் அதைத் தொடங்கினீர்கள்?

கண்ணன் கோஷ்டி என்ற பெயர் நாடகங்களுக்கு இசை போடுற காலத்திலேயே உருவாகி இருந்தது. கண்ணன் என்ற என் வீட்டுப் பெயரோடு அது தொடர்புபட்டு இருந்தது. 1950களின் கடைசியில் என்று நினைக்கிறேன். பாடல்களைப் பாடுகிற குழுவாக (Music band) அது

மாற்றப்பட்டது. அவ்வகைப்பட்ட ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட முதல் இசைக்குழு இலங்கை முழுவதிலும் நாங்கள் என்றே நினைக்கிறேன். சிங்களவர்களிடம் இப்போதுள்ளது போல நன்கு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட இசைக் குழுக்களில்லை. பைலா அடித்து ஆடிப்படும் குழுக்கள்தான் இருந்தன.

1950களின் இறுதியில் இலங்கை அரசு, இந்தியக் கலைஞர்களது வருகையைக் கட்டுப்படுத்தியது எங்களைப் போன்ற குழுக்கள் உருவாகப் பிரதான காரணம் என்று சொல்லலாம். எங்களது

சினிமா பாடல் குழுக்கள் மட்டுமல்லாது, கர்நாடக சங்கீதக் கச்சேரிகளும் இப்போதுபோல அல்லாது பொலிவாக இருந்த காலகட்டமாக அது காணப்பட்டது. கர்நாடக இசைக் கச்சேரிகளுக்கு நான் வாசிக்கப் போனாலும், கண்ணன் கோஷ்டி பிரதானமாக ஜனரஞ்சக சினிமா இசைப் பாடல்களைப் பாடும் குழுவாகவே காணப்பட்டது. பக்திப் பாடல்கள், தமிழ், ஹிந்தி, ஆங்கில மற்றும் தேவைப்பாடுகளைப் பொறுத்து சிங்களப்பாடல்களையும் பாடுவோம். சிலவேளை பின்னாட்களில் சொந்தமாக நாங்கள் எழுதி இசையமைத்த பாடல்களையும் இடையிடையே பாடுவதுண்டு.

கோஷ்டி பிரபலமாகியது. இலங்கை முழுதிலும் பயணம் செய்தது. திருவிழாக்கள், திருமணக் கொண்டாட்டங்கள், பொது விழாக்கள் என எல்லாவிடங்களிலும் பாடினோம். சிலவேளை ஒரு நாளைக்கு மூன்று, நான்கு நிகழ்ச்சிகள் கூட இருக்கும். ரூபா 250 முதல் ரூபா 500 வரை நிகழ்ச்சி ஒன்றுக்கு வாங்குவோம். அந்தக் காலத்தில் அது பெரிய காக இல்லையா? நாதஸ்வரம் தவில்சார்சு சமார் 120 ரூபா வாங்கும் காலத்தில் நாங்கள் அதைவிட அதிக ஊதியம் கேட்டோம்.

• இலங்கை வானொலியில் எப்போது இணைந்தீர்கள்?

1960களின் நடுப்பகுதியில், தினகரன் விழா யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தபோது, அதன் ஊர்திப் பவனியில் ஒரு வண்டியை மேடையாகக் கட்டமைத்து பாடல்களைப் பாடியபடி சென்றோம். பார்வையாளர்கள் திரளாக எமது வாகனத்தின் பின்னால் வந்துகொண்டே இருந்தனர். அது சிறந்த ஊர்திக்கான முதற் பரிசையும் பெற்றுக்கொண்டது. அந்த நிகழ்ச்சிக்கு இலங்கை வானொலியின் அப்போதைய தமிழ் சேவைப் பணிப்பாளரான எஸ். நடராஜா வந்திருந்தார். அவர்தான் இலங்கை வானொலிக்கு என்னை அழைத்தார்.

• இலங்கை வானொலி அப்போது 'மெல்லிசைப் பாடல்கள்' என்ற பெயரில் உள்ளூர்ப் பாடல் மற்றும் உள்ளூர் இசைப்பாரம்பரியத்தை முன்னெடுத்தது. அந்த இயக்கத்தில் உங்கள் பங்களிப்பும் இருந்துள்ளது இல்லையா?

• அப்போது உள்ளூர் இசையை, பண்பாட்டை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் சார்ந்த செயற்பாடுகள்

பல்லவி

ஸாஸாஸாஸா ஸாஸாஸா ஸ்தஸா நிஸ்திதபாபா
 ஒ ஒ ஒ ஒ ஒ ஒ ஒ வண்டிக்காரா

ஒட்டு வண்டியை ஒட்டு
 போலோம் புதிய நகரம் தோக்கி
 பொழுது போகுமுன் ஒட்டு (ஓ...)

சரணம் (1 - 2)

ஸாக்ரிக்ரிகா	கமபமபதபா	கா	மபா பநி
காவில புவிலை	கனனிகளென்கும்	காதல்	தோயும்
மா பதாதா	தறிதப	பதபா	மபா
நாமும்நமது	பயணம்	தொலைய	நடந்து
	தாந் ஸாஸா	காட்டு ஒ.....	செல்லோம்

சரணம் 02

பனியில் வீழ் நீர்நுயரத்திரையில்
 பாதை மறையும் முன்னே
 பனியில் தோயும் நிலவின் நிழல் நம்
 பின்னால் தொடும் முன்னே (ஓ...)



இலங்கை வானொலியில் முனைப்பாக இருந்தது. எஸ்.கே. பரராஜசிங்கம் இதன் பிதாமகர்களில் ஒருவர். மெல்லிசைப் பாடல்களை அவ்வகைப்பட்ட எண்ணங்களோடுதான் அவர்கள் முன்னெடுத்தனர். பின்னர் மெல்லிசைப் பாடல் என்பதற்குப் பதிலாக ஈழத்துப்பாடல் என்ற பதத்தை பிரபல்யமாக்கினார்கள் என நினைக்கிறேன். நான் இலங்கை வானொலிக்குப் போனது முதல் பெருமளவுக்கு மெல்லிசைப் பாடல்களுக்கே இசையமைத்தேன். பரா, குலா (பரராஜசிங்கம், குலசீலநாதன்), முத்தழகு, கலாவதி சின்னச்சாமி எனப் பலர் எனது இசையில் பாடியுள்ளனர். பிற்பட்ட காலத்தில் நானும் நேசமும் இணைந்து கண்ணன் நேசம் என்ற பெயரில் மெட்டமைத்துள்ளோம். கிட்டதட்ட 1967-1968களில் இருந்து 1983 இனக் கலவரம் வரைக்கும் இலங்கை வானொலியோடு வேலை செய்தேன்.

• நீங்கள் இசையமைத்த மெல்லிசைப் பாடல்களில் உங்களுக்கு அதிகம் பிடித்தவை என்று எதைக் கூறுவீர்கள்? உங்கள் இசைக்கட்டமைப்பு எப்படி இருக்கும்?

பரா பாடிய 'பாலை வெளியில் உன்னைக் கண்டேனே', குலசீலநாதன் பாடிய 'எத்தனையோ இருக்குது பார்', இருவரும் சேர்ந்து பாடிய 'சந்தன மேடை எம் இதயத்திலே' முதலானவை இப்போ உடனடி ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. நீலாவணனின் 'ஓ வண்டிக்காரா' பாடலின் (<https://www.youtube.com/watch?v=5L4DaDy2OaE> <<https://www.youtube.com/watch?v=%20=%205L4DaDy2OaE>>) இசைக் கட்டமைப்பைப் பாருங்கள். அதனை நேசமும் நானும் சேர்ந்து செய்தோம்.

• 'தமிழ் பொப் இசை' என்ற ஒன்று ஏறத்தாழ இக்காலகட்டத்தில் கட்டமைக்கப்பட்டது. அதன் அடிப்படைகள் என்ன?

அதன் மூலம் போர்த்துக்கீசிய இசை என்பது உங்களுக்கு தெரியும்தானே. பறங்கிகளிடம் இது காணப்பட்டது. ஆனால் அது இலங்கைத் தமிழ் இசைப் பரப்புக்குள் உருமாற்றி எடுத்து வந்ததில் இலங்கை வானொலியில் இடம் முக்கியமானது. குறிப்பாக பி.எச். அப்துல் ஹமீத், விவியன் நமசிவாயம் முதலிய பலர் முக்கியமானவர்கள். 'சின்ன மாமியே உன் சின்ன மகள் எங்கே' போன்ற பாடல்கள் 'தமிழ் பைலா' என்ற பெயரில் ஏற்கெனவே

பாடப்பட்டு வந்தன. நித்தி கனகரட்ணம் (<https://www.youtube.com/watch?v=8NklWihOc2Y>), பரமேஸ் கோணோஸ், பின்னர் ஏ.ஈ. மனோகரன் எனப் பலர் இவற்றைப் பாடினர். அவை பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. 'ஓ ஷீலா ஓ சாந்தி' என்ற பாடலை இந்த வரிசையில் நான் இசையமைத்தேன்.

• ஈழத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஆரம்பத் தமிழ் திரைப்படங்கள் சிலவற்றிற்கும் இசையமைத்தீர்கள் அல்லவா? தனியாகவா அல்லது றொக்சாமி அவர்களுடன் இணைந்தா அவற்றைச் செய்தீர்கள்?

றொக்சாமி அவர்கள் இலங்கையின் ஒரு முன்னோடி இசையமைப்பாளர்; பல சிங்களப் படங்களுக்கும் இசையமைத்துள்ளார். அடிப்படையில் நல்ல மனிதர். இலங்கை வானொலியால் அவருடனான பரிட்சயம் கிட்டியது. அக்காலத்திற்குள் 'கோமாளிகள்' (1976) (https://www.youtube.com/watch?v=MUMF8dkv_YA) படத்தில் இசையமைக்க சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. தொடர்ந்து 'ஏமாளிகள்' (1978) படத்திற்கும் (<https://www.youtube.com/watch?vzQt8jEKJQF>) அதன் பின்னர் 'தெய்வத் தந்த வீடு' (1978) படத்திற்கும் இசையமைத்தோம். அதில் நான் பாடல்களுக்கு இசையமைக்க, றொக்சாமி மாஸ்ரர் பின்னணிக்கு இசையமைத்தார். நான் அப்படத்தில் நடிக்க வேண்டியும் ஏற்பட்டது.

• வானொலி, அது வருவதற்கு முன்னர் பாட்டுப் பெட்டி (gramophone) ரெக்கோட்ஸ் (records) என்பன பயில்வுக்கு வரும்போது ஈழத்து இசைப் பயில்வில் என்ன மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன?

எச்.என்.பி, கொலம்பியா ஒலித்தட்டுகள் நான் பிறப்பதற்கு முன்பதாகவே யாழ்ப்பாணத்திற்கு பயில்வுக்கு வந்துவிட்டன. அவை அதிகம் கர்நாடக சங்கீதத் தட்டுகளாகவே இருக்கும். கிட்டப்பா, சுந்தராமப்பாள், எம்.எஸ்.சுப்புலஷ்மி எனப் பலரும் அவற்றில் இடம் பெற்றனர். இசை ரசிகர்களை, பாடகர்களை மேலும் வளப்படுத்த அவை உதவின. அதேநேரம், பெருமளவுக்கு வசதி படைத்தவர்களின் வீட்டிலேயே அவை காணப்பட்டன. பின்னர் பாட்டுப் பெட்டியை வாடகைக்கு விடுதல் நிகழ்ந்தது. கலியாணம், திருவிழா முதலியவற்றில் பாட்டுப்பெட்டி கோண் (Hornloudspeaker) என்பன முக்கிய இடம் பெறலாயின.



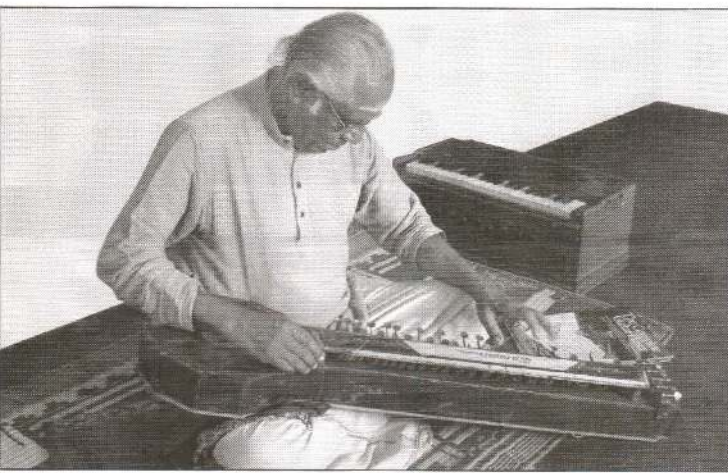
கோயிலென்ற மு ப ழி ழி	கோயிலெல்லா நிலை ஸா ஸா	ம
கும்பிட்ட நாங்கள் ஸாஸாக்ரி ஸுநி-ஸ		
சூத்க நர வேணமென்று நி ஸ ரிக் கா க க க		
நாங்கள் நின்றோமே நி - க - நி - ஸ நி ஸ நி ம க் கி - ஸநி		
சொல்ல முடியாது தயர் நி ஸ ரிக் கபம கக		
நாங்கள் பட்ட பாடுகளாய் நி க நி ஸ ஸநிஸநிநி		ஸநி
சோபனங்கள் சொல்லிப் பரி ஆறுங்கோ மக்கள நி ஸ நி த நி ஸ ரிக் மக் ம க் கி ஸா		

Violin Solo Song கா - நி - ஸநி - ஸ
Violin

றேடியோ (அப்போது மார்க்கோனி ரேடியோ என அழைக்கப்பட்டது) பின்னர்தான் வந்தது. அதுவும் தொடக்க காலத்தில் பெருமளவுக்கு வசதியானவர் வீடுகளிலேயே இருந்தது. அவற்றினைக் கேட்க ரேடியோ உள்ள வீடுகளுக்கு அயலவர்கள் வருவதுண்டு. ஆரம்பத்தில் திருச்சிராப்பள்ளி (திருச்சி) வானொலிதான் தெளிவாக யாழ்ப்பாணத்திற் கேட்கும். பின்னர்தான் கொழும்பு தெளிவாகக் கேட்கக்கூடிய வளர்ச்சி கண்டது. இலங்கை வானொலியின், வானொலி மஞ்சரியை வைத்துக்கொண்டு எத்தனை மணிக்கு, யார் பாடுவார்கள் எனப் பார்த்த காலங்களுண்டு. 1980களின் நடுப்பகுதி வரை தீவிர இசை இலங்கை ரேடியோவில் காணப்பட்டது. இப்போ எல்லாம் தலை சீழாகிவிட்டன.

• நாடக அரங்க இசைக்கான உங்கள் பங்களிப்பு விசேட கவனிப்புக்குரியது. அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்துடனும், நாடக அரங்கக் கல்லூரியுடனுமான தொழிற்பாடுகள் உங்கள் இசையை வேறொரு பரிமாணத்துக்குக் கொண்டுசென்றன இல்லையா?

கண்டிப்பாக. 1980களில் வரும் நாடக அரங்கு வெறும் பின்னணி இசை என்பதற்கப்பால் மேலதிகமான இசைப்பரிமாணங்களை வேண்டி நின்றது. எனக்கு அதிக கட்டுப்பாடில்லாத திறந்த விளையாட்டுத் திடலில் ஆடும் ஒரு விளையாட்டு வீரனுக்குத் தரப்படும் சாத்தியங்களையும் அது அள்ளித் தந்தது. நாடகத்திற்கு இசையமைத்தலில் கிடைத்த கட்டற்ற சுதந்திரத்தையும் மகிழ்ச்சியையும்



வேறு எந்த இசையமைப்பிலும் பெறவில்லை என்றும் தோன்றுகிறது.

1970களின் நடுப்பகுதியில் கொழும்பிற் தோன்றிய நா. சந்திரலிங்கம் போன்ற நாடகக்காரர்களுடன் நான் வேலை செய்தேன். பாலேந்திராவை ஊரிலேயே தெரியும். அவரது அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகத்திற்காக மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களுக்கு இசையமைக்கச் சென்றபோதும், பின்னர் தார்ச்சியஸ், சண்முகலிங்கம் ஆகியோரது நாடகங்களில் பணியாற்றியபோதும் அவர்களிடம் கொடுத்து வாங்கி நாடக அரங்க இசையை இன்னொரு கட்டத்துக்குக் கொண்டுபோனோம். சிதம்பரநாதன் இலகுவில் திருப்திப் படமாட்டார். அவர் மேலும் மேலும் திருத்தம் கேட்பார். கரு இசை, மனோநிலை இசை, ஒலி விளைவுகள், பின்னோக்கு இசை, குறியீட்டு இசை, பாடல் என நாடக இசை இவர்களின் நாடகங்கள் ஊடாக பல பரிமாணம் கொண்டதாகியது.

• ‘மண் சுமந்தமேனியர்’, ‘உயிர்த்த மனிதர் கூத்து’ முதலிய நாடகங்களில் உங்கள் இசை பல பரிமாணங்களை நோக்கிச் சென்றது... நாட்டார் பாடல்கள், நவீன கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்கள், தேவார திருவாசகங்கள் எனவும், பின்புல இசையாகவும் பல பரிமாணங்களை நிகழ்த்தும் இசைக் கோர்வைகளாக நீங்கள் சென்றடைந்த இசைத் தூரங்கள் மிக முக்கியமானவை...

அந்தநாடக எழுத்துருக்கள் அவ்வாறான ஒருவாய்ப்பை எனக்கு வழங்கின. சில வேளைகளில் நாட்டார் பாடல், தேவாரங்கள் முதலியவற்றின் வழமையான மெட்டுக்களையோ அல்லது அவற்றின் சாயல்களையோ அடிப்படையாகக் கொண்டேன். இன்னும் சிலவேளை நாடகத்தின் தேவை, நெறியாளர் அதனை வியாக்கியானிக்கும் முறைமை அடிப்படையில் அதனை புதிதான முறையில் மாற்றியமைத்ததுமுண்டு. சில நாடகங்களில் தேவார திருவாசகங்கள் அவற்றின் பண்ணிசை மரபைக் கடந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டதுமுண்டு. மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்களைப் பொறுத்தவரை அதன் பண்பாட்டை அவர்களின் இசை மரபினில் குறைந்த பட்சமேனும் கவனம் செலுத்தியதுண்டு. பெர்டோல்ட் பிரெக்ட் நாடகமொன்றுக்கு இசையமைக்கும்போது அதன் மூல ஆற்றுகைக்கு பிரெக்ட் இட்ட இசையின் இசைக்கோர்வைப் பதிவை எங்கிருந்தோ பெற்று பாலேந்திரா எனக்குத் தந்தார். அதனை எனது இசையமைப்புக்கான முன்னாயத்த

ஆய்வாக எடுத்துக் கொண்டேன்.

கீழேயுள்ள முதற்பாடல் ‘கோயிலென்ற கோயிலெல்லாம் கும்பிட்டனாங்கள்’ என்ற மண்சுமந்தமேனியர் 01ல் இடம்பெறும் பாடல் ஒன்றின் இசைக் கட்டமைப்பை உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. அதுவொரு நாட்டார் பாடல். ஆனால் அதனை நாடகத்தின் சூழல், தேவைக்கேற்ப மாற்றியமைத்தோம். இதேசமயம் இரண்டாவது பாடல் ‘அறியாப் படைகள் இருளில் மோதும் ஒரு பெருங் களத்தில் உள்ளோர் நாங்களே’ என்ற கவிஞர் முருகையனின் உயிர்த்த மனிதர்கூத்துப் பாடலை அதன் இசையமைப்புடன் காட்டுகிறது.

• ‘கோயிலென்ற கோயிலெல்லாம் கும்பிட்டனாங்கள்...’
- மண்சுமந்தமேனியர் 01 (1985)

அணி கம	யா பி	படை ஸி	கள் பா	இருளில் + ஈ	மே ஸி	தாய் ஸா
Cm	B ^b	Cm	E ^b	B ^b	B ^b	Cm
ஒரு கம	பெரும் பி	கனக ஸி	நில் பா	+ உள் + ஈ	மே ஸி	தாய் ஸா
Cm	B ^b	Cm	E ^b	B ^b	B ^b	Cm
Violins + + ஸு ரிக் டு						
மே கம	யா பி	படை ஸி	கள் பா	இருளில் + ஈ	மே ஸி	தாய் ஸா
Cm	B ^b	Cm	E ^b	B ^b	B ^b	Cm
Violins + + ஸு ரிக் டு						
உள் கம	யா பி	படை ஸி	கள் பா	இருளில் + ஈ	மே ஸி	தாய் ஸா
Cm	B ^b	Cm	E ^b	B ^b	B ^b	Cm
Violins + + ஸு ரிக் டு						
மே கம	யா பி	படை ஸி	கள் பா	இருளில் + ஈ	மே ஸி	தாய் ஸா
Cm	B ^b	Cm	E ^b	B ^b	B ^b	Cm
Violins + + ஸு ரிக் டு						
ஒரு கம	பெரும் பி	கனக ஸி	நில் பா	+ உள் + ஈ	மே ஸி	தாய் ஸா
Cm	B ^b	Cm	E ^b	B ^b	B ^b	Cm
Violins + + ஸு ரிக் டு						

என்னுடைய அப்பா கொங்கரஸில் இருந்தார். எனக்கு பெரியளவில் கட்சி அரசியலோடு ஈடுபாடு இருக்கவில்லை. போராட்ட இயக்கங்களுக்கு இசையமைக்க முன்னதாகவே அரசியல் ரீதியான நாடகங்களில் எனது இசை இடம் பெறத் தொடங்கிவிட்டது. பெருமளவுக்கு தமிழ் அரசியலை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய இயக்கங்களுடன் வேலை செய்திருக்கிறேன். பாதிக்கப்படுகிற ஒரு மக்களின் தரப்பில் இருப்பவன் என்றவகையில் அவர்களது அரசியல் நிலைப்பாடு சம்பந்தமான ஒருவகைப்பட்ட உணர்வுத் தோழமை எனக்கு இருந்தது. பலவேளைகளில் அவர்களது இசைப்பாடல்கள் பற்றிய நோக்கறிந்துதான் இசையமைப்பேன். சிலவேளைகளில் அதைத் தாண்டியும் சிலவற்றை செய்யவேண்டி இருக்கும். அவற்றை அப்பின்னணியில்தான் புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் அதிகம் பிடித்த பாடல் 'தாயகக் கனவுடன் சாவினைத் தழுவி சந்தனப்பேழைகளே' என்ற பாடல்தான்.

• உங்களை ஒரு தொழில்முறைக் கலைஞன் என்று சொல்வீர்களா?

நிச்சயமாக. நான் ஒரு தொழில்முறைக் கலைஞன்தான். எனது எல்லாமும் ஒரு இசைக்கலைஞனாக வேலை பார்த்ததினால் கிட்டியவைதான். நான் சம்பாதித்த பணம் எனது இசைப் பயணத்தால்தான் கிட்டியது. வேறெந்தத் தொழிலாலும் அல்ல. ஈஸ்வர் கோப்சேனில் கொஞ்ச காலம் வேலை செய்தேன் அது எனது வாழ்க்கையின் மிக ஆரம்பக் கட்டத்தில், அது கூட ரேடியோ முதலிய இசையை வெளிப்படுத்தும் 'புதிய' கருவிகளின் பொறிமுறையை அறியும் ஆர்வத்தில் கற்றுக்கொண்ட ரேடியோ பொறியியற் கல்வியால் (Radio mechanism) வந்ததுதான்.

• உங்களது சத்திய சாயி பக்தி, அதன் வழிப்பட்ட பஜன் பாடல்கள் மற்றும் பல பக்திப் பாடல்களது இசை பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

சாயி மீதான பக்தி என்னை, என் வாழ்க்கையை முழுதாக மாற்றிவிட்டது. இசை பற்றிய பார்வையையும் கூடத்தான். பஜன்களில் நான் என்னை மறப்பதுண்டு. பஜன் அடிப்படையில் ஒரு வட இந்திய வடிவந்தானே. அதனால் எனது ஹிந்துஸ்தானி நாட்டம், சாயி நாட்டம் அதன் உணர்வு என்பன அங்கே ஒன்றாகிக் காணப்படுகிறது.

• மேற்படி கேள்வியின் தொடராய் கேட்டால், இசை என்றால் என்ன உங்களுக்கு?

இப்போது இசை எனக்கு முழுக்க முழுக்க ஆத்மிகம் சார்ந்தது. கடவுளுக்கு அருகில் எம்மை இட்டுச் செல்ல அதனை விட சிறந்த சாதனம் இல்லை என்று எனக்குப்படுகிறது. கடவுளே இசை வடிவினன் என்றுதானே சொல்லப்படுகிறது.

• நன்றிகள்: கோபாலகிருஷ்ணன் சத்தியன், திருமதி கோபாலகிருஷ்ணன், கணபதி சர்வானந்தா, கிருதர்ஷன் நீக்கலஸ், தர்மபாலன் திலகூஷன்.

-எழுத்துரு: குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், நெறியாள்கை க. சிதம்பரநாதன்

• 'அறியாப் படைகள் இருளில் மோதும் ஒரு பெருங்களத்தில் உள்ளோர் நாங்களே'

- உயிர்த்த மனிதர் கூத்து (1993)

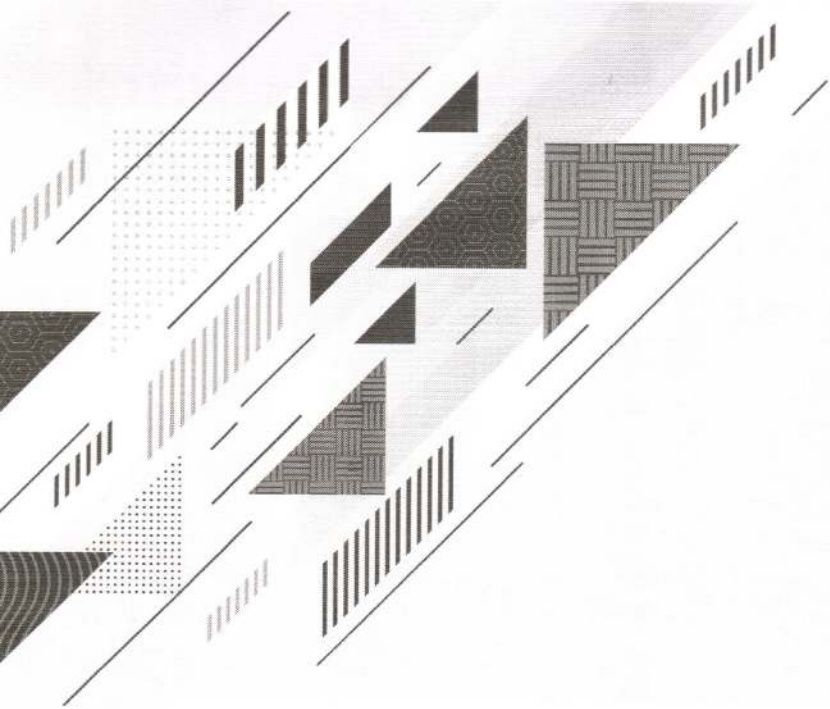
- எழுத்துரு: இ. முருகையன், நெறியாள்கை க. சிதம்பரநாதன்

• 'அந்நியன்கரங்கள் எம் குரல்வளை நெரிப்பினும் / பாடுவேம் உயர்த்திய குரல்களில் / இன்னும் எம்குருதி இந்த மண் நனைத்த போதிலும் / நடக்கலாம் நீண்டதோர் பயணமே' என்றவாறான பாடல்கள், கவிதை ஒட்டுக்கள் (poetry collages) என்பவற்றுடன் 1985ல் பரவல்நிலைக்கு வந்த கவிதா நிகழ்வில் அனேக நவீன கவிதைகளை பாடல்களாக்கினீர்கள் (நாடகங்களிலும்தான்)... இசை ரீதியாக இது எப்படி சாத்தியமாயிற்று? 'மரபார்ந்த' பாடல்கள் தரும் ஒலிநிலையாக்கும் வாய்ப்பு இவற்றிற் பெரிதும் இல்லைதானே... நவீன கவிதைகளின் முறிவுகள் உங்களுக்கு மிகப் பெரிய சவாலாக இருக்கவில்லையா?

அது பெரிய சவால்தான் ஒருவகையில். இந்தவகைப்பட்ட கவிதைகளின் வரிகளின் மாறுபடும் நீளங்களை குறுகல்களை மெட்டுக்களைத் தாளத்தோடு நீட்டி நிறைவு செய்தலூடாக இசைத்தலுக்கு ஏற்றதாக்கினோம். சந்த முடிப்பை அதன் நீளத்தை ஆகார ஓகாரங்களாக்கி (ஆஞ் ஆ... ஆ... /

ஓ... ஓஞ் ஓ...) எடுத்துச் சென்று முடித்தோம்.

• தமிழர்களது போராட்டக் களத்தில் உங்களது இசையும் முக்கியமான ஒன்றாகக் காணப்பட்டது. உங்களது அரசியற் பார்வை என்ன? உங்களது தாயகப் பாடல்கள் அல்லது புரட்சிப் பாடல் வரிசை பற்றிய உங்கள் கணிப்பென்ன? அந்தப் பாடல்கள் வரிசையில் உங்களுக்குப் பிடித்த இசைப்பாடல் எது?



துறவ்

- என்.கே. மகாலிங்கம்



மனுசுலசூரிய மகத்தயா இருக்கிறாரா?

அடுத்த முனையில் ஒரு பெண்ணின் குரல்.

யார் கதைக்கிறது?

என் பெயரைச் சொன்னேன். மனுசுலசூரிய என் நண்பர். அவருடன் கதைக்க வேணும்.

தர்மசிறி மகத்தயாவா?

இல்லை, சந்திரசிறி மகத்தயா.

இது அவருடைய வீடா?

ஓம், அப்ப அவருக்கு என்ன நடந்தது என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா?

அவர் இறந்துவிட்டார் என்று எண்ணினேன். அவர் மிகவும் நோஞ்சலான மெலிந்த மனிதர். நோய்வாய்ப்பட்ட இளைஞனைப் போன்ற தோற்றம். உயரம் கூட ஐந்தடிக்கு மேல் இருக்காது. அதிகம் சாப்பிடாதவர். கொஞ்சச் சோறும் ஏதாவது தானியமும். அல்லது சோயா பீன்ஸும் சோறும். மரக்கறி கூட அதிகம் சாப்பிடாதவர். எங்கள் வீட்டில் என் மனைவி சாம்பாருடன் சோறு கொடுத்தால் கொஞ்சம் சாப்பிடுவார். அதற்குப் பலமுறை

அவரின் தொலைபேசி இலக்கத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக தொலைபேசிப் புத்தகத்திலுள்ள அவரின் கடைசிப் பெயரைத் தேடினேன்.

நன்றி சொல்வார். வெறும் தேநீர் மட்டும் இடைக்கிடை அருந்துவார். தேநீர் கொடுத்தால் அதற்கும் பலமுறை நன்றி சொல்லுவார். மது அருந்தாதவர். மீனோ மாமிசமோ சாப்பிடாதவர். புத்த பிக்குகள் கருவாடு சாப்பிடுவார்கள். இவர் அதுகூட சாப்பிடாதவர். பிரமச்சாரி. அரசாங்க பாடசாலையில் பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியர். நாற்பது வயதின் ஆரம்பத்திலேயே ஆசிரிய பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். இருபது ஆண்டுகள் அரசாங்கத்தில் வேலை செய்திருந்தால் ஓய்வூதியம் பெறலாம் என்ற அடிப்படையில். தேவைகள் அதிகம் அற்றவர். பேருந்தில்தான் பயணம். பிற்றக்கோட்டை என்ற சிறு நகரத்தில் வசித்து வந்தார். பலவேளைகளில் வேற்றாரின் வீட்டு அறைகளில், என்றுமே தனியாக. சிலவேளைகள் தனி மாணவருக்கு ஆங்கிலப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து கொஞ்சப் பணம் சம்பாதித்துக் கொள்வார். நானும் அவரும் ஆங்கில ஆசிரியப் பயிற்சி வகுப்பில் ஒன்றாகக் கற்றவர்கள். நெருங்கிய நண்பர்கள். நான் வெளிநாட்டில் வாழ்கிறேன். பல ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை இலங்கைக்குப் போகும்போது அவருடனான உறவைப் புதுப்பித்துக் கொள்வேன். முன்பு கடிதத் தொடர்பு இருந்தது. இப்பொழுது அதுவும் இல்லை.

அவரின் தொலைபேசி இலக்கத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக தொலைபேசிப் புத்தகத்திலுள்ள அவரின் கடைசிப் பெயரைத் தேடினேன். அப்படியான பெயர்கள் ஒரு சிலவே இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையில். அந்த நம்பிக்கை சரியாகவே இருந்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சி.

ஓம், ஆனால் அவரால் எழும்ப முடியாது. கதைக்கவும் முடியாது.

அப்படியானால் அவரை நான் வந்து பார்க்க ஏலுமா? சற்றுத் தயங்கியபின், வரலாம் என்றார்.

உங்கள் முகவரியைச் சொல்லுங்களா?

அது பிற்றக்கோட்டையில் உள்நோக்கி உள்ள இடம். பிற்றக்கோட்டை சிறு நகரமாக இருந்தாலும் அது ஏறக்குறைய உள்ளொடுங்கிய கிராமம் போன்றதே. அந்தப் பக்கம் போய் பல காலம் ஆனதால் அதற்குள் வழி தெரிந்து போவதும் அவரின் முகவரியைக் கண்டுபிடிப்பதும் அத்தனை சலபம் அல்ல என்று நினைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் அது இப்பொழுது ஐயவர்த்தனபுர என்று மாற்றம் அடைந்து அங்கே பாராளுமன்றமும் இருக்கிறது என்பதால் அது மாறி நகரமாக இருக்கும் என்றும் நினைத்துக் கொண்டேன். நான் அந்த இடத்திற்குப் போய் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இருக்கலாம். நான் இலங்கைக்குப் போகும்போதெல்லாம் என்னை மனுதான் வந்து பார்ப்பார். ஆனால் முன்பு படிக்கிற காலத்தில் போயிருக்கிறேன். அவருடைய தகப்பனின் மரண வீட்டுக்கும் சென்றிருக்கிறேன். மனுதான் மூத்த மகன். அவர்களின் முறைப்படி மூத்த மகனுக்குத்தான் வீடும் சொத்துக்களும் சேரும். அவருக்கும் அப்படியே சேர்ந்தன. அவை அனைத்தையும் இரண்டு தம்பிமாருக்கும் சகோதரிக்கும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார்.

பிற்றக்கோட்டைக்குக் காரில் போவதற்கு சரியான ஆள் மாதுங்தான். சிங்களவர். அவர் என் மனைவியின் குடும்பத்திற்குத் தெரிந்தவர். அவர்களின் குடும்பத்தில் ஒருவராகப் பழகியவர். அவர்களின் காரோட்டியாகச் சிலகாலம் இருந்தவர். என்னிலும் மரியாதையும் அன்பும் கொண்டவர். மனைவியின் தம்பியிடம் சொல்லி அவரை வரவழைத்தேன். நானும் என் மனைவியும் மச்சானின் காரில் பிற்றக்கோட்டைக்குச் சென்றோம். பிற்றக்கோட்டை எந்தவிதமான மாறுதலும் இன்றி முன்பு போலவே ஒருங்கிய தெருக்களுடன் இருந்தது. அவற்றை அகலிக்க இயலாத அளவு குன்றுகளும் சுவர்களும் பள்ளங்களும் மேடுகளும் வீடுகளும். அவரிடம் மனுவின் முகவரியைக் கொடுத்திருந்தேன். அவர் பிற்றக்கோட்டை நகரத்திற்குச் சென்றவுடன் பலரிடம் காரை நிறுத்தி நிறுத்தி விசாரித்தார். கிராமம் சுற்றியும் வளைந்து வளைந்தும் சென்றுகொண்டே இருந்தது. கோட்டைக்குள் போகும் வழிகளைப் போன்ற தெருக்கள். முகவரியைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. மேலும் மேலும் போய்க் கொண்டிருந்தோம். பத்தகான தெருவைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தோம். அதற்குள்ளும் பராக்கிரம மாவத்தை. அதற்குள்ளும் 19க்குக் கீழ் 5 என்ற இலக்கம் கொண்ட வீடு. காரை விட்டு இறங்கி நானும் விசாரித்தேன். இன்னும் உள்ளே போகச் சொன்னார்கள். மாதுங் சளைக்காமல் பலரைக் கேட்டார். ஆழ்ந்த தியானத்தில் மனதை ஊடுருவிச் செல்வதற்குக் கரும் முயற்சி தேவை என்பதைப்போல எண்ணிக் கொண்டேன். மாதுங் தன் முயற்சியைக் கைவிட்டு வாங்க திரும்பிப் போவம் மகத்தையா என்று சொல்லி விடுவாரோ

என்ற பயம் மனதிற்குள் பலமுறை வந்து சென்றது. விக்கிரமாதித்தியனைக் காவிச்சென்ற வேதாளத்தின் நினைவு வந்தது. மாதுங் தன்னால் இனிமேலும் கார் ஓட்ட முடியாது என்று சொன்னால்... ஆனால் சளைக்காமல் காரை நிறுத்தி நிறுத்தி விசாரித்துக்கொண்டு ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவரை அப்படி ஓடச் செய்தது என்ன? அவரும் ஒரு சிங்களவர். பௌத்தர். மனுவும் சிங்களவர். பௌத்தர். முன்னர் செய்த கர்மத்தில் நம்பிக்கை வைத்துச் செய்கின்றாரோ? இறுதியில் கீழிறங்கும் பாதையில் ஒரு வீடு, அதுதான் மனுகுலசூரிய என்ற வங்கி முகாமையாளரின் வீடு என்று சொல்லப்பட்டது. மனுவின் தம்பி வங்கியில் வேலை பார்த்தவர் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகவே அந்த நம்பிக்கையுடன் அங்கே சென்றோம். அவர் எங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரை இளைஞனாக கண்டிருக்கிறேன். பழக்கமில்லை. எங்களை வரவேற்றார்.

அண்ணர் இருக்கிறாரா என்றேன்.

உள்ளே படுத்திருக்கிறார். எழும்பவோ பேசவோ முடியாது என்றார்.

என்னையும் என் மனைவியையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

வீட்டின் பின்புற விறாந்தையில் ஒரு பழைய கட்டில். படுக்கை விரிப்பு அத்தனை சுத்தமானதாக இல்லை. அடிக்கடி மாற்ற முடியாத நிலைமை. படுக்கையை விட்டு எழும்ப இயலாத நோயாளியின் உடம்பிலிருந்து வரும் மோசமான துர்மணம் வீசியது. என் நண்பன் மனு. கைகள், கால்கள் ஆட்ட முடியாமல் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் படுத்திருக்கிறார், பேசமாட்டார், சொல்வது சிலவேளை விளங்கும் என்று மனம் வருந்தித் தம்பி சொன்னார். அவரும் அவர் மனைவியும்தான் அவரைக் கவனித்துக் கொள்கிறார்கள். பல மருத்துவர்களிடமும் காட்டியும் அவர்கள் அனைவருமே கைவிட்டு விட்டார்கள் என்றார்.

நான் மனு மனு என்று பலமுறை அழைத்தேன். என் மனைவியும் அழைத்தார். எனக்கொரு நம்பிக்கை, என் குரல் அவருக்குக் கேட்கும். அவர் திரும்பிப் பார்ப்பார் என்று நினைத்தேன். கண்கள் மேல் நோக்கி அசையாமல் நின்றிருந்தன. இடது கை நெஞ்சிலும் வலது கை உடம்பின் வலது புறமும் அசையாமல் கிடந்தன.

மனுவின் தம்பி எங்களை அங்கே விட்டு விட்டு வீட்டுக்குள் போய்விட்டார்.

என் மனு நான் பேசினால் என் குரல் கேட்டு குறைந்தது விழித்துப் பார்ப்பார் என்ற நம்பிக்கையுடன் மனு மனு என்று பலமுறை திரும்பத் திரும்ப அழைத்தேன். எனக்குத் துக்கமாக இருந்தது. இவ்வுலக வாழ்க்கையில்

மனுவின் தம்பி எங்களை அங்கே விட்டு விட்டு வீட்டுக்குள் போய்விட்டார்.

இருந்துகொண்டே வாழ்ந்த உண்மையான துறவி. ஒரு சில காலம் பௌத்த துறவியாகி, துறவிகளின் தர்மவிரோத நடத்தைகளில் விரக்தி அடைந்து அதையும் துறந்து வந்து வாழ்ந்த இல்லறத் துறவி. தோளிலும் பின்னர் முகத்திலும் தொடேன். உடம்பு குளிர்ந்து போயிருந்தது. நம்பிக்கையை விடாமல் திரும்பத் திரும்ப அழைத்தேன். என் குரலிலும் மனதிலும் துக்கம் வெளித்தெரிந்தது. ஆனால் அவர் அசையவில்லை. உண்மையான துறவி துன்பத்தையும் துக்கத்தையும் கடந்தவர் அல்லவா? என் மனு அப்படிப் பட்டவர் என்பதை அறியாதவனா நான்? இருந்தும் எழும்பினேன். அவர் எழும்பவில்லை. விழிக்கவில்லை. திரும்பவில்லை. அசையவில்லை. அரை மணி நேரத்திற்கு மேல் சென்றிருக்கும். அவருடைய தம்பி ஒருமுறை வந்து எங்களைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார். இறுதியில் வாழ்க்கை இதுதான் என்று மனு நிதர்சனமாக எனக்குக் காட்டிவிட்டு அசையாமல் கிடந்தார். நான் மனம் கலங்கியதைக் கண்டு, மனைவி போவம் என்றார். ஒரு முடிவும் இல்லாமல் போவதில்லை என்பதுபோல நின்றேன். மனு எங்களைப் பார்க்க வரும்போது எல்லாம் ஏதாவது பழங்கள் வாங்கி வருவார். நான் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். அவருக்கு என்ன கொடுப்பது? அவருக்குக் கொடுப்பதற்காக கொஞ்சம் பணம் கொண்டுபோயிருந்தேன். நெஞ்சிலிருந்த அவரின் கையைப் பிடித்து அதற்குள் வைத்தேன். அவரின் கை மேலே உயர்ந்து அதை இலேசாகத் தட்டிவிட்டது. பணம் நெஞ்சில் விழுந்தது. பௌத்த துறவிகள் பணத்தைக் கையால் தொடுவதில்லை. மகா கொடுமையைச் செய்ததைப்போல என் மனம் வருந்தியது. அவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன். என் மனம் விம்மியது. கண்ணீர் வழிந்தது. மனைவி அதைக் கண்டுவிட்டார். என் கைகளைப் பிடித்தார். அவர் தம்பி திரும்பவும் எங்களிடம் வந்தார். எங்கள் நிலைமையை உணர்ந்து உள்ளே வரும்படி அழைத்தார். நான் திரும்பவும் மனுவைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன். மன்னிப்புக் கேட்பதுபோல பணிவாகத் தலையைக் குனிந்து அவருடைய கையைப் பிடித்தேன்.

மாண்டிப்பூச்சுகளின் வாழ்க்கை ஒரு கனவீனும் கனவாய்

- ரா. கிரிதரன்

புத்துக் கதைகள் கொண்ட சனில் கிருஷ்ணனின் 'அம்புப் படுக்கை' சிறுகதைத் தொகுப்பு 'வாசுதேவன்' எனும் கதையில் தொடங்குகிறது. காலவரிசைப்படி இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கதைகளில் முதலில் எழுதப்பட்டது. ஒரு தொகுப்பில் சேர்க்கப்படும் முதல் கதைக்கு என ஒரு தனி உயிர் உண்டு என எனக்குத் தோன்றும். பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லா கேள்விகளுக்கும் விடைதெரிந்தும் முன்னால் வரத்துடிக்காத மாணவனும் இருப்பான். ஆனால் சிறந்தவன் என நினைப்பவன் முன்னே நிற்பான். எல்லா தொகுப்புகளிலும் இப்படி முந்தி நிற்கும் கதைகளிலும் கவிதைகளிலும் நான் ஆசிரியரைப் பார்ப்பேன். அதுவும் முதல் தொகுப்பின் முதல் கதை என்பது ஒரு பிரகடனம். ஏனோ எழுதப்பட்ட முதல் கதை எனும் நிலையைத் தாண்டி என் படைப்பின் முதல் வாசற்படி இதோ இங்கே இருக்கு, இதுதான் நான் எனும் பிரகடனம் அதில் தெரியும். எழுத்தாளன் முன்னெடுக்கப்போகும் தேடலின் முதல் அடி. வணிக நோக்கின்படி முதல் சில கதைகளின் வாசிப்புத்தன்மையைப் பொறுத்துதான் புத்தகத்தின் விற்பனை இருக்கும் எனும் விதிகளுக்குள் நான் போகவில்லை. தமிழ் இலக்கியத்தில் அப்படிப்பட்ட வணிக யுத்திகள் எடுபடாது என்றே நினைக்கிறேன்.

'வாசுதேவன்' எல்லாவிதத்திலும் சனில் கிருஷ்ணனின் முத்திரைக் கதை. மரணம் என்பதை ஒரு ஊசலாட்டமாகவும், உயிர் இச்சையை நிரந்தரமாகவும் நினைக்கக்கூடிய மனப்பான்மை பற்றிய கதை. உலகத்திலேயே சிரிப்புக்கு உரியது என்ன தெரியுமா, மரணம் நிச்சயம் எனத் தெரிந்தும் மனிதன் தான் மரணமில்லாதவன் என்பதுபோலொரு பாவனையில் வாழ்வது எனும் தருமனின் சிந்தனையை ஒட்டிய கதை. வாசுதேவன், அண்டத்தில் உயிர்களை ரட்சிப்பவன். வாசுதேவன் எனும் இளைஞன் உயிர் மட்டும் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் உடலோடு நாட்களைக் கடத்துபவன். அவனது அப்பாவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க சிகிச்சை கொடுக்க வரும் கதைசொல்லியும் அவனது இணங்கநண்பன் இளங்கோவும் முதலில் வேண்டாவெறுப்பாக ஆயுர்வேத உடல்பிழிசல் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தொழில் தர்மத்துக்கு எதிரான மனோபாவம் கொண்டவனாகக் காட்டப்படும் இவர்கள் கடமையென சிகிச்சையைச் செய்கிறார்கள். உடல் சிகிச்சை மீறி மருத்துவரின் நம்பிக்கையும் நோயாளியின் மனத்திடமுமே வியாதியிலிருந்து நம்மை குணப்படுத்துகின்றன. எந்தவிதமான சுரணையுமில்லாது கிடக்கும் வாசுதேவனுக்குள் கங்குபோல உயிர் இச்சை துடிக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களது

சிகிச்சையின்மூலம் சிறு மாற்றங்களை அடைகிறான். அதே சமயம் இதற்கு நிரந்தரமான விடுதலை அல்ல என்பதும் எல்லாரும் அறிந்ததே. பிரக்கை ஒவ்வொரு கணத்திலும் உடல் உறைந்துபோன கணத்திலும் கிடக்கின்றது.

ஒருவிதத்தில் மரபும் நவீனமும் இணைந்த சுனில் கிருஷ்ணனின் நடையில் நாம் எதிர்பாராத இடங்களை அடைய முடியாததும் இயல்பானதே. நவீனத்தின் எதிர்மறைப்பண்பான மரபு மீதான உதாசினத்தை அவர் நாட்டார் கதைகளின் மூலம் கடக்கிறார். அதே சமயத்தில் மரபு மீதான எதிர்மறை நிலைப்பாடுகளைக் கவனமாகக் களைய முற்படுகிறார். அதில் அவர் முழுமையாக வெற்றியடைகிறார் எனச் சொல்ல முடியாது. உதாரணமாக 'காளிங்க நர்த்தனம்' கதையில் வரும் யோகக்குறியீடுகள் காளிங்க நடனமாக இருப்பதும் அதுவே தலைமுறைகளை விழுங்க வரும் சாபமாக அமைவதையும் சொல்லலாம். யுகம் யுகமாகத் தொடரும் ஒரு சுழற்சியை நம்முன் காட்டும் கதை விடுதலையற்ற நிலையாக ஆகிவிடுவதும் ஒரு எதிர்மறை அம்சமே.

'பொன் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கும் போதை முத்தம் பெறுவதற்கும்' மற்றும் 'பேசும் பூனை' கதைகள் நவீன வாழ்வின் சிக்கல்களைப் பற்றி இரக்கமற்ற முறையில் குறிப்பிடும் கதைகள். நவீன வாழ்வு தரும் செளகரியங்கள் நமக்கு அதிக நேரத்தை அளித்திருக்கின்றன. உபரியாகக் கிடைக்கும் நேரம் நம் எண்ணங்களில் எதிர்மறையான விளைவுகளையே ஏற்படுத்துகின்றது. மனித வாழ்வில் எப்போதுமில்லா உளவியல் நெருக்கடியை நாம் அன்றாடம் சந்திக்கிறோம். கால் இன்ச் அன்பு கூட இல்லாத உலகத்தை நோக்கி நாம் நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். இயற்கை வளங்கள் மீது அலட்சியம், சக மனிதனின் மீது கரிசனமற்ற தன்மை, நாடுகளுக்கிடையே பலநிலைகளில் நெருக்கடி நிலைமைகள் என சகலமும் விரியும் அண்டத்தத்துவம் போல ஒன்றை ஒன்று விலகிச் சென்றபடி உள்ளது. இதில் கணவன் மனைவி உறவோ, மகன் தந்தை உறவோ விலக்கல்ல. 'பொன் முகத்தை' கதை நம் உறவுக்குள்ளே இயங்கும் ஊசலாட்டத்தைப் பற்றியது. நடைமுறையில் உறவுகளுக்குள் இருக்கும் நெகிழ்வுத்தன்மை நம் மன இயல்புகளோடு நெருக்கமான தொடர்புகொள்ளும் ஒன்று. கீழே பிளந்து செல்லும் வேர் மண்ணின் நெகிழ்வுத்தன்மையைப் பொருத்து தனது இயல்பை வெளிப்படுத்துவதுபோல நம் மன அமைப்பு குழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும் இயல்புடையது. தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினால் உறவுகளுக்குள் உருவாகும் நெருக்கங்களும் தூரங்களும் நம் காலத்தின் புதிய விதி.

'வாசுதேவன்' கதையில் அவனது அக்காள் குழந்தையுடன் திரும்ப வீட்டுக்கு வந்துவிடுவது ஒரு திருப்பம் தரும் தருணம். ஒன்று கையிலிருக்கும் உயிரை பாதுகாப்பதில் வரும் கணக்கம் என்பதைவிட நம் கண் முன் ஒரு உயிரின் வதையைப் பார்க்கத் திராணியற்ற உள்ளத்தின் குமுறலாக

அவனது அப்பா அம்மாவின் குரல் கேட்கிறது. மற்றொன்று புதிதாக வந்திருக்கும் குழந்தைக்கு நாம் காட்டக்கூடிய வாழ்க்கை எப்படிப்பட்ட பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் எனும் சிறு மனோகிலேசம். இது ஒரு கையாலாகாத் தன்மை என்றாலும் நம் மதிப்பீடுகளை அவர்கள் மேல் போட்டுப்பார்க்க முடியாது என்பதே உண்மை. சதுப்பு நிலப்பகுதிகளிலும், பசுமைக்காடுகளிலும் காயல்களில் காணப்படும் பூச்சி உயிர் போராட்டங்களில் கருவறையும் பிணவறையும் ஒரே குழியாக அமைவதுதான் இயற்கை. பூச்சிகளின் வாழ்வில் இருக்கும் இந்த உண்மை ஒரு இயற்கையின் ஒரு பகுதியே.

அம்புப்படுக்கையில் ஆனாரூனா செட்டியாரின் மீதிருக்கும் மக்களின் எதிர்பார்ப்பும் அத்தகையதே. உயிர் பிழைத்திருப்பது ஒரு வரமென்றாலும் அது சில சந்தர்ப்பங்களில் அதீத இம்சையும் கூட. பொதுவாக மருத்துவர்கள் மரணத்துக்கும் சீக்குக்கும் பெரியளவு அசைந்துகொடுக்க மாட்டார்கள் என்பது உண்மைதான் என்றாலும் அவற்றின் மீது ஒரு மெல்லிய தருக்கப்போர்வையைக்கொண்டு மூடியிருப்பார்கள். அந்த தருக்கம் அவர்களுக்கு அறிவியல் தந்ததாக இருக்கலாம், அல்லது பொதுவாழ்வில் அவர்கள் அன்றாடம் சந்திக்கும் ஒரு காட்சியினால் இருக்கலாம். மருத்துவரான எழுத்தாளர் சுனில்கிருஷ்ணன் மரணத்தைப் பற்றி எழுதும்போது அத்தமான சமநிலை கைகூடிவிடுகிறது. அதில் கதாபாத்திரங்களின் உணர்ச்சிகளை அதிகம் கலக்காமல் ஒரு இயற்கை நிகழ்வுக்கு சாட்சிமுகமாக நிற்பவனின் முகபாவனையை அவர் மேற்கொண்டுவிடுகிறார். முன்னரே சொன்னதுபோல, இது அவரே, திட்டமிடப்பட்டு அமைத்த பாதையில் முதலிலிருந்து நடக்கப்பழகுவது போன்ற உணர்வினைத் தந்துவிடுகிறது. எங்கே குண்டுக்குழியுமாக இருக்கும் எனத் தெரிந்து அதற்கு ஏற்றார்போல வண்டியை ஓட்டுகிறார். சகஜமான மொழியாக இவை அமைய உதவினாலும், புனைவு எனும் மாயப்புதிரை சிக்கல்படுத்துவதும் அவிழ்ப்பதும் கெட்டித்த பாதையில் பயணிக்கிறது.

'குருதிச்சோறு' இத்தொகுப்பின் முக்கியமான கதையாக இதை ஆக்குவது பாலாயி எனும் கதாபாத்திரத்தின் உருவாக்கத்தில். தெய்வங்கள் உருவாகும் கதையே 'குருதிச்சோறு'. குல தெய்வம், சிறு கூட்டத்தினருக்கான தெய்வம் என்றும் அடிப்படையான உணர்வுகளின் உருவகமாகவோ, குலத் தொடர்ச்சிக்குத் தேவையானவற்றை வழங்கும் சாமியாகவோ அமையும். இங்கு குருதிச்சோறு எனும் குல தெய்வச் சடங்கு ஒன்று அரங்கேறுகிறது. குருதியில் வடித்த சோற்றை காற்றில் ஏறி நிற்கும் மூதன்னை ஒருத்தி கபளீகரம் செய்யும் காட்சியுடன் கதை தொடங்குகிறது. அவளது பசி அடங்குவதில்லை. பாலாயி என்பவள் அன்னத்தை வழங்கும் அன்னையாக மாறி நின்று அழியச்செல்லும் கூட்டத்தைக் காத்து நிற்பவளாதலால் மூதன்னையாக மாறும் சித்திரத்தைக் காட்டும் கதை. குல தெய்வ வழிபாட்டில் தொன்மங்களின் உருவாக்கம் ஒரு புது உலகை சிருஷ்டித்துக் காட்டத் துடிக்கும்

கலைஞனின் வழி. இன்றைய பின் தொன்ம காலத்தில் 'குருதிச்சோறு' போன்ற மறு உருவாக்கங்கள் நமது மூதாதையரின் அடிப்படைக் கேள்விகளை நோக்கி நம் சிந்தனையைத் திருப்பும் முயற்சி. ஒருவிதத்தில் நமக்கும் அவர்களுக்கும் இடைவெளி தொட்டுவிடும் தூரத்தில் உள்ளதைக் காட்டுகிறது.

'திமிங்கலம்' கதை ஒரு அறிவியல் புனைவுச்சித்திரத்தைக் காட்டும் முயற்சி. Apocalypse சித்திரம் இல்லாத சமூகங்களே கிடையாது. மனிதனின் நனவிலிகளில் உயிர் நீடிப்பதை தடுக்கும் சகலவிதமான சித்திரங்களும் சுவரோவியம்போல தீட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அனுபவமில்லாத அனுபவத்தில் அவை ஒளித்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கதை உலகை அழிக்க வந்திருக்கும் இரு பெரும் நிகழ்வுகளின் பின்னணியில் சமூக மாற்றத்தினைக் காட்டுகிறது. மனித அழிவை நிறுத்தும் பல முயற்சிகளில் விஞ்ஞானிகள் ஈடுபடும் சமயம். அப்படி மனிதனை அழிவிலிருந்து முழுமையாகக் காக்க முடியுமா எனும் கேள்வி நோக்கிச் செல்லும் பயணம் இக்கதை.

'ஆரோகணம்' ஒரு சிறு மனிதனின் மகத்தான பயணம் பற்றியது. திட்டமிட்ட இலக்குகளை அடைவதில் வெற்றியைப் பெறுவதில் இருக்கும் களிப்பு பற்றியதல்ல. மனித உருவெடுத்த யாருமே இதுவரை செல்லாத பாதையில் செல்லத் துணியும் ஒரு மனிதனின் கதை. மாமனிதன் என வரலாற்றால் பொறிக்கப்பட்டு மனித மனதின் சாத்தியங்களை சோதனை செய்துபார்த்தவர். வாழ்வில் எதிர்படும் சங்கடங்களையும், தடைகளையும் எதிர்த்து ஒரு பாதை உருவாக்கக் கைகொள்ளும் விளக்கை வழிநடத்துவது எது? தனக்கு உண்மையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் எனும் எளிய சூத்திரத்தை சோதித்துப்பார்த்து அது அத்தனை சுலபமல்ல என புரியவைத்தவர். ஆனால் ஒவ்வொரு அடியும் பின்னால் சுழித்துச் சென்ற பாதையின் மீது பாவிக்கப்பட்ட திடமான கற்பாதைகள் அல்ல. தேவைக்கேற்ப முந்தியும் பிந்தியும் மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொண்டு மனதின் வழிநடத்தலுக்கு ஏற்ப முன் செல்லும் பயணம். காந்தியினுடனே வந்த நாய் அவரது மனசாட்சி மட்டுமே. கடைசிவரை சற்றே பின்னே இரைக்க ஓடிவந்த மனசாட்சி. காந்தியும் காந்தியமும் முன் சென்றபடியே உள்ளனர்.

சனில் கிருஷ்ணன் எழுத்தில் மேம்படுத்தக்கூடிய அம்சங்கள் சில உள்ளன.

எழுதப்பட்ட கதைகளில் இருக்கும் அந்த ஒழுங்கு. மொழியின் ஒழுங்கு என்பதைக் குறையாகச் சொல்லவில்லை. மாறாக சிறுகதை சுட்டி நிற்கும் படிமங்களும், கனவுகளாக வரும் மன ஓட்டங்களும் திட்டவட்டமான நோக்கத்தோடு அமைந்துவிட்டதை அந்த ஒழுங்கு என இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். உதாரணத்துக்கு, காளிங்க நடனம் பகுதியின் முடிவில் வரும் விவரணைகளைக் குறிப்பிடலாம். புனைவின் மர்மத்தன்மையைக் கூட்டும்

விதமாக எழுதப்பட்ட இந்தப் பகுதி, ஆசிரியர் செல்ல வேண்டி உத்தேசித்த திசையில் ஒழுங்கு மீறாமல் செல்கிறது. முன்னேற்பாடுகளின்றி புனைவு எழுதக்கூடாதா எனும் கேள்விக்கு இங்கு இடமில்லை. கனவுகளும், படிமங்களும் புனைவின் நிழலாக அமைந்திருப்பது அவற்றின் மாயத்தன்மைக்கு மெருகேற்றும் சாத்தியத்தைத் தொட்டுப்பார்ப்பதற்காகத்தான். அவை புனைவு செல்லும் திசைக்கு எதிர் திசையில் கூட இருக்கலாம் என்பதே அவற்றின் விசேஷம். கச்சிதமான அமைப்பில் சிறு விலகலுக்கான வெளி. 'வாசுதேவன்' கதையில் இது அமைந்துவிடுகிறது. வாசுதேவன் அழிவற்ற பரம்பொருள் என வரும் இடத்தில் இப்புனைவின் சாத்தியத்தை நாம் மறு பார்வை பார்க்கிறோம்.

ஒவ்வொரு கதையிலும் ஒரு மொழிநடை நம்பகத்தன்மையைக் கூட்டியிருக்கிறது. பொதுவான நடையில் வரும் கதைகளில் இருக்கும் நிதானம் நாட்டாரியல் கதைகளைப் பேசும் 'காளிங்க நர்த்தனம்' கதையில் இல்லை. இதையே வேறு விதங்களில் சொல்லப்போனால், யதார்த்தக் கதையின் மொழியிலிருந்து முற்றிலும் விலகிய ஒரு நடையைக் கொண்டு மாயக்கதைகளை எழுதும்போது படிமங்கள் மேலும் கூர்மையான அர்த்தங்களை அடைகின்றன. அதை அடையும் முயற்சியை அவர் அடுத்தடுத்த கதைகளில் அடைவார் என நம்புகிறேன்.

நிகழ்வுகளை படிமங்களாக மாற்றி குறிப்பிட்ட சூழலிலிருந்து பிரித்தெடுத்து அடிப்படை உணர்வுகள் நோக்கி நகரும் தன்மை. 'ஆரோகணம்' கதையில் இந்த நோக்கு இல்லாததன் குறையை உணர முடியும். வாழ்க்கையின் அடிப்படை விழுமியமான மெய்மையைத் தேடிச்சென்ற இருவேறு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த நாயகர்களை இணைக்கும் கதை. தருமரின் வேதாந்தக் கதையில் காந்தியைப் பொருத்திப் பார்க்கும் கணம். தர்மரின் குழப்பங்களை காந்தியின் கேள்விகள் சென்று தொடாமல் நின்றுவிட்டன. நிகழ்வுகளாக மட்டுமே நின்றுவிட்டதில் மெய்மையைத் தேடும் பயணம் ஒரு படிமமாக மாறவில்லை.

முதல் தொகுதியாக 'அம்புப் படுக்கை' யைப் பார்க்கும்போது இளம் எழுத்தாளரின் ஒரு தனித்துவமான தொடக்கத்தைப் பார்க்கிறேன். பின்நவீனத்துவ முயற்சிகளும், ஓயாத காம நிழல் போராட்டங்களாகவும், நலிந்தவர்களை முன்னிறுத்துவதான போலியான பாவனைகளும் மலிந்து போன இன்றைய புது எழுத்துக்களிடையே மனித வாழ்வைச் சூழ்ந்திருக்கும் அடிப்படை உணர்வுகளை மையமாகக்கொண்டு எழுத வந்திருக்கிறார். சோதனை முயற்சிகளாலும் மேல்பூச்சு தளும்பல்களாலும் எழுத்தின் திசையை மாற்றாதிருக்கவும், புது திசைகளில் தனது ஆழமான பார்வையைக் கொண்டு நித்தியத் தேடல்களில் திளைத்திருக்கவும் இளம் எழுத்தாளர் சனில் கிருஷ்ணனை வாழ்த்துகிறேன்.

பணித்துறைஞரும் கடவுச்சீட்டும் - சச்சிதானந்தன் சுகிர்தராஜா



என்னுடைய கடவுச்சீட்டு முடிவடையும் திகதி நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. நவீன உபத்திரவங்களில் தர வரிசையில் வருமான வரி படிவம் நிரப்புதல், பட்டை குறியீடு வருடி (bar code scanner) வேலை செய்ய மறுத்தல், விமான நிலையத்தில் சப்பாத்தைக் கழற்றுதல் போன்ற ஆக்கினையான காரியங்களில் கடவுச்சீட்டைப் புதிப்பித்தலும் ஒன்று. அப்போது நான் அன்றைக்கு காலனிய உச்சரிப்புடன் அறிந்திருந்த பெங்களூரில் இருந்தேன். பண்பாட்டு சாயல் புகுத்தப்பட்ட பெங்களூரு என்று இன்னும் பெயர் மாற்றப்படவில்லை. அந்த நாட்களில் பெங்களூருவில் இருந்த இலங்கைத் தமிழர்கள் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாக இருந்தாலும் கணக்கிட ஒருகை விரல்கள் போதாது. இன்னும் கொஞ்சம் விரல்கள் தேவையாயிருக்கும். பெரும்பான்மையான இலங்கையர்கள் மாணவர்கள். மற்றும் வியாபார சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சில குடும்பங்கள்.

இன்று உலகளாவிய வலை (World Wide Web) செய்யும் வேலையை இலங்கைக் குடும்பங்கள் செய்தன. என்னுடைய கடவுச் சீட்டு முடிவடையும் திகதி பற்றி அங்கிருந்த இலங்கையர்களுக்கு எப்படியோ தெரிந்துவிட்டது. இவர்கள் எனக்குச் சொன்ன அறிவுரைகளில் ஒன்று மட்டும் எனக்கு நன்றாகத் தெளிவாகியது. சென்னையிலிருந்த இலங்கை தூதுவரகம் பற்றி சொல்ல தூஷண வார்த்தைகளைத் தவிர வேறு சொற்களஞ்சியங்கள் இவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவர்கள் சொன்ன நயநாகரிகமற்ற சொற்களை துப்புரவுபடுத்தித் தமிழில் தருகிறேன். 'இலங்கை உயர் ஆணையர் பணியகத்தில் வேலை செய்கிறவர்கள் முழு சோம்பேறிகள். கடவுச்சீட்டைப் புதிப்பிக்கக் கட்டாயம் ஆறு மாதங்களாகும். உன்னுடைய கடவுச்சீட்டை வாங்கி வைத்துக்கொள்வார்கள். நீ இந்தியாவை விட்டுப் போக முடியாது. ஆகையினால் எவ்வளவு கெதியாக விண்ணப்பம் செய்யமுடியுமோ செய்.'

பணித்துறைஞர்களுடன் (bureaucrats) தொடர்புகொள்வது எனக்கு எப்போதும் அலுப்பையும் சோர்வையும் தரும் சந்தர்ப்பங்கள். மக்களிடையே மன நோய்களும் மனக்கோளாறுகளும் அதிகரிப்பதற்கு இவர்கள்தான் காரணம் என்று எண்ணுகிறவன். என் கடவுச்சீட்டை நீடிக்க முதலில் விண்ணப்பப் படிவம் வேண்டும். இப்போது செய்வதுபோல் நீடித்தல் படிவத்தை வலையிலிருந்து தர இறக்கம் செய்யமுடியாது. அந்த நாட்களில் தரை இறக்கம் விமானம் சம்பந்தப்பட்ட வார்த்தை. இன்னும் கணினி மொழியாகத் தத்தெடுக்கப்படவில்லை. இன்றைய விசைப்பலகை சந்ததியினருக்குத் தெரிந்திராத ஒரு காரியத்தைச் செய்தேன். ஒரு காகிதத்தில் கடிதத்தை கையாலேயே தூதரக அதிகாரிக்கு வந்தனம் சொல்லி பல தடவை தாழ்வான, பணிவுள்ள, உண்மையான குடிமகன் என்று எழுதி அவருடைய பாதத்தில் உருண்டு புரளாமல் அதை ஒரு காகித உறைக்குள் வைத்து முத்திரையை நாக்கின் எச்சிலினால் ஓட்டி சென்னை தூதரகத்துக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அழிந்து போகும் நம் கிராமத்துக் கலைகளைக் காப்பதுபோல் இந்த காகிதத்தில் கையால் கடிதம் எழுதுவது கெடாது பத்திரப்படுத்தவேண்டிய கலைகளில் ஒன்று.

மனித குமாரனுக்கும் இலங்கை தூதரக அதிகாரிகளுக்கும் ஒரு ஒற்றுமை உண்டு. இரண்டுபேருமே ஆச்சரியப்படுத்துவார்கள். நான் எதிர்பார்த்தபடி ஒரு வாரத்துக்குள் சென்னையிலிருந்து கடவுச்சீட்டு நீடிப்புப் படிவம் வந்துவிட்டது. நிறையவே கேள்விகள் கேட்டிருந்தார்கள். பால் ஆணா பெண்ணா என்ற கேள்விக்கு காமத்துப் பால் என்றும், திருமணமானவரா என்ற வினாவுக்கு சில தருணங்களில் மட்டும் என்றும் மொக்குத்தனமாக பதில்கள் எழுதாமல் ஒழுங்காகப் படிவத்தைப் பூர்த்தி செய்தேன். நான் நான்தான் என்று உறுதிப்படுத்த அவர்கள் கேட்ட சாட்சிப் பத்திரங்களைச் சேர்த்தேன். எனக்கு எந்தவிதமான வியாதியும் இல்லை, சித்த வைத்தியர்களின் இலேகியங்கள் சாப்பிடும் ஒரு ஆரோக்கியமான ஆள் என்று வைத்தியர்களிடமிருந்து கடிதங்கள் பெற்றுக்கொண்டேன். இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு சென்னை வந்தேன்.

நான் சென்னை வந்து இறங்கிய நாள் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நாள். இந்த நேரத்தில் என்னுடைய தனிப்பட்ட ஒரு வெறியை உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும். நான் ஒரு கிரிக்கெட் பிரியன். இல்லை முழு விசரன். மந்திரவாதிகளினால் பேய் ஓட்டித்தான் இந்த வியாதி தீரும் என்று சொல்வார்கள்.

சென்னை சேப்பாக் மைதானத்தில் மேற்கிந்தியத் தீவுகளுக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையே நான்காவது டெஸ்ட் போட்டி நடந்துகொண்டிருந்தது. நான் சென்னை வந்த நாள் போட்டியின் நான்காம் நாள். ஆட்டம் ஒரு இறுக்கமான கட்டத்திலிருந்தது. இந்தியா வெற்றி அடைய 124 ஓட்டங்கள் எடுக்கவேண்டியிருந்தது. மூன்றாம் ஆட்ட இறுதியின்போது இந்தியா 3 விக்கட்டுகளை இழந்து 31 ஓட்டங்களை எடுத்திருந்தது. கவஸ்கார், வென்சர்கர் அவுட்டாகிவிட்டார்கள். விஸ்வநாதும் கெகவார்டும் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த இடத்தில் ஒரு முக்கிய குறிப்பு: இந்தத் தலைமுறையினர் உங்கள் பெற்றோரிடத்தில் இந்த ஆட்டக்காரர்கள் யார் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஜி.ஆர். விஸ்வநாத்தின் மேதைத்தனமான துடுப்பாட்டம் பற்றி கவிதையே பாடுவார்கள். திருப்பதி மூலஸ்தானத்துக்குப் போய்விடலாம். ஆனால் அந்த நாட்களில் டெஸ்ட் ஆட்டங்களுக்கு நுழைவுச் சீட்டு வாங்குதல் அவ்வளவு இலேசல்ல. இதற்கு ஒரு மாற்று வழி இருந்தது. ஆட்டத்தை தொலைக்காட்சியில் பார்ப்பது. நுளம்புபோல் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகள் சென்னையை திரளாக அப்போது மொய்க்கவில்லை. ஒரு சில உணவு விடுதிகளில் சாப்பாட்டுத் தொகையுடன் 10 ரூபாய் கூடக்கொடுத்தால் விளையாட்டைப் பார்க்கலாம். இந்த வசதி சென்னை புகாரி ஹோட்டலிலிருந்தது. மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயிலுக்கு அல்லது அன்னை வேளாங்கண்ணி ஆலயத்துக்குப் போவதுபோல் கொழும்பிலிருந்து வருகிற ஒரு தலைமுறையினர் செய்கிற கடன்களில் ஒன்று புகாரிக்குப் போவது. அங்கே பிரியாணி சாப்பிடுவது.

என்னுடைய திட்டம் இதுதான். காலையில் தூதரகம் தொடங்கும் 9 மணிக்கே அங்கே போய்விடவேண்டும். விண்ணப்பப் படிவத்தை ஒப்படைத்துவிட்டு புகாரிக்கு வந்து ஆட்டம் பார்ப்பது.

வைரமுத்துவின் வார்த்தைகளில் ரஜினி அவருடைய ஒரு படப் பாட்டில் மூன்று சக்கரத் தேர் என்று வர்ணித்த ஆட்டோவைப் பிடித்து அண்டாசன் தெருவி லிருந்த அலுவலகம் வந்தேன். ஒருவருமே இல்லாமல் பரிதாபமாக இருந்தது. இன்றைக்கு இருப்பதுபோல் உள்ளே நுழைவதற்கு அதிக கெடுபிடிகள் இல்லை. பேராதனைப் பூங்காவில் உலாவுவதுபோல் உள்ளே

போனேன். வரவேற்பறையில் இருந்தவர் “ஏன் வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். வந்த காரியத்தை சுருக்கமாகக் கூறினேன். என்னுடைய பத்திரங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தார். கடவுச்சீட்டிலிருக்கும் படம் நான்தான் என்று இரண்டு முறை படத்தையும் என்னையும் பார்த்து உறுதி செய்துகொண்டார்.

பிறகு அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தன. “மூன்று மணிக்கு வந்து வாங்கிக்கொண்டு போங்கள்” என்றார். “இன்றைக்கா?” என்று திகைப்புடனும் குழப்பமான தொனியுடனும் கேட்டேன். “ஓம்” என்றார். என் இலங்கைத் தோழர்கள் தூதுவரகம் பற்றிக் கூறிய பொன்னான வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. திகைப்பு இன்னும் மாறாமல் “இன்றைக்கு மத்தியானமா?” என்று மறுபடியும் உறுதிபடுத்தக் கேட்டேன். அவரும் “ஓம் ஓம்” என்று கொஞ்சம் உரக்கக் கூறினார். இனி எதும் கேள்விகள் கேட்டால் ஒருவேளை அவருடைய முடிவை மாற்றிக்கொள்ளக்கூடும் என்று பயந்து ரஜினியின் மூன்று சக்கரத் தேரைப் பிடித்து சென்றரவுக்கு முன்னால் இருந்த புகாரிக்கு வந்தேன்.

இந்திய துடுப்பாட்டக்காரர்கள் இந்திய விசிறிகளின் இரத்த அழுத்தத்தை அதிகரிப்பதுதான் அவர்களின் நோக்கம் என்பதுபோல் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இது ஐபிஎல்க்கு முந்தைய அதிரடி இல்லாத நாட்கள். ஆட்டம் மிக மெதுவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. மதிய இடைவேளைக்குப் பிறகு ஆட்டம் தொடங்கியபோது இந்தியா 84 ஓட்டங்களுக்கு 6 விக்கட்டுகளை இழந்திருந்தது. இன்னும் 40 ஓட்டங்கள் எடுக்கவேண்டும். நேரம் 2.15ஐ நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. கிரிக்கெட்டா கடவுச்சீட்டா என்ற இந்த அறச்சிக்கலில் கடவுச்சீட்டுதான் முக்கியமாகப்பட்டது. உடனே மூன்று சக்கரத் தேரைப் பிடித்து இலங்கை தூதரகத்துக்கு விரைந்தேன்.

அதே உத்தியோகஸ்தரே இருந்தார். “என்ன விசயம்?” என்று கேட்டார். நான் கொஞ்சம் அதிர்ந்து போனேன். இலங்கை நண்பர்களின் தூதரகம் பற்றிய தூஷண வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. “காலையில் வந்திருந்தேன். கடவுச்சீட்டு நீடிப்பது பற்றி...” என்று தயங்கித் தயங்கிக் கூறினேன். “மறந்தே போய்விட்டது” என்று என்னைப் பார்க்காமலே சொல்லி வலது கை லாச்சியைத் திறந்தார். என்னுடைய விண்ணப்பமும், கடவுச்சீட்டும் உள்ளே இருந்தன. தனக்குப் பிரியமான பூனைக்குட்டியைத் தூக்குவதுபோல் மிகப் பக்குவமாக அவற்றை எடுத்தார். பிறகு இடது கை லாச்சியைத் திறந்தார். உள்ளே பத்துக்கும் மேலான கையினால் குத்தும் முத்திரைகள் இருந்தன. அவற்றில் பொருத்தமானதைத் தேர்ந்தெடுத்தார். பிறகு

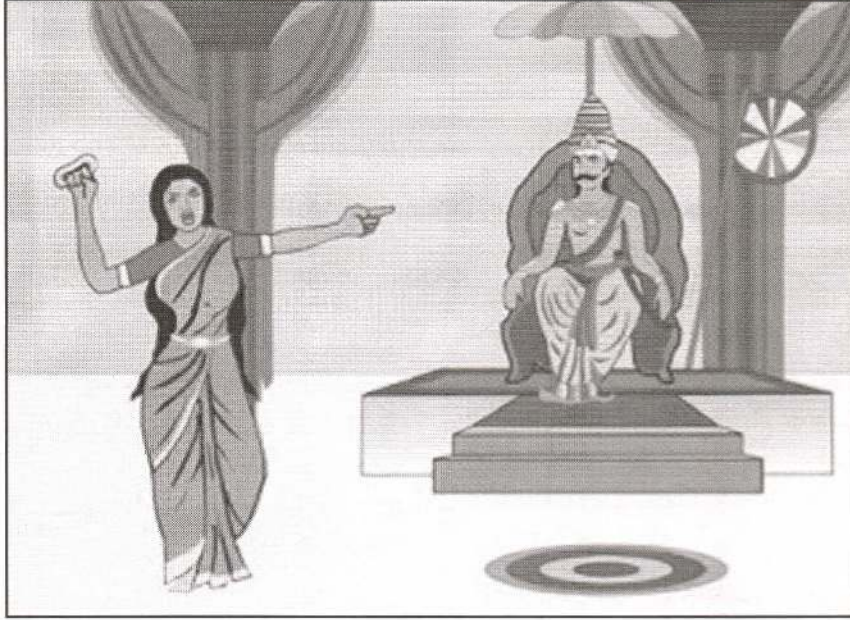
என்னுடைய கடவுச்சீட்டில் ஒரு வெறுமையான ஒரு பக்கத்தைத் தேடி எடுத்து அந்த முத்திரையை பலமாகக் குத்தினார். அதில் எதோ எழுதினார். “கொஞ்சம் பொறுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு என்னுடைய கடவுச்சீட்டு, விண்ணப்பப் படிவம், அத்தாட்சி ஆவணங்களை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனார். திரும்பி வர எவ்வளவு நேரம் எடுத்தார் என்பது தெரியாது. இங்கு நடப்பதற்குச் சம்பந்தமில்லாத கர்த்தருக்கு ஒருநாள் ஆயிரம் வருஷம் போலவும், ஆயிரம் வருஷம் ஒருநாள் போலவும் என்கிற ஒரு புதிய ஏற்பாட்டு வசனம் நினைவில் வந்தது. அறையில் இருந்து திரும்பி வந்தவர் என்னுடைய கடவுச்சீட்டை என்னிடம் தந்தார். “எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். இன்னும் 5 வருடங்களுக்கு என்னுடைய கடவுச்சீட்டின் ஆயுட்காலம் நீடிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒருவிதத்தில் திகைப்பும் ஆச்சரியமும். ஆனால் என்னுடைய மனம் சேப்பாக்கத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கும் ஆட்டத்தைப் பற்றியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தது. அவருக்கு நன்றி சொன்னேனா என்று ஞாபகமில்லை. மறுபடியும் கெதியாக ஒரு மூன்று சக்கரத் தேரைப் பிடித்து புகாரி வந்தேன். உணவகம் பூட்டியிருந்தது. காவலாளி வெளியே இருந்தார். “இனி ஆறு மணிக்குதான் திறப்பாங்க சார்” என்றார். “அது சரி, ஆட்டம் என்னவாயிற்று?” என்று அவரிடம் கேட்டேன். “எந்த ஆட்டம் சார்?” என்று என்னிடம் திருப்பிக் கேட்டார்.

சமூக வலைத் தளங்கள் இல்லாத அந்த நாட்களில் ஆட்டம் எப்படி முடிவடைந்தது என்று தெரிந்துகொள்ள அடுத்த நாள் காலை வரை காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. மறுநாள் ஆங்கில ஹிந்துவில் வாசித்து அறிந்துகொண்டேன். 3 விக்கட்டுகள் வித்தியாசத்தில் இந்தியா மேற்கிந்தியத் தீவுகளின் அணியை வென்றிருந்தது.

அன்று இரவு இரயிலில் திரும்பி வரும்போது அன்று நடந்ததை யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். காலையில் கொடுத்த விண்ணப்பத்தை அப்பவே முத்திரையிட்டு அவர் தந்திருக்கலாம். அலுவலகத்தில் கூட்டமே இல்லை. ஏன் இந்தப் பணித்துறைஞர் என்னை அலைக்கழித்தார். என் கிரிக்கெட் வெறியை விடுங்கள். எத்தனை பேருக்கு அவசரமான, சங்கடமான காரியங்கள் செய்யவேண்டி இருந்திருக்கும். என்னை மாதிரி எத்தனை பேரை ‘மதியம் வா, நாளை வா’ என்று சொல்லி அனுப்பியிருப்பார். எனக்கு இப்படித் தோன்றிற்று: ‘அதிகார மனப்பான்மையாளரின் அதிகாரம் அவரை நாடி வருகிறவர்களை அலைக்கழிப்பதில்தான் இருக்கிறது. எவ்வளவு தூரம் வேலையைத் தள்ளிப் போடுகிறாரோ அவ்வளவு தூரம் அவரின் தனி மகத்துவம் தெரியலாகும்.’ இது மைக்காவலியின் பிரின்சிபல் அல்லது கௌடிகரின் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் வரும் வரிகள் அல்ல. அதிகார இனத்துக்குரியவர்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட என்னை மாதிரி ஆயிரக்கணக்கானவர்களின் அனுபவத்தில் பிறந்தவை.

கடல் மலரும் பூ

- எஸ். ராமகிருஷ்ணன்



“நிகழ்காலம் என்ற ஒன்றே கிடையாது. அது வெறும் பொய். எதிர்காலத்தை பற்றி நினைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறோம். அதுதான் நிகழ்காலமாக வெளிப்படுகிறது. தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்தானே பானையை நோக்கி கையை நீளச் செய்கிறது. உலகில் கடந்த காலம் எதிர்காலம் என இரண்டே உள்ளது. நிகழ்காலம் என்ற ஒன்று இல்லவே இல்லை”

என அந்த தீவுவாசி சொன்ன பதில் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. அதை எனது டேப்ரிக்கார்டரில் பதிவு செய்துகொண்டேன்.

கடந்த சில வருஷங்களாகவே நான் அரியபழங்குடி மக்களைப் பற்றியும் அவர்கள் மத்தியிலுள்ள உலகம் பற்றியுள்ள கருத்தாக்கங்கள் குறித்தும் விரிவான ஆய்வில் ஈடுபட்டு வந்தேன்.

இத்தனை மாற்றங்கள். அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள், தொழில்நுட்ப வசதிகள் வந்துவிட்டபோதும் இன்னமும் குகைகளில், பள்ளத்தாக்குகளில், தனிமையில் வாழ்ந்துவரும் மக்களிடம் உலகைப் பற்றி எவ்விதமான எண்ணங்கள் இருக்கின்றன என்பதே எனது ஆய்வு. இது பற்றி ஆராய இந்நியாவின் பல்வேறு பழங்குடிகளையும் தேடி சென்று வந்தேன்.

உலகம் என்பதை தொலைவு என்பதாகவே பலரும் புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் உலகை அடையாளம் காட்ட வாணை நோக்கி கையை உயர்த்திக் காட்டினார்கள். சில பெண்கள் உலகம் என்பதை அடையாளம் சுட்ட அடிவ யிற்றைத் தொட்டுக்காட்டினார்கள். சிலர் மனதுதான் உலகை உருவாக்குகிறது என்றார்கள்.

உலகம் பற்றி நான் சொன்னவற்றை பழங்குடி மக்கள் கேலி செய்தார்கள். உலகம் என்பதே வெறும் கற்பனைதான் என்று ஓரிய பழங்குடி மக்கள் உறுதியாக நம்பினார்கள். இந்த எண்ணங்களை ஆய்வு செய்யத் துவங்கிய பிறகு எனக்கே உலகம் என்பது வெறும் கற்பனைதானோ எனக் குழப்பமாக மாறியது.

இந்நியப்பெருங்கடல் தீவுகளில் ஒன்றான ஒபுவிற்குச் செல்லவேண்டும் என நெடுநாட்களாகவே திட்டமிட்டிருந்தேன். 78 பேர்கள் மட்டுமே வசிக்கும் தடைசெய்யப்பட்ட தீவு. அந்தத் தீவை ஒட்டிய முயற் தீவில் மத்திய கடலாய்வு மையம் ஒன்று இருப்பதால் ஒபு தீவிற்குப் போய் வருவது தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. முறையான அனுமதி இல்லாமல் சென்றால் கைது செய்யப்படுவார்கள் என்ற எச்சரிக்கையும் விடப்பட்டிருந்தது.

இதைப்பற்றி ஒபு தீவில் வசிப்பவர்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. அவர்கள் தங்கள் தீவிலிருந்து தொலைவில் தென்படும் முயற் தீவிற்குத் தினமும் இயந்திரப்படகு வருவதையும் போவதையும் வேடிக்கை பார்த்தார்கள் என்பதே உண்மை.

ஒபு தீவு மிகப் பழமையானது. அங்கே பவளப்பாறைகள் அதிகமிருந்தன. பாரம்பரியமான முறையில் மீன்பிடித்தலை மேற்கொள்ளும் பழங்குடி மக்கள் மட்டுமே அங்கு வசித்தார்கள். அவர்கள் குத்தீட்டிகளைக் கொண்டு மட்டுமே மீன் பிடித்தார்கள். உணவிற்குத் தேவையான மீன்களுக்கு அதிகமாக ஒரு மீன் கூட அவர்கள் பிடிப்பதில்லை. அத்துடன் அவர்களுக்கு நோய் எதிர்ப்பு சக்தி மிகவும் அதிகம். ஒருவர் கூட நோயுற்றதேயில்லை. அவர்களின் ஆயுள்காலம் நாற்று இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேல் என்றும் அறிந்திருந்தேன். இவை எல்லாமும் டாக்டர் இமானுவேல் பிரிட்ஷெர் ஆட்சியின்போது ஆய்வில் ஈடுபட்ட நாட்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட குறிப்புகள். அதன்பிறகு வேறு ஆய்வாளர்கள் எவரும் ஒபு தீவிற்குப் போய் வரவில்லை. ஒபு தீவு தடைசெய்யப்பட்ட இடமாகவே பல ஆண்டுகளாக இருந்தது.

மத்திய அரசின் அனுமதிக்காக டெல்லியில் மூன்று வாரங்கள் காத்துக் கிடந்தேன். அமெரிக்க பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் ஆய்வு செய்கிறேன் என்ற காரணத்தால் மட்டுமே எனக்கு அனுமதி அளித்தார்கள். ஆனால் இரண்டு நாட்கள் மட்டுமே போய்வர அனுமதி.

ஒபு தீவிற்குப் போய்வருவதற்கு போக்குவரத்து வசதிகள் கிடையாது. நாமாகவே இயந்திரப்படகு ஒன்றை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொள்ள வேண்டும். ஆகவே ஜோஸ்வா மார்டின் நிறுவனத்திடமிருந்து ஒரு நாள் பயணத்திற்காக படகு ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டேன். படகோட்டியாக வந்த மத்தியாஸ் செம்பாறைத் தீவைச் சேர்ந்தவர். நரைத்த தலை கொண்டவர், பருத்து வெடித்த உதடுகள் வீங்கிப்போயிருந்தன. அவர் படகை ஓட்டுவதில் மட்டுமே கவனமாக இருந்தார். எனது கேள்விகள் எதற்கும் பதில் அளிக்கவில்லை.

முயற் தீவினைக் கடந்து போகையில் பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் என் படகை நிறுத்தி சோதனையிட்டார்கள். அரசு அனுமதியை வாங்கி சோதித்துவிட்டு இரண்டு நாட்களில் திரும்பிவிட வேண்டும் என்பதை மறுபடியும் எச்சரிக்கை செய்தார்கள். நான் தலையாட்டியபடியே “முயற் தீவில் என்ன ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

பாதுகாப்பு அதிகாரி என்னை முறைத்தபடியே சொன்னார், “கடற்பாசிகளை பற்றிய நுண்ணாய்வு.”

கடற்பாசிகள் பற்றி ஆய்வு செய்வதற்கு எதற்கு இத்தனை பாதுகாப்பு அதிகாரிகள்... இரும்பு வேலியிட்ட பாதுகாப்பு வளையம்.

நான் வேறு கேள்விகள் எதையும் கேட்காமல் ஒபு தீவை நோக்கி படகைச் செலுத்தினேன். கடல் அலைகளின் சீற்றம் குறைவாகவே இருந்தது. ஆலா பறவைகள் கடலின் மீது வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தன. வானின் நீலம் கலைந்து வெளிநிக் கொண்டிருந்தது.

படகு செல்லச் செல்ல கடலின் நிறம் மாறிக் கொண்டே யிருப்பதை உணர்ந்தேன். ஒரு இடத்தில் நீலத்திலிருந்து கறுப்பாக மாறியது கடல். அலைகளும் வேகம் குறைந்திருந்தன. படகு போகப்போக கருமை அதிகமாகியது. கடல் தண்ணீர் இவ்வளவு கறுப்பாக இருப்பது ஏனென்று புரியவேயில்லை.

சூரிய வெளிச்சம் அலைகளில் எண்ணெய்ப் படலம்போல மினுங்கிக் கொண்டிருந்தது, எத்தனை முறை எங்கெங்கோ பார்த்தாலும் கடலின் வியப்பு குறைவதேயில்லை, கடல் ஒரு மர்மம். மிதமான காற்றுடன் படகு ஒபுவை நோக்கி போய்க் கொண்டிருந்தது.

ஒபு தீவில் போய் இறங்கியபோது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அங்கே வீடுகளே கிடையாது, ஒரேயொரு குகை. மிகப்பெரியது. அதனுள்ள்தான் வசித்தார்கள். சமைப்பதும்

சாப்பிடுவதும் உறங்குவதும் எல்லாமும் அக்குகையினுள்ள்தான். ஒழு தீவில் வசித்தவர்களின் உயரம் ஆறு அடிக்கும் மேலிருந்தது, ஆண்களை விடவும் பெண்கள் அதிகமான உயரம் கொண்டிருந்தார்கள். கோரைப்புற்கள் போன்ற ஒன்றில் செய்த உடையை அணிந்திருந்தார்கள்.

ஒழுவாசிகளிடம் பேசுவதற்கு மத்தியாஸை உடன் அழைத்துக் கொண்டேன். எனது கேள்விகளை அவர்கள் புரிந்துகொள்ளவே இல்லை. சிலர் கேள்வியைக் கேட்டதும் சிரித்தார்கள்.

உலகம் என்றால் என்னவென்று கேட்பதற்கு எதற்கு சிரிக்கிறார்கள் எனப் புரியவில்லை. குழப்பத்துடன் மத்தியாஸிடம் “ஏன் சிரிக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டேன். அவர் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவரும் சிரித்துக் கொண்டார்.

ஒழு தீவுவாசிகளில் இரண்டு பேர் மட்டுமே வெளியுலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கடலை விட்டு வெளியேறி தூரத்து நகரத்திற்குப் போய் வரக்கூடியவர்கள். அவர்கள் வழியாக தேவையான பொருட்கள், உதவிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

யார் வெளியுலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளவேண்டும் என்பதை தீவிலிருக்கும் அவர்களின் தெய்வமான பாண்டிமாதேவி முடிவு செய்வாள் என்றார்கள்.

எப்படி தேர்வு செய்யப்படுவார்கள் என்ற விவரத்தை கேட்டுச் சொல்லும்படி மத்தியாஸிடம் கேட்டேன்.

அவர் கேட்டதற்கு ஒருவரும் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஒரு பெண் தைரியமாக பதில் சொன்னார்.

“யாருக்கு கனவு வருகிறதோ, அவரே வெளியுலகத்துடன் தொடர்புகொள்ள தேர்வு செய்யப்படுவார்கள்.”

“எல்லோருக்கும் கனவு வரும் தானே...” என மறுகேள்வியைக் கேட்டபோது,

அவள் மறுத்து தலையாட்டியபடியே சொன்னாள்:

“வெளியுலகத்தோடு தொடர்பு கொள்ளாதவர் எவருக்கும் கனவு வருவதில்லை. கனவு காணுவது ஆபத்தானது. அதை தெய்வம் அனுமதிக்காது.”

வெளியுலகத்தோடு தொடர்புகொண்டு வருகிற மனிதரில் ஒருவரை சந்தித்தேன். அவரிடம் பேசியபோது சொன்னார்.

“வெளி உலகம் எங்களுக்கு தேவையில்லை. நாங்களே ஒரு தனியுலகம்” என்றார்.

“உங்களிடம் ஏதாவது பழங்கதையிருக்கிறதா? ஏன் வெளியுலகை கண்டு பயப்படுகிறீர்கள்?” எனக் கேட்டேன்.

“ஒரு கதை இருக்கிறது. அதை சொல்லத் தெரிந்தவர் பன்னா” என நூறு வயதைக் கடந்த ஒரு முதியவரிடம்

என்ன பதில்

சொல்வதென

தெரியவில்லை.

“உலகத்தோடு நீங்கள்

தொடர்பு கொள்வதற்காக”

என பொதுவாக பதில்

சொன்னேன்.

எங்களை அழைத்துப் போனார்கள். கொக்கின் வெண்மை போன்று நரைத்த தலை. புருவங்கள் அடர்ந்திருந்தன. தோல் சுருங்கி உலர்ந்து போயிருந்தது. வெட்டப்படாத கை நகங்கள் நீண்டிருந்தன.

பன்னா என்ற முதியவர் மெதுவான குரலில் கேட்டார்

“நீங்கள் யார்?”

“தீவுவாசிகளை பற்றிய ஆய்விற்காக வந்திருக்கிறேன்.”

“எங்களை பற்றி எதற்காக ஆய்வு செய்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டார்.

“உலகம் அறிந்துகொள்வதற்காக” என்றேன்.

“எதற்காக உலகம் எங்களை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்” என மறுபடி கேட்டார்.

என்ன பதில் சொல்வதென தெரியவில்லை. “உலகத்தோடு நீங்கள் தொடர்பு கொள்வதற்காக” என பொதுவாக பதில் சொன்னேன்.

“எங்களுக்கு உலகம் தேவையில்லை. நாங்கள் உலகை விட்டு விலகியவர்கள்.”

“இந்த தீவில் எவ்வளவு காலம் வாழ்கிறீர்கள்? தீவை விட்டு வெளியேறிப் போக உங்களுக்கு விருப்பமில்லையா?” எனக் கேட்டேன்.

“நாங்கள் கடல் கடந்து செல்ல அனுமதி கிடையாது. நாங்கள் கடலிடம் தஞ்சமடைந்தவர்கள். ஒரு பெண்ணின் சாபம் எங்களை தூரத்திக் கொண்டிருக்கிறது.”

“என்ன சாபம், என்ன கதையது? விரிவாக சொல்லுங்கள்” எனக் கேட்டேன்.

இறந்த மன்னரின் உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு பாண்டிய மன்னரின் தங்கை பாண்டிமாதேவி நூறு விசுவாசிகளுடன் அந்த ஊரை விட்டு நீங்கினார்.

“நீதி மறுக்கப்பட்ட ஒரு பெண் எங்கள் மீது நெருப்பை ஏவி விட்டாள். அந்த நெருப்பு எங்களை தூர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே நாங்கள் நெருப்பை பயன்படுத்துவதேயில்லை. நெருப்பிற்கு கண்கள் இருக்கின்றன. அவை எங்களை அடையாளம் கண்டுவிடும்.”

“நெருப்பை நீங்கள் பயன்படுத்துவதேயில்லையா...?”

“ஆமாம். ஒன்றிரண்டல்ல. பல தலைமுறையாக நாங்கள் நெருப்பை விட்டு விலகியே இருக்கிறோம். இவ்வளவு ஏன் எங்கள் பெண்கள் இன்றுவரை இடமுலையால் பால் கொடுப்பதில்லை. இடமுலை தெய்வத்திற்குரியது.”

“அந்த பெண் யார்? எதற்காக நெருப்பை ஏவி விட்டாள்?”

“அது ஒரு பெரிய கதை. நினைவில் வாழும் கதை. ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு மேலிருக்கும். நாங்கள் அப்போது ஒரு நகரத்தில் குடியிருந்தோம். பெரிய நகரமது. நாலு சுற்றுக்கோட்டைகள் கொண்டதாக இருந்தது. நாங்கள் கோட்டையின் இரண்டாவது சுற்றுக்குள் வசித்தோம்.

கோட்டைக்கு வெளியே ஆறு ஓடியது. ஆற்றின் கரையில் பச்சைக் கால்களையும் மென்மையான இறகுகளையுமுடைய கொக்குக் கூட்டம் நீரின் ஓட்டத்திற்கு எதிராக நீந்தும் மீன்களைப் பிடித்துத் தின்பதற்காகக் காத்து நிற்கும்.

ஆறு கிடந்தாற்போல் அகன்று விரிந்த தெருவில், அழகான தோள்களையும் இறுக்கமான உடலையும் உடைய ஆண்கள், வண்டுகள் மொய்க்கும் கள்ளைக் குடித்து, மகிழ்ந்து திரிவார்கள்.

வெண் சங்கு வளையல்களையும், இறுகின முன்கையையும், மூங்கில் போன்ற தோளையும் கொண்ட பெண்கள், நெல்லும் மலரும் தூவி, கடவுளைத் தொழுது வணங்குவார்கள்.

பெரிய மனைகளில் சிறு பணிகளைச் செய்யும் பணியாளர்கள் கொள்ளின் நிறத்தை ஒத்த நறுமணப்பொருட்கள் அரைக்கும் கல்லில் சந்தனம், கத்தூரி போன்ற நறுமணமான பொருட்களை அரைப்பது வழக்கம்.

அரண்மனை நுழைவாயில் போரில் வெற்றி பெற்று உயர்த்திய கொடியுடன் யானைகள் புகுமாறு, மலையில் குடைந்ததுபோல் உயர்ந்து இருந்தது. நிலா வெளிச்சத்தை மன்னர் நுகரும்படியாக ஒளியுடைய பெரிய முற்றத்தில் சுறா மீனின் வாயைப் போன்று பகுக்கப்பட்ட நீர்க்குழாயில் தண்ணீர் மிகுந்த ஒலியுடன் விழுந்து கொண்டிருக்கும்.

அரண்மனையில் கிரேக்கர்கள் தயாரித்த பாவை விளக்குகளில் நிறைய எண்ணெயை ஊற்றி, பருத்த திரியைக் கொளுத்தி, பரந்த இருளை நீக்கினார்கள்.

வீடு தேடி வரும் விருந்தினர்களுக்கு கொழுத்த செம்மறிக்கிடாயின் இறைச்சித் துண்டங்கள் சுடப்பட்டு உணவாகத் தரப்பட்டன; முல்லை அரும்பை ஒத்த மெல்லிய அரிசிச்சோறு படைக்கப்பட்டது. ஏழை எளியோருக்கான ஆதுலர் சாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதில் வெண்சோறு, ஊன் சோறு வழங்கப்பட்டன.

எங்கள் ஊருக்கு புகார் பட்டினத்திலிருந்து ஒரு வணிகன் தன் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தான்.

அந்த வணிகன் சந்தேகத்தின் பெயரால் திருடன் என கைது செய்யப்பட்டு விசாரணையின்றி கொலை செய்யப்பட்டான். அதை அறிந்த அவனது இளம் மனைவி உக்கிரம் கொண்டு அரண்மனை படியேறி பாண்டிய மன்னரிடம் நீதி கேட்டாள். உண்மை அறிந்த மன்னன் தனது தவற்றை ஒப்புக் கொண்டான். ஆனாலும் அந்தப் பெண்ணின் கோபம் குறையவில்லை. அவள் தன் இடமுலை திருகி எறிந்து நகரை தீக்கிரையாக்கினாள். மாமன்னரும் தவற்றை உணர்ந்து இறந்து போனார்.

இறந்த மன்னரின் உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு பாண்டிய மன்னரின் தங்கை பாண்டிமாதேவி நூறு விசுவாசிகளுடன் அந்த ஊரை விட்டு நீங்கினார். அவளையும் நெருப்பு தூர்த்திக்கொண்டே வந்தது. அந்த நூறு குடும்பத்தின் வம்சாவழிதான் நாங்கள்.

பத்தினி தெய்வத்தின் நெருப்பு தன்னை தூர்த்திவராமல் இருக்க பாண்டிமாதேவி கடலில் புகுந்தாள். நெருப்பு காற்றின் துணை கொண்டு அவளைத் தேடியது. இறந்த மன்னர் உடலுடன் அவள் படகில் வெகுதூரம் பயணம் செய்து இந்த ஓடி தீவிற்கு வந்து சேர்ந்தாள். இங்குள்ள குகையில் ஒளிந்து கொண்டாள். மன்னர் இங்கேதான் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

நாங்கள் தூரத்தப்பட்டவர்கள். நாட்டை இழந்தவர்கள். ஆகவே எங்களுக்கு கனவுகள் வருவதில்லை. நெருப்பு எங்களை அடையாளம் கண்டுவிடும் என்பதற்காக

நெருப்பை பயன்படுத்துவதேயில்லை... அந்த ஒற்றைமுலைச்சியின் கோபம் தணிவதற்காக நாங்கள் காத்திருக்கத் துவங்கினோம்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் சித்திரை பெளர்ணமி நாளில் பாண்டிமாதேவி கொண்டுவந்த பாண்டிய மன்னரின் வாளை நாங்கள் கடலில் மிதக்க விடுவோம். கொற்றவையின் கோபம் தணிந்துவிட்டால் அந்த வாள் ஒரு பூவாக மாறிவிடும். அப்படி கடலில் பூ மலரும் நாளில்தான் இந்தத் தீவை விட்டு நாங்கள் வெளியேறி செல்லமுடியும் என்பது எங்களின் நம்பிக்கை. இதுவரை ஒருமுறை கூட அந்த வாள் உருமாறவில்லை. பூ மலரவேயில்லை. தலைமுறையாக நாங்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

அவர்களின் கதையைக் கேட்கக் கேட்க எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

நான் ஆர்வமிகுதியில் குறுக்கிட்டு “இது வெறும் கதை. நிஜமாக நடந்த விஷயமில்லை. நீங்கள் சொல்வது சிலப்பதிகாரம். இளங்கோ எழுதிய காவியம்” என்றேன்.

“உங்களுக்கு அது கதை. எங்களுக்கு வாழ்க்கை” என்றார் பன்னா.

“ஒருவேளை அக்கதை உண்மையாக இருந்தாலும் அந்த மதுரை இன்றில்லை. கண்ணகி வைத்த நெருப்பின் மிச்சமும் இன்றில்லை. உங்கள் பயம் வீணானது. காலம் கண்ணகியே யாரென தெரியாமல் செய்துவிட்டது. கண்ணகிக்கு தமிழ்நாட்டில் ஒரு கோயில் கூட கிடையாது” என்றேன்.

“அது பொய். கண்ணகியை எவராலும் மறக்கமுடியாது. அவள் நீதி கேட்பவள். அநீதி நடக்கும்போது அவள் தோன்றுவாள். தவறு செய்த எங்களை அவள் மன்னிக்க மாட்டாள். நெருப்பு எதையும் மறக்காது.”

“உங்களை எப்படி நம்ப வைப்பது என தெரியவில்லை. ஆயிரம் ஆண்டுகளாக ஒருவரது கோபம் எப்படியிருக்கும்? இது முட்டாள்தனமான நம்பிக்கையாக இல்லையா?” எனக் கேட்டேன்.

“காலம் காலமாக நெருப்பு நெருப்பாகதானே இருக்கிறது. தொட்டால் சுடத்தானே செய்கிறது. நெருப்பில் பழையது புதியது என்றில்லையே... ஒரு தவறை மன்னிக்க எவ்வளவு ஆண்டுகள் கடந்து போகவேண்டும் என்று யார் அறிவார். சில தவறுகளுக்கு எத்தனை தலைமுறை கடந்தாலும் மன்னிப்பே கிடையாது என்பது உங்களுக்கு தெரியாதா?”

“காலமாற்றம் எதையும் மன்னிக்க செய்துவிடும்” என்றேன்.

“அது எளிதில்லை. மனிதர்களின் கோபம் தணிந்துவிடும். கடவுளின் கோபம் தணியாது. அநீதி ஒருபோதும் மன்னிக்கப்படுவதில்லை. மறுக்கப்பட்ட நீதி தலைமுறைகளின் மனதில் வேரூன்றி வளரவே செய்யும்.”

“நீங்கள் ஒரு தவறும் செய்யவில்லையே... மன்னரின் தவறுக்காக மக்கள் ஏன் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்?”

“நாங்கள் மன்னரின் விசுவாசிகள். அவரது உப்பை தின்றவர்கள். அவர் செய்த தவறு எங்கள் மீது படியவே செய்யும்.”

“இது அறியாமை, வீண் நம்பிக்கை...” என உரத்துச் சொன்னேன்.

அவர் நிதானமான குரலில் சொன்னார்:

“விசுவாசத்தை கேள்வி கேட்கக் கூடாது.”

அதன் பிறகு நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் அந்த மனிதர் நம்ப மறுத்துவிட்டார். அவரிடம் பாண்டிமாதேவி கொண்டுவந்த பொருட்கள் ஏதாவது இருக்கிறதா எனக் கேட்டேன். அவர் ஓலைப்பெட்டி ஒன்று இருப்பதாகச் சொன்னார்.

அந்தப் பெட்டி பாண்டிமாதேவி பீடத்தின் அடியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. எனக்காக அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து காட்டினார். அதன் உள்ளே உடைந்த சிலம்பு ஒன்றின் பகுதியிருந்தது.

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. அது கண்ணகியின் சிலம்பு. அவள் பாண்டி மன்னன் முன்பாக வீசி எறிந்த சிலம்பு.

மிகுந்த ஆசையோடு அதை நான் தொடலாமா எனக் கேட்டேன்.

இறுக்கமான குரலில் அவர் அனுமதியில்லை என்றார்.

“இன்னும் எவ்வளவு காலம் இப்படி காத்திருப்பீர்கள்?” எனக் கேட்டேன்.

அவர் நிதானமான குரலில் சொன்னார்,

“கடலில் பூ மலரும் வரை.”

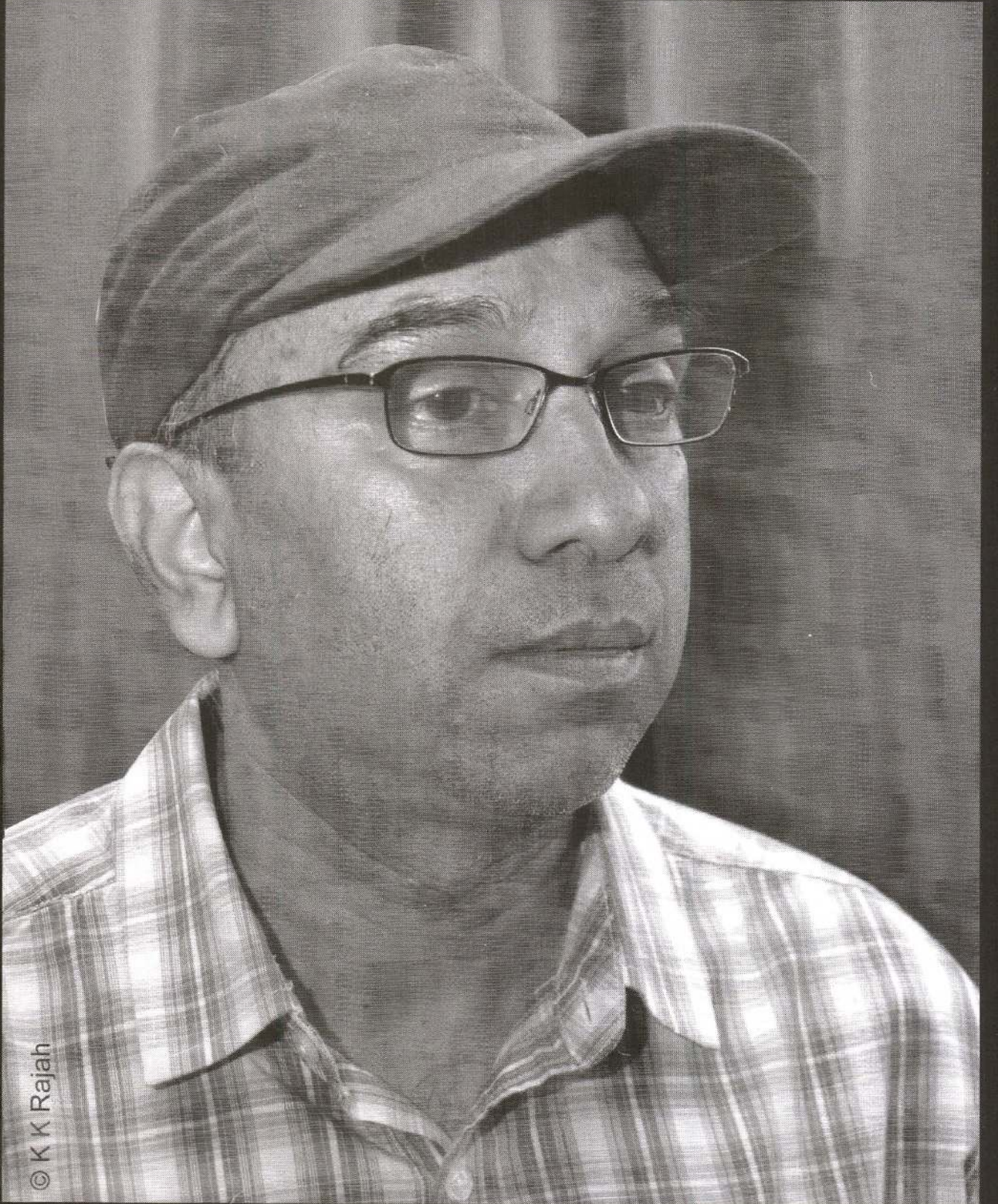
அதைக் கேட்டபோது மிகுந்த வருத்தமாக இருந்தது.

அதிநவீன தொடர்பு சாதனங்களும் உயரிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளும், விண்முட்டும் கட்டடங்களும் சுகபோகங்களுமாக உருமாறிப் போன இன்றைய வாழ்க்கையின் மறுபக்கம் எங்கோ ஒரு தீவில் இப்படி நெருப்பிற்கு பயந்து ஒளிந்துகொண்டு வாழும் மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மன்னிப்பிற்காக தலைமுறையாகக் காத்திருக்கிறார்கள் என்பது விசித்திரமாக இருந்தது.

கடந்த காலத்தின் தவறுகள் நிகழ்காலத்தைத் தூரத்திக் கொண்டேதானிருக்குமா... உண்மையில் அந்தத் தீவுவாசி சொன்னதுபோல நிகழ்காலம் என்ற ஒன்றே பொய்தானா... மன்னிப்பு வழங்குவதன் மூலம் அநீதி மறைந்து போய்விடுமா? கொலை செய்யப்பட்டு இறந்தவர்கள் என்றைக்கும் நீதிக்காக காத்துக்கொண்டேதான் இருப்பார்களா? வெஞ்சினம் எவ்வளவு ஆண்டுகள் நீடிக்கக்கூடியது?

யோசிக்க யோசிக்க குழப்பம் என்னையும் ஆட்டுவிக்கத் துவங்கியது.

காலத்தின் பங்காளி அன்பு நண்பன்
செழியனை நீனைக்கன்றோம்



© K K Rajah

கண்ணீர் அஞ்சலி!

இலங்கையின் மீளணக்கம்

- தமிழ்: மணி வேலுப்பிள்ளை

மீளணக்கப் பொறிமுறைகளை நாடி இப்பொழுது இங்கு மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகள் இலங்கை மக்கள் அனைவருக்குமானவை என்பதையும், அவர்கள் அனைவருக்கும் சரி நிகராக நலம்பயக்கும் நோக்கத்தைக் கொண்டவை என்பதையும் புரிந்துகொள்வது மிகவும் முக்கியம்.

இலங்கை மக்களுள் ஒரு சாராருக்கு மட்டுமே, தமிழ் மக்கள் போன்ற ஒரு சாராருக்கு மட்டுமே, மேற்படி பொறிமுறைகள் நலம்பயக்கும் என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறு புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியதில்லை. இத்தகைய முயற்சிகள் முன்னொருபொழுதும் மேற்கொள்ளப்படாதவை; அத்துடன் மாறுகால நீதி, பொறுப்புக்கூறல் போன்ற சில வெளியுலகச் சொற்களை ஆசிய மக்கள் கேள்விப்படாதிருக்கலாம்; மேற்படி பொறிமுறைகள் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுவதற்கு அது ஒரு காரணம். உண்மையில் இச்சொற்கள் யப்பானிய மொழியிலும் இல்லை. நாங்கள் இனிமேல்தான் அவற்றுக்கு நேர்நிகரான சொற்களைக் கண்டறிந்து, இயல்பான முறையில் அச்சொற்களை யப்பானிய மொழியில் பெயர்க்க வேண்டியுள்ளது. எனவே அச்சொற்களைப் பயன்படுத்தாமல் இம்மீளணக்கம் பற்றி நான் புரிந்துகொண்டதை உங்களுக்கு விளக்கியுரைக்க முயல்வேன்:

20ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறில் இலங்கை ஒரு துயரார்ந்த வன்முறைக் காலகட்டத்துள் புகுந்தது. ஈற்றில் அக்காலகட்டம் 2009ஆம் ஆண்டில் முடிவுக்கு வந்தது. அதன் பிறகு ஐக்கியமும், அமைதியும், செழிப்பும் மிகுந்த ஒரு நாடாக இலங்கையை மீளவும் கட்டியெழுப்புவதில் அரசினரும், மக்களும் கவனம் செலுத்தி வந்துள்ளார்கள். போரும் வன்முறையும் நீடித்து நிகழ்ந்த காலத்தில் இன, மத பேதமின்றிப் பெருந்தொகையான மக்கள் மிகவும் துன்பப்பட்டார்கள். உண்மையில் நாடு முழுவதும் கடுந்துன்பங்களுக்கு உள்ளாகியது. எனினும் துயரார்ந்த காலகட்டம் முடிவடையவே, உங்கள் நாட்டை நீங்கள் மீண்டும் கட்டியெழுப்பி வருகிறீர்கள்.

முதற்கட்டமாக, பல விடயங்களை முதன்மை ஒழுங்கில் வரிசைப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. அதேவேளை மேற்கொண்டும் பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்வதற்கு இடைவிடாது முயற்சியெடுக்க வேண்டியுள்ளது. முதலாவதாக, இன்னமும் காணாமல் போனவர்களாக உள்ளவர்களின் கதியையும், இருப்பிடத்தையும் மேலும் தாமதிக்காமல் கண்டறிய வேண்டும்; அவ்விவரத்தை அவர்களது குடும்பத்தவர்க்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும். இரண்டாவதாக, கடுந்துன்பங்களுக்கு உள்ளானவர்கள் தமது கண்ணியத்தையும் நம்பிக்கையையும் மீளவும் ஈட்டிக்கொண்டு புதுவாழ்வில் இறங்கும் வண்ணம் அவர்களுக்குப் போதியளவு நிவாரணம் வழங்க வேண்டும். மூன்றாவதாக, மேற்படி கடுந்துன்பங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் சட்டப்படியும், நம்பத்தகுந்த சான்று கிடைப்பதைப் பொறுத்தும் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். நான்காவதாக, நாடெங்கும் வாழும் சமூகங்கள் அனைத்தும் மீளவும் ஐக்கியப்பட்டு, அமைதியும் செழிப்பும் மிகுந்த ஒரு நாட்டை மீளவும் கட்டியெழுப்புவதன் ஊடாக கடந்தகால துன்ப நிகழ்வுகள் மீண்டும் நிகழாதவாறு தடுக்க வேண்டும்.

மேற்குறித்த நோக்கங்களை எய்தும் வண்ணம் மீளிணக்கப் பொறிமுறைகள் நான்கு தூண்களில் நிலைகொண்டுள்ளன: உண்மை, நீதி, இழப்பீடு, மீளநிகழாமை. நாட்டை மீண்டும் கட்டியெழுப்பி, நிலைபெற்ற பொருளாதார விருத்திக்கு அடிகோலி, அமைதியும் ஐக்கியமும் மிகுந்த நாடாக மாற்றுவதில் அவை அனைத்தும் சரிநிகரான முறையில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. அது இன்றைய இலங்கை மக்களுக்கு மாத்திரமல்ல, உங்கள் பிள்ளைகளின் தலைமுறைக்கும் முக்கியம். நீங்கள் எதிர்கொள்ள நேர்ந்த பேரிடிகளை மீண்டும் உங்கள் பிள்ளைகள் எதிர்கொள்ள வழிவகுக்கக் கூடாது.

மீளிணக்கம் என்பதை நான் அப்படித்தான் புரிந்துகொள்கிறேன். அத்துணை எளிதில் புரியும் விடயம் அது. அதுவே இலங்கை மக்கள் அனைவரதும் பொதுவான எண்ணம் என்று நான் நம்புகிறேன். அதை மிகவும் சிக்கலான அல்லது இலங்கைப் பண்பாட்டுக்குப் புறம்பான ஒன்றாக நீங்கள் கருத வேண்டியதில்லை.

மேற்கண்ட நான்கு தூண்களுள் பொறுப்புக்கூறும் பொறிமுறை அல்லது குற்றவியல் வழக்குத்தொடுப்பு என்பது அரசியல்வாரியாக எவரையும் உணர்ச்சிவசப்பட வைக்கும் விடயமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இங்கு கருத்தில் கொள்ளப்படும் நீதிப் பொறிமுறை மக்களுள் ஒரு சாரருக்கு மாத்திரமே, இன்னும் திட்டவட்டமாகக் கூறுவதாயின், தமிழ் மக்களுக்கு மாத்திரமே நன்மை பயக்கும் என்று தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுவதே அதற்கான தலையாய காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன். போரின்பொழுது தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளால் இழைக்கப்பட்ட குற்றங்களைக்



மொது நொகுச்சி

குறித்து கவனம் செலுத்துவதை விடுத்து, அரசு படை யினரால் புரியப்பட்டதாகக் கூறப்படும் போர்க்குற்றங்களை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு வழக்குத்தொடுக்கும் அரங்கமாக இப்பொறிமுறையை பெருந்தொகையான மக்கள், குறிப்பாக பெரும்பான்மைச் சமூகத்து மக்கள் நோக்க முற்படுவதே அதற்கான காரணம். ஆதலால் பொறுப்புக்கூறும் பொறிமுறையை ஒரு பக்கச் சார்பான கட்டமைப்பினைக் கொண்ட அரங்கமாகவும், தமது வெற்றிவீரர்களைத் தண்டிக்கும் அநியாய எண்ணத்தை உள்ளூரக் கொண்ட அரங்கமாகவும் அவர்கள் நோக்க முற்படுகிறார்கள்.

அப்படி நான் எண்ணவில்லை. ஏனெனில் மக்களின் கடுந்துன்பங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் மீது இன, மத பேதமின்றி வழக்குத்தொடுத்து, பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும், அவர்களின் குடும்பத்தவர்களுக்கும், அவர்களது சமூகத்தவர்களுக்கும் நீதிபாலிப்பதே இப்பொறிமுறையின் நோக்கம். குற்றம்புரிந்தவர் யார் என்பதை விடுத்து, குற்றத்தின் தீவிரத்தை முக்கியமான பிரமாணமாகக் கொண்டே வழக்குகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். சட்ட ஆட்சி என்பதன் சரியான கருத்து அதுவே. இங்கு அரசியலுக்கு இடமில்லை. அதாவது இலங்கையில் வாழும் சமூகங்கள் அனைத்துக்கும் சரிநிகராக செவ்விய நன்மைபயக்கும் வண்ணம் இந்நீதிப்பொறிமுறை வடிவமைக்கப்படவும், கட்டமைக்கப்படவும், செயற்படுத்தப்படவும் வேண்டும். அதனைக் கருத்தில் கொண்டு, விடய நியாயாதிக்க நியதிகளின்படியும், கால நியாயாதிக்க நியதிகளின்படியும் நீதிப் பொறிமுறையினால் கையாளப்படவேண்டிய குற்றங்களின் சுற்று வரம்பைக் கவனமாக நிர்ணயிக்க வேண்டியுள்ளது. நீதிப்பொறிமுறை இப்பணியில் தங்குதடையின்றித் துணைநிற்பதற்கும், முன்னின்று பங்குபற்றுவதற்கும் ஏதுவாக அவ்வாறு நிர்ணயிக்க வேண்டியது மிகவும்

முக்கியம். அனைவரும் ஏற்கத்தக்கதாக நீதிபாலிப்பதற்கு அவை இன்றியமையாதவை.

நீதிப்பொறிமுறை என்பது அரசு படையினர் உட்பட சில தரப்புகளைக் கூட்டுப் பொறுப்புக்கு உள்ளாக்குவதற்கான அரசங்கமல்ல என்பதை அறிந்துகொள்வதும் முக்கியம். மாறாக, குற்றத்துக்குப் பொறுப்பான ஆட்களை இனங்கண்டு, சிலரைக் குற்றத்தீர்ப்புக்கு உள்ளாக்குவதற்குத் துணைநிற்பதற்கும், ஆதாரமற்ற குற்றச்சாட்டுக்களுக்கு உள்ளான மற்றவர்களை விடுவிப்பதற்குமான நடைமுறையே இது. யார்மீதெல்லாம் வழக்கு வைக்கப்படுகிறதோ அவர்களுக்கு தம்மீது சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டுக்களை எதிர்த்து சட்ட நடைமுறைக்கு அமைந்து வாதாடும் உரிமை உண்டு. அவர்களது எதிர்வாதம் வெற்றி பெற்றால், அல்லது நியாயமான ஐயுறுவுக்கு இடமில்லாவாறு குற்றத்தை எண்பிக்கத் தேவையான சான்று இல்லாவிட்டால், அவர்கள் விடுதலை செய்யப்படுவார்கள்.

பொறுப்புக்கூறும் பொறிமுறை பற்றிய சொல்லாடலில் சர்வதேய நீதிபதிகள் பங்கு வகிக்கும் பிரச்சனையிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது. நீதிபதிகள் எந்த நாட்டவர்கள் என்பது முக்கியமல்ல என்பதே எனது கருத்து. நீதிபதியாகக் கடமையாற்றுவவரை எல்லாச் சமூகங்களும் சரிநிகராக ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? தமது வழக்குகளின் கதியை அவருடைய மதிக்கும் துறைமைத்திறத்துக்கும் விட்டுவிட விரும்புமா என்பதே முக்கியம். செவ்வையும், திறனும், திறமையும் கொண்டு புலன்விசாரணை இடம்பெற வழிவகுப்பதே அதைவிட முக்கியம். அடுத்து உருப்படியான விசாரணைகள் எவையும் நடைபெறுவதற்கு அத்தகைய புலன்விசாரணைகள் இன்றியமையாதவை. மிகச் சிறந்த புலன்விசாரணைகள் மேற்கொள்ளப்படாவிட்டால், பேராற்றல் வாய்ந்த நீதிபதிகளால் கூட அதிகம் சாதிக்க முடியாது.

கடந்தகால நிகழ்வுகளை மறந்துவிட்டு, வேதனையும் சிக்கலும் நிறைந்த குற்றவியல் வழக்குத்தொடுப்புக்கும் விசாரணைகளுக்கும் உள்ளாகாமல், வருங்காலத்தை எதிர்நோக்குவது நல்லது என்று சிலர் வாதிக்கலாம். எனினும் அத்தகைய அணுகுமுறை, தண்டனைப் பயமின்றி குற்றம் புரியப்படுவதற்குத் திட்பமான முறையில் துணைநிற்கும் என்றும், பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நீதிபாலிக்கத் தவறும் என்றும், அத்தகைய குற்றங்களும் துன்பங்களும் திரும்பத் திரும்ப நிகழும் ஆபத்தைக் கூட்டும் என்றும் நான் கருதுகிறேன். இலங்கை ஒரு நிலையுன்றிய குடியாட்சி நாடு என்ற வகையில் சட்ட ஏடுகளுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல், நீதித்துறையின் காத்திரமான நடவடிக்கையின் ஊடாகவும் சட்ட ஆட்சிக்கு அமைந்தொழுக வேண்டும்.

கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால், சட்ட ஆட்சிக்கு அமைந்தொழுகி தனது மக்களைப் பாதுகாக்கும் அரசின் வல்லமை அதன்

நீதிபதிகள் எந்த நாட்டவர்கள் என்பது முக்கியமல்ல என்பதே எனது கருத்து.

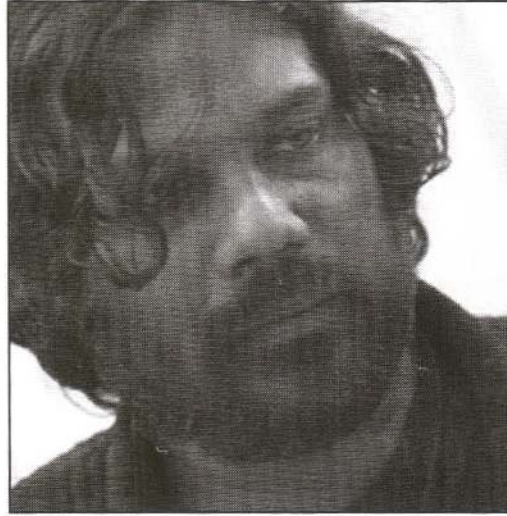
கீழ்க்கட்டுமானத்தில் ஓர் இன்றியமையாத கூறு என்பது தெரியவரும். சமூகக் கீழ்க்கட்டுமானத்தின் தீர்க்கமான கூறுகள் பிறவற்றுள் நீர், துப்புரவு, கல்வி, போக்குவரத்து, நிதிக் கட்டுக்கோப்புகள் உள்ளடங்கும். அவற்றைப் போலவே திறம்பட நெறிநிற்கும் நீதித்துறையும் ஒரு குடியாட்சிநாட்டின் முக்கிய கூறு. நிலைபெற்ற பொருளாதார விருத்தியையும் செழிப்பையும் நோக்கி இலங்கை எட்டி அடியெடுத்து வைப்பதற்கு சட்ட ஆட்சியை உறுதிபடவும் திடசித்தத்துடனும் கையாண்டே ஆகவேண்டும்.

இலங்கையின்நீண்டகாலநட்புநாடுயப்பான். ஏறத்தாழ எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த போர்க்கொடுமையை அடுத்து தன்னை மீளவும் கட்டியெழுப்ப யப்பான் பாடுபாட்ட வேளையில், சர்வதேய சமூகத்துக்கு மீள்வதற்காக யப்பான் முயன்ற வேளையில், அதனை மும்முரமாக ஆதரிக்க முன்வந்த நாடுகளுள் இலங்கையும் ஒன்று.

இலங்கை அதன் கடந்தகாலப் பேரிடிகளைக் கடந்து முன்னகர்வதற்கு இன்று திடசித்தம் பூண்டுள்ளது. ஆதலால், ஒரு யப்பானியக் குடிமகன் என்றவகையில், இங்கு முன்னொருபொழுதும் மேற்கொள்ளப்படாத முயற்சிகளில் எவ்வகையிலேனும் உங்களுக்கு துணைநிற்பதில் மிகவும் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறேன். நன்றி, நண்பர்களே!

Motoo Noguchi is a Prosecutor at the Supreme Prosecutors Office of Japan; Chair of the Board of Directors, the Trust Fund for Victims, International Criminal Court; Former United Nations International Judge at the Cambodia Khmer Rouge Trials, the Supreme Court Chamber; Former Professor of UNAFEI (United Nations Asia and Far East Institute for the Prevention of Crime and Treatment of Offenders), Former Visiting Professor of the University of Tokyo; Former Counsel, Office of the General Counsel, Asian Development Bank. <http://www.dailymirror.lk/2017-11-08 13:33:01>.

புனைவு என்னும் புதிர் ஷோபா சக்தியின் மூன்று சீறுகதைகள் - விமலாதித்த மாமல்லன்



ஷோபா சக்தி

பரபாஸ் பேர் லாகர்குவிஸ்டு எழுதியது. தேவமலர் ஸெல்மா லாகர்லெவ் எழுதியது. இரண்டுமே ஸ்வீடிஷ் படைப்புகள். இரண்டுமே திருடர்களைப் பற்றியவை. இரண்டையுமே தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் க.நா.சு. இரண்டுமே இலக்கியப் பொக்கிஷங்கள்.

தம்முடைய பரபாஸை, தேவமலர் போன்ற உலக தரத்திற்கு இணையாக எழுதி வைத்திருக்கிறார் ஷோபாசக்தி. இதுவும் திருடர்களைப் பற்றிய கதைதான்.

மூன்று கதைகளிலுமே திருடர்கள் கருணையுடன் பார்க்கப்படுகிறார்கள். அதற்காக அவர்களது திருட்டு மூன்றிலுமே நியாயப்படுத்தப்படவில்லை. மூன்று எழுத்தாளர்களும் அவர்களது கதை மாந்தர்கள் ஏன் திருடர்களாக ஆனார்கள், எப்படி சமுதாயத்தால் நிர்பந்திக்கப்பட்டார்கள் என்றெல்லாம் முற்போக்காக எந்த முலாமும் பூசி விளக்கிக்கொண்டிராமல், அவர்கள் திருடர்கள் என்பதை, அப்படியே ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். அவர்களது வாழ்க்கை, எழுத்தாளர்களின் எந்த உச்சக்கொட்டலும் இல்லாமல் உள்ளது உள்ளபடியே



இயக்கங்கள். போலீஸ் என்கிற அரசு இயந்திரம் இருப்பதும் மக்களை இரட்சிக்கத்தான். திருடர்களும் இரட்சகர்களும் எப்படி நடந்துகொள்கின்றனர் என்பதை நகைச்சுவையுடன் கதை நெடுக தெளித்துச் செல்கிறார் ஆசிரியர்.

‘குருட்டு நம்பிக்கைக்கும் நாஸ்திகத்துக்குமிடையே உள்ள போராட்டத்தை அதி அற்புதமாக, கலை உணர்வுடன் சித்தரித்திருக்கிறார் ஆசிரியர். உண்மை உலகுக்கும் நம்பிக்கை சிருஷ்டிக்கக்கூடிய உலகத்துக்கும் இடையில் உள்ள கயிற்றில் வெகு லாகவமாக நடந்து வித்தைகள் பல புரிந்திருக்கிறார் ஆசிரியர்’ என்று ஃப்ரெஞ்சு இலக்கிய மேதையான ஆண்ட்ரே ழீடு, பேர் லாகர்குவெஸ்டின் பாரபாஸ் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பாளருக்கு எழுதியதாக அன்புவழி என்கிற தமது, பரபாஸ் மொழிபெயர்ப்பின் முன்னுரையில் கூறுகிறார் க.நா.சு.

ஷோபாசக்தியின் பரபாஸ் தொடங்குவதும் முடிவதும் காலடித் தடங்களில். கடற்படையினரின் பூட்ஸ் கால் தடங்களைத் தவிர சந்தியாப்புலம் கிராமத்தில் வேறு மனிதக் கால் தடங்களே இல்லாமல் போய்விட்டது என்று தொடங்குகிற கதை, அதற்கு இருபத்தொரு வருடங்களுக்கு முன்னால் என்ன நடந்ததென்று சொல்லி தேவாலயத்தின் சந்தியோகுமையருடைய குதிரையின் குளம்படித் தடங்கள் கடலுக்குள் சென்று மறைவதில் முடிகிறது.

வில்லியம் என்கிற திருடனைப் பற்றிக் கூறத்தொடங்கிய கதை, அறுபது ஆண்டுகளாகத் திருடிக்கொண்டிருக்கும் கள்ளக் கபிரியேலின் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறது. பிரப்பந்தாழ்வு என்றழைக்கப்பட்ட அந்த கிராமம், அறுபது

‘வருடங்களுக்கு’ முன்பு பெத்லேம் இஸ்ரேல் பாதுரியாரால் சந்தியோகுமையர் தேவாலயம் அமைக்கப்பட்டதிலிருந்து மாதத்திற்கு ஓரிருமுறை நடுநிசியில் குதிரைக் குளம்பொலிக்க சந்தியோகுமையர் வீதிவலம் போவதைச் சொல்கிறது. கண்ணிகளை இணைத்துக்கொள்வது வாசகன் கையில்.

கிழவர் திருடுவதும் பிடிபடுவதும் அதற்கொரு சால்ஜாப்பைச் சொல்லி அவர் சாதாரணமாகச் செல்வதும் பொருளைப் பறிகொடுத்தவனைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் அதை சகஜமாக எடுத்துக்கொள்வதுமாக முந்தைய தலைமுறைக் கதை சென்று முடிகிறது.

தூய்மையான வெள்ளைச் சாரமும் வெள்ளை முழுக்கைச் சட்டையும் அணிகிற அடுத்த தலைமுறைத் திருடன் வில்லியம். அவன்கூட, நகரத்திற்குச் சென்று ‘சென்ற பற்றிக்ஸ்’ பாடசாலையில் படித்தவனாக இருந்தும் திருடுகிறான் என்றாலும் பிடிபட்டவுடன் முதல் அடியிலேயே திருடியதை ஒப்புக்கொள்கிறவனாகதான் இருக்கிறான். அவனுக்கும் மனைவி குழந்தைகள் குடும்பம் என்று ஆகிவிடுகிறது. ஆனால் அவனோ திரும்பத் திரும்பத் திருடுபவனாகவே இருக்கிறான்.

‘பத்துத் தடவைகள் திருடினால் அவன் பதினொரு தடவைகள் பிடிபட்டான்’

என்கிற வில்லியம் பற்றிய வாக்கியத்தையும் களவைக் கண்டுபிடிக்க விசாரணைக்கு வரும் பொலிஸ் சார்ஜனும் பொலிஸ்காரர்களும் எப்படி நடந்துகொள்கின்றனர் என்பதையும் போகிற போக்கில் சொல்லிப்போகிறார் ஷோபாசக்தி.

தமிழில் இலக்கியக் கதை என்று எழுதப்படுபவற்றில் பலவும் இதை மட்டுமே சொல்லிமுடித்த உப்புசத்தில் துவண்டுவிடுபவையாக இருக்கின்றன. ஆனால் அவையெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு துரதிருஷ்டவசமாக இதுதான் தமிழின் நவீன இலக்கியம் என்று வேற்று மொழிகளுக்குப் பறந்துகொண்டு இருக்கின்றன.

பொலிஸுக்கு அடுத்து, திருட ஒன்றுமற்ற கத்தோலிக்க பாடசாலையிலும் அறைக்கதவை உடைத்து வாலிபர் சங்கத்திடம் அடிபடுகிறான் வில்லியம். அறிவுரைகள் கூறி இரக்கப்பட்டு ஐம்பது ரூபாயும் கொடுத்து அனுப்புகிறார்கள்.

கால ஓட்டத்தில் சந்தியாப்புலம் இயக்கத்தின் கீழ் வந்திருப்பதை, செயின் திருட்டு வழக்கு இயக்கத்திடம் வந்தது என்று சொல்லிப்போகிறார். குடிசைக்குள் தேடியும் அவர்களுக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் மறுநாள் காலை வில்லியத்தின் குடும்பமே தற்கொலை செய்துகொண்டு கிடக்கிறது. திருட மட்டுமே தெரிந்த ஒருவனால் அதையும் ஒழுங்காகச் செய்யமுடியாத ஒருவனால், செத்துப் போவதைத்தவிர வேறு என்னதான் செய்யமுடியும். துரதிருஷ்டவசமாக வில்லியத்தால் மனைவி குழந்தைகளைப்போல செத்தும்சுடப் போகமுடியவில்லை. இயக்கம், யாழ்ப்பாணப் பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோய் பிழைக்கவைத்துவிடுகிறது. இனி இங்கே திருடிப் பிழைக்க வாய்ப்பே இல்லை என்று குடிசையைப் பிரித்துப்போட்டு விற்றுவிட்டு ஊரைவிட்டே வெளியேறுகிறான்.

உழைக்க முடியாதா என்பது எவருக்கும் இயல்பாக எழுகிற கேள்விதான். தர்க்க நியாயங்களுக்குள் கட்டுப்பட்டு இருந்தால் மனித வாழ்வு எவ்வளவோ நன்றாகத்தான் இருக்கும். என்ன செய்வது அப்படி இல்லை என்பதுதானே யதார்த்தம்.

வில்லியம் என்கிற திருடன் சந்தியாப்புலத்திலிருந்து வெளியேறியதற்கு மறுநாள் காலையில், சந்தியோகுமையர் தேவாலயத்தின் பிரமாண்டமான கதவுகள் திறந்துகிடக்க வெள்ளியினாலான திருவிருந்துப் பேழை காணாமல் போகிறது.

கள்ளக் கபிரியேல் காலத்திலிருந்து, அறுபது எழுபது வருடங்களாக ஒவ்வொரு திருட்டின்போதும் குதிரைமேல் வீதிவலம் போய்க்கொண்டிருக்கிற சந்தியோகுமையர், தமது தேவாலயத்திலேயே திருட்டு நடந்தபோது வீதிவலம் போகவில்லை. மாறாக அவரது குதிரையின் காலடித்தடங்கள் கடலுக்குள் சென்று மறைகின்றன.

சொல்லப்பட்டிருப்பதைவிட, சொல்லாமல் விடப்படுவதும் அப்படி விடுபட்டதே கதையை வேறு தளத்திற்கு நகர்த்துவதும் உயர்ந்த எழுத்தின் அடையாளம்.

மாதா

சிறுகதை என்பதற்கு, ஒரு நிகழ்வு குறித்தது, எதிர்பாராத திருப்பம் குறித்தது, ஒரு முரண் குறித்தது, எதிர்பாராத

முடிவைக் குறித்தது, ஒரு வார்த்தை ஒரு வாக்கியம் குறித்தது என்றெல்லாம் அவரவர் மனதுக்கு ஏற்றாற்போல இலக்கணம் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்து தலைப்பு குறித்தது என்று யாரும் விசேஷ முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

மேற்சொன்ன அத்தனையும் இந்தக் கதையில் இருக்கின்றன. மேலதிகமாக தலைப்பும் இறுதி வாக்கியமும் இந்தக் கதையை வேறு தளத்திற்கு உயர்த்திவிடுகின்றன.

நேப் என்கிற ஒரு நிகழ்வைப் பற்றியதுதான் கதை. அது நடக்கும் தருணமான கதையின் மத்தியப் பகுதிவரை, கதை இதைப் பற்றியது என்பது தெரிவதில்லை.

குற்றவாளி பதுங்கிக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் என்று கதையின் முதல் பத்தியிலேயே வெளிப்படையாய்ச் சொல்லிவிட்டு என்ன செய்யப்போகிறான் என்கிற எதிர்பார்ப்பை வாசகனுக்குள் கிளப்பிவிடுகிற மர்மக் கதை, அவன் என்ன செய்யப் போகிறான் என்றே ஊகிக்க முடியாதபடி, வெற்றிகரமாகப் போய்க்கொண்டே இருக்கிறபோது, ஒருவேளை இதுவாக இருக்கலாமோ என்கிற மெல்லிய சம்சயம் தோன்றும் வண்ணம் கோடிகாட்டப்படுகிறது. ஆனால் அந்தச் சந்தேகத்தை முற்றிலுமாக அழிக்கும் வண்ணம் சம்பந்தப்பட்ட பாத்திரத்தின் செயல்கள் இருப்பதால், பிற்பகுதிக் கதை முழுவதும் அதைப்பற்றியே இருந்தாலும் கதைப்போக்கில் மற்ற பாத்திரங்களால் கவரப்பட்டு வாசகன் அவற்றுடன் கரைந்துவிடுகிறான்.

நேப் கூட பக்கவிளைவேயன்றி குற்றவாளியின் முதன்மை நோக்கமன்று. திருட வந்து அடிபட்டதன் வெறி, பெண் அதுவும் ஒரு வயதான பெண் தன்னை அடித்துவிட்டாளே என்கிற, ஆண் என்பதால் உண்டாகிற கபோதக் கோபம் வெறியாகி நேப்பில் முடிகிறது. பெண்ணின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முடியவில்லை என்றால் ஆணின் அடுத்த நடவடிக்கையே பாலியல் வசைத் தாக்குதலில் ஈடுபடுவதாகத்தானே இருக்கிறது. பொதுவெளி என்றால் வார்த்தையளவில் நின்றுவிடுகிறது. கேட்க யாருமில்லை என்றால் அத்துமீறி பாலியல் பலாத்காரமாகிறது.

அந்த அம்மா அறுபத்தியெட்டு வயது முதிர்ந்தவர் என்பதுகூட, ஐம்பது வயதில் ஓய்வுபெற்றதாக இரண்டாவது பக்கத்திலும் சில பத்திகள் தாண்டி, அறுபத்தியெட்டாவது வயதில் மகனிடம் சென்றதாகவுமாகத் தூவப்பட்டிருக்கும் தகவல்களைக் கூட்டிச் சேர்த்து கவனமாகப் படிப்பவனுக்கே மனதில் தங்கும். அந்த அம்மா ஐந்தடி பத்தங்குலம் இருப்பவர் என்பதும் 'சற்று உயரம் குறைந்த' குற்றவாளியைத் தாக்கும் அளவுக்கு வல்லமை மட்டுமின்றி வாளிப்பானவரும்சுட என்பது கவர்ச்சியாக ஆகிவிடாதபடி நாசுக்காக 'எப்போதுமே நிமிர்ந்து கம்பீரமாக நடப்பார்' என்றும் அவருக்குப் பெயரென்ற ஒன்று இருப்பினும் கதை முழுக்க அம்மா அம்மா என்றுமே சொல்லப்படுகிறது.

தொடங்கிய ஐந்து நிமிடங்களுக்குள் குற்றம் நிகழ்ந்துவிடும். பார்வையாளனுக்கும் அது அப்பட்டமாகக் காட்டப்பட்டுவிடும்.

ஆனாலும் அதன்பிறகு ஒன்றரை மணிநேரம் பதறவைத்துக்கொண்டிருப்பார் என்பதில்தானே ஹிட்ச்காக்கின் சிறப்பே இருக்கிறது. மற்ற பாத்திரங்கள் எதற்கும் யார் குற்றவாளி என்பது தெரியாது. தெரிந்தாலும் வெளியில் சொல்லமுடியாதபடி சூழ்நிலை அமைந்திருக்கும். அந்தப் பாத்திரத்தின் தவிப்பும் வேறு பார்வையாளனைத் தொற்றிக்கொள்ளும்.

இந்தக் கதையிலும் என்ன நடந்திருக்கிறது என்பது, பாதிக்கப்பட்டவரைத் தவிர எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. அல்லது நாளாவட்டத்தில் தெரியவந்துவிடுகிறது. பாதிக்கப்பட்டவருக்கு, நடந்தது தெரிந்துவிடக்கூடாதே என்று எல்லோருமே பதைக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் அதுகுறித்து மனதளவில் அதீதமாக பாதிக்கப்படுகிறார்கள். நேப் என்பதை மகனும் மருமகனும் கணவரும் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள், அவர்களது பாதிப்பு எங்கே மையம் கொள்கிறது, ஆனால் பாதிக்கப்பட்டவரின் பார்வை எப்படியாக இருக்கிறது என்கிற முரண் வெளிப்படும் கதை இது என்றும் கூறலாம். அதையும் தாண்டி நேப்பை ஒரு குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு நபரும் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள் என்பது குறித்த கதைத்துவ ஆய்வுக் கட்டுரையாகவும் இதைப் பார்க்கலாம் எவ்வித அலசலோ வியாக்கியான விளக்கச் சொற்பொழிவுகளின் சுவடுகளோகூட இல்லை என்றபோதிலும்.

சர்வ சத்தியமாக இந்தக் கதையில் இப்படியான முடிவை நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. தொடர்ந்து ஷோபாசத்தியைப் படிக்கப்படிக்க கிட்டத்தட்ட ரசிக மனோபாவத்துக்கு நான் தள்ளப்பட்டுவிட்டதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் அதிகம் படித்த வாசகனைவிட ஊகிக்கமுடியாதபடி இன்னொரு எழுத்தாளனை ஏமாற்றுவது அவ்வளவு எளிதான காரியமில்லை. ஏனென்றால் எழுதும் தொழிலின் ரகசியம் தெரிந்தவனல்லவா மற்றவனும். ஆனால் இந்தக் கண்கட்டும் கலை ஷோபாசத்திக்கு அநாயாசமாகக் கைவருகிறது.

ஒரு வார்த்தையில் கதையின் கடைசி வாக்கியத்தில் கதையைத் தலைகீழாக மாற்றிவிடுவது பெரிய திறமைதான். தொடக்கத்திலிருந்து எங்குமே கொஞ்சமும் இடிக்காதபடி இதைச் செய்வதற்கு நிறையவே திறமை வேண்டும். எழுத்து வசப்பட்டிருக்கவேண்டும். வாசக விசிறி, தனக்குப் பிடித்த எழுத்தில் இன்னும் இன்னும் என கரையவே சித்தமாக இருக்கிறான். அப்படியான வாசகர்களைப் பெறும் எழுத்தாளன் பிரமிப்புக்குரிய பிம்பமாகிறான். இவ்வளவும் வெறும் சுவாரசிய பொழுதுபோக்குக் கதை சொல்லிகளுக்கும்கூட பொருந்தும்.

எல்லா எழுத்தாளர்களாலும் எளிதில் எட்டித் தொட்டுவிட முடியாத தள நகர்வு கலைஞர்களுக்கு மட்டுமே கைகூடுகிற விஷயம்.

நிகழ்வுகளாகச் சொல்லப்படும் கதையில் மன ஓட்டம் என்று எழுத்தாளனே எல்லாவற்றையும் சொல்லி பாத்திரங்களை

எல்லா எழுத்தாளர்களாலும் எளிதில் எட்டித் தொட்டுவிட முடியாத தள நகர்வு கலைஞர்களுக்கு மட்டுமே கைகூடுகிற விஷயம்.

நிரப்பிக்கொண்டு செல்லாமல், துலக்கம்பெறும் அளவுக்கு மட்டுமே சொல்லப்பட்டிருப்பது எல்லோருக்கும் கைவரப்பெறுகிற காரியமில்லை.

பொழுதுபோக்கு சுவாரசிய எழுத்தாளனுக்கோ பாத்திரத்துக்கு மனம் என்ற ஒன்று இருக்குமே என்பதைப் பற்றிய கவலையேயில்லை. சுவாரசியமான திருப்பங்களுடன் விறுவிறுப்பாகக் கதையைக் கொண்டுசெல்வதற்குக் கதாபாத்திரத்தின் மனமும் எண்ண ஓட்டமும் முட்டுக்கட்டை போடவும் அவனுக்கே மனமும் சுயமான எண்ண ஓட்டமும் இருந்தால் அல்லவா அகப்பையில் வருவதற்கு. எனவே சம்பவங்களை எப்படிச் சுவாரசியமாக்கலாம் என்பதற்கு மட்டுமே பயிற்சிபெற்ற அவன் மூளைக்கு இதைப்பற்றியெல்லாம் யோசிப்பதே அனாவசியம்.

வெகுஜன மனதில் புனித பிம்ப அந்தஸ்துடன் திகழ்கிற எழுத்தாளனோ நேப்பின் பயங்கரத்தை அஞ்சி நடுங்கி அல்லது பிழியப்பிழிய அழுது புரண்டு வாசகன் கதறும்வண்ணம் எப்படியெல்லாம் நாடகீயமாக்கலாம் என்பதிலேயே குறியாயிருப்பான்.

கதையின் முடிவில் சொல்லும் ஒரு வார்த்தை ஒரு வாக்கியம் கதையையே வேறாக ஆக்கி, வாசகனை பிரமிப்பில் ஆழ்த்திவிடுவது, எழுதிக்கொண்டே இருப்பதால் தீவிரப் பயிற்சியில் சித்தித்துவிடக்கூடிய கைத்தேர்ச்சி; திறன்.

அதுகாறும் அதற்கு எதுவுமே தெரியாது என்று, வாசகன் உட்பட எல்லோரும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்படியாக ஒரு பாத்திரத்தைப் படைப்பதும் ஒருவேளை அந்தப் பாத்திரத்திற்குத் தெரிந்திருக்குமோ என வாசகனுக்குத் துளியும் ஐயம் ஏற்படாவண்ணம் இறுதிவரை நகர்த்திச் செல்வதும் கதை சொல்லும் திறமை என்றால், சம்பவம் நிகழ்ந்தபோது நடந்ததைக் கதையின் இறுதியில் தர்க்கரீதியாக நம்பும்படி அளவாக விவரித்து, அப்போது ஒரு வாக்கியத்தில் அவர் சொன்னதாக இப்போது சொல்லி

வாசகனைக் கலங்கடிப்பது எழுத்தில் தேர்ந்த கைக்கே சாத்தியம்.

நினைவில் சற்றே தோய்ந்தவரிடம், தலைமைப் புலனாய்வு அதிகாரி அருகில் வந்து அவர் சொல்லப்போவதை ஆர்வத்துடன் எதிர்பார்த்து நிற்கையில், அந்த அம்மா கூறுகிற கதையின் இறுதி வாக்கியம் முக்கியமானது. வேறெவரும் அவ்வளவு எளிதில் கூறிவிடமுடியாத அந்த வார்த்தைகளை அவர் கூறியது, அவர் மட்டுமே கூறியிருக்கக்கூடும் என்கிற சாத்தியத்துக்கான தர்க்க அமைதியின் விதை கீழ்க்காணும் வரிகளாகக் கதையின் இரண்டாவது பக்கத்திலேயே ஊன்றப்பட்டிருக்கிறது.

‘யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியில் பிரசவ விடுதிக்குத் தலைமைத் தாதியாக அம்மா இருந்தார். அம்மா தேவதையைப்போல அன்பும் கருணையும் கொண்டவர் என அங்கே பெயர் வாங்கியிருந்தார்.’

இந்த வரிகளை தலைப்புடனும் கதையின் முடிவுடனும் பொருத்திப் பார்க்கிற இலக்கிய வாசகன், அம்மாவை மாதாவாக்கி எழுத்தாளன் எப்படிக்கலைஞனாகியிருக்கிறான் என்பதை உணரக்கூடும்.

சூக்குமம்

சரசரவென்று படிக்கமுடிகிற மாதிரி எழுதுவது சிறந்த எழுத்தின் முக்கியமான அம்சம் என்பதைப்போல, சிறந்த வாசகனின் முதன்மை லட்சணம் அதை மூச்சவிடாமல் வாசித்து முடிப்பதன்று. நல்ல வாசகனின் மற்றொரு அடையாளம், ஆரம்ப வாசகனைப் போலல்லாது, எழுதப்பட்டுக் கிடக்கும் ஏராளத்தில் பெரும்பாலானவற்றைப் படிக்கமுடியாமற் போவது.

நெருடலற்ற எழுத்து என்பது, மொழி மீதான எழுத்தாளனின் ஆளுகையை மட்டுமின்றி, சொல்லவந்தது பற்றிய அவனது தெளிவையும் குறித்தது.

அதேபோல ஆரம்ப வாசகன், கையில் கிடைப்பதையெல்லாம் எப்படி வேகமாகப் படிக்கிறான், தேர்ந்த வாசகன் ஏன் நிதானமாகப் படிக்கிறான், ஏன் எழுதப்பட்ட எல்லாவற்றையும் பின்னவனால் படிக்க முடிவதில்லை என்பதும் எதிரெதிரல்ல தொடர்ச்சி. துளிர் வேகமாய் வளரத் துடிக்கிறது. முதிர்ச்சி விவேகத்தை வளர்க்கிறது ஷோபாசக்தியின் ரம் மாஸ்டரைப்போல.

நல்ல எழுத்தில் நாட்டம் கொண்டவன் எழுதப்பட்டிருப்பதில் இருக்கும் அத்தனை நுணுக்கங்களையும் நகாசுகளையும் ரசித்துத் துய்க்க நினைப்பதால் பொறுமையாகப் படிக்கிறான். பயிற்சி காரணமாக அவற்றை முதல் வாசிப்பிலேயே அவனால் கண்டு உணர முடிகிறது. அதே காரணத்தால்தான், எவ்வித நுட்பமும் வேலைப்பாடும்ற்ற வெறும் சம்பவக் கோர்வைகளை அவனால் படிக்கவே முடிவதில்லை.

எழுத்தின் சூக்ஷ்மம் எழுதிக்கொண்டேயிருப்பதில் இருக்கிறது என்பார்கள். இது எல்லா எழுத்துக்கும் பொருந்தக்கூடியதன்று. குறிப்பாக இலக்கியத்தைப்

பொறுத்தவரை இது பொருந்தாது. எழுதாதபோதும் எழுதிக்கொண்டிருப்பவனே இங்கே எழுத்தாளன். எவ்வளவு காலம் உறைக்குள்ளேயே தூங்கிக்கொண்டு இருந்தாலும் துருப்பிடித்துப் போகாதிருந்தால்தானே அது போர்வாள்.

எழுத்தின் சூக்ஷ்மம் வெறும் பயிற்சியால் மட்டுமே வருவதன்று என்பதற்கு நல்ல உதாரணமாக இந்த சூக்குமம் கதையைச் சொல்லலாம்.

பெரிய கேன்வாஸில் பல்வேறு வண்ணங்களுடைய பாத்திரங்களை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடுக்குகளுடன் தீட்டப்பெறும் அவருடைய பிற்காலக் கதைகளின் வரிசையில் ஒன்றாக இதைச் சேர்க்கமுடியாது என்றாலும் அவற்றின் கூறுகள் இரண்டாயிரங்களிலேயே தொடங்கிவிட்டதற்கான ஆதாரமாக இருக்கிறது இந்தக் கதை. தேசத்துரோகி தொகுப்பிலிருக்கும் கதைகள் 1997க்கும் 2003க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டவை என்கின்றன கதையின் இறுதியில் இருக்கும் குறிப்புகள்.

புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்கள் எல்லோரும் எதிர்கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒரு விஷயத்தை, அதிலும் குறிப்பாக வசதியற்ற, முன்னாள் போராளியொருவன் அகதி அட்டை வாங்குவதில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளை ஆவணப்படுத்தியிருக்கிற முக்கியமான கதை.

‘உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்’

என்கிற இலட்சியவாதக் கவிதை வரிகளைப் போலில்லையதார்த்தம் என்பதை ஃப்ரான்ஸில் ஈழத்துப் பாத்திரங்களை வைத்து கைப்பு கலந்த நகைச்சுவையுடன் சொல்லிக்கொண்டு செல்கிற கதை.

கலை என்பதே, தத்ரூபமாக ஒன்றைக் கண்முன் நிகழ்வதைப்போல கட்டியெழுப்பிக் காட்டுகிற பொய்தானே. போலவே, நம்பும்படியாக வாழ்வில் பொய்சொல்வதும் ஒரு கலைதானே. யாரை நம்பவைக்க என்ன சொல்லவேண்டும் அதை எப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்பதை அவரவர் பாணியில் கைதேர்ந்தவர்களை வைத்துச் சொல்லிச்செல்கிறது கதை.

வெளிப்படையாகப் பிரித்துக் குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும் மூன்று பகுதிகளாக இருக்கும் கதையின் தொடக்கம் அகதி கார்ட் கேட்பவனின் கதையைச் சொல்கிறது. இவன் சிறுவனாக தகப்பனுடன் கூலிக்குப் பனை தறிக்கப் போவதில் இருந்த அவனது இயல்பான புத்தி சூக்குமம் இயக்கத்தில் சேர்ந்த பின்பு எப்படி உதவிற்று வளர்ந்தது என்பது முதல்பகுதியாக வருகிறது. அதன் நீட்சியாகக் கள்ள பாஸ்போர்ட் தயாரிப்பில் ஹேர் டிரையரைப் பயன்படுத்துவதிலும் அது வெளிப்படுகிறது. இதன் பின்னிரு பகுதிகளாகவே அகதி அட்டைக்கு விண்ணப்பமெழுதும் இரண்டு நிபுணர்கள் வருகிறார்கள்.

கதையின் முடிவைப்போல, முரண்நகை ஆரம்பத்திலேயே தொடங்கிவிடுகிறது.

உரையாடல் தவிர ஆசிரியர் கூற்றிலும் முழுக்கவே ஈழத்தமிழில் எழுதிச்சென்றிருப்பதும் கதையின் சரளத்துக்கு ஒரு காரணம் என்றாலும் கதை, அகதி கார்ட் வேண்டி நிற்பவனின் பார்வையிலேயே நகர்வது இந்த மொழிநடைக்கான அவசியத்தை நியாயமாக்கி இந்தியத் தமிழ் வாசகனையும் நெருக்கமாக உணரவைக்க உதவுகிறது.

கதையின் முடிவைப்போல, முரண்நகை ஆரம்பத்திலேயே தொடங்கிவிடுகிறது. அவனது சுற்றுப்பட்டு ஊர்களில் இருந்து ஃப்ரான்ஸ்'க்கு ஓடி வந்து அகதி கார்டுக்கு விண்ணப்பிப்போரின் பெரும்பான்மை மனுக்கள், சொந்த நாட்டில் வாழ முடியாதபடிக்கு ராணுவம் அவர்களைத் தேடுவதற்கான முக்கியமான காரணமாக, ஊரில் இயக்கப் பொறுப்பாளராக இருந்த இந்த சூக்குமத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்களுக்கெல்லாம் சீக்கிரத்தில் கிடைத்துவிடும் அகதி கார்ட் இவனுக்கு நிராகரிக்கப்படுகிறது.

எப்படி நிராகரிக்கப்பட்டது, அடுத்தடுத்த முயற்சிகள் எப்படி தோல்வியில் முடிகின்றன, இழு இழுவென இழுத்து எட்டு வருடங்கள் கழித்து எப்படி இவனுக்கு அகதி கார்ட் கிடைத்தது என்பதை வறள்நகைப்புடன் சொல்லத்தான் மீதிக் கதை.

அவனே 21 பக்கங்களுக்குத் தமிழில் எழுதிய விண்ணப்பத்தை ஃப்ரெஞ்சில் மொழிபெயர்க்கப் போய் சேருமிடத்துக்குத் தமிழோவியம் எனவும் நியாயஸ்தராகக் காட்டிக்கொண்டு இவன் தலையைத் தடவுகிறவர் பெயர் காந்தி மாஸ்டர் என்றும் உபரியாக அவர் யாழ்ப்பாணக்காரர் என்கிற தகவலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

'தம்பி இது பச்சைப் பிழையான கேள்' என்று படித்த உடனே அவனது விண்ணப்பத்தை நிராகரிக்கிறார். அதை, இவன் நொந்துபோகும்ளவுக்கு எப்படியெல்லாம் பிழை என்று அவனுக்கு உணர்த்த அவனுக்குத் தெரியாத ஃப்ரெஞ்சு வார்த்தைகளைப் போட்டு ஜெனிவா ஒப்பந்தத்

திலிருந்து கிட்டு திருப்பி அனுப்பப்பட்டதுவரை பெரிய கிளாஸ் எடுத்து, அவரது கைச்சரக்கை எல்லாம் சேர்த்து, பக்கத்துக்கு 150 ப்ராங்க் என்கை கணக்கில் 22 பக்கங்கள் வரும்படி ஃப்ரெஞ்சில் எழுதிக்கொடுக்கிறார்.

உள்ளது ஒன்றென்றால் அதை ஆளாளுக்கும் ஊதிப் பெருக்கி எட்டாக்குவதை முழுக்கவே பகடியாகச் சொல்லிச் செல்கிற கதையில், உளவு பார்க்கவரும் 'சீ ப்ளேன்' வெடி வைத்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட சம்பவ விவரணை முக்கியமான இடம்.

'அது ஒரு வெருட்டுற வெடிதான். திட்டமிட்ட பண்டார வெடிதான். ஆனால் அதுக்குப் பிறகு சீ ப்ளேன் அந்த ஏரியாவுக்கே வாறதில்ல. பனவட்டு எப்பிடிப் பத்தி எழும்பினது என்கை சூக்குமம் இவனுக்கும் இவன்ர டீமுக்கும் மட்டும்தான் தெரியும். ஆனால் ஈழநாடு, வீரகேசரி பேப்பருகளில் எழுதின இராணுவ ஆய்வாளமார் அதை 'ஆகாயக் கன்னிவெடி' எண்டொரு புதுச்சொல்லைப் பாவிக்கத் தலைப்பட்டினம். அதாவது தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் இன்னொரு தளத்துக்கு நகருதாம்.'

இப்படி எல்லாமே ஊதிப் பெருக்கப்பட்டவை என்று, இவன் சொல்கிறவற்றையெல்லாம் கதைகளாகவே பார்த்து நிராகரிக்கின்றனர் ஃப்ரெஞ்சு விசாரணை அதிகாரிகளும் அப்பீல் நீதிபதியும்.

இறுதிப்பகுதியில் அகதி கார்டை வெற்றிகரமாகப் பெற்றுத்தரும் மற்றொரு விண்ணப்பக் கலைஞருக்கு ஷோபாசக்தி வைத்திருக்கும் பெயர் ரம் மாஸ்டர்.

ஃப்ரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு எது அதிக அனுதாபத்தை உருவாக்கும் என்கிற அவருடைய சூக்கும விண்ணப்பமும் இவனது எட்டுவருட அனுபவமும் சேர்ந்து அகதி கார்டை எப்படிப் பெற்றுத் தருகின்றன என்று முடிகிற கதையில் கடைசி வரிவரை முரண்நகை எங்குமே பிசிறு தட்டாமல் விறுவிறுவெனச் செல்கிறது. எதிரும்புதிருமான நோக்கங்களும் இயல்புகளும் கொண்ட இரண்டு விண்ணப்ப மாஸ்டர்கள் கதையின் ஆதாரமான முரண்நகைக்குள் எவ்வளவு பாந்தமாய் பொருந்தி உட்காருகிறார்கள். கதையின் நாயகனிடம் இயல்பாகவே இருக்கும், எல்லா இடத்திலும் கைகொடுக்கும் நாட்டுப்புற சூக்குமம் வெளிநாட்டில் எடுபடவில்லை. இந்தக் கதை, முழுக்கவே வழக்குமொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பதற்கு இதுவும் நியாயம் சேர்க்கிறது.

ஷோபாசக்தியிடம் இருக்கிற கலை அமைதி அசாதாரணமானது. ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை அவர் சுருதியோ தொனியோ பிசுவதேயில்லை. 2003ல் எழுதப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கதை பின்னால் வரப்போகும் பெரிய கச்சேரிகளுக்கு முன்னோட்டம்போல விளங்குகிறது.

ரோசக்காற்

- சுமதி



விமானம் தரையிறங்கியபோது அதிகாலையாகியிருந்தது. எனது கைக்கடிகாரத்தை சென்னை நேரத்திற்கு மாற்றிக்கொண்டேன். சின்னப் புன்னகையோடு இயற்கையான பதற்றமும் எழ விமானநிலையத்தை விட்டு வெளியேறியபோது தடித்த குளிக்காற்று முகத்தில் பரவிச் சென்றது. இன்னும் சில மணிநேரத்தில் கடும் வெப்பம் வந்துவிடும். நீண்ட காற்றை உள்ளே இழுத்துவிட்டுத் தோளில் தொங்கும் பை, இரு சில்லுப்பூட்டிய லக்கேஜ்களுடன் விமானநிலையத்தின் வெளியில் வந்தேன். தமது வரவுகளுக்காகக் காத்திருப்பவர்கள் ஆவலுடன் ஏந்திநிற்கும் பெயர் மட்டைகளில் எனது பெயரைத் தேடினேன். வனஜா வாகனம் அனுப்பி வைத்திருந்தாள். வரிசையின் இறுதியில் ஒரு முதியவர் எனது பெயர் பலகையுடன், என்னைக் கடந்து பார்வையை ஓடவிட்டுக்கொண்டிருந்தார். நான் புன்னகைத்தபடி அவரின் அருகில் சென்று, அவரை எப்படி அழைப்பதென்று தடுமாறி “சேர், இது நான்தான்” என்று அவர் பெயர் மட்டையைக் காட்டினேன். “ஆ ஆச்சா, நான் மதிக்கேலை” என்று சிரித்தார். வாய் நிறைந்த வெத்திலை மணம் குப்பென்று என்

முகத்தில் அறைந்தது. என் பற்றிய அவருடைய மதிப்பு எப்படியிருந்திருக்கும் என்ற ஆவல் எழுந்தது. இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண், கனடாவிலிருந்து சென்னை வருகின்றாள். திருமணமானவள், இரண்டு வளர்ந்த பிள்ளைகள் இருக்கின்றார்கள். இவ்வளவு தகவல்கள் வனஜாவிற்கே தெரிந்திருக்காது, கனடாவிலிருந்து ஒரு பெண் வருகின்றார் என்ற தகவல் மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும், ஒரு அழகிய, உடல் மெலிந்த இளம் பெண்ணை எதிர்பார்த்திருக்கலாம்.

அவர் அவசரமாக எனது லக்கேஜ்களை வாங்கியபடி “ஒரு சொட்டு தூரம்தான் கார் நிக்கிது” என்றபடியே நடக்க, கிடைக்கும் சில நிமிடங்களில் அனைத்தையும் என் கண்களுக்குள் உள்ளடக்கும் ஆர்வத்துடன் பார்வையைச் சுழலவிட்டு அவரைத் தொடர்ந்தேன். “ஊரு புச்சா” என்றார் சிரித்தபடியே வாயிலிருந்து வெத்திலை வழிய. அவரின் கலவைத் தமிழ் புரிந்தும், புரியாமலும் தலையை நடுநிலையாக ஆட்டி வைத்தேன்.

சென்னையில் நான் தங்கப் போகும் இடத்தை நோக்கி வாகனம் வேகமாக நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. மூன்று கிழமைகள் சென்னையில். திடீரென்று எடுத்த முடிவு. ரொறொன்டோவில் விமானம் ஏறிய பின்னர்தான் எடுத்த முடிவு சரியானதா என்ற தடுமாற்றம் எனக்குள் எழுந்தது. பயணம் முழுவதும் அந்தக் குழப்பத்தோடே வந்து சென்னை இறங்கியாகிவிட்டது. இனிமேல் மூன்று கிழமைகள் சென்னையில் கடத்தியே ஆக வேண்டும்.

ஓடையாய் நீளும் வீதிக்குள் வாகனம் நுழைந்து, சிறிய இரு மாடி வீட்டின் முன்னர் நின்றது. வாசலில் அதிக உயரமற்ற, சதுரவடிவ உடலமைப்பும், மாறுகண் பார்வையும், கருஞ்சருள் தலைமயிர் உயர்த்திப் போட்ட கொண்டையும், எண்ணெய் தடவிய கரும் கைகள் சூரிய ஒளிபட்டு செம்மஞ்சளாய் மின்ன முகத்தில் புன்னகையுடன் நின்ற அந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்ணைக் கண்டதும் “வனஜா?” என்றேன். அவள் சிரித்தபடியே “பயணம் எப்பிடியக்கா இருந்திச்சு?” என்றாள். நான் கனேடிய முறையில் கட்டி அணைப்பதா, கை கொடுப்பதா என்று தெரியாமல் தடுமாற அவள் எனது தோள் பையை வாங்கியபடியே முதியவரைப் பார்த்து பைகளை மாடிக்குக் கொண்டுபோகும்படி கட்டளையிட்டாள். “இல்லை பரவாயில்லை, பாரமாயிருக்கும். நானே கொண்டுபோறேன்” என்ற என்னைத் தடுத்து “ஆ விடுங்கக்கா, அதுக்கும் சேத்துத்தான் துட்டு வாங்கிச்சு” என்றவள், மீண்டும் முதியவரைப் பார்த்து “என்ன பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறாய், மாடியில் வைச்சிடு” என்றாள். முதியவர் முகம் கடுப்பாக, இரு லக்கேஜ்களையும் இரு கைகளில் தூக்கிக்கொண்டு தடுமாறியபடியே மாடியால் ஏறினார். கீழ்விட்டு பூட்டி யிருந்தது, உள்ளிருந்து தொலைக்காட்சி செய்தியின் சத்தம் கேட்டது. அழகான சிறிய வீடு பூமரங்களால் நிறைந்திருந்தது. தண்ணீர் பாய்ச்சப்பட்ட நிலம் இன்னும்

ஈரம் காயாமல் குளிர்மையாயிருந்தது. பக்கவாட்டில் ஒரு தென்னை, மா, பலா, குருவிகளின் இடைவிடாத ஓசை. அதை மேவிய வாகனங்களின் ஒலிகள். மனதுக்குத் திருப்தியாயிருந்தது. “வாங்கக்கா, மேல போகலாம்...” சொன்னபடியே கண்களைச் சுருக்கி கீழ்விட்டினுள் பார்த்தவள், “வீட்டுக்காரம்மா கண்டால் சும்மா ஏதாவது கேக்கும்” என்றாள். வாசல்பக்கமிருந்த சீமெந்துப் படிகளின் மேலிருந்து முதியவர் கீழிறங்கி வந்தார், நான் கைப்பையைத் திறந்து காசெடுக்கப் போக, என்னைத் தடுத்த வனஜா, “அதெல்லாம் குடுத்தாச்சு, நீங்க வாங்கக்கா” என்றாள். முதியவர் என் முகம் பார்க்காமல் கடந்து போனது மனதுக்கு நெருடலாயிருந்தது. நான் வனஜாவைத் தொடர்ந்தேன்.

சிறிய அழகிய வீடு, முன் கதவைத் திறந்ததும், ஓடையாய் ஒரு ஹாலால் நுழைந்து உள்ளே போக சிறிய இருக்கையறை, இரண்டு பெரிய இருக்கைகள், ஒரு ஸ்டூல், பூந்தொட்டிகள், ரீவி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வலப்பக்கம் குசினி தெரிந்தது, இடப்பக்கத்தில் மீண்டும் ஒரு சிறிய ஓடையின் கடைசியில் வனஜா எனது அறையைக் காட்டினாள். வெளியிலிருந்து பார்ப்பதற்கு சிறிய வீடு போலிருந்தாலும் உள்ளே விலாசமாக இருந்தது. அறை சுத்தமாக இருந்தது. சிறிய பூப்போட்ட அழகிய விரிப்போடான கட்டில், தொலைக்காட்சி, ஏர்க்கண்டிஷன், கண்ணாடி மேசை. எனது இரு லக்கேஜ் களும் கட்டிலின் அருகில் இருந்தன. “ரீ போடுறன், நீங்கள் குளிச்சிட்டு வாங்க, தோசை ஊத்தவா?, இட்லி போடவா?” என்றாள். நான் சிரித்தேன். “என்னக்கா சிரிக்கிறீங்க? அக்கா ூபோன் போட்டுச் சொல்லீச்சு, ‘வனஜா வாறது எனக்கு முக்கியமான ஆள், நல்லாக் கவனி’யெண்டு” என்றாள் தானும் சிரித்தபடியே. பின்னர், “சரி பயணக் களைப்பாயிருக்கும், குளிச்சிட்டு வாங்க, நான் ரீ போடுறன்.” போனவள், நான் பெட்டியைத் திறந்து மாற்று உடுப்புத் தேடும்போது திரும்ப வந்து, “தோசை ஊத்தட்டா, இட்லி போடட்டா?” என்றாள். “தோசை” என்றேன். “சட்னியும், சாம்பாரும் போதுமா?” என்றாள். “ஆ.. போதும், போதும்” என்றேன். அவள் நகர எனக்குச் சிரிப்புத் தாங்கவில்லை. இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக எல்லாருக்கும் சமைச்சக் கொட்டிய அனுபவம், இப்போது எனக்காக பை தூக்க ஒருவர், சமைக்க ஒருவர் என்பது விசித்திரமான உணர்வாக இருந்தது.

கடும் சாயம் போட்ட பால்ரீ, நெய்த் தோசை, சம்பல், சாம்பார், இன்னும் தொட்டுக்கொள்ள எண்ணெய் விட்ட பொடியொன்று. நான் சாப்பிடச் சாப்பிட வனஜா தோசையைச் சுட்டுக்கொண்டு வந்து பிளேட்டில் போட்டாள். சங்கடம் கலந்த சந்தோஷத்துடன் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டேன். தொலைக்காட்சி பெரிய சுத்தமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வனஜா தன்பாட்டிற்கு தமிழ்ப் பாட்டொன்றை முணுமுணுத்தபடி சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தாள். “நீங்கள் சாப்பிடேலையா?” என்றேன் வனஜாவைப்

பார்த்து. “இல்லை இண்டைக்கு விரதம், மதியம் சாப்பிட்டாப் போதும்” என்றாள். “அய்யோ, அப்ப நானே தோசையைச் சுட்டிருப்பேனே” என்றேன். உடலை முழுதாக என்னைப் பார்த்துத் திருப்பி, “அக்கா சொல்லீச்சு, நீங்கள் ரொம்ப நல்ல மாதிரியெண்டு, ரொம்ப பாசமாயிருக்கீங்க” என்றாள். எனக்கு அவளைக் கட்டிக்கொண்டு அழவேண்டும்போல இருந்தது. துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, “நான் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுக்கப் போறேன்” என்றபடியே கதிரையைவிட்டு எழும்பினேன். “எவ்வளவு நேரமக்கா பயணம்?” என்றாள். “கனடாவில இருந்து இஞ்சு வந்து சேர இருபத்தினாலு மணித்தியாலத்துக்கு மேல்” என்றேன். அவள் மாறுகண்கள் விரிய, “அய்யோ, அவளவு நேரமும் தூங்கேலையா? என்றாள். “தூங்கினதுதான், ஆனால் இருந்தபடி ஒழுங்காத் தூங்கேலாது” என்றேன். “சரி, சரி நீங்க போய்த் தூங்குங்க” என்றவள், நான் அறைவாசலை அடையும்போது ஓடிவந்து, “மதியத்துக்கு என்னக்கா சமைக்க, கறியா? மீனா?” என்றாள். “இல்லை உங்களுக்கு என்ன சமைக்கிறீங்களோ அதுவோ போதும். ஒண்டும் ஸ்பெஷல் வேண்டாம்” என்றேன். “இல்லை, நீங்கள் குளிக்கேக்க அக்கா ஃபோன் போட்டுக் கதைச்சுது, நீங்கள் சுகமா வந்து சேந்திடீங்களா என்று கேட்டீச்சு, உங்களுக்கு மீன், கறிக்குழம்பு எல்லாம் ரொம்பப் பிடிக்கும் எண்டீச்சு... அதுதான்” என்றாள். “அதெல்லாம் ஒண்டும் வேண்டாம், உங்களுக்கு என்ன சமைக்கிறீங்களோ அதுவே போதும்” என்றேன் சிரித்தபடியே. அவளும் சிரித்தாள், பின்னர் “சரியக்கா” என்றுவிட்டுப் போனாள்.

நான் நித்திரைவிட்டு எழுந்தபோது இருண்டிருந்தது. சிறிது நேரம் எங்கேயிருக்கின்றேன் என்று தெரியாத தடுமாற்றம் போய், மனம் நிலைகொண்டது. எழுந்து வெளியில் வந்தேன். வனஜா தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் அவசரமாக எழுந்து “அக்கா இரவாயிடிச்சு, நல்லாத் தூங்கிடீங்க, மதியம் சாப்பிடக்கூட இல்லை” என்றாள் பதற்றத்தோடு. நான் சிரித்தேன். “என்னக்கா, என்ன கேட்டாலும் சிரிக்கிறீங்கள்” என்றாள் தானும் சிரித்தபடியே. பின்னர், “சாப்பாடு சூடாக்கவா?” என்றாள். எனக்கு ஒரு கோப்பி குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. கேட்க கூச்சமாயிருந்தது. நான் தயங்குவதைக் கண்டு, “என்னக்கா?” என்றாள். “நான் ஒரு கோப்பி போட்டா?” என்றேன் எழுந்தபடியே. அவள் என்னைச் சிறிது நேரம் பார்த்தபடியிருந்துவிட்டுச் சிரித்தாள், “அக்கா நீங்கள் கோப்பி என்று சொன்னதும் எனக்கு ஊர் ஞாபகம் வந்திட்டுது” என்றாள். அவளது சிரித்த முகம் ஒருமுறை இருண்டு, மீண்டும் சிரித்தது. “என்ன ஃபில்டர் காப்பியா, சுக்கு காப்பியா?” என்றாள். அவளிடம் எப்போதும் இரண்டு சொய்செஸ் இருந்தன, எனக்கு அது தடுமாற்றமாக இருந்தது. “எதெண்டாலும் பரவாயில்லை, எது சுகமோ அது போதும், நான் முகம் வோஷ் பண்ணீட்டு வாறன்” என்றேன். அவள் எழுந்து குசினிக்குள் போனாள். நான் சென்னைக்கு சுகமாக வந்து சேர்ந்ததை கனடாவில்

யாருக்கும் இன்னும் தெரிவிக்கவில்லை என்பதை உணர், இனி நான் அடுத்த என்ன செய்யவேண்டும் என்று மனதுக்குள் ஒரு லிஸ்ட் போட்டபடி எழுந்து முகம் கழுவச் சென்றேன்.

கோப்பியை வாயில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து வனஜாவைப் பார்த்தேன். அவள் தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். எவ்வளவு ருசியாகச் சமைக்கின்றாள், கோப்பி, ரீ போடுகின்றாள். வனஜாவின் ஃபோன் அடித்தது, ஒரு தமிழ்ப்பாட்டை ரிங்கரில் வைத்திருந்தாள். ஃபோனை எடுத்தவள் “சரியக்கா, சரியக்கா” என்றுவிட்டுப் பதற்றத்துடன் என்னிடம் நீட்டி “அக்கா ஃபோனில உங்க கூட பேசணுமாம்” என்றாள். நான் ஃபோனை வாங்கி “ஹலோ” என்றேன். மறுமுனையில் ஷாலினி பொய்க் கோவத்தோடு “என்னடி போய்ச் சேந்திட்டாய் என்று ஒரு ஃபோன் பண்ணக்கூடாதா?” என்றாள். வனஜா ஆவலோடு என் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். “ஃபோன் இன்னும் எடுக்கேலை, நெட்டும் இன்னும் செட் பண்ணேலை, நல்லாப் படுத்து இப்பதான் எழும்பியிருக்கிறன்” என்றேன்.

“ஏன் நெட் வேலை செய்யேலையா? அவள் பில் கட்டி யிருக்க மாட்டாள், சாப்பிட்டியா? வெக்கப்படாமல் எல்லாம் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடு, மூண்டு மாதமா ரூமுக்கு ஆக்களே வரேலை, நல்லா ரீவி பாத்துக் கொண்டிருந்திருப்பாள்” என்றாள் மூச்சு விடாமல். நான் வனஜாவைப் பார்த்தேன். அவள் முகம் சுருங்கியிருந்தது. என் பார்வையைத் தவிர்த்து ரீவியைப் பார்த்தாள், பின்னர் எழுந்து வெளியில் சென்றாள். ஃபோனில் ஷாலினி கதைத்தது கேட்டிருக்குமோ?

“இல்லை, இங்க எல்லாம் நல்ல வசதியா இருக்கு. வனஜா நல்லா ருசியா சமைக்கிறாள், நல்ல ஒரு கோப்பி இப்பதான் குடிச்சன்” என்றேன். “என்னவோ அவள் சரியான பஞ்சிப் பட்டவள், நீதான் எல்லாம் கேட்டு வாங்க வேணும் வெக்கப்படாதே” என்றாள். “நான் பாக்கிறன், தாங்ஸ், நல்ல வசதியா சந்தோஷமா இருக்கு, தாங்ஸ், அப்ப பிறகு கதைக்கிறன்” என்று விட்டுத் தொடர்பைத் துண்டித்தேன். மனம் கனத்தது. எழுந்து வெளியில் சென்றேன். வனஜா பூஞ்செடியொன்றிற்கு தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டு நின்றாள். அவளிடம் ஃபோனைக் கொடுத்துவிட்டு, “கோப்பி நல்லா இருந்தது தாங்ஸ்” என்றேன் குற்ற உணர்வோடு. அவள் என் முகம் பார்க்காமல் ஃபோனை வாங்கியபடியே “சாப்பாடு சூடாக்கட்டா லேட்டாகுது” என்றாள். நான் சரி என்று தலையாட்ட, அவள் உள்ளே போனாள். நான் படியிறங்கி வெளியில் வந்தேன். வீட்டு நாய் குரைத்தது. பயத்தில் மீண்டும் படியேறினேன்.

வெள்ளையரிசிச் சோறு, முருங்கைக்காய்க் குழம்பு, மரக்கறிகள் பலவிதமாய், ரசம், பொரியல், வறை இரண்டு, தயிர், ஊறுகாய் என்று மேசையில் பரவி வைத்திருந்தாள் வனஜா. “அய்யோ... என்ன இது, எதுக்கு இந்தளவு...” என்றேன் பதற்றத்தோடு. வனஜாவின் முகம் மீண்டும் பழையபடி சிரித்தது. “அக்கா உங்களுக்கெண்டு

ஸ்பெசலாச் செய்யேலை, இது எனக்கு சமைச்சதுதான்” என்றாள் சிரிப்புத் தாங்காமல். “உனக்கா... இவ்வளவு கறியா? விருந்துச் சாப்பாடுபோல இருக்கு...” என்றேன் எங்கள் பழைய நெருக்கத்தை உருவாக்க முனைந்து. அவள் சந்தோஷமாகச் சிரித்தாள். குசினிக்குள் மைக்குரோவேவைப் பார்த்த ஞாபகமில்லை, ஒவ்வொரு கறியாகத் திரும்பவும் சூடு பண்ணியிருக்கின்றாள். சோறு மட்டும் குளிர்ந்து போயிருந்தது. நான் சோற்றைப் போட்டுக் கறியை அள்ள, “அப்பிடயில்லையக்கா, கொஞ்சமா சோறு போட்டு ஒவ்வொரு கறியா தனித் தனியா சாப்பிடுங்க” என்றாள். நான் “ஏன்?” என்றேன். “அப்பிடத்தான், இது யாழ்ப்பாணம் இல்லையக்கா, சென்னை” என்றாள். பின்னர் “கனடாவில் எப்பிடி சாப்பிடுறது? யாழ்ப்பாணம் மாதிரியா?” என்றாள். கடந்த மூன்று மாதங்களாக வேலையால் வீடு வந்தால் பாண் துண்டு ஒன்றைச் சூடாக்கி ஜாம் தடவிச் சாப்பிடுவது, அதிகம் என்றால் ஒரு முட்டை போட்டுச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். வேலைத்தளத்தில் மதியம் கடையில் ஏதாவது வாங்கிக் சாப்பிடுவது என்றுதான் போய்க்கொண்டிருந்தது என் வாழ்வு. இது நான் எனக்கு வழங்கிக்கொண்டிருந்த தண்டனை.

“கனடாவில் எல்லாக் கறியையும் ஒண்டாப் போட்டு குழைச்சச் சாப்பிடுவன்” என்றேன். சிரித்தாள்.

“எனக்கும் ஞாபகமிருக்கு, நாங்களும் வீட்டில் அப்பிடத்தான் சாப்பிட்டனாங்கள்” என்றாள். மீண்டும் அவள் முகம் இருண்டது.

“அப்ப நான் முதல்ல என்ன கறியோட சாப்பிடுறது...” என்றேன் அவளைக் குஷிப்படுத்த. அவள் எனது பிளேட்டிலிருந்த சோற்றைக் குறைத்துவிட்டு ஒரு கறியை சிறிது அள்ளிப் போட்டாள், நான் சாப்பிட்டேன். பின்னர் சிறிது சோற்றை அள்ளிப் போட்டுவிட்டு இன்றோன்றைப் போட்டாள். பொரியலை எடுத்து வைத்தாள். வனஜாவின் உபசரிப்பில் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டேன். கடைசியா ரசத்துடன் சாப்பிட்டு முடித்தபோது பெரிதாக ஒரு ஏவறை என்னிடமிருந்து எழுந்தது நான் வெட்கத்தோடு “ஸொறி” என்றேன்.

அவள் சிறுமிபோல் கைதட்டிச் சிரித்தாள்.

“அக்கா சாப்பாடு திருப்தியாக இருந்தாத்தான் ஏப்பம் வரும்” என்றாள். எனக்கு அவளைக் கட்டிப் பிடித்து கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் கொடுக்க வேண்டும் போலிருந்தது. திரும்பவும் உரிமையோடு அவளிடம் ஒரு கோப்பி கேட்டு வாங்கிக் குடித்தேன். அவள் ரீவியில் ஒரு நாடகத்தில் மூழ்கியிருந்தாள். நான் ரெஸ்ட் எடுக்கப் போவதாய் அவளிடம் கூறிக்கொண்டு எனது அறைக்குள் வந்து எனது லப்டொப்பை எடுத்து இன்டர்நெட் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டேன்.

மகனிடமிருந்து மூன்று ஈமெயில்கள், மகனிடமிருந்து எட்டு ஈமெயில்கள் வந்திருந்தன. வழமைபோல் ‘ஆர் யூ ஒக்கே மாம், டிட் யு எரைவ் சேஃப்லி?’ அவர்களுக்குப் பதிலைப் போட்டுவிட்டு ‘நான் அடிக்கடி மெயில் பார்க்க மாட்டேன், எனவே பதட்டப்படவேண்டாம், ஏதாவது அவசரமென்றால் மட்டும் தொடர்பு கொள்ளவேன்’ என்று பதில் போட்டேன். யாருக்கு என்னைப் பற்றி என்ன அக்கறை, கம்மா கடமைக்குக் கேட்கின்றார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். பின்னர் எனது இயலாமை அவர்களை நான் கோவிக்கிறேன் என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. கலியாணம் கட்டிவிட்டார்கள், அவர்களுக்கென்று குடும்பம் வந்தாயிட்டு, நான் மனஉளைச்சல் படுவது அவர்கள் வாழ்க்கையையும் பாதிக்கும்.

நான் இந்தியா வந்தது என்னை ரிலாக்ஸ் பண்ண, சந்தோஷமாக இருக்க, அதில் மட்டும் எனது கவனம் இருக்க வேண்டும் என்று திரும்பத் திரும்ப சொன்னபடியே, முகப் புத்தகத்திற்குச் சென்று, ‘நான் சென்னையில்’ என்று பதிவு போட்டு ஏர்போர்ட்டில் எடுத்த படம் ஒன்றையும் போட்டு விட்டேன். லைக்குகளும், கொமெண்ட்களும் குவிந்தன. வீடு அமைதியாக இருந்தது. வனஜா



படுத்துவிட்டாள். எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் முகப்புத்தகத்தை மேலும் கீழும் ஓடவிட்டு பார்வையால் மேய்ந்தேன். உள்பெட்டியில் மெசேஜ்கள் வரத் தொடங்கின. சாட் பண்டினை அழுத்தி செயலிழக்கச் செய்தேன். நட்புப் பட்டியலில் இருந்தால் நண்பர்கள் என்ற உரிமையோடு உரையாட நினைக்கும் ஆண்களை நினைக்கச் சினம் வந்தது. இந்த மூன்று மாதங்களில் நட்புக்கு ரிக்குவெஸ்ட் அனுப்பிய அனைத்து ஆண்களையும் இணைத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். இது கூட ஒருவித பழிவாங்கல் போல்தான் பட்டது. யாரைப் பழிவாங்குகின்றேன் என்பதுதான் புரியவில்லை. கொம்பியூட்டரை மூடி வைத்துவிட்டு, லக்கேஜைத் திறந்து ஒரு சிறிய பேர்ஃபியும் போத்தல், இரண்டு சொக்கலெட் பெட்டிகளை வெளியில் எடுத்து நாளை காலை

வனஜாவிடமிருந்து கொடுக்கவேண்டியவைகளைக் கொண்டு வந்தது.

நானே என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தபடியே படுத்திருந்தேன். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. ஃபோனை எடுத்து சுகந்தனை அழைத்துத் தாமதமாகப் பேசவேண்டும் போலிருந்தது. என் தனிமை, என் ஏக்கம், இப்படித் தனியாக ஒரு விடுமுறைக்கு நான் போகவேண்டிய நிலை எல்லாவற்றிற்கும் அவன்தான் காரணம் என்ற கோவம் என்னை மீண்டும் தாக்கியது. சிறிது நேரம் வாய்விட்டு அழுதுவிட்டு அழுதபடியே நித்திரையாகிப் போனேன்.

“மதியத்துக்கு என்ன சமைக்கட்டும் அக்கா?” நான் காலை எழும்போதே பத்து மணியைத் தாண்டியிருந்தது. வனஜாவின் கை வண்ணத்தில் திருப்தியாக காலைச் சாப்பாட்டை முடித்தபோது கேள்வியோடு வந்து நின்றான். “இங்க போட்டுத் திரிய கொஞ்சம் கொட்டன் உடுப்பு வாங்க வேணும். என்னோட வாங்கோவன், அப்பிடயே வெளிலை சாப்பிட்டிட்டு வரலாம்” என்றேன். வனஜாவின் முகம் மிளிர்ந்து, பின் இருண்டது. தயங்கினான். நான் ஷாலினியின் மிக நெருங்கிய நண்பியாக இருப்பது வனஜாவிடமிருந்து ‘கவனம்’ மணியை அடிக்கின்றது. “எனக்கு இஞ்ச ஒரு இடமும் தெரியாது” என்றேன். அவள் மௌனமாக நின்றாள். என்னிடமிருந்து உறுதிமொழியை எதிர்பார்க்கின்றாள். பிடிவாதக்காறி. நான் ஷாலினிக்கு சொல்கின்றேன் என்றேன், அவசரமாக வேண்டாம் என்றாள்.

தலைக்கு முழுகியிருக்கின்றாள். எண்ணெய் அகன்று கருகருவென்றிருந்த சுருண்டை தலைமயிரை லாஸாகப் பின்னிவிட்டு, இரண்டு சுற்று மல்லிகைச் சரத்தைச் சுற்றி விட்டிருந்தாள். நெற்றியில் சிறிய விபூதிக்கீற்று. மிக எளிமையாக, அழகாகத் தோன்றினாள். “அக்கா, இது உங்களுக்கு” என்று மல்லிகைப் பூச்சரத்தை என்னிடம் நீட்டினாள். “இந்த மொட்டைத் தலையில் நான் எங்கே வைப்பது?” என்றேன். சிரித்தாள். என் கையைப் பிடித்திழுத்து பூச்சரத்தை என் கையில் சுற்றிவிட்டாள். “அக்கா இந்த ஃபோனை வைச்சிருங்கோ, பாவிச்சிட்டுப் போகேக்க தாங்கோ” என்று ஒரு சிறு துண்டில் ஃபோன் நம்பரை எழுதித் தந்தாள். பின் என் கண்களை நேராகப் பார்த்து, “நான் உங்களோட கடைக்கு வாறன். ஆனால் ஒரு கண்டிஷன், ஷாலினி அக்கா ஃபோன் பண்ணினால் நான் உங்களோட நிக்கிறதை நீங்கள் சொல்லக் கூடாது” என்றாள். நான் புன்னகையோடு தலையாட்டினேன். இருவரும் கள்ளம் செய்யப்போகும் கல்லூரிப் பெண்கள்போல் கை குலுக்கி, கட்டி அணைத்துக் கொண்டோம்.

நான் முற்றுமுமுதான வனஜாவிடம் சரண்டர் ஆகிவிட்டேன். எனது சுற்றுலாப்பயணத்தின் வழிகாட்டியாக அவளை நம்பிக்கையோடு ஏற்றுக்கொண்டேன். எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாததுபோல் அப்பாவிடமாக நடப்பதும், அது தெரிந்தும் தெரியாததுபோல் வனஜா எனக்கு வகுப்பெடுப்பதும் இருவருக்குமே பிடித்திருந்தது.

இந்தக் கதையை நான் சொல்ல ஆரம்பித்தபோது, கதையின் நாயகி நான்தான் என்று நம்பியிருந்தேன். என்னைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்டிருந்த கதை மெல்ல வனஜா பக்கம் நகரத் தொடங்கியது.

மகாபலிபுரத்தைச் சுற்றிக் காட்டிய எங்கள் கார் ஓட்டுநர் மணிகண்டன், “மாம் இதுதான் ‘அர்ஜுனன் தவம்’, இது தொன்னூறு அடி நீளம், முப்பது அடி உயரம், இதில நூற்று ஐம்பது சிற்பங்கள் கிடக்கு” என்றான் ஒரு ‘கைட்’ ஐப்போல. வனஜா அவனைப் பெருமையோடு பார்த்துவிட்டு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். மணிகண்டனை ஒழுங்கு செய்தவள் வனஜாதான். அவன் காலை வீட்டிற்கு வரும்போது அரைத்த தோசை மாவும், துருவிய தேங்காய்ப் பூவையும் கொண்டு வந்து ஃப்ரிஜைத் திறந்து வைத்தான். வனஜா அவனுக்குத் தேநீர் போட்டுக் கொடுத்தாள். மகாபலிபுரம் போகும் வழியெங்கும் வனஜாவும் அவனும் கலகலப்பாகவும், நகைச்சுவையாகவும் கதைத்தபடியே வந்தார்கள். மணிகண்டன் திருமணமானவன், இரண்டு பெண்குழந்தைகள் இருப்பதாகவும் சொன்னான். அவன் தனது குடும்பம் பற்றி எனக்குச் சொன்னபோது வனஜா கார் கண்ணாடியால் வெளியில் மிக ஆவலோடு நகரும் மரங்களையும், வானில் பறக்கும் பறவைகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மகாபலிபுரம், மரீனாக் கடற்கரை, பாண்டிச்சேரி, திருநகர், சிட்டி சென்டர் ஷொப்பிங், இடையில் மூன்று திரைப்படங்கள்... வனஜாவும் மணிகண்டனும் தமக்குப் பிடித்த, தெரிந்த இடங்களைத் தெரிவு செய்து என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள். நான் அவர்கள் முடிவு எதிலும் தலையிடாமல் அவர்கள் விருப்பத்திற்கு இழுபட்டுக்கொண்டிருந்தேன். என் வாழ்க்கையின் பெரிய ஒரு முடிவை எடுக்கும் தருணத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கும் எனக்கு இவை மிகச் சாதாரண விடயங்கள்.

பாண்டிச்சேரியில் ஒரு இரவு தங்கினோம். நானும் வனஜாவும் இரு கட்டில்கள் கொண்ட ஒரு அறையைத் தங்குவதற்கு எடுத்துக் கொண்டோம். இரவிரவாக நெருங்கிய தோழிகள் போல் நித்திரையின்றி உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம். கனடாவில் எனக்கு எத்தனையோ நண்பிகள் இருக்கின்றார்கள், இருந்தும் அவர்களிடமில்லாத ஒரு நெருக்கத்தை வனஜாவிடம் நான் உணரத்தொடங்கினேன். வாழ்க்கை பற்றிய தெளிவு, அவளிடமிருக்கும் நேர்மை, எளிமை என்னைச் சுருங்கச் செய்தது. நாங்கள் எல்லோருமே நடத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். வனஜாபோல் உண்மையானவர்களைக் காணும்போது எம் போலித்தன்மை எம்மை எட்டி உதைக்கின்றது. வனஜாவிடமிருந்து ஷாலினியின் மேட்டிமைத் தன்மையை அழகாகக் கையாளத் தெரிந்திருக்கின்றது.

நான் கேட்காமலே திடீரென்று சொன்னாள், “எனக்கு மணிகண்டனைப் பிடிக்கும், அவருக்கும் என்னைப் பிடிக்கும்.

அவர் அதை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் அக்கா, எனக்கு மணிகண்டினர் மனுசி வளர்மதியையும் பிடிக்கும். என்னால அவளை நோகடிக்க ஏலாது, அதால நாங்கள் ஆளுக்காள் உதவியா நல்ல நண்பர்களா இருக்கிறம். இது பிழையே அக்கா?” என்றாள். சரி, பிழை என்பதற்கு இப்போதெல்லாம் என்னிடம் பதில் இல்லை.

எனது நண்பியொருத்தி சுகந்தன் தன்னிடம் தவறாக நடக்க முனைந்தான் என்று சொன்னபோது, எனக்கு சுகந்தனை விட அவள் மேல்தான் கோவம் ஏற்பட்டது. உண்மை எதுவாக இருக்கும் என்று தெரிந்திருந்தும், அவள் பொய் சொல்கின்றாள் என்று அவள் மேல் கீழ்த்தரமாகக் கோபப்பட்டேன். அழகாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது என்று நான் நம்பியிருந்த வாழ்க்கையை ஒரு நொடியில் பொய் என்று அவள் கூறிவிட்ட கோவம். என் கல்வி, முற்போக்குப்பெண்ணியச்சிந்தனை எல்லாம் ஒரு நொடியில் சுக்கு நூறாக உடைந்துவிட்டன. சுகந்தன் ஒரே பிடியாக மறுக்கின்றான். பேச்சில் அவனது தடுமாற்றம் அவனது பொய்யை எனக்கு உரித்துக் காட்டியது. உலகத்திற்காக என்னால் என்னை ஏமாற்ற முடியவில்லை. இதற்கான முடிவு என்ன என்று தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தும் ஒரு கோழைபோல் நான் மறுத்துக்கொண்டேயிருக்கின்றேன்.

வனஜா தொடர்ந்தாள், “நானும் ஷாலினி அக்காள் ஊர்தான். உரும்பிராய், எங்கட குடும்பம் சரியான வறுமையக்கா, எனக்கு ரெண்டு அக்கா, ஒரு அண்ணன், ஒரு தங்கச்சி. ஷாலினியக்காள் குடும்பத்துக்கு உதவிக்கெண்டு அம்மா என்னை அங்கை கொண்டுபோய் விட்டா. ஊர் பிரச்சனை உச்சத்துக்கு வர அவையள் சென்னைக்கு வரேக்க என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தீச்சினம். இந்த வீடு அப்ப வாடகைக்கு எடுத்ததுதான், இப்ப வாங்கீட்டினம் எண்டு கேள்வி, ஆனால் எனக்குத் தெரியாது. பிறகு அக்கா குடும்பம் வெளிநாட்டுக்குப் போக முடிவெடுக்கேக்க என்னை ஊருக்குப் போகச் சொல்லிக் கேட்டீச்சினம். நான் ஒரேயடியா மறுத்திட்டன். படிப்பில்லையக்கா, நான் வடிவாயுமில்லை, என்ற அக்கா, தங்கச்சி எல்லாம் நல்ல நிறமும், வடிவுமக்கா. அவையள் எல்லாம் கலியாணம் கட்டினம் எண்டு கேள்வி, அண்ணரும்தான். நான் என்னை அகதி முகாமில் கொண்டுபோய் விடச்சொல்லி கேட்டன். அப்பதான் ஐயா, ஷாலினி அக்காள் அப்பா, நல்ல மனுசன் அக்கா அவர், ஒரு குடும்பத்தை இந்த வீட்டில வாடகைக்கு இருத்தி எனக்கு ஒரு அறையையும் தந்தார். அப்ப இருந்து இந்த வீட்டில நான் இருக்கிறேன்” என்றாள் அவள்.

“நீ ஏன் கலியாணம் கட்டேலை?” என்றேன்.

வனஜா விழுந்து விழுந்து சிரிச்சாள். பின்னர் “ஆ அதுதான் இப்ப இல்லாத குறை, நான் பாக்கிறன் தானேக்கா, கலியாணம் கட்டினாக்கள் குடும்பம் நடத்திற

லச்சணத்தை... எல்லாம் பொய்யும், புரட்டும் அக்கா.” நான் மீண்டும் சுருங்கிப் போனேன். சுகந்தனை ுபோனில் அழைத்துக் கத்த வேண்டும்போல் ஆவேசம் எழுந்தது.

வனஜா தொடர்ந்தாள்,

“விட்டுக் குடுக்கோணும், விட்டுக் குடுக்கோணும் எண்டுறாங்களக்கா... எனக்கு ஒண்டுமா விளங்கேலை, ஏனக்கா விட்டுக் குடுக்கோணும், இன்னொருத்தனர் விருப்பத்துக்காக என்ற விருப்பமெல்லாம் விட்டுக் குடுக்கிறது ஒரு வாழ்க்கையாக்கா? அதுக்கு நாண்டுகிட்டு சாகலாம், ஏதோ வாழ்க்கையெண்டா தியாகம் எண்டு இவங்க போடுற நாடகம் தாங்கேலையக்கா. அதால தீர்க்கமா வேண்டாம் எண்ட முடிவெடுத்திட்டன். என்னை யாரும் கேள்வி கேக்கிறது, உருட்டுறது, மிரட்டுறது, அதுக்கெல்லாம் நான் ஆளில்லை. ஊரில இருந்து என்ற சகோதரங்கள் ுபோன் அடிக்குங்கள்... ஏன் தெரியுமே அக்கா, பிள்ளை வளக்கவும், வீட்டு உதவிக்குமாம். அவையளுக்கு நான் ஒரு வேலைக்காறியெண்ட நினைப்பு. நான் இப்ப சந்தோஷமா ஒரு மகாராணிபோல இருக்கிறனக்கா. ஐயா சொல்லிப் போட்டார், ‘வனஜா சாகிற மட்டுக்கும் இந்த வீட்டில இருந்து அவளை எழுப்பக் கூடாது’ எண்டு, பிறகு எனக்கு என்னக்கா கவலை, வீட்டுக்கு மாறிமாறி யாராவது வெளிநாட்டில இருந்து தங்க வருவீனம், அந்த வாடகையில் எனக்கு ஒரு பங்கு செலவுக்கு, போதுமக்கா” என்றாள்.

நான் வனஜாவையே கண்வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் கதைத்தபடியே வாய் திறந்திருக்க நித்திரையாகிப் போய்விட்டாள். ஷாலினியிடமிருந்து ுபோன் வந்தது. வனஜா கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க அவளுக்குப் பொய் சொல்லிவிட்டு ுபோனைத் துண்டித்தேன். தொடக்கத்தில் நண்பிக்கு பொய் சொல்கின்றேன் என்று எழுந்த குற்ற உணர்வு இப்போது அகன்றிருந்தது.

மூன்று கிழமையின் முடிவில் வனஜாவும் மணிகண்டனும், அவனது மனைவியும் என்னை வழியனுப்ப விமானநிலையத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். வனஜா கண்கலங்குவாள் என்று எதிர்பார்த்தேன், அவள் புன்னகையோடு என்னைக் கட்டி அணைத்து “அடிக்கடி வாங்கக்கா” என்றாள். எனக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டு வந்தது. ரொறொண்டோவில் மனஉளைச்சல் தாங்காது மனநல மருத்துவரிடம் சிகிச்சை எடுத்திருக்கின்றேன். யோகா, தியானம் என்று எனது மனஉளைச்சலைக் குறைப்பதற்கு எதையெல்லாமோ செய்து பார்த்துவிட்டுக் கடைசியில் ஒரு மாறுதலுக்காக சென்னை ஓடி வந்தேன். எங்கும், எதற்கும் கிடைக்காத விடையை, தெளிவை எனக்கு வனஜா வழங்கிவிட்டிருந்தாள். நான் பொங்கிவந்த கண்ணீரை அவளுக்காகக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றேன்.

ஆழ்யாள் கவிதைகள்

ஆக்கம்:

இவர்கள்
இருளின் எந்த இழைகளில் கால்வைத்து,
எந்தக் கால் தடங்களைப் பின்பற்றி
கனவின் வழியே
என்னைத் தொடர்கிறார்கள்
ஏன் என்னைத் தொடர்கிறார்கள்?
நான் தூங்குகிறேனா
விழித்திருக்கிறேனா
இறப்பா
விறைப்பா
மயக்கமா இது
கண்கள் பிடுங்கப்பட்ட
கறுப்பு வெள்ளைக் கோடன் சட்டைக்காரன்
என்னைப் பார்த்து அழுகிறான்
கண்ணீர் வழியவில்லை அவனுக்கு
ஆனால் வாய் கோணி வெம்பி
கைகளை நீட்டித்
துளாவிக் கொண்டு வருகிறான்
அடுத்த அறையில்
அவர்களுடைய
பேச்சுச் சத்தம் கேட்கிறது
துப்பாக்கி எடுக்கிறார்களா?

கயிறு தேடுகிறார்களா?

நான் எழுந்து

படிகளில் இறங்கி

ஓடி வருகிறேன்.

கீழ் ஹோலில் ஏதோ கூட்டம் நடக்கிறது

யாரோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கூட்டத்தில் இருந்த அண்ணாவிடம்

மாடியில் கோடன் சட்டைக்காரனுக்கு நடந்ததை

மெதுவாக முணுமுணுக்கிறேன்

அண்ணாவின் முகம் அதிர்ச்சியில்

அண்ணாவின் முகம்

மாறக் கண்ட

சற்குணம் அன்றி கூட்டத்திலிருந்து எழும்புகிறா.

பெரிய சிவப்புப் பொட்டும்,

திடகாத்திரமும், உயரமும் கொண்ட

சற்குணம் அன்றி எங்களை நோக்கி

அவசரமாக வருகிறா.

நாங்கள் விஷயத்தைச்

சொல்லிக் கொண்டே ஓடுகிறோம்

பின்பக்க கேற்றால் ஓடுவதா,

மாடிக்கு ஓடுவதா

கூட்டத்திலே இருப்பதா என்ற

இலக்கில்லாமல் நான் ஓடுகிறேன்

பின்கேற் ஒழுங்கைக்குள்

ராணி 'தம்பி எங்க' 'தம்பி எங்க'

என்று கத்துகிறாள்

வரலாற்றில்

அவன் அன்று இறந்தானா என்று

அந்த அவதியிலும்

யோசிக்கிறேன்.

அந்தப் பக்கம்

ஓடாதே என்கிறது

உள்மனது

நான்

எந்தப் பக்கம் ஓட?

இப்போதைய நான்

இறந்த காலத்து நான்

கொடுங் கனவுக்குள் அலையும் நான்

எந்த நான்

எந்தப் பக்கம் ஓட?

ராஜயோகக்காரியின் சாதகச் சுருக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்
சாதகிக்கு வாய்த்திருப்பது
மூன்று தேசிய கீதங்கள்
சிறு தீவில் ஒன்றும்
பெருந்தீவில் ஒன்றுமாய்
குடியுரிமைகள் இரண்டு
வதிவிட உரிமை
மேலும் ஒன்று உண்டென்கிறது
சாதகப் பலன்.
சாதகிக்குரிய
மொழிகள் மூன்று
தாய்மொழியும், வீட்டு மொழியும் ஒன்று
யோசிப்பதற்கும், அலுவல்களுக்கும் ஒன்று
அவளின் வர்த்தக மொழியோ வேறொன்றாம்
சாதகியின் அம்சத்தில்
சூரியனும் சந்திரனும்
ஒரே வீட்டில் அமர்ந்திருக்கிறதாலும்,
முன்னோர் வினைப்பயனாலும்
பேறாய்க் கிடைத்திருக்கிறது
தொட்டுப் பொட்டு வைக்கிற
கருஞ்சாந்து நிறம்.
ராஜயோகக்காரி சாதகி
தென் துருவக் குளிரில்
வெளிநி வெளிநி
மண்ணிறமாவாளே தவிர ஒருக்காலும்
பெருந்தீவுப் பாலில்

வெள்ளைச் சீனியாய்க்
கலந்து போய்விடமாட்டாள்
அடுத்து வரும்
குருமஹா தசையில்
சூரிய புத்தி நடப்பில்
சாதகியின் உள்ளம்
பூத்துச் சிரிக்கும்
தேங்காயுள்
வெண் பூரானாய்.
சுபமங்களம்
தேங்காய்:
கிழக்காசியர் அதிலும் குறிப்பாக இலங்கை,
இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த, புலம்பெயர்
நாடுகளில் பிறந்து வளர்கின்ற இரண்டாம்,
மூன்றாம் தலைமுறையினரை பேச்சுவழக்கில்
குறிக்கும் சொல்.



கோ. நாதன் கவிதைகள்

இடிகோடு

எல்லாவற்றையும்
இழந்திருக்கும் இனம்.
மீளவும்
துன்பியல் நடந்தேறிய
நிலத்திற்கே திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றது.

>>>


நம்பிக்கைகளை
தொலைத்து நின்ற போதும் கூட
கண்ணீர் சிந்த முடியவில்லை?
விழிகள் எல்லாம்
திவலை படிவுகள் தேங்கியதும்,
கவலைகள்
மனதில் கனத்து அடைகின்றது.

>>>

அந்த
பெருவெளியில் வீழ்த்தப்பட்டவர்கள்
யாவருமே
எதுவுமில்லை என்றதும்
உடல்களை
புதைக்க முடியாமலும்,
தொடுகை முடியாமலும்,
அழ முடியாமலும்
பிரிந்து சென்றோமோ?
அதே தினத்தில்
ஊன் வடிந்த இடத்தை தேடுகின்றோம்

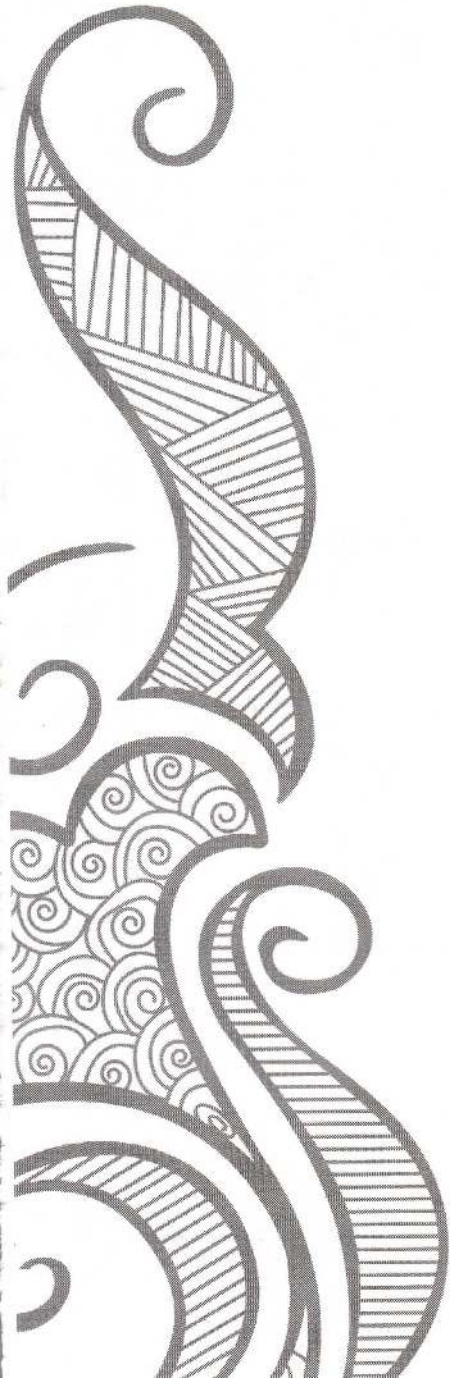
>>>



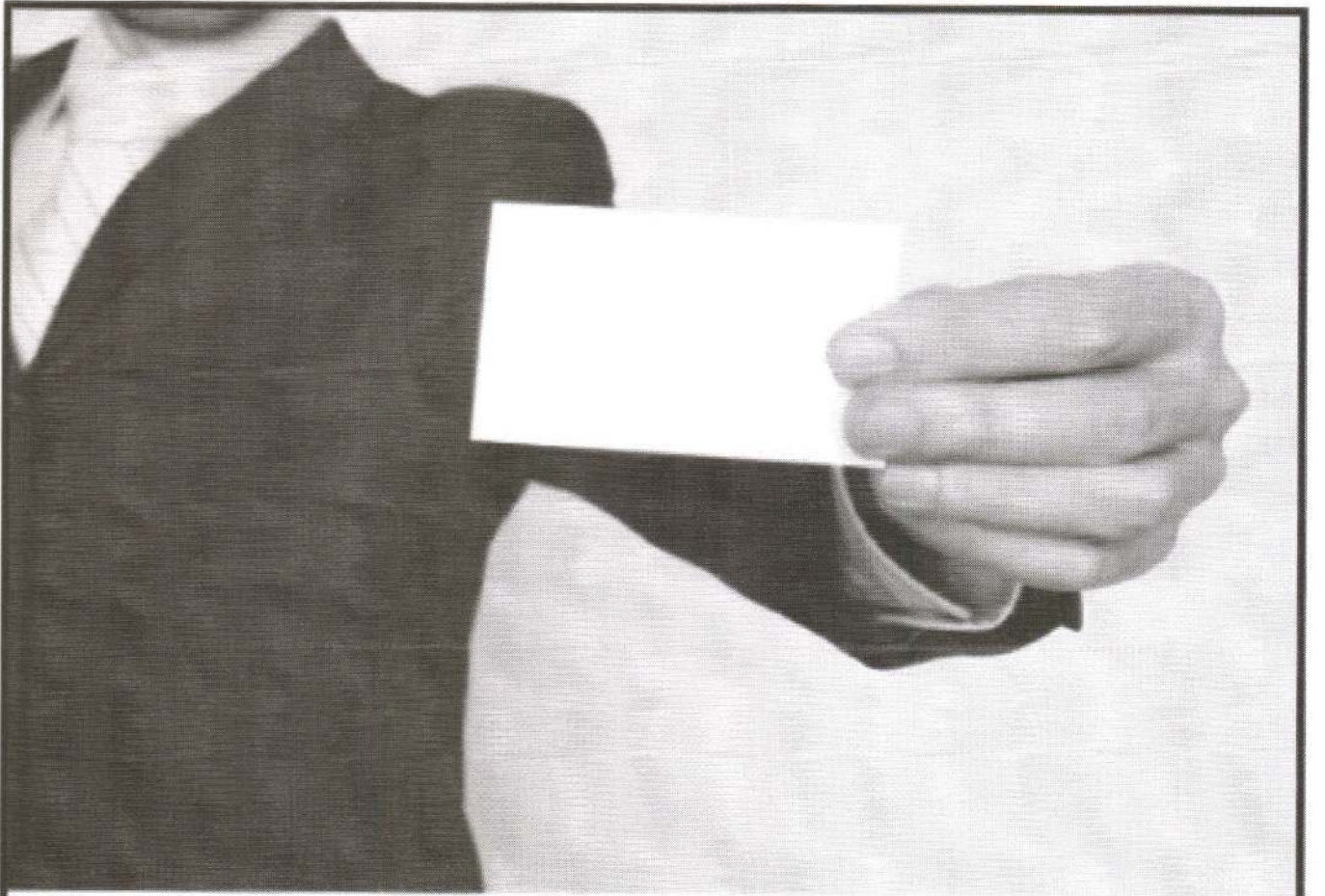


யாருக்கு பின்
யாருமில்லை
ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஏதொரு இழப்பு
நிகழ்ந்திருந்தும்
எல்லோருக்கும் மத்தியிலும்
தனிமையான மாயத்தோற்றம்.

>>>

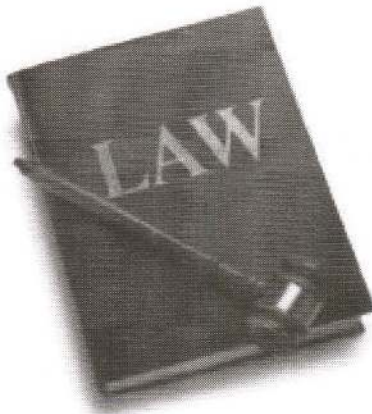


உப்பு மணலில்,
உப்புக் காற்றில்
ஓர் மௌனத்தில் ஒளிரும்
விளக்குச் சுடர்
மக்கிக் கிடக்கும் ஆடைகள் மேல்
ஆயிரம்
கரங்களினால் ஒளிர்ந்து நிறைகின்றது.



T. Jegatheesan

Barrister, Solicitor & Notary Public (ont)

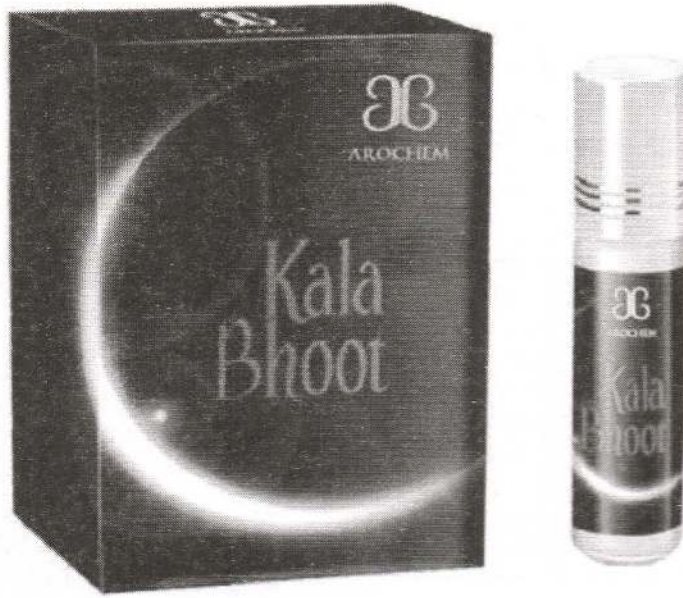


2620 Eglinton Ave. E
Suite 201
Scarborough
On MLK 2S3

Tel: 416 - 266 6154 Fax : 416 - 266 4677

காலா பூத்: நினைவின் நறுமணம்

- சுகுமாரன்



காலா பூத். நினைவில் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெயர். ஆனால் அது என்னவென்பது சுத்தமாக மறந்து போயிருந்தது. ஆளின் பெயரா, இடத்தின் பெயரா, பொருளின் பெயரா என்று குழப்பமாக இருந்தது. எங்கிருந்து, எப்படி, எவர் மூலம் இந்தப் பெயர் உள்ளே புகுந்தது என்பதும் வசப்படாமல் இருந்தது. இந்தி தெரிந்த நண்பர்களிடம் பெயரைச் சொல்லி விசாரித்தேன். அவர்களும் பெயருக்கு அர்த்தம் சொன்னார்களே தவிர அது இன்னதென்று விளக்கவில்லை. அஜ்மீர் தர்கா தெருவிலிருக்கும் அத்தர் கடைக்குள்ளே நின்றுருந்தபோது எவர் துணையுமின்றி பெயரின் மூலம் விளங்கியது. சிறிதும் பெரிதும் பல வண்ணங்கள் கொண்டவையுமான ஆயிரக்கணக்கான கண்ணாடிக் குப்பிகள் அடுக்கியிருந்த அலமாரிகளின் இடையில் பொருத்தியிருந்த பெரிய அளவு ஓவியம்

ஓன்பதாம் வகுப்பில் முதல் இடைப்பருவத் தேர்வுக்குப் பின்புதான் நண்பர்கள் ஆனோம்.

அதை விளக்கியது. அதில் மகுடம் போன்ற வடிவிலான கண்ணாடிக் குப்பியை முகர்ந்து பார்க்கும் பெண்ணின் உருவம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. முகமும் கண்களும் மெல்லிய திரைக்குப் பின்னால் தெரியும்படி முகலாயர் பாணியில் தீட்டப்பட்ட ஓவியம். அதன் வலது பக்கக் கீழ் ஓரத்தில் ஒரு பளிங்குக் குப்பியின் படம். அடியில் இந்தியிலும் உர்த்ராவிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக 'காலா புத்' என்று எழுதப் பட்டிருந்தது.

“என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்ட கடைப்பணியாளரிடம் ஓவியத்தைச் சுட்டிக் காட்டினேன். ஒரு சிறுகுப்பியை எடுத்துத் திறந்து புறங்கையை நீட்டிச் சொன்னார். நீட்டிய இடது கையில் ஒரு அடர்புழுப்புத் திவலையை வீழ்த்தினார். முகர்ந்து பார்க்கச் சொன்னார். கையை நாசியருகில் உயர்த்தி முகர்ந்தேன். நாற்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நுகர்ந்த அந்த வசிய சுகந்தம் திரும்ப உள்ளே நிறைந்தது.

கபீர் என் பள்ளி நண்பன். ஆறாம் வகுப்பு முதல் இருவரும் ஒரே வகுப்பில் படித்தோம். ஆனால் அப்போதெல்லாம் அவன் என் சக மாணவன் மட்டுமே. ஓன்பதாம் வகுப்பில் முதல் இடைப்பருவத் தேர்வுக்குப் பின்புதான் நண்பர்கள் ஆனோம். அவனுக்குத் திணறலைக் கொடுத்த தமிழ்ப் பாடமும் என்னை எப்போதும் தோற்கடிக்கும் கணக்குப் பாடமும் எங்களை நெருங்கச் செய்தன. வகுப்பில் அவன்தான் கணித மேதை. வகுப்புத் தேர்வுகளிலும் பருவத் தேர்விலும் அவனுக்குத்தான் முதல் மதிப்பெண்கள். பெரும்பாலும் நூற்றுக்கு நூறு. சமயங்களில் ஓரிரண்டு குறையும். என்னால் தேர்ச்சிக்குரியதைவிட ஒன்றோ இரண்டோ மதிப்பெண்களையே அதிகமாகப் பெற முடிந்தது. ஆனால் அதை ஈடுகட்டத் தமிழ் கைகொடுத்தது. கணக்கு வாத்தியார்போல தமிழாசிரியர் பெருந்தன்மையானவரல்லர். எண்பதிலிருந்து தொண்ணூற்றுக்குள் தான் மதிப்பெண்களைக் கொடுப்பார். இருந்தும் ஒரு தேர்விலும் கபீரால் என்னை நெருங்க முடியவில்லை. கணக்கில் நான் வாங்கும் மதிப்பெண்களையே அவன் தமிழில் வாங்கினான். முதலாவது பருவத் தேர்வில் நான் கணக்கிலும் கபீர் தமிழிலும் ஒரேபோல மதிப்பெண்கள் எடுத்திருந்தோம். தேர்ச்சி அட்டவணையைக் கொடுத்துவிட்டு வகுப்பு ஆசிரியர்

சோமு சார் செய்த அறிவிப்பு எங்கள் இருவரையும் கூசித் தலை குனியச் செய்தது. சாரின் செல்ல மாணவர்களின் பட்டியலில் இருந்தும் கூட எல்லார் முன்னிலையிலும் அவர் எங்களை அம்பலப்படுத்தியது மிகுந்த அவமானத்தைக் கொடுத்தது. கண்ணீர் உகுக்கச் செய்தது.

அன்று மாலை நாங்கள் இருவரும் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் நெருக்கமான தோழமைக்குக் காரணமானது. கபீருக்கு நான் தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். அவன் எனக்குக் கணக்கு கற்றுத் தரவேண்டும். இது எங்கள் ஒப்பந்தம். எங்கள் வீடு படிப்பதற்குத் தோதான இடமல்ல என்பதால் கபீரின் வீட்டுக்குப் போக ஒப்புக்கொண்டேன். சனி, ஞாயிறுகளிலும் விடுமுறை நாட்களிலும் சேர்ந்து படிப்பதாக முடிவெடுத்தோம். வடகோவை ரயில் நிலையத்துடன் ஒட்டி யிருந்த ரயில்வே குவார்ட்டர்ஸில்தான் கபீரின் வீடு. எங்கள் வீட்டிலிருந்து தொலைவுதான். ஆனால் அவமானத்தைத் துடைத்துக் கொள்ள எவ்வளவு தூரமும் போகத் தயாராக இருந்தேன். உடனடியாக அதைச் செய்யவும் துடித்தேன். “வாற சனிக்கிழமைலேர்ந்து சேந்து படிப்போம்டா கபீரு” என்று நானாகவே சொன்னேன். அவனுக்கும் அதில் மறுப்பு இல்லை. அவனும் என்னைப்போலவே அவமானத்திலிருந்து விடுபடத் தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்த சனிக்கிழமை கபீரின் வீட்டுக்குப் போன கொஞ்ச நேரத்திலேயே இரண்டு விஷயங்கள் உடனடியாகப் பிடிபட்டன. ஒன்று: அவனுக்குத் தமிழ் வராததற்குக் காரணம். அவர்கள் வீட்டு மொழி தமிழல்ல. உருது. அவன் பேச்சிலோ அவன் அக்காவின் பேச்சிலோ அது தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் அம்மா ஒவ்வொரு வார்த்தையாக மனதுக்குள் யோசித்து அதைத் தான் தமிழில் ஒப்பித்தார். இரண்டாவது: ரயில்வே குடியிருப்பாக இருந்தாலும் அவர்கள் வீடு விசாலமானதாக இருந்தது. பஷ்டிருக்குத் தனியாக ஓர் அறை இருந்தது. படிப்பு மேஜையும் நாற்காலியும் இருந்தன. மேஜை விளக்கு இருந்தது. புத்தகங்களை வைத்துக்கொள்ள கண்ணாடி போட்ட அலமாரியும் இருந்தது. அந்த ஆடம்பரம் லேசாகப் பொறாமை தந்தது. கூடவே படிப்பதற்கு இதைவிட நல்ல இடம் கிடையாது என்ற ஆறுதலையும் கொடுத்தது.

கபீர், அவன் அக்கா, அம்மா மூன்று பேர்தான் வீட்டில். அவனுக்கு அப்பா இல்லை என்பது பின்னாட்களில் தெரிய வந்தது. ரயில்வே ஊழியரான அவர் சில வருடங்களுக்கு முன்பு அகாலத்தில் மரித்திருந்தார். அவருடைய வேலை அக்காவுக்குக் கிடைக்கும் என்று காத்திருந்தார்கள். நியமனம் தாமதமாகிக் கொண்டிருந்த நிலையில் குவார்ட்டர்ஸைக் காலிசெய்ய வேண்டி யிருந்தது. அப்பாவின் சக ஊழியர் ஒருவருக்குத்தான் அது ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. எப்படியும் வேலை கிடைக்கத்தான் போகிறது. கிடைத்தால் குவார்ட்டர்ஸும் ஒதுக்கப்படும். புதிதாக இன்னொரு இடத்துக்கு சட்டி பாணைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு எதற்காக அலைய வேண்டும். அதனால் வீட்டைக் காலிசெய்ய வேண்டாம் என்று சக ஊழியர் ஒத்துக்கொண்டிருந்தார். அதனால்

அதே வீட்டிலேயே குடியிருந்தார்கள். இவையெல்லாம் நாள்போக்கில் தெரிந்து கொண்டவை. அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறச் சொன்னால் கபீர் குடும்பத்தினர் உயிரையே விட்டிருப்பார்கள். அந்த அளவுக்கு அந்த வீடு அவர்களுக்குள் குடியிருந்தது. அதற்கு முழுக் காரணம் கபீரின் அக்கா ரபீக்கா. வீட்டை அத்தனை துப்புரவாக வைத்திருந்தாள். துலுக்க வீடுகளில் எப்போதும் கவிச்சை வாடை வீசும் என்று சொல்லப்பட்டதற்கு மாறாக அந்த வீட்டுக்குள் சதா காலமும் பன்னீரின் சுகந்தம் படர்ந்திருந்தது. அரசாங்கக் குடியிருப்புகளில் வசிக்கும் வகுப்புத் தோழர்கள் சிலரது வீடுகளில் தென்பட்ட அசட்டையான மனோபாவத்துக்கு மாறாக கபீரின் வீடு ஒழுங்கு குலையாத அழகுடன் இருந்தது. ஜன்னல்களில் மெல்லிய வெண் திரைகள். வாசல் நிலைகளில் பாசி மணிகளால் கோத்த தொங்கட்டான்கள். மேஜை மீது விரிப்புகள். நாற்காலிகளில் உறைபோட்ட குஷன்கள். கூடத்தின் சுவர்களில் பச்சைத் துணியில் ஜரிகை எழுத்துக்கள் பின்னப்பட்ட குரான் வாசகங்கள். சோபா என்ற சொகுசு ஆசனத்தை நான் அங்கேதான் முதலில் பார்த்தேன். அதன் மீதும் உறை போடப்பட்டிருந்தது. “இதெல்லாம் எங்க அக்காவே தெச்சுப் போட்டதாக்கும்” என்று கபீர் சொன்னான். அவன் அம்மாவால் அதையெல்லாம் செய்திருக்க முடியாது என்று அவர்களைப் பார்த்ததும் புரிந்தது. கனமான சரீரம். அதைச் சுமந்து நடப்பதே கடினமான வேலை என்று அவர் முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரியும். வெள்ளைச்சேலை கட்டி தலையில் முக்காடு போட்டிருந்தார். எல்லாவற்றுக்கும் ‘ரபீ ரபீ’ என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ரபீக்கா ‘அம்மி அம்மி’ என்று பதில் கொடுப்பார். கபீர் அம்மா அடிக்கடி ‘அல்லாஹ்’ என்று பெரும்முச்சும் விடுவார்.

ரபீக்காவுக்கும் கபீருக்கும் நாலு வயது வித்தியாசம். இருவரும் கிட்டத்தட்ட ஒரே உயரம். இருவருக்கும் ஒரே மாதிரியான முக அமைப்பு. கபீருக்குப் பெண் வேடம் போட்டால் ரபீக்கா போலவும் அக்காளுக்கு ஆண் வேடம் போட்டால் தம்பி போலவும் இருப்பார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இருவர் முகங்களிலும் பருக்கள் முளைத்திருந்தன. இருவரையும் ஒன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது என் முகத்தில் குறுகுறுத்துக் கொண்டிருந்த முதல் பருவை அனிச்சையாகக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தது நினைவில் பிசுபிசுக்கிறது. ரபீக்காவின் பெயர் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அந்தப் பெயருக்கு என்ன அர்த்தம் என்றெல்லாம் தெரியாது. அவரை எப்படி அழைப்பது என்று குழம்பியபோது ரபீக்கா என்ற பெயரில் அக்கா இருப்பதால் அப்படியே அழைப்பது எளிதாக இருந்தது. கபீர் அவரை ரபீத்தி என்று கூப்பிட்டான். ரபீத்தி என்பதன் சுருக்கமாம். பிற்பாடு விளக்கம் சொன்னான்.

இவையெல்லாம் கபீர் வீட்டுக்குச் சென்று படித்த சில மாதங்களில் அவ்வப்போதாகத் தெரிந்து கொண்டவை. ஆனால் முதல் நாளிலேயே ரபீக்காவும் கபீர்மாவும் அன்பானவர்கள் என்பது இயல்பாகவே உள்ளிறங்கியது. ரபீக்கா “எதாச்சும் சாப்பறியா?” என்று கேட்டுவிட்டு

பதிலுக்கு நிற்காமல் பீங்கான் தட்டு நிறைய குட்டிக் குட்டியான சமுசாக்களைக் கொண்டுவந்து வைத்தார். கொஞ்சம் சங்கோஜமாக இருந்தாலும் தின்னக் கிடைக்காத பதார்த்தம் ஆசையைத் தூண்டியது. சமுசாவெல்லாம் எங்கள் வீட்டுத் தின்பண்டம் இல்லையே. அபூர்வமாகக் கையில் காசு திகையும்போது லக்கி கஃபே யிலோ, ஹோட்டல் தேவியிலோ தின்னக்கூடிய அந்நியப் பண்டம்.

“சமுசா ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கா?” என்று ரபீக்கா கேட்டபோதுதான் நான்கைந்தை விழுங்கியிருந்தது உறைத்தது. லஜ்ஜையுடன் குனிந்து கொண்டேன். “வெக்கப் படாத, சாப்பறதுக்குதானே வெச்சது. சாப்படு. ஓங்க வீடா நெனச்சுக்கோ, வெக்கம் ஓடிரும். நீயும் எனக்கு கபீர் மாதிரிதான். இன்னொரு தம்பிதான். என்னா?” என்ற ரபீக்காவின் வார்த்தைகள் மிகுந்த ஆறுதலைக் கொடுத்தன.

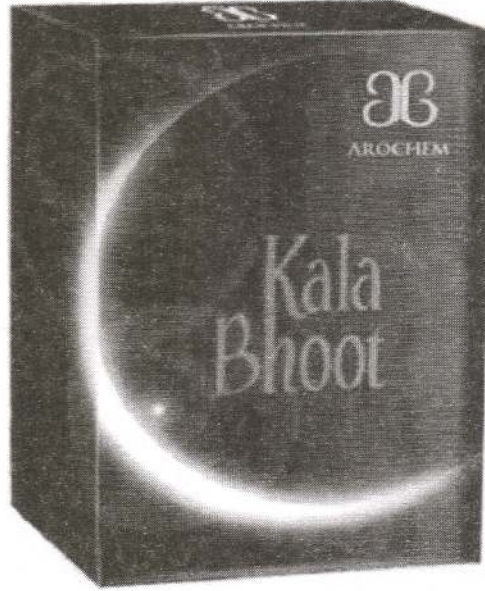
அநேகமாக எல்லா சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் மற்ற விடுமுறை நாட்களிலும் எங்கள் உடன் படிப்பு தொடர்ந்தது. திங்கட்கிழமை காலை முதலே ‘சனிக்கிழமை எப்ப வரும்?’ என்று காத்திருக்க ஆரம்பித்தேன். கபீர் இல்லாத நாட்களிலும் அந்த வீட்டுக்குச் சென்று புழங்கும் சுதந்திரம் எனக்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் இருந்தால் கூடத்திலும் அவனுடைய அறையிலுமாக நடைபெறும் படிப்பை அவனில்லாதபோது தனது அறையில் தொடரும் சுவாதினத்தை ரபீக்கா கொடுத்திருந்தார். அது அம்மாவுக்கும் மகளுக்குமான அறை. ஆனால் ரபீக்காவின் அம்மா அபூர்வமாகவே அந்த அறைக்குள் வந்து போவார். அதிகமும் சமையற்கட்டில் இருப்பார். இல்லையென்றால் முன் திண்ணையில் கம்பிச்சட்டங்களால் அடைத்து உருவாக்கப்பட்டிருந்த அறையில் முக்காட்டை இழுத்து விட்டுக்கொண்டு பச்சைப் பளிங்கு மணி மாலையை உருட்டிக் கொண்டிருப்பார். சில சமயம் குரோஷா ஊசியால் பின்னிக் கொண்டிருப்பார். அறைக்குள் வரும்போது ‘படிக்கறியா, படி படி’ என்றும் வெளியேறும்போது ‘ஜோராப் படி’ என்றும் சொல்வார். முதல் முறை அந்த பிரயோகம் கேட்க விசித்திரமாக இருந்தது. படிப்பதில் என்ன ஜோர் இருக்கிறது என்று முழித்தபோது ரபீக்காதான் மறுமொழி சொன்னார். ‘அம்மி, அது நல்லாத்தான் படிக்கிது.’

எங்கள் கூட்டுப் படிப்பு ஜோராகத்தான் நடந்தது. ஜென்மத்துக்கும் வராது என்று நினைத்திருந்த அல்ஜீப்ராக் கணக்குகளுக்கு என்னால் சரியான விடைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. சமன்பாடுகளை நெட்டுருப் போடாமல் நினைவில் பதித்துக்கொள்ள முடிந்தது. கபீர் பதினைந்து வயதுக் கணித மேதையாகத்தான் இருந்தான். மேதைக்கு சந்தேகம் எழும் கட்டங்களில் ரபீக்கா



நிவாரணியாக இருந்தார். பள்ளியிலும் கல்லூரிப் புகுமுடிவாக வகுப்பிலும் அவருடைய விருப்பப் பாடம் கணக்கு என்பது அப்போதுதான் தெரிந்தது. “பின்ன ஏன் நீங்க டிகிரி படிக்கல?” என்று கேட்டேன். கைத்த சிரிப்புடன் என் தலையை வருடி விட்டுப் போனார்களே தவிர பதில் சொல்லவில்லை. காலாண்டுத் தேர்வில் கணக்கில் எனக்குச் சரியாகத் தொண்ணூறு மதிப்பெண்கள். கபீர் நாற்றுக்கு நூறு. அவனுடைய நூறு மதிப்பெண்களுக்குக் கிடைத்த பாராட்டை விட என்னுடைய தொண்ணூற்றைத்தான் ரபீக்கா அதிகம் சிலாகித்தார். “பார்றா, நீ சொல்லிக் குடுத்து அது தொண்ணூறு மார்க் வாங்கீருக்குது. அது சொல்லிக் குடுத்தும் நீ தமிழ்ல எளுவது மார்க்தான்” என்று கபீரைச் சீண்டவும் செய்தார். ஆனால் கபீரையும் என்னையும் பொறுத்தவரை அது நல்ல மதிப்பெண்கள்தாம். கஞ்சப் பிசினாறியான தமிழ் அய்யா அவனுக்கு எழுபதும் எனக்கு என்பதும் மதிப்பெண்கள் அளித்திருந்தார். “செய்யுளை அலகிட்டு வாய்ப்பாடு கூறுக”வை நீ ஒழுங்கா எழுதியிருந்தா என் மார்க்கும் உன் மார்க்கும் ஒண்ணா இருந்திருக்கும்டா கபீர்” என்று அவனைக் குற்றம் சாட்டினேன். “ஆமா, நீயும் பத்து அங்குல உயர பிரமிட்டோட சாய்தளமும் பத்து அங்குல உயரம்னு எளுதாம இருந்தா பத்து மார்க்காவது சேந்து கெடச்சிருக்கும்” என்று குத்திக் காட்டினான். ரபீக்கா இருவரின் சண்டையையும் ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். “போதும் நிறுத்துங்கடா ரெண்டுபேரும், நல்ல மார்க்குதானே வாங்கீருக்கீங்க. அதுக்கு என்னாத்துக்கு சண்டை” என்று சமாதானம் செய்தார். சமாதானப் பேச்சில் அவர் சொன்ன ஒரு வாக்கியம் உள்ளுக்குள் ஆழமாகப் பதிந்தது. ‘அது ஒன்னய வுடவும் நீ அதவுடவும் ஜாஸ்தி மார்க்கு வாங்கீட்டும் நீங்க ரெண்டுபேரும் பொறாமப் படலே பாருங்க. அதான் பெருசு.’ கேட்டுப் பல ஆண்டுகள் ஆன பின்னும் அந்த வாக்கியம் என் நாளங்களுக்குள் இன்றும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் ரபீக்கா.

கபீர் வீட்டுக்குள் சங்கோஜமின்றிப் புழங்கலாம் என்று ஆன பின்பு ஒரு நாள் ரபீக்காவிடம் சமூசா தயாரிக்கக் கற்றுக் கொடுக்கும்படி கேட்டேன். ரபீக்கா கைகளைக் கொட்டிச் சிரித்தார். “அம்மீ, இது என்னா கேட்டுது பாருங்க. பொட்டச்சிங்க வேலயெல்லாம் கத்துக்கணுமாம்” என்று அம்மாவிடம் சொன்னார். அவர் உர்தூவில் சொன்னது புரியவில்லை. “லக்கி கூப்பேலயும் தேவி ஓட்டல்லயும் பேக்கரிங்களல்லயும் ஆம்புளைங்கதானே ரபீக்கா சமூசா பண்ணாங்க. அதெல்லாம் பொட்டச்சிங்க வேலையாமா?”



என்றேன். யோசனைக்குப் பிறகு ரபீக்கா சிரித்த சிரிப்பில் சம்மதம் இருந்தது. அவர் சொல்லிக் கொடுத்து ஒருமுறையும் அம்மாவிடம் திட்டு வாங்கிக்கொண்டு ஒருமுறையும் செய்து பார்த்ததில் சமூசா தொழில்நுட்பம் கைவசமானதுபோலப் பட்டது.

எங்கள் வகுப்பில் பொங்கல் விழாவைக் கொண்டாடத் தீர்மானித்தோம். தலைமை ஆசிரியர் அருட்தந்தை அந்தோணி லாரன்ஸிடம் அனுமதியும் பெற்றோம். காசு சேர்த்தோம். அதை வைத்து கரும்பு, மஞ்சள், பூக்கள் என்று பொங்கல் படையலுக்கான பொருட்களை வாங்கினோம். யார் யார் என்னென்ன உணவுப் பண்டங்களைக் கொண்டுவர முடியும் என்று பட்டியல் போட்டோம். முக்கிய உணவான பொங்கலை எங்கள் பள்ளிக்கு எதிரில் இருக்கும் சீனிவாசா கஃபேயில் சமைத்துத் தரச் சொல்வது என்று முடிவு செய்தோம். அதன் உரிமையாளரின் மகனான சீனிவாசன் எங்கள் வகுப்பு மாணவன். முதலில் தயங்கினாலும் அப்புறம் ஒப்புக் கொண்டான். அவன் அப்பா தன் பங்காக காப்பியோ டீயோ தருவதாக ஏற்றுக்கொண்டார். ஒவ்வொருவர் வீட்டிலிருந்தும் ஒரு பொருள் அல்லது உணவுப் பதார்த்தம் என்று ஏற்பாடு. என் வீட்டிலிருந்து எதையும் சமைத்துக் கொண்டுவரும் வாய்ப்பு இல்லை. ஓர் ஆணும் இரு பெண்களுமான எங்கள் மூன்று பேருக்குப் பொங்கிப் போடவும் அப்பாவின் தள்ளாட்டத்துக்கு ஈடுகொடுக்க வேண்டுமே திணறிக் கொண்டிருக்கும் அம்மாவிடம் எதையும் கேட்க மனம் ஒப்பவில்லை. ஆனால் வெறும் கையனாகச் செல்லவும் கூச்சமாக இருந்தது. அம்மாவே தீர்வையும் சொன்னார். பொடக்காலியில் நிற்கும் தென்னை மரத்திலிருந்து இரண்டு இளநீர்க் குலைகளை எடுத்துப் போகச் சொன்னார். கையுறை இல்லாமல் சபைக்குப் போகவில்லை என்று ஆசுவாசமாக இருந்தது.

“நான் எங்க வீட்டேர்ந்து சமூசா பண்ணி எடுத்துட்டு வர்றேன்” என்று கபீர் சொன்னதும் வகுப்பே சிரித்தது. விழா அமைப்பாளனாக இருந்த இருதய ஜெயபால் உதடுகளைப் பிதுக்கிப் ‘பு’ ரென்று ஒலி எழுப்பினான். வகுப்புத் தலைவன் இஸ்மாயில் சிரிப்பையும் சத்தத்தையும் அடக்க முடியாமல் திண்டாடினான். எங்கள் பெஞ்சு மாதம்பட்டி சண்முகசந்தரம் “கபீர், நாம் கொண்டாடப் போறது ரம்சானில்ல சாம். பொங்கலு. பொங்கலோ பொங்கல்” என்று பொங்கினான். பிரச்சனையை சோமு சாரிடம் பஞ்சாயத்துக்குக் கொண்டுபோனோம். “அதுல என்னடா இருக்கு? பொங்கல் படையல்ல சமூசா வெக்கக் கூடாதுன்னு சாஸ்திரம் சொல்லியிருக்கா? எல்லாம் வயத்துக்குள்ள போறதுதான், பொங்கலும் சமூசாவும்

உள்ளபோன ஒண்ணு, வெளிய வந்தா பீயி. கபீரு நீ கொண்டுட்டு வா” என்றார். கபீரின் முகம் சிரித்தது.

வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல் இரண்டாவது மூன்றாவது பிரிவேளைகளில் விழா நடத்த மும்முரமானோம். எங்கள் வகுப்பு ஆசிரியர், எங்களுக்குப் பாடம் எடுக்கும் ஆசிரியர்கள், பாடமே எடுக்காதவர்கள் என்று எல்லாரையும் அழைத்தோம். இடையில் கபீரும் நானும் அவன் வீட்டுக்கு ஓடி சமூசா நிலவரத்தை ஆராய்ந்தோம். கூடத்தில் விரித்துப் போட்ட பாய் மீது வட்டமான குட்டிச் சப்பாத்திகள் கிடந்தன. கபீர் அம்மா ‘அல்லாஹ்’ என்று பெருமூச்சு விட்டபடியே பலகையில் மாலை உருட்டித் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார். ரபீக்கா அவற்றின் மீது மசாலாவை வைத்துச் சின்ன முக்கோணங்களைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். பார்க்கக் கண் ஊறும் காட்சியாக இருந்தது. கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தேன். ஆனால் எண்ணிக்கையில் பற்றாக்குறை. நாற்பத்தைந்து மாணவர்கள், பதினைந்து ஆசிரியர்களுக்கும் கொகறாகக் கொஞ்சமும் தேவை. தோராயமாக எழுபது. ஆனால் அதைச் செய்து முடிக்க இரண்டு பேரால் முடியும் என்று தோன்றவில்லை. “கபீரு, நான் மசாலா போட்டு புடிச்சுத் தீரேன். ரபீக்கா எண்ணெயில் போட்டு எடுக்கட்டும். நீ டப்பாலே அடுக்கிடு” என்றேன். ரபீக்காவும் அம்மாவும் தடுத்தும் களத்தில் இறங்கினேன். மருதாணிச் சிவப்பு முன் நகர்ந்து நக வெளுப்புத் தெரியும் ரபீக்காவின் விரல்களில் நாட்டியத்தைப் பார்த்தேன். அன்றைக்கு ஆசிரியர்கள் சிலாகித்த உணவு பொங்கல் அல்ல. சமூசாக்கள்தாம். சமூசாவுக்குக் கலாசார விலக்குக் கற்பித்த சக மாணவர்களும் அதன் ருசியைப் பாராட்டினார்கள். ருசி பார்க்கக்கூட கிடைக்காமல் போனது கபீருக்கும் எனக்கும்தான்.

அரையாண்டுத் தேர்விலும் எங்கள் பரஸ்பர கல்விக் கொடை பயனளித்தது. கபீரும் நானும் ரொம்பவே முன்னேறியிருந்தோம். எனக்குக் கணக்கு இனிக்கத் தொடங்கியது. அவனுக்குச் செய்யுள்கள் புரிய ஆரம்பித்திருந்தன. நாங்கள் எங்கள் ஒப்பந்தத்தை நீட்டித்தோம். பள்ளி இறுதி வகுப்பு முடிக்கும் வரை சேர்ந்து படிப்பது என்று உறுதி மேற்கொண்டோம். எனவே கபீர் வீட்டுக்கு வார இறுதியில் இரு நாட்கள் போவது என்ற அட்டவணைக் காலம் மூன்று, நான்கு நாட்கள் என்று ஆனது.

கபீர் பள்ளியில் தேசிய மாணவர் படையிலும் இருந்தான். என்.சி.சி முகாமுக்காக பொள்ளாச்சி போயிருந்த நான் மாலை அவன் வீட்டுக்குப் போனேன். வீடு களையிழந்து கிடந்தது. கூடத்தில் மட்டும் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. ரபீக்காவும் அம்மாவும் எதிரெதிராக உட்கார்ந்து முகத்தைத் தொங்கப் போட்டிருந்தார்கள். என்னை வா வென்று அழைக்கவும் இல்லை. “ரபீக்கா என்னாச்சு?” என்ற விசாரிப்புக்குப் பதிலும் கிடைக்கவில்லை. இருவரும் நிமிர்ந்து பார்த்தார்களே தவிர பேசவில்லை. பதற்றமாக இருந்தது எனக்கு. வரக் கூடாத வேளையில் வந்துவிட்டேனா? திரும்பிப் போய் விடலாமா என்று

யோசித்தேன். எப்போதும் மலர்ச்சியுடன் பார்த்த இரண்டு ஜென்மங்கள் வாடி உட்கார்ந்திருக்கும்போது அப்படிப் போவது சரியா என்று கேள்வியும் எழுந்தது. யாரும் ஒரு வார்த்தைகூட பேசத் தயாராகாத இடத்தில் நிற்பது சரியும் மணல்மேல் நிற்பதுபோலிருந்தது.

“சரிங்க ரபீக்கா, நான் போயிட்டு அப்புறமா வர்றேன்” என்றதும் ரபீக்கா எழுந்தார். “அவ்ளோ தூரத்திலேர்ந்து வந்தது ஓடனே போய்டறதுக்கா, உக்காரு” என்று பின்கட்டுப் பக்கம் போனார். நான் வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு தயக்கத்துடன் நகர்ந்து கபீரின் அறைக்குள் போய் உட்கார்ந்தேன். தோள் பையிலிருந்து புத்தகங்களை எடுக்கத் தோன்றவில்லை. கபீரின் மேஜை மீதிருந்த உலோகத் தாஜ்மகாலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். முகத்தைத் துடைத்தபடி அறை வாசலுக்கு வந்த ரபீக்கா “இரு, டீ கொண்டுவர்றேன்” என்று நடந்தார். “அம்மி எளுந்திரிங்க, மூஞ்சியை களுவிட்டு வாங்க. டீ போடறேன்” என்ற குரலும் கபீர் அம்மாவின் ‘அல்லாஹ்’ பெருமூச்சும் கேட்டன.

மேஜை மீது தேநீர்க் கோப்பைகளை வைத்துவிட்டு கபீரின் கட்டிலில் உட்கார்ந்தார் ரபீக்கா. “கபீர் நாளான்னிக்குத்தான் வருமில்ல” என்றார். தலையை ஆட்டினேன். “டீயக் குடி” என்றார். எடுத்துக் குடித்தேன். இரண்டு மிட்டு தொண்டைக்குள் இறங்கியதும் செருமிக் கொண்டு “என்னாச்சு ரபீக்கா?” என்று மீண்டும் கேட்டேன். “ஒண்ணுமில்ல” என்றார். அதுவே ஏதோ இருக்கிறது என்றது. ரபீக்கா வழக்கமான உடையில் இல்லை. வெளியே போகும்போது அணியும் ஐரிகை மின்னும் சல்வார் கம்சில் இருந்தார். என்னவென்று திரும்பக் கேட்கத் தயக்கமாக இருந்தது. கேட்டு என்ன செய்ய? எதுவாக இருந்தாலும் பதினாலு வயசுப் பையனால் தீர்க்க முடியாது. நிமிர்ந்து பார்த்தபோது ரபீக்கா சிரிக்க முயன்றார். தயக்கத்தை விட்டு “ரபீக்கா என்னாச்சு?” என்று கேட்டேன். கட்டிலை விட்டு எழுந்து பக்கத்தில் வந்து நின்று “ஒண்ணுமில்ல, தெரிஞ்சாலும் ஒண்ணும் பண்ண முடியாது” என்று என் தலையை வருடி இடையோடு சேர்த்துக் கொண்டார். அவருடைய கம்சிலிருந்து அத்தரின் வாசனை நாசிக்குள் புகுந்தது. என் பார்வை பரவசமான வெளிச்சத்துக்குள் இருண்டது. ரபீக்காவின் கைகள் என் முடியை அளைந்து கொண்டிருந்தன. “ரபீ” என்ற கபீர் அம்மாவின் அழைப்பு நெருங்கி வந்தது. ரபீக்கா “கீஅம்மி?” என்று கைகளை விலக்கிக் கொண்டார். வெளியே போனார். அவரும் அம்மாவும் உர்துவில் கிசுகிசப்பாகப் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்டேன்.

ஏழு மாதங்களில் கபீரின் வீட்டிலிருந்து நான் சீக்கிரமாகக் கிளம்பியது அன்றுதான்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் திங்கட்கிழமை முகாமிலிருந்து திரும்பிய கபீர் பள்ளிக்கு வந்தான். வகுப்புகள் தொடங்கியிருக்கவில்லை. என் இருப்பிடம் அருகில் வந்தவனின் முகம் சண்ணாம்புக் கல்போல இருந்தது. நான் எதுவும் பேசுவதற்கு முன்பே சொன்னான், “நாம இனுமெ சேந்து படிக்க வேண்டாண்டா. நீ எங்க வீட்டுக்கு வர

வேண்டா. அம்மி சொல்லச் சொன்னாங்க.” வழக்கமாக என் அருகில் உட்கார்கிறவன் வேறு பெஞ்சுக்குப்போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். அந்த ஆண்டு முடியும்வரை என் பெஞ்சுக்கு வரவில்லை. என்னுடன் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. மூன்றாவது இடைப் பருவத் தேர்வில் நான் கணக்கில் தோல்வியடைந்தேன். கபீர் தமிழில் நல்ல மதிப்பெண்களை வாங்கியிருந்தான். என்னை விடவும் அதிக மதிப்பெண்கள். ஆனால் ஆண்டிறுதித் தேர்வில் அவனுடையதை நெருங்கும் மதிப்பெண்களை எப்படி நான் வாங்கினேன் என்று இன்றுவரை விளங்கவில்லை. மனசு ஒரு பிடிவாதக்காரக் குரங்கு என்பதனாலாக இருக்கலாம்.

பத்தாம் வகுப்பில் நாங்கள் விருப்பப் பாடமாக ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அதையொட்டித்தான் வகுப்புகள் பிரிக்கப்படும். நான் பௌதிகத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். கணித மேதைகள் வேறு எதைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்? கபீர் கணக்கை விரும்பினான். எங்கள் வகுப்புகள் வேறுவேறு ஆயின. நான் பத்தாவது சி. அவன் பத்தாவது ஏ. ஒரே வளாகத்திலிருந்தாலும் இரண்டு ஆண்டுகளில் அவனை ஒன்றோ இரண்டோ முறைதான் பார்க்க முடிந்தது. பள்ளி இறுதி வகுப்பு முடிந்து பொதுத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றோம். கபீர் என்னை விட மிக அதிகமான மதிப்பெண்கள் பெற்றிருந்தான். கணக்கு வாத்தியார்களின் வள்ளண்மையையும் தமிழாசிரியர்களின் கருமித்தனத்தையும் சபித்தேன். தனியார் கல்லூரியில் புகுமுடி வகுப்பில் இயற்கை அறிவியல் பிரிவில் சேர்ந்தேன். கல்லூரி வகுப்புகள் தொடங்கிச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு அரசுக் கலைக் கல்லூரியிலிருந்து பாதியில் வந்து எங்கள் கல்லூரியில் சேர்ந்த வெங்கடேசன் சம்பிரதாயமான அறிமுகத்துக்குப் பிறகு கபீரைப் பற்றிச் சொன்னான். “நீ செகண்ட் குரூப்பாச்சே, கபீர் மாத்தில் நெறய மார்க்கு வாங்கினவன். அவனை உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று அவனிடம் சந்தேகம் எழுப்பினேன். “அவனும் செகண்ட் குரூப்பாண்டா, அப்பத்தான் எம்.பி.பி.எஸ் போக முடியும்” என்றான். அந்தச் செய்தி எனக்கு வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு கல்லூரியில் காலை வகுப்புகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அலுவலகக் கடைநிலை ஊழியர் வந்து கல்லூரி முதல்வர் அழைப்பதாகத் தெரி வித்தார். முதல்வர் அறைக்குப் போனேன். “இவங்க உன்னப் பாக்க வந்திருக்காங்க. பாத்துப் பேசீட்டு சீக்கிரம் கிளாஸுக்குப் போ” என்றார் முதல்வர். அவர்களைப் பார்த்தேன். கபீரும் ரபீக்காவும். முதல்வர் அறையிலிருந்து வெளியே வந்ததும் கபீர் சொன்னான். அவன் முதலில் எங்கள் கல்லூரியில்தான் புகுமுடி வகுப்பில் சேர்ந்திருக்கிறான். அரசுக் கல்லூரியில் இடம் கிடைத்ததும் இதை விட்டிருக்கிறான். மாற்றுச் சான்றிதழ் பெறுவதற்காக இப்போது வந்திருக்கிறான். ரபீக்காவும் அதே பகுதியில் இருக்கும் பெண்கள் கல்லூரியில் படித்தவர். பட்ட வகுப்பில் மீண்டும் சேர்வதற்காக வந்திருக்கிறார். இருவரையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். கபீர் முகத்தில் என் முகத்தை விட அதிகமான பருக்கள் இருந்தன. என் மீசையுடன்

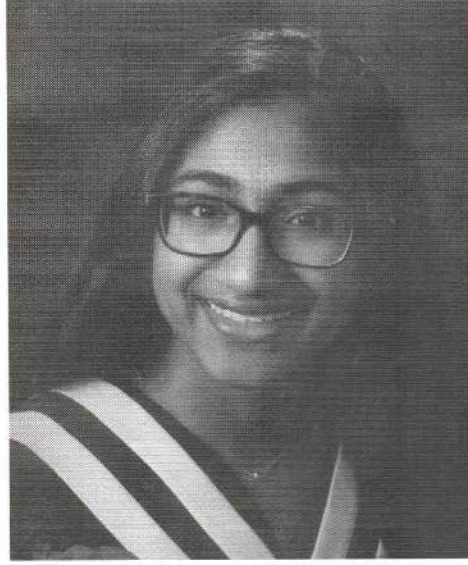
ஒப்பிட்டால் அவனுக்கு ரோமமே இல்லாத கரிமீசை முளைத்திருந்தது. ரபீக்காவின் கண்களில் புன்னகை மினுங்கியது. சல்வார் கமீசில் ஜிகினாக்கள் மங்கியிருந்தன. முக்காடு நரைத்திருந்தது. “பார்த்து எத்தினி நாளாச்ச...” என்றார்.

இரண்டு வருடங்கள். இரண்டு வருடங்களில் என்ன நடந்திருக்கும்? கபீர் அம்மா எப்படி இருப்பார்கள்? ரபீக்கா இன்னும் தனியாகத்தான் இருக்கிறாரா? வேலை கிடைக்கவில்லையா? கல்யாணம் ஆகவில்லையா? இரண்டும் இருக்காது... இல்லையென்றால் வெகுகாலம் கழித்து கல்லூரிக்கு வருவாரா? கபீர் என்னை ஏன் வீட்டுக்கு வர வேண்டாம் என்று சொன்னான்? அது ரபீக்காவுக்குத் தெரியுமா? இப்போதும் குவார்ட்டர்ஸில்தான் குடியிருக்கிறார்களா? கேள்விகள் செவிக்குள் இரைந்தன. ஆனால் கேட்கத் தயக்கமாக இருந்தது. “எப்படி இருக்கீங்க ரபீக்கா?” என்று மட்டுமே கேட்க முடிந்தது. “தம்பி, ஆபிசில் கூட்டறாங்க” என்று ஊழியர் வந்து கபீரை அழைத்துப் போனார்.

“ஆளே மாறிட்டா, பெரிய ஆம்புள ஆயிட்ட. மீச தாடியெல்லாம் வந்திருச்சு. என்னாச்சு, ஏன் வீட்டுக்கே வரல. கபீரு கூட சண்டையா?” என்று கேட்டார். என்னிடம் பதில் இல்லை. ரபீக்காவை நேருக்கு நேர் பார்க்க வெட்கப்பட்டு நின்றேன். அவர் முதன்முதலாக ‘அடா’ என்று சொன்னது உள்ளக்குள்ளே இனித்தது. கொஞ்சம் பக்கத்தில் வந்தார். கைப் பையைத் திறந்து உள்ளே துழாவி எதையோ எடுத்து என் சட்டைப் பையில் போட்டார். கபீர் அருகில் வந்து “ரபீத்தி, போலாம். சர்டிபிகேட் வாங்கிட்டேன்” என்றான். என்னைப் பார்த்து “வரறோம்” என்றான். நான் தலையசைத்தேன். இருவரும் படியிறங்கி மறைவதைப் பார்த்து நின்றேன். திரும்பி வகுப்பை நோக்கி நடந்தபோது சட்டைப் பையிலிருந்த வஸ்துவை எடுத்தேன். கறுப்பு நிறமான சின்னஞ்சிறு அட்டைப் பெட்டி. மூடியைத் திறக்காமலேயே மெல்லிய அத்தர் வாசனை கசிந்தது. அதன் மேல் பொன்னிற எழுத்துக்களில் பெயர் அச்சிடப்பட்டிருந்தது ‘காலா பூத்’ என.

“இதை எடுத்துக் கொள்கிறீர்களா?” என்று அத்தர் கடைப் பணியாளர் கேட்டார். இசைவாகத் தலையாட்டினேன். “இத்தனையையும் எடுக்கிறீர்களா?” அவர் கேட்டபோதுதான் மூன்று காலா பூத் குப்பிகளை ஒதுக்கி வைத்திருந்தது தெரிந்தது. “ஆமாம்” என்றேன். காலா பூத், காலா பூத், காலா பூத் என்று வேகமாக உச்சரித்தபோது சொற்கள் மயங்கி பூத் காலா என்று பொருள் பட்டதை உணர்ந்தேன். பூத் காலம். இறந்த காலம். கடந்த காலம். சென்ற காலம் என்று சொற்களை உருட்டிக் கொண்டிருந்தேன். கடைக்காரர் வேறு ரக அத்தர் குப்பிகளையும் எடுத்துக் காட்டி வேண்டுமா என்றார். “நை சாஹியே” என்று நிராகரித்தேன். அவற்றுக்கெல்லாம் நினைவின் வாசனை இல்லை என்பதை இந்தியில் எப்படிச் சொல்வது என்று யோசித்துத் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தேன்.

ஸாட்டா அல்லது பார்ப்யா: சமூக ஊடகங்களுடன் / ஊடகங்களில்லாமல் எங்களைக் கண்டற்தல் - சங்கரி விஜேந்திரா



என்னுடைய முதலாவது மின்னஞ்சல் கணக்கை ஆரம்பித்த நாள் எனக்கு இன்னும் நினைவிருக்கிறது. அப்போது, எனக்கு ஐந்து வயது, சுகிளுக்கு ஏழு வயது, என்னுடைய பெரிய அக்கா பல்கலைக்கழகத்துக்காக வீட்டைவிட்டு வெளியேறத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள். அதற்கு முதல் வருடம்தான் இந்தப் புதிய மின்னஞ்சல் சேவையை சுகிள் அறிமுகப்படுத்தியிருந்தது. எனக்குப் பிடித்த அக்காவுடன் நான் தொடர்பில் இருப்பதற்கு மின்னஞ்சலொன்றை உருவாக்குவது நல்லதென நாங்கள் நினைத்தோம். இது, என்னுடைய நண்பர்களில் பலர் அவர்களுடைய சொந்த மின்னஞ்சல் முகவரிகளை உருவாக்குவதற்குப் பல வருடங்களுக்கு முன்னையதானது, இணைய உலகுக்கான என்னுடைய நுழைவு 2005ஆம் ஆண்டு இலையுதிர் காலத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது.

நானும் வளர வளர என்னைச் சூழ்ந்து தொழில்நுட்பமும் வளர்ச்சியடைந்தது. பாடசாலையை நான் ஆரம்பித்தபோது, சமூக ஊடகம் உதயமானது முதலில் Twitter, Facebook, Youtube என ஆரம்பமாகிப் பின்னர் Google Plus, Instagram, Tumblr, Snapchat எனப் பல்வகையாக விரிவடைந்தது. அதன் பின்னர் iMessage, Facebook Messenger, Whatsapp, Viber எனும் செய்தியனுப்பும் பயன்பாடுகள் தோன்றின. என்னுடைய பதினென்றாவது பிறந்தநாளன்று, தமிழ் வாசிக்க ஆரம்பித்த ஒரு வருடத்தின் பின்னர், Facebook உடன் நான் இணைந்துகொண்டேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில், கையடக்கத் தொழில்நுட்பம் மற்றும் சமூக ஊடகங்களின் ஒருமித்த முன்னேற்றம் என்பது பிரமிப்புடன் நோக்க வேண்டிய மனிதகுலத்தின் ஆக்கச் சிந்தனைக்கு / உருவாக்கும் திறனுக்கு சிறந்ததொரு உதாரணமாகும். முதலில் உலகம் முழுவதும் நாங்கள் பரவினோம். இப்போது சமுத்திரங்கள் எங்களைப் பிரித்தாலும்கூட நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் தொடர்புகொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. கடந்த கோடைகாலத்தில், முதல் முறையாக, தன்னந்தனியாக நான் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்தபோது, என்னுடைய ஸ்ரீலங்காச் சித்தியை அவரின் Facebook சுயவிவரப் படத்திலிருந்தே நான் அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். அங்கிருந்தபோது கனடாவிலுள்ள என்னுடைய குடும்பத்தவர்களுடனும் நண்பர்களுடனும் WhatsApp மூலமாகத் தொடர்புகள் வைத்திருந்தேன். இப்போது, அங்கு எனக்குக் கிடைத்த நட்புகளை Facebook மூலம் பேணுகிறேன். வெள்ளையின மற்றும் கிழக்கு ஆசிய மாணவர்கள் அதிகமாக இருக்கும் உயர்தரப் பாடசாலை ஒன்றில் நான் கல்விகற்பதால், இங்கு கனடாவிலும், பொதுவான பாரம்பரியம் கொண்ட என் வயது ஒத்தவர்களை Facebook அல்லது Snapchat தவிர பிறவிடங்களில் நான் சந்திப்பது அபூர்வமானதாக இருக்கிறது. அவற்றில், எங்களுடைய பதிவுகளுக்கு நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் விருப்புக்குறி இருக்கிறோம். அத்துடன், எங்களுடைய கலாசாரப் பெருமைகளை எங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொள்ள முகமாக நாங்கள் கலந்துகொள்கின்ற எங்கள் கலாசார நிகழ்வுகளைப் பற்றி ஆளுக்கு ஆள் செய்திகள் அனுப்புகிறோம். சமூக ஊடகங்கள் இல்லாவிட்டால், என்னுடைய பாரம்பரியத்துடனோ அல்லது என்னுடைய மொழியுடனோ என்னுடைய அம்மாவுக்கு அப்பால் எனக்கு எந்தத் தொடர்பும் இருந்திருக்காது. எனவே, என்னைப் பொறுத்தவரையில் என்னுடைய அடையாளத்தை ஒரு தமிழ்க் கனடியராக உறுதிப்படுத்துவதற்குச் சமூக ஊடகங்கள் எனக்கு இன்றியமையாதவையாக இருக்கின்றன.

தூரதிருஷ்டவசமாக, உலகத்தைப் பற்றிய என்னுடைய நம்பிக்கை நிறைந்த பார்வையைப்போல, இணையமோ, மக்களோ மிகவும் எளிமையானதாக இல்லை. நாங்கள் எவருடன் பேசுகின்றோம், எதை நாங்கள் பார்க்கிறோம், எங்களை மற்றவர்கள் எப்படிப் பார்க்கவேண்டுமென நாங்கள் விரும்புகிறோம் என்பவற்றைப் பொறுத்து நாங்கள் கவசங்களைப் போட்டுக் கொள்கிறோம். 'கண்ணாடிகளை'

அல்லது 'முகமூடிகளை' அணிந்துகொள்கிறோம். குடும்ப நண்பர்களுடன் பேசும்போது சிறியளவான ஒலியை அழுத்தத்தில் நான் கதைக்கிறேன். ஆங்கிலம் பேசும் என்னுடைய நண்பர்களுடன் இருக்கும்போது நீண்ட உயிரெழுத்துக்களைப் பயன்படுத்துகிறேன். இணையத்தில், வெவ்வேறு மக்களுக்கேற்ப எங்களுடைய வேறுபட்ட கோணங்களைக் காட்டுவதில் நாங்கள் கவனமாக இருக்கிறோம். Facebookல் என்னை நன்கு அறியாதவர்கள் என்னைப் பற்றி நல்லதொரு அபிப்பிராயத்தை வைத்திருக்க வேண்டுமென்பதால், என்னுடைய சாதனைகளைப் பற்றி நான் அதில் பதிவுசெய்கிறேன். Snapchatல், நெருங்கிய நண்பர்களை மட்டுமே நான் வைத்திருப்பதால், அதில் நகைச்சுவைத் துணுக்குகளையும் நாளாந்த நடவடிக்கைகளையும் பதிவுசெய்கிறேன். கலாசார நிகழ்வுகளைப் பற்றிய அதிகமான இடுகைகளைப் பகிரங்கமாகப் பதிவுசெய்வது பற்றி எனக்கு யோசனை இருப்பதுண்டு; அதிகளவில் 'இனக் கலாசாரத்தில் ஊறிய ஒருவர்' என மற்றவர்கள் என்னைப் பற்றி நினைப்பார்களா? அதேநேரத்தில், என்னுடைய சமூகத்துடன் எவ்வகையில் நான் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதைக் காட்டுவதற்கும் நான் விரும்புகிறேன். NHM Writer வேலை செய்யாத நேரங்களில், Google மொழிபெயர்ப்புக்கு நான் செல்லும்போது நான் பாசாங்கு செய்கிறேனா? என்னுடைய எந்தப் பகுதிகளை உலகத்துக்கு நான் காட்டுவது, எந்தப் பகுதிகளை நான் எனக்குள்ளே வைத்திருப்பது? புலம்பெயர்ந்தோரின் இரண்டாம் தலைமுறையினரின் அடையாளம் பற்றிய முதல் கேள்வி, நாம் தமிழரா அல்லது கனேடியரா என்பதாகத்தான் இருக்கிறது.

எங்களின் பெண்கள் பலவீனமானவர்கள், எங்களுடைய ஆண்கள் வன்முறையாளர்கள், எங்களின் குழந்தைகள் அறிவாற்றல் அற்றவர்கள், நாங்கள் சட்டவிரோதமான குடிபெயர்வாளர்கள் மற்றும் பயங்கரவாதிகள், மேலும், எரிவாயு நிலையங்களில் வேலைசெய்வதற்குத்தான் நாங்கள் லாயக்கானவர்கள் என தெற்காசியர்கள் மற்றும் தமிழர்களைப் பற்றி இணையத்தில் இருக்கும் ஏராளமான வகைமாதிரிகளால் மேலும் இது சிக்கலானதாகின்றது. என்னுடைய பாரம்பரியத்தை ஒதுக்கிவைக்காமல், இந்த எதிர்மறையான வகைமாதிரிகளைத் தவிர்ப்பதற்கே நான் விரும்புகிறேன். அதேநேரத்தில், கல்விக்கு நாங்கள் மதிப்பளிப்புகின்றோம், எங்களிடம் வலுவான மரபுகள் உள்ளன, நாங்கள் கடினமாக உழைக்கிறோம், எங்களுடைய உணவு ருசியானது போன்ற கருத்துகள் எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றன. இவற்றில் எந்தளவு எப்போதும் உண்மையானதாக இருக்கின்றது? தமிழர் அல்லாதவர்களால் எந்தளவுக்கு இவை தவறான முறையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன? சமூக ஊடகங்கள் ஹாஸ்யம் நிறைந்தவை, சிலவேளைகளில் புத்திசாலித்தனமானவை மற்றும் தீங்கற்றவை. ஆனால், சிலவேளைகளில் அவை புண்படுத்துபவையாகவும் அவமதிப்பவையாகவும் இருக்கின்றன. சமூக ஊடகங்களிலிருந்து பணம் பெறப்படும் விதமும், விளம்பர வருவாயில் அது

கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் கட்டுரைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கட்டுரைவின் தமிழ் வடிவம்.

தங்கியிருக்கும் விதமும், அது பாதுகாப்பற்றதொரு சூழலென எங்களை உணரவைக்கின்றது. உதாரணத்துக்கு, Pakalu Papito Twitter account (@pakalupapitio) தன்னைத் தானே ஹாஸ்யமாக விமர்சிக்கும், மற்றும் வினோதமான நகைச்சுவைகளைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பதிவுகள் வேடிக்கையானவையாகவும் எமது வாழ்வுடன் தொடர்புபடுத்தக்கூடியவையாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், Pakalu Papito என்ற கதாபாத்திரம் தெற்காசிய ஆண்களின் வகைமாதிரியாக இருக்கிறது. இந்தியாவில் வாழ்வதாகவும், எரிவாயு நிலையமொன்றில் வேலைசெய்வதாகவும் அத்துடன் தனித்திருப்பதாகவும் சொல்லும்; வேண்டுமென்றே தவறாக உச்சரிக்கப்பட்ட பயன்படுத்துனர் பெயரையும், கருமையான நிறமும் மீசையும் உள்ள ஒரு மாதிரித் தமிழ் மாமாவின் புகைப்படத்தை சுயவிபரப் படமாகவும் பயன்படுத்தும் அந்த blogஐ வைத்திருக்கும் நபர், உண்மையில், clicksக்காக தெற்காசியரைத் தவறாகப் பயன்படுத்தும் ஓர் இளம் வெள்ளை நிற ஆண் (@lee.gabriel.146 on Facebook) ஆவார். இப்படிப் பார்க்கும்போது, எதிர்மறை மதிப்பீடுகள் அல்லது ஏளனம் இல்லாமல் எமக்குரிய வெளியை தெற்காசியர்கள் ஆகிய நாங்கள் எப்படிக் கட்டியெழுப்ப முடியும்?

ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்: சமூக ஊடகங்கள் யாவும் ஒரே பண்புடையவை அல்ல. 'சமூக ஊடகங்கள்' என அழைக்கப்படும், பல்வேறு தளங்கள் மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான இணையச் சமூகங்களுடனான இவற்றில், ஒருவருக்குக் கிடைக்கும் அனுபவம் இன்னொருவருக்குக் கிடைக்காது. கண்டத்துக்குக் கண்டம் வாழும், வெவ்வேறு வகையான வாழ்க்கை முறையுள்ள அனைவருடனும் எங்களின் பகிரப்பட்ட கலாசாரத்தை நாங்கள் முடிந்தளவுக்குக் கொண்டாடுவதற்கு, இணையத்திலுள்ள இனவாதம், அந்நியர் மீதான

வெறுப்பு ஆகியவற்றை தமிழர்களாகிய நாங்கள் கடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சமூக ஊடகங்கள் என்பவை, முக்கியமாக எங்களைப் பற்றி எங்களிடம் ஏற்கெனவே இருக்கும் கருத்துகளை வலுப்படுத்துவதற்கும், நண்பர்களுக்கும் அந்நியர்களுக்கும் எங்களைக் காண்பிப்பதற்குமாகச் சேவையாற்றும் தனிப்பட்டதொரு நடைமுறையாகவும் நெருக்கமானதொரு தனிப்பட்ட விவகாரமாகவும் உள்ளன. நான் இங்கு பல கேள்விகளை எழுப்பியுள்ளேன், இவை எதற்குமே நேரடியான பதில்கள் இல்லை. உண்மையாக இருக்க வேண்டுமென நாங்கள் விரும்பும் பதில்கள் உள்ளன, உண்மையாக இருக்குமென நாங்கள் நினைக்கும் பதில்கள் உள்ளன, மற்றவர்களுக்கு உண்மையென நாங்கள் கருதும் பதில்கள் உள்ளன, அத்துடன் ஒப்புக்கொள்வதற்கு எங்களுக்குச் சங்கடமான பதில்கள் உள்ளன. ஒவ்வொருவருக்கும் வேறுபடுகின்ற உண்மை, அங்கு எங்கோ ஓரிடத்தில் இருக்கிறது. என்னுடைய பதில்கள் என்னவாக இருக்குமென்பதை நானே கண்டறிவதற்கு இன்னும் நான் முயற்சிக்கிறேன்.

இந்தக் கேள்விகளுக்கு நாங்கள் பதிலளிக்கும் விதம், சமூக ஊடகங்களை நாங்கள் பயன்படுத்தும் வழிகளைப் பிரதிபலிக்கின்றது. எங்களுடைய சொந்த அனுபவங்களை இணையத்தில் நாங்கள் உருவாக்குகிறோம். இணையத்திலும் இணையமற்ற சூழல்களிலும் எங்களுடைய எதிர்வினைகளால் எங்களுடைய சமூகங்களை உருவாக்குகிறோம். ஆனால், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, எங்களுடைய தலைமுறைகளின் வரலாறுகள், எங்களுடைய கலாசாரம், எங்களுடைய மொழி மற்றும் எங்களுடைய அனுபவங்களே எங்கள் அனைவரையும் தமிழர்களாக ஒன்றிணைப்பதாக அமைகின்றன.

கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் கட்டுரைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கட்டுரையின் தமிழ் வடிவம்.

LIFE • CRITICAL ILLNESS • HEALTH & DENTAL • MORTGAGE INSURANCE • GROUP BENEFITS • RRSP • RESP
• MEDICAL INSURANCE FOR SUPER VISA • DISABILITY INSURANCE FOR SELF EMPLOYED



Life 100
INSURANCE & INVESTMENTS INC.

Ravi Ponnudurai

Direct: **647.868.6475**
Business: **416.321.2500**







10 Milner Business Court, Suite 208, Scarborough, ON M1B 3C6
Web: www.life100.ca, E-mail: info@life100.ca

சுழ்களுக்கூடாக நீந்துதல்

- சுல்ஃபிகா

வாழ்க்கை பலவேளைகளில் நம்மை பல்வேறு திடுக்கிடும், திகிலூட்டும், வியப்பூட்டும் அனுபவங்களுக்கூடாக பயணிக்கச் செய்துவிடுகின்றது. எது எப்போது நிகழும் என்பது தெரியாது போனாலும் சடுதியாக அவை நிகழும்போதுதான், நாம் எவ்வளவு மீண்டெழும் திறனுடனும், சக்தியுடனும் இருக்கின்றோம் என்பதை நம்மை நாமே பரிசோதிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றது. இந்த அனுபவங்கள் எனக்கு சுழ்களுக்கூடாக நீந்துகின்ற நிலையை எப்போதுமே நினைவூட்டுகின்றன. அவ்வாறான வாழ்க்கைச் சுழி ஒன்றைக் 'காலம்' செல்வத்துடன் நான் பகிர்ந்துகொண்டபோது அவர், 'அதை எழுதித் தாருங்களேன், காலத்தில் பிரசுரிப்போம்' என்று கேட்டுக்கொண்டார். சர்வதேச அரசியல் சதுரங்கத்தினுள் எவ்வாறு தனிமனித எதிர்பார்ப்புகள், தேடல்கள், வாழ்தல்கள் எல்லாம் சிக்குண்டு சிதைகின்றன என்பதுதான் இந்த அனுபவப் பகிர்வின் மையமாக அமைகின்றது என நினைக்கின்றேன்.

உண்மையில், 2014 டிசம்பரில் எனக்கு ஏற்பட்ட மற்றொரு சுழி என்னைத் தற்காலிகமாக பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதுவதையும், பொதுக் கூட்டங்களில் பேசுவதையும் நிறுத்திக்கொள்ளச் செய்தது. எனினும் என்னுள் இருக்கின்ற இந்த எழுத்து வேட்கை மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து அங்கும் இங்குமாக கறுக்கிக்கொண்டே இருக்கின்றது. அது பகிரங்கமாக இல்லாவிட்டாலும், 'காலம்' செல்வம் எனக்கு தொடர்ச்சியாக நினைவூட்டி அந்த வேட்கையைக் கிளறி எழுத வைத்திருக்கின்றார்.

கனடாவில் நிரந்தர வேலை தேடும் பயணத்திலுள்ள சிரமங்களிலிருந்து விடுபடும் நோக்கில், சில காலமாகவே மத்திய கிழக்கு நாடு ஒன்றில் வேலை செய்யலாம் என முடிவு செய்து அதற்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் இரண்டு விண்ணப்பங்கள் கட்டார் நாட்டில் தொழில் தருணர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, நேர்முகப் பரீட்சைகளையும் முடித்துக் கொண்டேன். வேலை நியமனத்திற்கான உடன்படிக்கையிலுள்ள சில விடயங்கள் குறித்து சில கோரிக்கைகள் பற்றி முடிவு செய்ய, கட்டார் நாட்டிற்கு நேரில் செல்லலாம் என்று தீர்மானித்தேன். ஏற்கெனவே என் உறவினர்கள் அதுபற்றி அங்கு கதைத்து, எனக்குத் தெரிவித்திருந்ததால், ஜனவரி மாதம் 2017ல் கட்டாருக்குப் பயணமானேன்.

அங்கு சென்ற பின்னர்தான், நான் உடன்பட்ட சம்பளத் தொகை குறிப்பிட்ட வேலைகளுக்கு (கல்வியியல் நிபுணர் / பாடவிதான பரிசோதகர்) மிகக் குறைவானது (அந்த நாட்டின் சம்பள நியமனங்களின்படி) என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அங்குள்ள ஏனைய நண்பர்களும் அதுபற்றி எனக்குக் கூறினர். எனினும் கனேடிய நிலையில், நான் உடன்பாடு செய்துகொண்ட சம்பளம் ஓரளவு திருப்தியானதாக இருந்ததால் அதுபற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்ற நிலைப்பாடு எனக்கு இருந்தது. எனினும் வீட்டு வசதிகள் குறித்த நிபந்தனைகள் மீது எனக்கு கரிசனை இருந்தது. எனவே, அதுகுறித்தும் வேலை நிலைமைகள் குறித்தும் தெரிந்துகொண்டபின் ஏனையவற்றைத் தீர்மானிக்கலாம் என்று முடிவு செய்தேன்.

அதன் பிரகாரம் குறிப்பிட்ட வேலையிடங்களுக்குச் சென்று பார்வையிட்டு குறிப்பிட்ட தொழில் தருணர்களிடம் கலந்துரையாடிய பின் பாடவிதான சோதனையாளர் பதவி, நீண்ட பயணங்களையும் சிக்கலான தொழில் தருணங்களையும் கொண்டிருந்ததால், அதனைக் கைவிடுவது என்று முடிவு செய்தேன். எனினும் கல்வியியல் நிபுணர் பதவியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது எனது முடிவு. அதுதொடர்பான ஆவணங்களைப் பூர்த்தி செய்யும் செயற்பாட்டில் இறங்கி இருந்தேன்.

அந்தப் பதவி, கட்டாரிலுள்ள 'கட்டார் ஃபவுண்டேசன்' என்ற அமைப்பின் செயற்றிட்டங்களில் ஒன்றான 'எல்லோருக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான கல்வி' யுடன் இணைந்ததாகும். 'கட்டார் ஃபவுண்டேசன்' என்ற அமைப்பு பிரபல பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றையும் (மேலைத்தேய பிரபல பல்கலைக்கழகங்களின் வளாகங்கள் உட்பட) கல்வித் திணைக்களம், சர்வதேச கல்விச் செயற்றிட்டங்கள், கல்லூரிகள் ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பரந்த தாபனமாகும். அது அரச குடும்பத்தவர்களின் நேரடி நிர்வாகத்தின் கீழேயே இருந்து வருகின்றது.

இந்தத் தாபனத்தில், அப்போது பணிபுரிந்த மனிதவள இயக்குநர் ஒரு ஐரோப்பியராவார். அவர் அரேபிய நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவரை மணந்துகொண்டு குடும்பத்தினருடன் அங்கு வாழ்ந்து வருகின்றார். ஆகவே, எனது வேலை நிலைமை குறித்து அவர் என்னுடன் தொடர்புகொண்டு பேசினார். தொலைபேசியிலும், குறுந்தகவல், இயத்திரனியல் அஞ்சல் மூலமும் எனது வேலைகுறித்த விடயங்கள் பற்றிய தகவல்களை எனக்கு வழங்கியிருந்தார். பெப்ரவரி மாத இறுதியளவில் ஒருநாள் திடீரென எனக்கு ஒரு பெரிய அரச ஆவணம் ஒன்றை மின் அஞ்சல் மூலம் அனுப்பி இருந்தார். அந்த ஆவணம் கட்டார் ஃபவுண்டேசன் நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்த 600க்கும் மேற்பட்ட பணியாளர்களின் வேலை நீக்கம் குறித்த ஆவணமாகும். இப்பணியாளர்கள் குழு, கட்டார் நிறுவனத்தில் உயர் பதவிகளில் இருந்து அதிகூடிய சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டிருந்த வெளிநாட்டவர்களையும், அடிநிலை வேலைப்படையிலிருந்தவர்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. அவர்களில் அநேகமானோர் உடனடியாக பதவி நீக்கப்பட்டிருந்ததுடன்

அவர்களுக்கு நாட்டிலிருந்து வெளியேறுவதற்குக் கால அவகாசமும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. இதுகுறித்து அறிந்துகொள்வதற்காகவும் அதனை எனக்கு அனுப்பியிருப்பதற்கான காரணத்தை அறியும் நோக்கத்திற்காகவும் அந்த மனிதவள இயக்குநருடன் நான் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். அவருடன் தொடர்புகொள்ள முடியாது போனதால், அவருக்கு ஒரு மின் அஞ்சலையும், குறுந்தகவலையும் அனுப்பி அவரைத் தொடர்பு கொள்ளும்படியும் கேட்டிருந்தேன்.

ஓரிரு நாட்களுக்குள் அவர் என்னுடன் தொடர்புகொண்டு பேசினார். எல்லா புதிய வேலை வெற்றிடங்களும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், ஏன் இவ்வாறு நிகழ்கின்றது என்பது தனக்குப் புரியவில்லை என்றும், இந்தத் தீர்மானங்களை எடுப்பதில் தங்களுக்கு எந்தப் பங்கும் இருக்கவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டார். மேலும் வெளியேற்றப்பட்டிருக்கும் உயர்பதவி வகித்தவர்களுக்கு வேலை வழங்குதல் முன்னுரிமை வழங்க வேண்டிய அவசியம் தனக்குள்ளதாகவும், அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே வேலை விசா இருப்பதாலும் வதிவிடப் பெயர்வு செலவீனம் குறைவாக இருப்பதாலும், அவர்களுக்கு வேலை பெறும் வாய்ப்பு அதிகமுள்ளதாகவும் குறிப்பிட்டார். அத்தோடு கட்டார் ஃபவுண்டேசனிலுள்ள 'உடனடி அவசிய' வெற்றிடங்கள் குறித்த தரவுகளை சம்பந்தப்பட்ட கல்வி அமைப்புகளிடம் தான் கோரியிருப்பதாகவும், அதனை எனக்கு அனுப்பி வைப்பதாகவும் எனக்கு உறுதி அளித்தார்.

ஓரிரு நாட்களில் அவர் பெற்றுக்கொண்ட அவ்வாறான வெற்றிடப் பட்டியல் ஒன்றை எனக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவற்றில் எனது முன்னுரிமைப்படி, மூன்று வெற்றிடங்களைத் தெரிவு செய்து அனுப்புமாறு கோரியிருந்தார். அதன் பிரகாரம் நான் அவருக்கு சில பதவிகள் குறித்து விருப்பம் தெரிவித்தும், அவற்றுக்கான விண்ணப்பங்களையும் அனுப்பி இருந்தேன். அந்த வாரத்திலேயே அவருடைய சாதகமான பதிலும் எனக்குக் கிடைத்தது. அவரது கருத்துப்படி, மார்ச் முடிவடைவதற்குள் அறிவியல் இணைப்பு இணைப்பாளருக்கான நியமனக் கடிதத்தைத் தயார் செய்ய முடியும் என்று தெரிவித்தார்.

நானும் ஏதாவது ஒரு வேலையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மீதியை பிறகு முடிவு செய்யலாம் எனக் காத்திருந்தேன். இடைக்கிடையே குறுந்தகவலில் நிலைமையை நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அந்த வாரத்திலேயே அவரிடமிருந்து (அவரது தொலைபேசி வாட்ஸ்அப்பிலிருந்து) எனக்கு ஒரு ஒலி அஞ்சல் கிடைத்திருந்தது. ஆனால், அந்த ஒலிப்பதிவு அவரது ஆங்கில உச்சரிப்பிலிருந்து மாறுபட்டதாகவும், அரேபிய ஆங்கில உச்சரிப்பாகவும் இருந்தது. அச்செய்தியில், மிக வெளிப்படையாக அவர், கட்டார் அரச அமைப்பினுள்ளும், நிர்வாகச் செயற்பாடுகளிலும் வெளிப்படையற்ற தன்மை இருப்பதால் தனக்கு எதனையும் தீர்மானிக்க முடியாத நிலை இருப்பது குறித்து வருத்தத்தைத் தெரிவிப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

நான் உடனடியாக அவருடன் குறுந்தகவல் மூலம் தொடர்பு கொண்டபோது, அவர் எனக்கு செய்தி அனுப்பாமல் நேரடியாக தொலைபேசி மூலம் கதைத்தார். நிலைமை ஏதோ ஒரு வகையில் மாறுப்பட்டிருப்பதாகவும், மோசமானதாக உள்ளதாகவும், காரணம் தெரியாதிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டு, எழுத்து மூலம் தொடர்பு கொள்வதில் சிக்கல்கள் உள்ளதாகவும் கவலை தெரிவித்தார். எனினும் எனது விடயத்தில் எந்தச் சிக்கல்களும் இல்லை எல்லாம் சாதகமாகவே அமையும் என்றும் உறுதி அளித்தார். இரண்டு மூன்று நாட்களின் பின், நான் மார்ச் இறுதியில் விடயம் சரிவருவதால் அதற்கிடையில் இலங்கை சென்றுவர முடியுமா என்று கேட்டு எழுதினேன். அதற்கு அவர் அனுமதி அளித்ததுடன் ஏப்ரல் மாதம் இங்கு இருக்கவேண்டும் என்றும், அதனிடையே ஸ்கைப் மூலம் தொடர்புகொண்டு நிபந்தனைகள் பற்றிப் பேசலாம் என்றும் கூறினார். அதனால் நான் மார்ச் மாதம் இலங்கைக்கும், மலேசியாவுக்கும் பயணமாகி எனது தனிப்பட்ட விடயங்கள் பலவற்றை முடித்துக்கொண்டு மார்ச் இறுதியில் மீண்டும் கட்டார் வந்தடைந்தேன்.

இதனிடையில், எனது உறவினர் மூலம் அவர் ஒரு செய்தியை, எனக்கு தனிப்பட்ட முறையில் அனுப்பி இருந்தார். தானும் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், மூன்று மாதங்கள் கட்டாரில் இருக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அதனிடையில் வேலை தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பதாகவும் அறிவித்திருந்தார். தகவல் உண்மையானது என்பது எனது உறவினர்களாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு இருந்தது. நான் முற்று முழுதாக உடைந்துபோய் என்ன நிகழ்கின்றது என்று ஊகிக்க முடியாத நிலையில் இருந்தேன். எனினும் கட்டார் ஃபவுண்டேசனுக்கு நேரடியாகச் சென்று தகவல் அறியவேண்டும் என்று முடிவு எடுத்தேன்.

எனது பகுதியைச் சேர்ந்த எனது தூரத்து உறவினர்கள் இருவர், இரண்டு பல்கலைக்கழகங்களில், பேராசிரியர்களாக இருக்கின்றனர். உடனடியாக அவர்களில் ஒருவரைச் சந்திப்பதற்கு முடிவு செய்து அங்கு சென்று சந்தித்தேன். அவர் எனது விண்ணப்பங்களையும், தொடர்ச்சியான வேலை உடன்பாடுகள் குறித்த எல்லாத் தகவல்களையும் பெற்றுக்கொண்டு கட்டார் பல்கலைக்கழக கல்வியல் துறை விரிவுரையாளர் அல்லது கல்வியியல் நிபுணர் பதவிக்கு அவரை உசாத் துணையாக உள்ளடக்கி மீண்டும் விண்ணப்பத்தைப் புதுப்பிக்கும்படியும், அது தொடர்பாக நியமனக் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆவன செய்வதாகவும் கூறினார். அவருடன் கதைத்தபோதும், அவரைச் சந்திப்பதற்கு மீண்டும் மீண்டும் சென்றபோதும் எந்தவிதமான வித்தியாசமான சமூக, அரசியல் சூழ்நிலைகள் இருக்கவில்லை. எனினும், பல்கலைக்கழக மற்றும் கல்விச் செயற்றிட்ட அரை ஆண்டு ஏற்கெனவே நடைபெறுவதால் நியமனக் கடிதத்தை செப்டம்பரிலிருந்துதான் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

இந்த நிலையில், நான் மீண்டும் இலங்கை செல்ல முடிவு செய்தேன். அவருடன் கதைத்தபோது, நோன்பு தொடங்குவதற்கு இடையில் நேர்முகப் பரீட்சைகளையும் முடித்து நியமனக் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும், இல்லாது போனால் யாரையும் பிடிக்க முடியாது என்ற நிலையிருக்கும் என்றும் அதனால் ஸ்கைப் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம் என்றும் கூறி தயக்கமின்றி இலங்கைக்குப் போய் வரலாம் என்றும் குறிப்பிட்டார். இலங்கைக்குச் சென்ற பின்பும் அவருடன் தொடர்பிலேயே இருந்தேன். எனது விண்ணப்பங்கள் பரிசீலிக்கப்பட்டதாகவும் அதுகுறித்து திருப்தியுடனானதாகவும் நியமனம் குறித்த விடயங்கள் வரையப்படுவதாகவும் எனக்கு அந்த செயற்றிட்டக் குழுவினர் மின்னஞ்சல் அனுப்பி இருந்தனர்.

மே மாத இறுதிப் பகுதியில், நானும் நம்பிக்கையுடன் கட்டாருக்குத் திரும்பினேன். அங்கு சென்றவுடன் எனது பேராசிரியரைச் சந்திக்க, கட்டார் ஃபவுண்டேசனுக்குச் சென்றேன். அதனிடையில் அவருடன் தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்ள முடியாது இருந்தது. அது குறித்து சிறிது அதிருப்தியுடன்தான் நான் அங்கு சென்றேன். அங்கு சென்றபோதுதான், நிலைமைகளில் 'விகாரமான' முறையில் வேறுபட்டிருப்பதை அவதானித்தேன்.

கட்டார் ஃபவுண்டேசன் வளாகம் மிகப் பெரிய நிலப்பரப்பில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனுள், பிரபல பல்கலைக்கழகங்களின் வளாகங்கள், வைத்தியசாலை, கல்லூரிகள், விளையாட்டு மைதானங்கள், ஸ்ரேடியங்கள் உட்பட இன்னோரனை அமைப்புகள் இருப்பதால், அதற்குள் செல்ல எட்டு வாயில்கள் உள்ளன. பொதுவாக, எனது பேராசிரியரின் பல்கலைக் கட்டடங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வாயில் வழியாகவே செல்வேன். இம்முறை எல்லா வாயில்களும் மூடப்பட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட வாயில் வழியாகமட்டும் எல்லா வாகனங்களும் திசைப்படுத்தப்பட்டன. அங்கிருந்து, எனது பேராசிரியரின் அலுவலகக் கட்டடத்தை அடைய எனக்கு ஒன்றரை மணித்தியாலங்கள் எடுத்தது. வழக்கமாக 15-20 நிமிடங்கள் எடுக்கும். இராணுவ உடையணிந்த அலுவலர்கள் எல்லா இடங்களிலும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். பல சோதனைச் சாவடிகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

அலுவலகக் கட்டடத்தினுள் பிரவேசிக்க முன்பு, எனது (கனேடியனின்) அடையாளம், வருகையின் நோக்கம் குறித்து கூறுமாறும், விபரங்களைப் பதிவு செய்யுமாறும் கேட்கப்பட்டேன். மிகமிக இறுக்கமான, அதிகார பூர்வமான அந்த விசாரணைகளின் பின்னர், உடல் பரிசோதனைகள் (கருவிகள் மூலம்) முடித்த பின் கட்டடத்தின் உள்நுழைய அனுமதிக்கப்பட்டேன். மீண்டும் இரண்டாவது மாடிக்குச் செல்லும் வாயிலில் உடல் சோதனை பெண் அலுவலர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன் பிற்பாடு பேராசிரியர் அலுவலக அறைக்குச் செல்லும் பாதை, அக்காவலர்களால் இலத்திரனியல் கருவி மூலம் திறந்துவிடப்பட்டது. இவை எல்லாமே புதுமையாகவே இருந்தன. இவை எதுவுமே இருந்ததில்லை. மிக மிக அதிருப்தியான நிலைமையானது அங்கிருந்த பீதியுணர்வுதான். அது புரியாத புதிராகவே

இருந்தது. பேராசிரியர் கூட மிகச் சொற்பளவே பேசினார். முன்னிருந்த சாதகமான, மகிழ்ச்சியான உணர்வு நிலை அவரிடம் இருக்கவில்லை. மாலையில் பேசுகிறேன் என்பதுடன் எமது உரையாடல் முடிவடைந்தது.

நான் வீடு சென்றடையுமுன், எனக்கு ஒரு குறுஞ்செய்தி அவரிடமிருந்து வந்திருந்தது. அதில் வீட்டுத் தொலைபேசி இலக்கம் மட்டுமே இருந்தது. நிலைமை புரியாததாக இருந்தபோதிலும், ஏதோ மறைமுகமாக செய்தி ஒன்றை என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது. அதாவது, அவர் காரியாலயத்திலோ அல்லது காரியாலய தொலைபேசி மூலமோ, அல்லது மின்னஞ்சல் மூலமோ எந்தத் தொடர்பாடல்களையும் அவர் மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை என்பதுதான். அன்றிரவு, எனக்குத் தொலைபேசியில் வீட்டில் இருந்து பேசினார். இராப்போசன உணவுக்கு அழைத்து, நிறைய விடயங்களைப் பேசினார். ஏதோ நடக்கின்றது என்று மாத்திரமே குறிப்பிட்டார். என்ன என்பது அவருக்கும் அப்போது தெரிந்திருக்கவில்லை. எனது நியமனத்தில் கையொப்பமிட வேண்டிய அரச குடும்பத்தின் அங்கத்தவர்கள் எவரும் தற்போதைக்குத் தொடர்பில்லை என்பது மட்டும்தான் அவரால் கூற முடிந்தது. எனினும் அவர் மிக உறுதியாக, 'அவர்கள் விடுமுறை செல்வதும் முற்று முழுவதும் தொடர்புகளற்று இருப்பதும் நோன்பு மாதம் இப்படி இருப்பது இயல்பானதுதான்; இடையில், நீங்களும் வேண்டுமானால் இலங்கைக்குச் சென்று வரலாம்' என்றும் கூறினார்.

மே மாதம் இறுதியில், இலங்கையில் இருந்த தனிப்பட்ட விடயங்கள் பலவற்றை முடித்துக் கொள்வதற்கு அந்தக் காலத்தினை பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானித்தேன். ஜூன் 14ஆம் திகதி நோன்புப் பெருநாள் இருந்தபடியால், அந்த வாரம் மலேசியாவில் மகளுடன் கழிக்கலாம்; அதன்பின் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளத் திரும்பி வரலாம் என்று முடிவு செய்தேன். எனவே ஜூன் 7ஆம் திகதி விமான டிக்கற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு பயணத்திற்கான ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஜூன் 5ஆம் திகதி அதிகாலை வெளியான திடுக்கிடும் செய்தி, கட்டார் முழுவதையும் உலுப்பி எடுத்தது. கட்டார் நாட்டின் கடல், தரை, ஆகாய மார்க்கங்கள் முற்றாக அயல்நாடுகளால் மூடப்பட்டுள்ளன என்றும் அதன் ஊடாக நிகழும் எல்லாவகையான பயணங்களும் ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளன என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. (இந்த இடத்தில் கட்டார் நாட்டின் புவியியல் அமைவு பற்றிய அறிவு இதன் ஆபத்தான தன்மை புரிந்துகொள்ள வாசகர்களுக்கு உதவும்.)

கட்டார் நாடு ஒரு தீபகற்பமாக அமைந்திருக்கின்றது. மிகச்சிறிய நிலவழித் தொடர்பு மூலம் இரண்டு நாடுகளுடன் மட்டும் தொடர்புடையது. ஒன்று சவுதி அரேபியா, மற்றையது யுனைடட் அராப் எமிரேட்ஸ். ஏனைய நாடுகளுடன் கடல் வழியாகவும், ஆகாய மார்க்கமாகவும் மட்டுமே தொடர்புள்ளது. மூன்று மார்க்கங்களையும் தடை செய்துள்ள நாடுகள் அதன் உடனடியான அயல் நாடுகளாகும்.



கடலினுள்ளே துருத்திக் கொண்டிருக்கும் இந்நாட்டினைச் சுற்றியுள்ள கடற்பரப்பில் சர்வதேச எல்லை மிகமிகக் குறுகியதாகும். இதுவே ஹல்ப் வளைகுடாப் பகுதியாகும். 1878ல் ஒரு நாடாகப் பிரிந்தியங்கிய இந்நாடு மன்னராட்சியின் கீழ் இருந்து வருகிறது. பிரித்தானியர்களால் குத்தகைக்கு எடுக்கப்பட்டு ஏறக்குறைய நூறாண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1971 ஆம் ஆண்டில் முழுமையான சுதந்திரம் பெற்றது.

பாபிலோனிய நாகரிகத்தின் சுவடுகள் இன்னும் இந்நாட்டால் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. சவுதி அரேபியா மன்னரின் அரசியல் மற்றும் நில விஸ்தரிப்பு யுத்தம் 1788ல் பாரசீக வளைகுடாவில் நிகழ்ந்த தமக்கு எதிரான பாரிய யுத்தமாக கட்டார் மக்கள் கருதுகின்றனர். கடல்வளத்தைப் பெருமளவு கொண்டிருந்ததும், வளைகுடாவின் இயற்கை துறைமுகத்தினை பலமுகங்களிலும் கொண்ட ஒரு நிலப்பரப்பாக இது இருந்ததும், பல்வேறு ஆட்சியாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்ததற்குப் பெரும் காரணமாக இருந்தது. ஓமானிய, எகிப்திய, துருக்கிய ஓட்டமான அரசுகள் இவ்வாறான யுத்தங்களில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முனைந்தவர்களாகும். எகிப்தியர்கள் பஹ்ரைனியர்களுடன் இணைந்து 1811 வரை இதில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

1821ல் கிழக்கிந்திய கப்பல் கம்பெனி டோஹா (தற்போதைய தலைநகரம்) நகரை முற்றுகையிட்டு அதன் வதிவிடவாசிகளைக் கொன்றழித்து அந்த நகரைக் கைப்பற்றினர். அதிலிருந்து தப்பியவர்கள் உள்நிலப் பிரதேசத்தினுள் தமது ஆட்சியை, முகம்மது பின் அல்தானி என்ற தலைவரின் கீழ் ஸ்திரிப்படுத்திக் கொண்டது. எனினும் டோஹா உட்பட பெரும்பிரதேசம் பிரித்தானிய ஆட்சியில் இருந்தது. இயற்கை முத்து பெரும் வியாபாரப் பொருளாக இருந்தது. பின்னர் கட்டாரின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றிய பஹ்ரைன், 1820ல் அங்கிலேயாபஹ்ரைன் உடன்படிக்கையை மேற்கொண்டது. ஓட்டமான அரசாட்சி 1871லிருந்து 1915 வரை இலிந்து கட்டாரின் சிலபகுதிகளில் இருந்தது. பிரித்தானியர்களின் முத்தெடுத்தலுக்கான குத்தகைப் பத்திரமும் துறைமுகப் பாவனை தொடர்பான உடன்படிக்கையும் முடிவடைந்த பின்னர் கட்டார் அரச குடும்பத்தவர்களின் (அல்தானி குடும்பம்) ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது.

1970களுக்குப் பின் வாயு எரிபொருள் பெருவளம் கண்டுபிடிப்பு அந்நாட்டினை உச்ச அபிவிருத்தி நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது. கல்வி வளத்தில் முதலீடு, கட்டாரியல், கட்டார் மயமாக்கல் போன்றன அரசின் இலட்சிய செயற்றிட்டங்களாகவும் உள்ளன. கல்வி அறிவு பெற்ற அரச குடும்ப அங்கத்தவர்கள், எல்லாத் துறைகளிலும் பொறுப்பாளர்களாகவும் போசகர்களாகவும் உள்ளனர். குறிப்பாக அரச குடும்பப் பெண்கள் உயர்கல்வி கற்றவர்களாகவும், பொறுப்பு வாய்ந்த பதவிகளிலும் உள்ளனர். அவ்வாறான ஒரு கல்விச் செயற்றிட்டத்திலேயே கல்வியல் நிபுணர் பதவிக்கு நான் விண்ணப்பித்திருந்தேன். ஐக்கிய நாடுகளில் சபையின் 'எல்லோர்க்கும் கல்வி' செயற்றிட்ட நிபுணராக கட்டார் அரசின் தாய் ஸெய்கா மூஸா

பின் நஸார் இருந்து வருகிறார். அவரே இச்செயற்றிட்டத்தின் ஸ்தாபகரும் தலைவருமாவார்.

இந்த அரசியல், சமூகப் பின்னணியை விளங்கிக் கொள்ளும் ஒருவருக்கு பஹ்ரைன், சவுதி அரேபியா, எகிப்து போன்ற நாடுகளுக்கு ஏற்கெனவே கட்டாருடனான பகைமை இருந்து வந்திருக்கின்றது என்பதை விளக்கிக் கொள்ள முடியும். அத்துடன் உலகிலேயே மிகக் கூடிய வாயு எரிபொருள் வளத்தை கட்டார் என்ற ஒரு சிறிய நாடு (இலங்கையில் 1/4 பங்கிற்கும் குறைவான பரப்பளவு கொண்ட நாடு. ஒரு நாளில் நாடு முழுவதற்கும் போய் வரலாம்.) குறுகிய காலத்திற்குள் பொருளாதார ரீதியாகவும் மனிதவள ரீதியாகவும் வளர்ச்சியடைந்து, உலகின் வல்லரசுகள், ஐக்கிய நாடுகள் சபை போன்றவற்றின் தீர்மானங்களிலும் தலையீடு செய்யக்கூடியளவுக்கு செல்வாக்குப் பெற்றமை, பிராந்திய நாடுகளின் பகைமையை சம்பாதிக்கும் நிலைமையை உருவாக்கி இருக்கிறது.

குறிப்பாக சவுதி அரேபியா, பிராந்தியத் தலைமை நாடு என்று தன்னை காட்டிக்கொள்ள விரும்பும் ஒரு நாடு. உலகின் இரு பக்கங்களையும் (கிழக்கையும் மேற்கையும்) இணைத்துக் கொண்டிருந்த நாடு. யுனைட் அராப் எமிரேட்ஸ், கடல் மார்க்க வியாபாரத் தலைமையை தனியுரிமையாக வைத்திருந்தது. குறிப்பாக கட்டாரின் மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று செயற்றிட்டங்களும் அதன் பாரிய வளர்ச்சியும், உலகின் மிகப்பெரிய பணக்கார நாடாகவும் தலா வருமானம் கூடிய நாடாகவும் அதனை உயர்த்தியது. மேலும் இச்செயற்றிட்டங்கள் மேற்குலகுடன் மிக நெருக்கமான உறவையும் கட்டாருக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. பெருமளவிலான பாரிய முதலீடுகளை கட்டார் ஐரோப்பிய நாடுகளின் வங்கிகளிலும், பன்னாட்டுக் கூட்டுத் தாபனங்களிலும் செய்துள்ளது. அமெரிக்காவின் மத்திய கிழக்கு சமாதானச் செயற்றிட்டத்தின் மிகப் பெரிய பங்காளியாகவும் ஒருங்கிணைப்பாளராகவும், ஓபாமா நிர்வாகத்தின் கீழ் கட்டார் செயற்பட்டு வந்திருக்கிறது.

மத்திய கிழக்கின் சமாதானத்திற்கான தலைமைச்செயலகமும், அமைதிப்படைத் தளங்களும், மத்தியகிழக்கிலேயே மிகப்பெரிய அமெரிக்கக் கடற்படைத் தளமும் கட்டாரிலேயே அமைந்துள்ளன. ஆயிரக்கணக்கான படையினர் அங்கு நிலை கொண்டுள்ளனர். பலசுற்று சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகள், அமெரிக்க முன்னாள் அதிபர் ஓபாமா தலைமையிலும் அதன் பின்னரும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பல்வேறு நாடுகளில் அரசுக்கு எதிராகப் போராடும் ஆயுதம் ஏந்திய குழுக்களும் இப்பேச்சுவார்த்தைகளில் பங்கு பற்றியதுடன் அவைகளில் சில குழுக்களின் ஒருங்கிணைப்புக் காரியாலயங்களும் இயங்குவதற்கு இங்கு இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தப் பின்னணியில், கட்டாரின் பொருளாதார, அரசியல், மனித மேம்பாடு போன்றன ஸ்திரி நிலையிலும், சர்வதேச உறவுகள் மிக நெருக்கமான நிலையிலும் உள்ளன. இந்த நிலையில், 2012ல் கட்டார், 2022 திமிதிகி சர்வதேச உதைபந்தாட்ட இணைப்பாளர் பதவியை சுவீகரித்துக்கொண்டது. இந்த நிகழ்வுக்கான பாரிய கட்டுமான வேலைத்திட்டங்களையும் செய்து வருகின்றது.

மேலும், அயல் நாடுகளின் பொருளாதார முயற்சிகள் பல கட்டாரின் சடுதியான, பாரிய அபிவிருத்தியின் பின்னணியில் பாதிக்கப்படுவதும் பின்னடைவதும் சமூக அரசியல் அவதானிகளால் பேசப்பட்டு வருகின்றது. கல்வி முதலீட்டுத்திட்டம், மேற்குலகின் பிரபல பல்கலைக்கழகங்களை கட்டாருக்குள்ளேயே கொண்டு வந்திருக்கின்றது. அதே பல்கலைக்கழகங்களின் நிர்வாகத்தின் கீழ், அவர்களது ஆளணியினரால் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. இதன் மூலம் மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து மேலைத்தேய பல்கலைக்கழகங்களுக்குச் செல்லும் பண வசதி படைத்த அரபு பிரபுக்களின் பிள்ளைகள் குறிப்பாகப் பெண்கள் கட்டாரிலேயே கல்வி கற்கின்றனர். இப்பாரிய கல்வி முதலீட்டின் மூலம் கட்டார் பெருமளவு வருமானம் ஈட்டி வருகின்றது.

இரண்டாவது செயற்திட்டம் கட்டார் விமான சேவை விஸ்தரிப்புத் திட்டம் ஆகும். புதிய தொழில்நுட்பத்துடன் கூடிய புதிய விமானங்கள், புதிதாக வடிவமைக்கப்பட்ட ஆடம்பர விமானங்கள், எல்லாத்திசைகளிலும் விமான சேவைகள், தொழில்நுட்ப வல்லுநர்கள் என அதன் சேவை தரத்தினையும் அதிகரித்திருப்பதால் இதுவரை விமான சேவையில் முன்னணியில் இருந்த யுனைட் அராப் எமிரேட்ஸுக்கு பாரிய வீழ்ச்சி அண்மைய ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டு வந்திருக்கின்றது.

அத்துடன், பாரிய டோஹா துறைமுக அபிவிருத்தித் திட்டம் மூலம் கடல் மார்க்க வியாபாரத்தையும் கட்டார் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு வருகின்றது. இதன் மூலம் பஹ்ரைன் அதிருப்தி அடைந்திருக்கின்றது. குறிப்பாக துறைமுக அபிவிருத்தியின் இரண்டாம் கட்ட விஸ்தரிப்பு, கடல்மார்க்க வியாபாரத்தின் பூகோள மத்திய தளமாக கட்டாரை மாற்றியிருக்கின்றது.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கட்டாரின் இயற்கை எரிவாயுக்களஞ்சியம் மேலும் 17 வருடத்திற்கான சேமிப்பைக் கொண்டிருக்கின்றது. ஏனைய ஒபெக் நாடுகளின் எரிபொருள் சேமிப்பு 5 வருடங்களுக்குக் குறைவாகவே உள்ளது. எனவே அந்த நாடுகளும் எரிபொருள் விற்பனையிலிருந்து வேறுதளங்களுக்கு முதலீடுகளை மாற்றி செய்யவேண்டிய நிலையில் உள்ளன. இந்த நிலையில், கட்டார் அவ்வாறான வாய்ப்புகள் எல்லாவற்றையும் தன்வசப்படுத்துகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டும் அங்கலாய்ப்பும் உண்டு. இதுவே எல்லா அயலவர்களும் ஒன்றிணைந்து தடை கொண்டுவரும் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றிருக்கின்றது என அரசியல் விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். இதுவே, வெளிப்படையாக எந்தக்காரணங்களும் ஆரம்பத்தில் முன்வைக்கப்படாமைக்குக் காரணம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

எது எப்படி இருந்தபோதிலும் சவுதி அரேபியாவின் பொருளாதார நிலைமையும் மேலைத்தேய வெளிஉறவும்

குறிப்பாக துறைமுக அபிவிருத்தியின் இரண்டாம் கட்ட விஸ்தரிப்பு, கடல்மார்க்க வியாபாரத்தின் பூகோள மத்திய தளமாக கட்டாரை மாற்றியிருக்கின்றது.

மிகவும் ஸ்திரமானது. அமெரிக்காவுடனான பொருளாதார, அரசியல் கூட்டு, நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்கக்கூடிய தேவையை இருபக்கத்திலும் உருவாக்கியிருக்கிறது. மேலும், அதன் முதலீடுகள் ஏற்கெனவே சர்வதேச ரீதியாக பன்முகப்படுத்தப்பட்டும் இருக்கின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, உலகின் மிகப்பெரிய இரு பள்ளிவாசல்கள் மூலம் வருடம் முழுவதும் பெருந்தொகையான வருமானம் கிடைத்து வருகிறது. பிராந்தியத்தின் பெரிய நாடு என்பதற்கும் அப்பால் 'பிராந்தியத்தலைமை' என்ற நிலையை விடாப்பிடியாக கோருவதற்கும் இவையே காரணமாகும். அயல் நாடுகளின் கரிசனைகளை கையில் எடுத்துக்கொண்டு வாதிட முனைகிறது.

மற்றொருபுறத்தில், அரசர்களும் அரசர்களாக வரவிருக்கும் இளவரசர்களும் இளவயதினராகும். இவர்கள் முற்போக்கான செயற்திட்டங்களையும் முன்னெடுக்க முனைகின்றனர். இவர்களிடையேயுள்ள 'நானா ந்யா' போட்டியும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். குறிப்பாக சவுதி அரேபியாவின் சீரிய யுத்த முன்னெடுப்பு, சீரிய அதிபரை பதவியிறக்கச் செய்தமை, கட்டார் மீதான தடைவிதிப்பு போன்றன தனது 'பிராந்திய தலைமையை' நிலை நிறுத்துவதற்கும் சிறிய நாடுகளை முன்னெச்சரிக்கை செய்வதற்கும் ஆன ஒரு நடவடிக்கையாகவும் 'பெரியண்ணை பகிவதை'யாகவும் பார்க்கப்படுகின்றது.

மேலும், மேலைத்தேசத்தவர்களுடனும் இஸ்ரேலுடனும் யாருக்கு நெருக்கமான உறவுண்டு என்பதிலும் கூட போட்டாபோட்டி நிலைமையுண்டு. இந்த ஈகோவையும் போட்டியையும் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு மேலைத்தேசமும் அமெரிக்காவும் இந்த அரசியல் சதுரங்கத்தில் பங்கேற்று 'பிள்ளையையும்

சுலைஹா பெரியம்மாவின் ஈமான்

- பாத்திமா மாஜிதா



கோடை காலம் என்பதால் சூரியனின் கதிர்வீச்சுக்கள் மிகப்பலமாக வீசிக்கொண்டிருந்தன. அதற்குப் போட்டியாக சாஹூல் தம்பி மோதினாரின் அதான் ஒலி முஹர் நேரம் என்பதை முழங்கிக்கொண்டிருந்தது. 'இப்படியே வெயிலடிச்சாட கோடைக்கு வயல் செஞ்ச ஆக்களர தலையில் மண்ணள்ளி போட்ட மாதிரித்தான்' என வாப்பாவின் குரலோடு பைசிக்கிள் வீட்டிலிருந்து வெளியேறியது. 'சோறு அடுப்புல புழுங்குது, அகப்பக்கணையால கெள்ளிப்போடு இல்லாட்டி அடிபுடுச்சிடும்' என்றபடியே கருவாட்டுத் தட்டுடன் உம்மா அடுப்பாங்கரையில் அமர்ந்தாள்.

மீனை வெட்டி துப்புரவு செய்யும்பொழுது மீனின் குடல்களுக்காக ஏங்கிக் கிடக்கும் பூனைபோல உம்மாவின் அருகில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். சினை மட்டுமல்ல தலைத்துண்டுகள், வால் எல்லாவற்றினையும் உம்மா அன்பளிப்பு செய்தாள். உம்மா காய்ச்சும் கருவாட்டு மிளகானம் மிக பிரபல்யமானது.

நிறைய வெள்ளைப்பூண்டுகள், சிறிதளவு வெந்தயம், இரண்டு கொறுக்காய் இவற்றுடன் சரக்குத் தூள், மிளகாய்த்தூள், உப்பு சேர்த்து கருவாட்டுத் துண்டுகளையும் சட்டியில் போட்டு சிறிதளவு தண்ணீர் ஊற்றி கறி கொதித்து வருகையில் தேங்காய்ப் பாலின் தண்ணிப்பாலை விட்டு கறிவேப்பிலையைத் தூவி விட்டு கறிச்சட்டியினை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து லேசாகக் குலுக்கி அடுப்பினை அணைத்துவிடுவாள். சிறிது நேரம் கழித்து கறிச்சட்டியினைத் திறக்கும்பொழுது மூக்கின் நாசித்துவாரத்தின் வழியாக மிதந்து உள் நுழையும் கருவாட்டுடன் கலந்த வெள்ளைப்பூண்டு, கறிவேப்பிலையின் வாசம் நாக்கில் உமிழ்நீராக மாறிவரும். வீட்டின் வாசலில் முருங்கை மரத்தில் நீண்டு நெளிந்து நடனமாடும் முருங்கைக்காய், பளிச்சென்று குண்டு பல்ப் மாதிரி அலங்கரிக்கும் கத்தரிக்காய், மாக்கட்டியாய் திரண்டு வரும் மரவள்ளிக்கிழங்கு இவைகளெல்லாம் உம்மா சமைக்கும் கருவாட்டு பாலாணத்திற்குக் கதாபாத்திரங்களாக தெரிவு செய்யப்படும். பின்னர் பிட்டு அல்லது இடியாப்பத்தில் கருவாட்டு பாலாணம் குழையும்போது சாப்பாட்டுக் கச்சேரி களைகட்டும். வாப்பாவின் எழுத்துலக நண்பர்களுக்கு கருவாட்டுக் கறிதான் பிரதான கறியாக பகிரப்படும். வாப்பாவையும் நண்பர்களையும் சுற்றி இலக்கியம், அரசியல் விவாதப்பொறி பறந்து கொண்டிருக்க உம்மா சமையலறையில் கருவாட்டுக் கறி சமைப்பதில் மும்முரமுற்றிருப்பதாக இரு முனையிலும் எதிரெதிர் செயற்பாடுகள் நடைபெறும். பக்கத்து ஹோலில் நடைபெறும் இலக்கிய சம்பாஷணை அவள் காதலர்க்குள் விழுமோ இல்லையோ அடுப்பில் கொதிக்கும் கறியைச் சுவையாக சமைத்து முடிப்பதுதான் அவளுக்கு இலட்சியம். சுபஹ் தொழுகை முடிந்த கையுடன் வாப்பாவையும் கூடையையும் சுமந்துகொண்டு சைக்கிள் விசுக்கென்று கிளம்பிவிடும்.

**கையில் ஒரு
சீலைத்துண்டின் வீட்டினுள்
இருக்கும் தூசுகளைத்
தட்ட உம்மா புறப்படுவாள்.
ஆனால் தூசு தட்டும்
பொழுது பலத்த அடி விழுவது
தூசுகளே படியாத புத்தக
அலுமாரிகளுக்குத்தான்.**

கையில் ஒரு சீலைத்துண்டின் வீட்டினுள் இருக்கும் தூசுகளைத் தட்ட உம்மா புறப்படுவாள். ஆனால் தூசு தட்டும் பொழுது பலத்த அடி விழுவது தூசுகளே படியாத புத்தக அலுமாரிகளுக்குத்தான். ‘கதிர வேணுமா, மேச வேணுமா எல்லா இடத்திலும் புத்தகம் பரப்பி இருக்கணும். படிச்சி முடிஞ்சா இருந்த இடத்தில வைக்கிறயுமில்ல’ என்ற சன்னங்கள் உம்மாவின் வாயிலிருந்து மெல்ல எட்டிக்குதித்துக் கொண்டிருக்கும். அப்படி புத்தக அலுமாரி மீது உம்மாவிற்கு என்ன கோபம், ஏன் வெறுப்பு, இதற்கு விடை தேடுவது ஒன்றும் கஷ்டமில்லையே. காலங்காலமாக உம்மா போன்ற ஆயிரமாயிரம் கோடி உம்மாமார்களுக்கு குசினியை பரம்பரைச்சொத்தாக எழுதிவைத்தவர்கள் புத்தகங்களை உம்மாமார் தொடவே கூடாது என்று தானே நினைக்கின்றார்கள். அவ்வாறே குசினியும் குழந்தை வளர்ப்பும் எங்களுக்குப் போதும் என்ற நினைப்பு கட்டாயமாக்கப்பட்ட உம்மாக்கள் புத்தக அலுமாரிகளைக் காணும்பொழுது இப்படி வெறுப்புணர்வுடன் தானே நோக்குவார்கள். எல்லாம் திட்டமிட்ட சதிதானே. இல்லை இல்லை, எங்களுக்குப் புத்தக அலுமாரியில் பங்கீடு வேண்டும் என்று நினைத்தவர்களுக்குத்தானே எல்லாவிதமான சவால்களும் போராட்டங்களும். இவ்வளவுமிருக்க உம்மா ஒன்றும் உலக அறிவு நுண்ணறிவு, பகுத்தறிவு அல்லாத பெண்ணில்லை. நான் பாடசாலை ஹோஸ்டலில் தங்கிப் படிக்கிறபொழுது உம்மா அனுப்புகின்ற கடிதங்களில் ஒட்டியிருக்கும் எழுத்துக்கள் பொன்னி வண்டு மாதிரி மினுங்கும். நிலவின் போர்வையில் கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்தின் கீழ் ஊஞ்சலாடும்பொழுது உம்மா சொல்லுகின்ற கதைகள் எவ்வளவு ரசனைமிக்கது... அதுமட்டுமா, உம்மா பிளஸ் 1 எனும் O/L வரை படித்திருக்கிறாள், படிப்பின் இறுதிக்கட்டத்தில் தன்னை நோக்கி வீசிய காதல் எனும் வலையில் சிக்கியவளால் இன்றுவரையிலும் வெளியே மீண்டுவிட இயலவில்லை அவளே விரும்புகிறபோதும்.

அடுப்பில் விரால்கருவாட்டுக்கறி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. முன் ஹோலில் பொன்னாங்கன்னி கீரையை துப்புரவு செய்து கொண்டிருந்தேன். ‘ஆசியா, பானு எங்க புள்ள, வேலைக்கி பேய்த்தாளா இல்லாட்டி ஊட்டயா’ என்ற சலைஹா பெரியம்மாவின் குரல் கேட்டின் அருகில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. “என்ன விஷயமோ தெரியா, ஒன்ட பெரியம்மா கேட்டில நின்று பீரங்கி வெடிக்கா, போய் உள்ள வந்து கதைக்கச்செல்லு” என்று வாப்பா எதிர்வினையைத் தெரிவித்தார். வாப்பாவும் சலைஹாபெரியம்மாவும், பிரபாகரனும் மஹிந்தவும் மாதிரி. எந்த நேரமும் யுத்தத்தினைத் தமது அடிநாதமாகக்கொண்டு செயற்படுவார்கள். சமாதான பேச்சுவார்த்தை என்பது அவர்களுக்கு எட்டாத தூரம். “உன்ட தங்கச்சிய நான் ஒண்டுமே வானாம் என்று கூட்டிக்கிட்டு ஓடக்குல இஞ்சால பக்கம் தல வச்சி படுக்க கூட போடா என சொன்னத்த நான் இன்னும் மறக்கல” என வாப்பா ஆரம்பிக்க, “ஓம் என்ட

தங்கச்சிய கூட்டிட்டு போன மாதிரியே நீங்க வச்சியா, அடுத்த கிழமையே ஊட்ட திருப்பி அனுப்பின ஆள்தானே நீங்க...” என்று சலைஹாபெரியம்மா எதிர்த்தாக்குதல் நடத்துவாள். இவர்கள் இடையே அகப்பட்டு அடிபடும் அகதியாய் உம்மா ஓரமாக நின்று கொண்டிருப்பாள்.

கேட்டினைத் திறந்து “என்ன பெரியம்மா?” என்று கேட்க முதலே “இஞ்சப்பாரு பானு! ஹைதர் அலி பள்ளியில நேத்து யாருக்கும் தெரியாம கள்ளக்காவின் எழுதிட்டு வந்து ஊட்டுக்குள்ள வந்து படுக்கான். சாஹிரா கிடந்து கத்துறாள். நீ வந்து என்ன ஏதுண்டு கேளு, உங்க வாப்பாக்கு தெரிஞ்சா கிடந்து சத்தம் போடுவாரு, தெரியாம ரகசியமா வா, நான் போறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு பெரியம்மா கிளம்பிட்டா.

சலைஹாபெரியம்மா உம்மாவின் மூத்த சகோதரி. எட்டு பிள்ளைகளின் தாய். பெண் அறுதலியானா விதவையாதல் கட்டாயம். வெள்ளைப்புடவைதான் உடுக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையில் மிகவும் இறுக்கமான பற்றினை வைத்திருந்தார். அவ்வாறு வெள்ளைப்புடவை உடுக்காத பெண்கள் நரகத்தில் இருப்பதாக அடிக்கடி கூறி வருவார். அதனால் பெரியப்பா மௌத்தாகிய திலிருந்து வெள்ளைப்புடவை அவரது தேசிய ஆடையாய் மாறி இருபது வருடங்கள் கரைந்துவிட்டன. மரியம் பெரியம்மாவின் கடைசி மகன்தான் சாஹிரா ராத்தா. வெண்ணிற உடம்பு. எப்பொழுதுமே சலனமற்ற முகம், நல்ல பருமன், அதற்கேற்ப வடிவமைப்புள்ள தோற்றம். சிறுவயதில் சிரிப்பில்லாத இருண்ட முகமாம். அதனால் அவளது இரண்டாவது சகோதரன் றிஸ்வான் நானா வெளிச்சம் என்று பட்டப்பெயர் வைத்தான். ஆனால் இன்று அவள் முப்பந்தைந்து வயதினை அடைந்துவிட்டாலும் வெளிச்சம் என்ற பெயர் அவளது செல்லப்பெயராக மாறி விட்டது.

சாஹிரா ராத்தா சலைஹாபெரியம்மா எதிர்பார்த்தபடியே வீடு துப்புரவாக்குவதிலும் சமையல் செய்வதிலும் நல்ல கெட்டிக்காரி. பத்தாம் வகுப்புக்குக் காலடி வைக்க முந்தியே பதினைந்து வயதில் திருமணம் முடித்துவைக்கப்பட்டாள். மாப்பிள்ளை பெயர் சபீக், திருமணம் முடிக்கும் பொழுது அவரது வயது முப்பத்திரண்டு, தொழில் கணிதப்பாட ஆசிரியர். திருமணத்தின்பொழுது சாஹிரா ராத்தாவின் வயதினைப் பற்றியோ, அவளது விருப்பமின்மையைப் பற்றியோ யாருமே அலட்டிக்கொள்ளவேயில்லை. “எனக்கி கலியாணம் வாணா” என்று விடிய விடிய சாஹிரா ராத்தா அழுதாள். “என்னத்துக்குக் கத்துறாய். மாஸ்டர் மாப்பிள, குடுத்து வச்சிருக்காய்” என பெரியம்மா உம்மம்மா எல்லோரும் சேர்ந்து சாஹிரா ராத்தாவுக்குக் குலை அடிச்சி சம்மதிக்க வைத்தார்கள். கடைசியில் உமருப்பரிசாரியாரின் லேவியம்தான் சாஹிரா ராத்தா திருமணத்திற்கு சம்மதிப்பதற்காக வழங்கப்பட்ட மருந்து

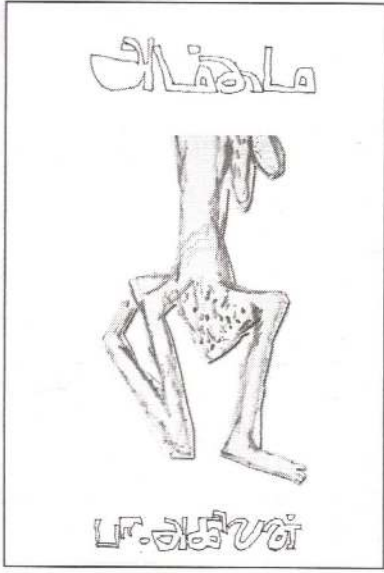
திருமணத்தின்பொழுது சாஹிரா ராத்தாவின் வயதினைப் பற்றியோ, அவளது விருப்பமின்மையைப் பற்றியோ யாருமே அலட்டிக்கொள்ளவேயில்லை.

என்பதை சலைஹா பெரியம்மா அடிக்கடி புகழ்ந்து கொள்ளுவாள்.

சாஹிரா ராத்தாவின் திருமணம் முடிஞ்ச சில நாட்களில் எனக்குக் கணிதப்பாடம் படிப்பிக்கச்சொல்லி உம்மா சபீக் மாஸ்டரிடம் ஒப்படைத்தா. அவர் நல்ல ஓல்லி, ஆனால் படிப்பிக்கும்பொழுது சபீக் மாஸ்டருக்கு நல்ல பருத்த கோபம் மட்டும் வரும். முதலாவது வாரம் வாய்மொழியாக மட்டும் கோபத்தைக் காட்டி சரிவரது இனி கையில் பிரம்பு தேவை என்று முடிவெடுத்துவிட்டார். இந்த மாதிரி கணிதப்பாடம் எனக்கு வேண்டாம், இதோ பாருங்க நான் பாடம் படிப்பிக்கிறன் என்றவாறே நான் சபீக் மாஸ்டரிடம் படிக்கப்போவதை நிறுத்திவிட்டேன். எனக்கு சபீக் மாஸ்டரை பார்க்கும்பொழுதே பயமாயிருக்கு,

எப்படி சாஹிரா ராத்தா காலம் கழிக்கிறாளோ என்று அடிக்கடி மனதில் நினைத்துக்கொள்வேன். நான் நினைத்த மாதிரியே சாஹிரா ராத்தாவின் திருமண வாழ்க்கையில் வெளிச்சமில்லை. சபீக் மாஸ்டர் திருமணம் முடிந்து மூன்றாம் மாதத்திலிருந்தே வீட்டை விட்டு வெளியேற ஆரம்பித்துவிட்டார்.

முதலாவது தடவை பிரச்சனை எழுந்தபொழுது குடும்ப உறுப்பினர் பாராளுமன்றம் ஒன்று சாஹிரா ராத்தாவின் வீட்டில் கூடியது. மரியம் பெரியம்மாவின் ரெண்டு கண்ணும் அழுது அழுது சிவந்து கொச்சிப்பழம்போல இருந்தன. சாஹிரா ராத்தா மட்டும் பேய் அறஞ்சுவளாட்டம் கல்லுகட்டி மாதிரி இருந்தாள். ‘ஏன் உன்ட புருசன் அவர்ர உம்மாட்ட போயிட்டாரு’ என்று நானும் சபானா தங்கச்சியும் சாஹிரா ராத்தாகிட்ட கேட்டோம். ‘பிஞ்சியில பழுத்த மாங்கா மாதிரி முத்தல் கேள்வி கேட்காம போய் வெளியே விளையாடு’ என உம்மா எங்களை விரட்டி விட்டா. ‘ஏன்டி அவரு கூப்பிர்ர நேரம் உனக்கு ருமுக்குல்ல போக ஏலா’ என்று உம்மாவும் பெரியம்மாவும் சாஹிரா ராத்தாவுக்கு ஏசினார்கள். பின்னர்



அம்மை:
பா.அகிலன்

ஒரு மாதிரியாக சமாதானம் பேசி திரும்பவும் சபீக் மாஸ்டரை வரவழைத்தார்கள். இவ்வாறு சாஹிரா ராத்தாவின் திருமண வாழ்க்கை இடியும் மின்னலும் கலந்ததாக இருந்தது. இடையில் சபீக் மாஸ்டர் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவர் என்ற ரகசியம் அவரது குடும்பத்திலிருந்து வெளியாகியது. பின்னர் 'அலமாரிக்குள் குளிசையை ஒளிச்சி வச்ச இடத்த நான் கண்டுபிடிச்சன்' என்று சாஹிரா ராத்தா பெரியம்மாகிட்ட சொன்னா. எப்படியிருப்பினும் குடும்பம், அக்கம்பக்கத்தவர் அனைவரது ஆதரவும் சபீக் மாஸ்டருக்கே இருந்தது. காரணம் அவர் ஒரு ஆம்பிள, பிரச்சனை வரும்பொழுது பெண் விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையுடையவளாக இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது பொருளாதார ரீதியாக பலம்பொருந்திய தன்மை சபீக் மாஸ்டரிடம் உண்டு. சாஹிரா ராத்தா அவரில் தங்கியிருப்பதால் என்ன நடந்தாலும் சகிப்புத்தன்மையோடு வாழ வேண்டும். 'அவருக்கென்ன, சேற்ற கண்டா மிதிப்பாரு பின்ன தண்ணி யில் கழுவுவாரு. அதால தான் இஸ்லாத்தில ஆம்புளயல் நாலு கலியாணம் முடிக்கலாம்' என்ற வசனங்களும் அடிக்கடி சுலைஹாபெரியம்மாவின் வாயிலிருந்து வெளிவரும். இந்த இரண்டு காரணங்களினாலும் சபீக் மாஸ்டருக்கு ஆதரவளிக்கும் குடும்ப உறுப்பினர் தொகை அதிகரித்து வந்தது. ஐந்தாறு தடவைகள் காதி நீதிமன்றம் வரையிலும் இப்பிரச்சனை சென்று வந்துள்ளது. 'காழியாருக்கிட்ட போனாலும் உன்னில்தான் பிழை, அவரு நல்ல மனிஷன் என்று எனக்கு தான் காழியாரு ஏசுறாரு, ஒருத்தரும் என்ட பிரச்சினைய கேட்காங்க இல்ல' என்று சாஹிரா ராத்தா புலம்புவாள். எது எப்படியோ தனது சுயநலத்தினை நிரூபிப்பதில் சபீக் மாஸ்டர் குறியாக இருந்தார் என்பதற்கு

உதாரணம் மூன்று ஆண் குழந்தைகளை சாஹிரா ராத்தா பெற்றெடுத்தமையைக் கூறலாம். திருமண வாழ்க்கையில் இருபது வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. இப்படி அடிக்கடி சபீக் மாஸ்டர் வீட்டை விட்டு வெளியேறும் பொழுது சாஹிரா ராத்தா எந்தவித பதற்றமும் படமாட்டாள். 'அந்த மனிசன் போகட்டும் கொஞ்ச நாளைக்கு நான் தின்ற சோறு பத்தியம்' என்று முனங்குவாள். சில வாரங்கள் கழியும்பொழுது பிள்ளைகளின் செலவு தலைக்கு மேல் ஏறும். வேறு வழியில்லாமல் திரும்பவும் பழைய குருடி கதவைத் திறடி என்ற நிலைமையில் சபீக் மாஸ்டரிடம் தஞ்சம் புகுவாள். ஆனால் இப்பொழுதெல்லாம் சபீக் மாஸ்டர் இப்படி வெளியேறும்பொழுது சாஹிரா ராத்தா பெரிதாக அலட்டிக்கொள்வதில்லை. காரணம் அவளது மூத்த மகன்தான் ஹைதர் அலி. அவனுக்கு இப்பொழுது வயது பத்தொன்பது. சபீக் மாஸ்டர் மாதிரியே நல்ல ஓல்லி. 'வாப்பாவைப்போல இவனுக்கும் முயல் மூக்கில புல்லு குத்துற மாதிரி கோபம் வருகுது' என்று சாஹிரா ராத்தா ஏசுவாள். பெற்றோர்களின் சண்டையில் பலியிடப்படுவது குழந்தைகள் என்ற அடிப்படையில் ஹைதர் அலிக்கு படிப்பு ஓடவில்லை. பத்தாம் வகுப்புப் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணாமல் விடவே கட்டாரிற்கு உழைப்பதற்காகச் சென்றுவிட்டான். மாதம் ஐம்பது ஆயிரம் சம்பளம். கட்டார் போய் ஒருவருடத்திலேயே சாஹிரா ராத்தாவின் கழுத்து கைகொல்லாம் பொன் நகைகளால் மின்னினை. உண்மையிலேயே சாஹிரா ராத்தாவின் முகத்தில் வெளிச்சம் களைகட்டியது. ஆனால் ஹைதர் அலி உம்மாவின் மேல் பாச மழையைப் பொழிந்ததைப்போல் காதல் மழையிலும் நனையத்தொடங்கினான். காதலி அவளது பாடசாலையில் ஒன்றாகப் படித்தவள். படிக்கும்பொழுதே இருவருக்குள் இருந்த தொடர்பு சாஹிரா ராத்தாவுக்குத் தெரியும். கட்டார் செல்லும் பொழுது ஹைதர் அலியை கண்டித்து அனுப்பினாள். ஹைதர் அலி தனது காதலை மறந்துவிட்டான் என்பது பலரின் ஊகம். ஆனால் இப்பொழுது விடுமுறைக்காக வந்தவன் யாருக்கும் தெரியாமல் பெண் வீட்டாரின் சம்மதத்துடன் திருமணம் முடித்துவிட்டான்.

பெரியம்மாவின் அழைப்பை ஏற்று சாஹிரா ராத்தாவின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். வீடு முழுக்க அவளது அழகை ஒப்பாரி எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது. "இவன்ட வாப்பா ஊட்டவிட்டு வெளியே போய் ஆறுமாசம் முடிஞ்ச நிலையில் இவன் பண்ணின வேலைய கொஞ்சம் பாரு. பதினெட்டு வயசில இவருக்கு கலியாணம் தேவப்பட்டிருக்கு, அந்தா உள்ளுக்கு கட்டில முகத்தை கவுட்டுபோட்டுக்கிட்டு படுத்திருக்கான். என்ன நடந்த என்டு போய் கேளு" என்று சாஹிரா ராத்தா ஒப்பாரி வைத்தாள்.

என்னைக் கண்டுகொண்ட ஹைதர் அலி ஆமை தலையை ஓட்டுக்குள் புதைப்பதைப்போல் முகத்தை தலையணைக்குள்

புதைத்துக்கொண்டான். இனி இவனிடம் பேசி சரிவராதது என்ற முடிவுடன் நானும் குடும்பத்தின் சில முக்கிய ஆண்களும் திருமணத்தினை நிறைவேற்றி வைத்த பள்ளிவாயல் நிர்வாக சபையிடம் கேட்டோம். ஆனால் எதுவுமே பலனளிக்கவில்லை. ‘சிறுவயது திருமணம் என்பது சட்டத்திலேயே எழுதியிருக்குதானே, பிறகு ஏன் லோயர் மேடம் கேள்விக்கு மேல் கேள்வி கேட்குறீங்க’ என்றார் பள்ளிவாயல் தலைவர். “பஸ் போன பிறகு கையைக் காட்டி என்ன பிரயோசனம், ஹைதர் அலி கலியாணம் முடிச்ச பொண்ணும் பாவம்தானே, கலியாணத்தை பிரிச்சி என்ன பயன், அவன் திரும்பவும் கட்டார் போய் உழைச்சிட்டு சில வருஷம் கழிச்சி வரட்டும். அதுக்கு பிறகு அவன் விரும்பின மாதிரி அந்த பொண்ணோட வாழட்டும்” என்றேன். “உனக்கென்ன பைத்தியமா, அது நடக்காது, அவன் இப்பவே தலாக் சொல்ல வேண்டும்” என்று சாஹிரா ராத்தா உட்பட குடும்பத்தினர் அனைவரும் ஏகோபித்த முடிவு எடுத்தனர். ஆனால் ஹைதர் அலி அசையாமல் கல்லுபோல ‘அந்த புள்ள வேண்டும்’ என்றே நின்றான். பின்னர் நான் கூறிய ஆலோசனைப்படியே இரு குடும்ப வீட்டாரின் பேச்சுவார்த்தைக்கிணங்க இரு வருடங்களின் பின்னர் இருவரையும் இணைத்து வைப்பதாக முடிவெடுக்கப்பட்டு ஹைதர் அலி மீண்டும் கட்டார் புறப்பட்டான். அவனை வழியனுப்பிவிட்டு வீடு திரும்பும்பொழுது,

“ஏன்டி பானு, நீ இப்ப லோயர் வேல எடுத்துட்டாய்தானே, பிறகு ஏன் உனக்கு அந்த காழியாருக்கிட்ட வந்து என்ட விஷயமா கதைக்க ஏலாது. இந்த ஆள் ஊட்ட உட்டு போய் எட்டு மாசம் முடிஞ்சு. மூணு மாசமா புள்ளச்செலவு கூட கட்டாம இரிக்காரு. நாக்க புடுங்குர மாதிரி காழியாருக்கிட வந்து ரெண்டு கேள்வி கேட்க மாட்டியா” என சாஹிரா

ராத்தா தொடங்கினாள். “அப்படியெல்லாம் காழியாரோட நான் வந்து நேரடியாக கதைக்க சட்டத்தில இல்ல, நீதான் திரும்பவும் காழியாருக்கிட்ட போய்ச்சொல்லு. அவரு நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்காட்டி என்ன செய்யணும் என்று நான் சொல்றன்” என்றேன். “நீயும் ஓன்ட சட்டமும்” எனச் சொல்லிக்கொண்டே முகத்தை நீட்டினாள்.

பாவம் சாஹிரா ராத்தா, எழுத்தில இருக்கிற இந்தச் சட்டத்தின் சிக்கலை அவளுக்கு நான் எப்படிப் புரிய வைப்பது. காதி நீதிபதிகளையெல்லாம் தட்டிக்கேட்குமளவு நான் அவ்வளவும் பெரிய சட்டத்தரணியாக வளரவில்லையே. இப்பதானே சத்தியப்பிரமாணம் எடுத்திருக்கேன். சாஹிரா ராத்தாவுக்கு எப்படி உதவலாம் இவ்வாறான சிந்தனைகளே சில நாட்களாக என்னை வளைத்திருந்தன.

வெள்ளிக்கிழமை இரவு வேலையை முடித்துவிட்டு வீடு வந்து களைப்பில் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தேன். ஆசியா மபானு வந்துட்டாளா, ‘சபீக் மாஸ்டர் ரெஜிதனயில கலியாணம் முடிச்சுட்டாராம். மலிக் வந்து விசயத்தை சென்னான். சாஹிரா மூச்சு பேச்சு இல்லாம கிடக்காள், அந்த ஆள் எத்துன கலியாணம் முடிச்சாலும் பரவாயில்ல, என்ட புள்ளய கைவிட்டுடப்போடாம அல்லாஹ்தான் பாதுகாக்கணும்’ என்று மறுபடியும் சுலைஹாபெரியம்மா கதவில் தட்டினாள். எனது கைகள் உதறின, இதயம் லேசாக படபடத்தது. முகம் வெள்ளைப்புடவை மாதிரி வெளுத்துப் போய்விட்டது. ‘இந்தா வாரன் பெரியம்மா...’ கேட்டனோரம் நின்றிருந்த பெரியம்மாவை நோக்கி எனது கால்கள் மெதுவாக அசைந்து கொண்டிருந்தன. பெரியம்மாவின் ஈமான் மட்டும் ஆண்கள் நான்கு கலியாணங்கள் என்பதில் மட்டும் உறுதியாக இருந்தது.

என் பணி கடன் செய்து கொடுப்பது

Das Narayanasamy

Broker | FSCO Lic.: M08007147

Verico Dynasty Wealth|

Brokerage FSCO Lic.:12699

Dir: 416-543 6614

e-Mail: dassamy@gmail.com





NIMAL VINAYAGAMOORTHY
CERTIFIED GENERAL ACCOUNTANT

THE NAME YOU NEED FOR YOUR BUSINESS

Nimal Vinayagamoorthy, CGA

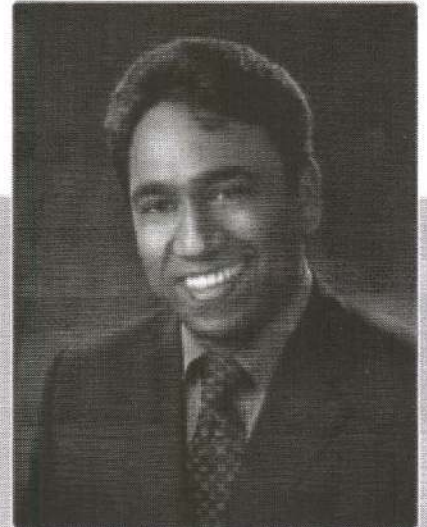
Tel: 416-494-4777

Cell: 416-888-1128

Fax: 416-613-2739

Email: nimal@niraccounting.com

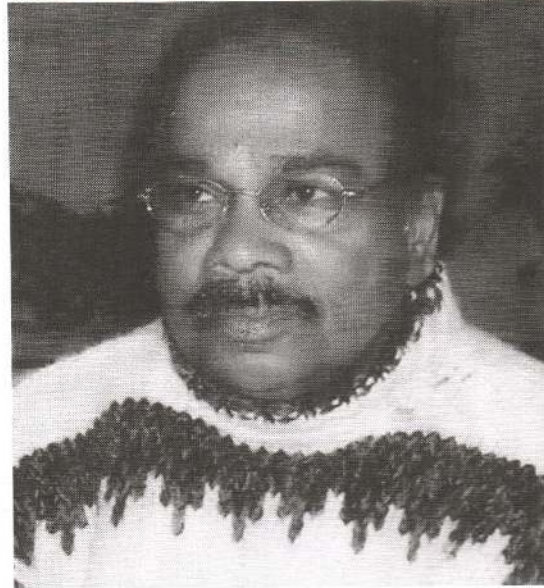
2525 Pharmacy Ave, Toronto, ON M1W 2K2



தமிழ்வன் படைப்புகள்

ஆறு நாவல்கள்

- கே. சேகருடன் தமிழ்வனின் உரையாடல்



கே. சேகர்:

இது 'காலம்' இதழில் பிரசுரிப்பதற்காக நடத்தும் உரையாடல் என்கிறீர்கள். அது இலங்கைத் தமிழர் நடத்தும் இதழ் அல்லவா?

தமிழ்வன்:

ஆம், கனடாவிலிருந்து நடத்தப்படும் இதழ். பல காலமாக நான் அதனை அறிவேன். அவ்விதமுக்காக இந்த உரையாடல்.

கே. சேகர்:

தலைப்பு தமிழ்வன் நாவல்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளலாமா?

தமிழவன்:

ஆமா. என் முதல் நாவல் 1985ல் வந்தது. நாவல் பெயர் 'ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்ட மனிதர்கள்'. ஒரு சிலர் ஈழத்திலும் அறிந்திருந்தனர். 2004 வாக்கில் நான் மு. பொன்னம்பலத்தை லண்டனில் சந்தித்தேன். அவர் ஓர் உரையாடலின்போது அந்த நாவலை மையப்படுத்த வேண்டுமென்று அழுத்திச் சொன்னபோது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதன்பிறகு, நான் மு. பொன்னம்பலத்தைச் சந்தித்தது இல்லை. இலங்கையிலும், யுத்த நிலைமை தொடர்ந்ததால் இலக்கியம் பற்றி தமிழகத்தோடு அதற்கு முன்பு நடந்த உரையாடல் நடக்கவில்லை.

கே. சேகர்:

மற்ற உங்கள் நாவல்கள் வந்த காலம் பற்றி சொல்லுங்கள்.

தமிழவன்:

இரண்டாவது நாவலின் பெயர் 'சரித்திரத்தில் படிந்த நிழல்கள்' (1992), மூன்றாவது நாவல் 'ஜி.கே. எழுதிய மர்மநாவல்'. இதுவொருவித மர்ம நாவல். சுருங்கை என்ற ஊரில் நடக்கிற கொலைகளை ஈழ எழுத்தாளராக இருக்கலாம் என யூகிக்கத்தக்க ஒரு மர்மான ஆசிரியர் எழுதியது. இரண்டு பக்கமாக உளவு அறிதல் நடக்கும். எழுதியது யார் என்று அறியும் உளவு ஒரு பக்கமென்றால் கொலை செய்தது யார் என்று வேறு ஒரு பக்கம் உளவு அறிய முயற்சி செய்யும் இரண்டு பாத்திரங்கள் வரும். மர்மநாவலை இலக்கியத்தரமாய் எழுதும் புதுமுயற்சி. நான்காவது நாவல் 2008ல் வந்த 'வார்சாவில் ஒரு கடவுள்'. இதற்குக் கனடா நாட்டு இலக்கியத் தோட்டம் விருது கிடைத்தது. நாவலை அவர்களாகவே பெற்றுப் படித்து எனக்குத் தெரியாமலே விருது அளித்தார்கள். அ. முத்துலிங்கம் வாசித்துவிட்டு A Mesmerising Experience என்று குறிப்பிட்டார். கன்னட மொழியில் போன ஆண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட அன்றிலிருந்து பல விருதுகளைப் பெற்று வருகிறது. உலகம் பூரா ஆன்லைனில் விற்பதில் முன்னணியில் இருக்கும் கன்னட மொழிபெயர்ப்பு. விமரிசகர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு எழுதுகிறார்கள். அந்நாவலிலும் ஈழத்தமிழர்கள் பாத்திரமாக வருகிறார்கள். என் ஐந்தாவது நாவல், பிரபாகரன் பாத்திரமாக வரும் ஒரு மைக்ரோ நாவல். சீரிய தமிழ்இலக்கிய உலகில் புலிகள் பற்றிய எதிர்மறை எண்ணம் சிலரால் பரப்பப்பட்டு வந்தபோது, அதனைக்கண்டிக்கும் முகமாக, அந்த நாவல் சர்வதேச நுண் இலக்கியப் போக்கு வழி பயணப்பட்டது. வழக்கமாக தமிழ் நாவல் அப்படி இருக்காது. சுமார் 100 பக்கங்கள் கொண்டது. ஆறாவது நாவல், 'ஆடிப்பாவை போல்'. தமிழ்முதுகலைத்துறைகள் டெல்லி முதல் மார்த்தாண்டம்

வரை அதற்காக கருத்தரங்குகள் வைக்கிறார்கள். இந்த இடத்தில் நிறுத்துகிறேன். நானே அதிகம் பேசினால் எப்படி?



கே. சேகர்:

ஒவ்வொரு நாவலாக இனி வருவோம். 'ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்ட மனிதர்கள்' நாவல் பற்றி மரபு இலக்கிய இலக்கணப் பேராசிரியரான நாச்சிமுத்து அது குமரி மாவட்ட நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்களின் வழி வந்தது என்றார் அல்லவா?

தமிழவன்:

ஆமா. அதுபோல புராணங்களின் படிமங்களையும் பார்க்கலாம். சிலப்பதிகாரம் போன்ற தமிழடையாள நூல்களின் பாதிப்பும் உண்டு. முருகன் பிறப்பு பற்றிய புராணக்கதைபோல இந்நாவல் பாத்திரங்கள் பிறக்கும். ஒரு பாத்திரம் மரம் செடிபோல பூத்துக் கிடக்கும். இது ஐந்திணை மரபின் தத்துவத்தைப் பயன்படுத்திய முறை. கவுந்தியடிகள் நரியாகப் போகும்படி சாபமிடுவதாய் சிலம்பில் வரும். அதுபோல் இந்த நாவலில் பாத்திரங்கள் நரியாகும். இந்த நாவல் முதலில் வந்தபோது, அது பற்றி பெரிய பரபரப்பு ஏற்பட்டது. எதார்த்தவாதம் தப்பென்று ஒரு விவாதம் நடந்த சூழலில் இது வந்ததால் இடதுசாரி நண்பர்களும் இந்த நாவலைத் தாக்கினார்கள். சுத்த இலக்கியவாதிகளும் தாக்கினார்கள். சுமார் 30 மதிப்புரைகள் நேர்மறையாகவும் எதிர்மறையாகவும் வந்தன. மொழிநடையில் சோதனை செய்யலாம் என்ற கருத்தை இந்த நாவல், தமிழில் பெரிய அளவில் எழுத்தாளர்களிடம் தாக்கமாகக் கொண்டுவந்தது.

கே. சேகர்:

கோணங்கி இந்த நாவலைப் படித்துத்தான் புதிய நடையில் எழுதத் தொடங்கினாரா?

தமிழவன்:

அப்படித்தான் இந்த நாவலைப் படித்த சூட்டோடு ஒருநாள் என்னை பெங்களூரில் சந்திக்க வந்தபோது கூறினார். அவர் இப்படி நாவல் எழுதமுடியும் என்று முதன்முதலாக அறிந்த கட்டம்.

கே. சேகர்:

வேறு யார் இந்த நாவலால் பாதிக்கப்பட்டார்கள்?

தமிழவன்:

எஸ். ராமகிருஷ்ணன், எம்.டி.எம், பா. வெங்கடேசன், சிறுகதையில் மிகப்பலர். எம்.ஜி. சுரேஷ் போன்றவர்கள். ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் மொழி நடையைத் தனியாய் உருவாக்கினார்கள் என்பதையும் சொல்லக் கடமைப்பட்டவன் நான்.

கே. சேகர்:

மு. பொன்னம்பலம், அப்படியென்றால், ஓர் ஆழ்ந்த இலக்கிய விஷயத்தின் பாரதூரமான விளைவுகளை மனதில் கண்டு இந்த நாவலைத் தனிப்படுத்திக் கூறினார் என்று சொல்லலாம்...

தமிழவன்:

சொல்லலாம். அன்று லண்டனில் அவர்கள் என்னைச் சந்தித்தபோது இலக்கிய ஊக்குதல் மு. பொன்னம்பலத்துக்கு அதிகம் இருந்ததைக் கவனித்தேன். அவர் எப்போதும் அப்படித்தான். மேலோட்டமானவர் அல்ல. அவர் என் எழுத்துக்களை 'அலைகள்' காலத்திலிருந்து கவனிப்பவர். நண்பர்கள் மூலம் அவரின் நூல்கள் எனக்கு வந்து சேரும். யுத்தகாலத்தில் அந்தக் கொடுக்கல் வாங்கல் தடைபடும் வரை அவர் போன்றவர்கள் என் எழுத்துக்களைக் கவனித்தனர். நான் அவர்களைக் கவனித்தேன். 'ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்ட மனிதர்கள்' என் முதல் நாவல். அதுவரை விமரிசனம்தான் எழுதினேன்.

கே. சேகர்:

அவர் உங்கள் பிற நாவல்கள் பற்றி ஏதாவது சொன்னாரா? எதற்காகக் கேட்கிறேன் என்றால் அவரிந்த நாவல் பற்றி பிரத்தியேகமாக குறிப்பிட்ட, உந்துதலுக்குப்பின் எது இருந்தது என்று அறிய.

தமிழவன்:

2004ல் (என்று நினைக்கிறேன்) சந்தித்தபோது ஏற்கெனவே, என்னுடைய இன்னும் இரு நாவல்கள் வந்துவிட்டன. மு.பொ. அவை பற்றி சொல்லவில்லை என்று நினைக்கிறேன். அல்லது அவை பற்றிக் கருத்து மேற்கொள்ளும் சூழல் அவருக்கு வந்து சேரவில்லை போலும். ஆனால், இலங்கையில் அவரளவுக்கு இலக்கிய வேட்கை உள்ளவர்கள் வேறு யாரும் அக்காலத்தில்

இல்லை என்பேன். சிவத்தம்பி அவருடைய சமகாலத்தவர் என்றாலும் சிவத்தம்பி என் நாவல்களை அறியவில்லை. நாவல்களை அறிவதற்கான அழகியல் தேவை அவரைவிட கூடுதல் மு.பொ.வுக்கு இருந்தது. சிவத்தம்பி பெரிய ஆளுமை அதுவேறு. சிவத்தம்பிக்கு என் விமரிசனத்தோடு பரிச்சயம் இருந்தது. அது பற்றி விரிவாய் இப்போது பேச வேண்டாம்.

கே. சேகர்:

உண்மையில் பொன்னம்பலம் என்ன சொன்னார்? ஞாபகம் இருக்கிறதா?

தமிழவன்:

ஞாபகத்தைத் துழாவிப் பார்த்தால் அவர் சொன்னது இப்படிப் போகும். 'ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்ட மனிதர்களை' ஒரு தனி வரிசையில் வைத்து, அந்த வரிசையில் இலங்கையில் உள்ள சில சில படைப்புகளை அடுக்கினார் என்று நினைக்கிறேன். இது மு.பொ. ஒரு முக்கியமான நாவல்மரபு பற்றிய ஒரு அவதானிப்பை வலியுறுத்த முயன்றார் என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆனால் வேறு யாரும், முக்கியமாய் தமிழ் நாவல் சரித்திரம் பற்றிய ஆய்வுக்குக்கூட, இவர் ஒரு விதத்தில் இருந்ததுபோல், ஈழநாட்டுத் தமிழ்த்துறைகளில் இருந்து முன்வரவில்லையோ என்றுதான் கேள்வி எழுப்பவேண்டும். ஒருவேளை எனக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம்.

கே. சேகர்:

இந்தக் கட்டத்தில் முகநூல் வந்ததால் தமிழ்நாவல் மரபு என்று கணினியில் பெயர் தெரிகிறவர்களை மட்டும் எடுப்பது சிலருக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. இந்தத் தவறு இலங்கைத் தமிழ்த்துறைகளிலும் பரவுகிறதா?

தமிழவன்:

எனக்குத் தெரியவில்லை. இலங்கைத் தமிழ்த்துறையினர்தான் இதுபற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்க வேண்டும். தமிழ்வேரிலிருந்து வராத ஓரிருவர் கணினியில் பிரசாரம் செய்து தாங்கள் எழுதுவதுதான் தமிழ் நாவலின் வரலாற்றைத் தீர்மானிக்கும் என்று நிறுவுவது வெற்றி பெறாது.

கே. சேகர்:

இனி இரண்டாவது நாவல் பற்றிப் பேசுவோம்.

தமிழவன்:

அது தேவை கருதியோ கருதாமலோ, ஜெயலலிதா முதலமைச்சராக இருந்தபோது அவரோடு இணைக்கப்பட்டது. முதல் நாவல் ஒரு வகை புனைவு என்றால் இரண்டாவது நாவல் இன்னொரு வகை புனைவு. அத்துடன் தமிழர்களுடன் ராஜா ராணி வழிபாடு தங்கள் பண்புடன் பின்னிப் பிணைந்தது அல்லவா, அது நாவலில்

புனைவாக்கப்பட்டிருந்தது. ஒருவன் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு இடத்தில் நின்று சொற்பொழிவாற்றுவான். அதுபோல, தமிழர்கள் பெயர் வைப்பதில் ஓர் அரசியல் இருக்கும். அதுபற்றி ஒரு சிந்தனை, இந்த இரண்டாம் நாவலில் இருக்கும். மேற்கைத் தழுவாமல் ஒரு தமிழ்முறையில் தமிழ் நாவல் ஒன்றைக் கற்பனை செய்வது சாத்தியமா என்று முயன்று எழுதப்பட்டது இந்த நாவல். அரசனின் தோலில் பச்சையம் பிடித்திருக்கும். இப்படி தமிழக அரசியலின் உளவியல், சம்பவங்கள் இவையெல்லாம் பகடியா, கதையா, பழமையா, நடப்பரசியலா என்று பிரித்தறிய முடியாத முறையில் எழுதப்பட்டது இந்தச் 'சரித்திரத்தில் படிந்த நிழல்கள்' என்ற நாவல்.

கே. சேகர்:

அரசியலில் உச்சகட்டத்தில் இருந்தவரும் ஜெயலலிதாவுடன் சேர்ந்து பணியாற்றியவருமான வலம்புரி ஜான் உங்கள் கல்லூரித் தோழர். அவர் படித்துவிட்டு என்ன சொன்னார்?

தமிழவன்:

அவர் படித்துவிட்டு 'இது ஜெயலலிதா பற்றியது என்று சட்டசபையில் பிரச்சனை எழுப்பினால் எனக்குப் பிரச்சனை வரும்' என்று நட்புடன் மிரட்டிக் கொண்டிருந்தார். அது வேடிக்கைக்காக. வேறொரு கோணத்தில் அந்த நாவலின் எழுத்துமுறையும் வாசிப்புமுறையும், பகடியும் சீரியஸும் இலக்கியத்தில் இணையும் தன்மை போன்றவற்றைப் பேசுகின்றன. ஈழப்பிரச்சனை நடந்தபோது ராமேஸ்வரத்தில் அம்பும் வில்லும் வைத்து யுத்தம் செய்யப்போகிறேன் என்று எவ்வளவு உத்தமமான தலைவரான பழ.நெடுமாறன் புறப்பட்டார்! சட்டசபையில் எல்லோரும் கறுப்பு ஆடையுடன் வந்து வயிறுமுட்ட விருந்து சாப்பிட்டார்கள்! இது தமிழர் வரலாற்றில் பயங்கரமான ஒரு சிரிப்பும் ஒரு பயங்கரமான சாவும்தான் என்போதும் இணைந்தே இருப்பதை எனக்குக் காட்டியது. இப்போதும் அரசியலில் வேறென்ன நடக்கிறது? இதைப் பற்றிய உளவியல் சரித்திரம் அந்த நாவல். ஈழத்தில் யாரும் இந்த நாவலைப் படித்திருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் tragic இலக்கியத்தைப் படிப்பவர்கள். இந்தியத் தமிழர்கள் tragic-comic தன்மையைக் கொண்டவர்கள். இதையறிய அந்த நாவல் உதவும். நாவல் நம்மை மறந்தபடி இழுத்துக்கொண்டு ஓடும் ரயில்வண்டி என்று கருதுவது பாமர ரசனை. இலக்கியத்திலும் தன் ஒரு பகுதியான நாவலிலும் உத்தமமானவை என்பவை, கேள்வி மரபைச் சார்ந்தவை. அது பெரியாரின் பகுத்தறிவு மரபு.

கே. சேகர்:

உங்கள் மூன்றாவது நாவல்?

தமிழவன்:

அது ஒரு பெரிய அளவுகொண்ட நாவல், முன்பு நான் சொன்னதுபோல் மர்ம நாவலாக அமைப்புக் கொண்டது. 'ஜி.கே. எழுதிய மர்ம நாவல்' என்ற பெயரில் வெளிவந்தது.

கே. சேகர்:

மர்ம நாவல் என்பதால் இது வாசகர்களின் ஆதரவைப் பெற்றதா?

தமிழவன்:

அதுதான் இல்லை. ஒருவேளை சிறியதாய் மாதநாவலாய் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தால் ஏற்கப்பட்டிருக்குமோ என்னவோ தெரியவில்லை.

கே. சேகர்:

ஏன் சிறியதாய் பிரசுரிக்கக்கலாமே...

தமிழவன்:

இல்லை. அந்த நாவலைச் சிறியதாய் வெளியிட முடியாது. நகரம் பற்றிய வருணனைகளை வெட்டி நீக்கியிருக்க வேண்டும். அது தவறு. அழியும் நகரம் என்ற பெரும் படிமம் தகர்ந்து போயிருக்கும். அழியும் பழைய நகரம் என்பது, தமிழர்களின் சரித்திரம் என்ற படிமத்தை மனத்தில் ஏற்படுத்த வேண்டும். இன்றைய தமிழர்களுக்கும் அதில் தொடர்பிருக்கிறது. அவர்களின் பழைய சமண நூல்களும் பௌத்த நூல்களும் பாத்திரங்களாக்கப் பட்டிருக்கின்றன இந்த நாவலில். மொத்த நாவலும் தமிழர்களின் சரித்திரப் பெட்டகம்போல் திறக்கவும் மூடவும் வேண்டும். அப்படியொரு நாவலை எப்படி மர்ம நாவல் வடிவில் எழுதுவது? கதையாகவும் தமிழ் மக்கள் கூட்டத்தின் பழமையைக் குறிப்பதாகவும் இந்த நாவல் வரும்படி எழுத விரும்பி வெற்றிபெற்றேன் என்பது என் கருத்து. கதையோட்டத்தை உருவாக்க ஒரு துப்பறிபவனும் இன்னொரு ஓரளவு கோமாளி போன்ற அவனுடைய துணைவனும் நாவலில் வருவார்கள். இதுபோன்ற மர்மநாவல், மர்மநாவல் அதிகம் படிக்கப்படும் தமிழகத்தில் முயற்சி செய்வதற்கு அறிமுகம் செய்தேன். பிரதான துப்பறிபவன் பகுத்தறிவுத் தேடலின் குறியீடாய் அமைபவன். எந்த மாதநாவலிலும் அவன் காரணகாரியத்தை அறிபவனாய் வடிவமைக்கப்படுகிறவனே. மர்மநாவலை லட்சக்கணக்கில் தமிழர்கள் பயணத்தில் நேரம் செல்வதை, மறக்க வாசிக்கிறார்கள். மர்மநாவலின் அடிப்படை குணத்தையே மாற்றுகிறார்கள். எனவே, இந்த நாவல் ஒரு புதுவித வாசிப்பைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் கொண்டுவரும் நோக்கத்தோடு எழுதப்பட்டது. பலர் இதுபோல் எழுதவேண்டும். அப்போது இலக்கியம் பலவிதமானவை என்ற எண்ணம் வலிமை பெறும்.

கே. சேகர்:

நாம் பேசும்போது இரண்டு துப்பறியும் முறை, இந்த நாவல் அமைப்புக்குள் உள்ளது என்றீர்கள்.

தமிழவன்:

ஆம். எழுதியது யார் என்ற துப்பறிதல் ஆங்காங்கு அதிகாரங்களுக்கு நடுவில் வரும் குறிப்புகள் மூலம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது இந்த நாவலில். ஆசிரியன் இறந்து போனான் என்ற கோட்பாட்டுக்கு எதிராய் ஆசிரியன் யாரென்று தேடுதல் என்பது இங்கு வருகிறது. எழுதுகிறவன் மாயத்தன்மை கொண்டவனா என்பது ஒரு கேள்வி. ஒரு நகரத்தின் கதையை எழுதுகிறவன் இலங்கைத் தமிழனா, இல்லையா என்ற கேள்வியும் வருகிறது. ஏன் இலங்கைத் தமிழன் ஒரு தமிழ்மன பிம்பத்தின் வடிவமாகிறான்? இவைகள் கேள்விகள். சிலர் ஈழத்தவர் எழுதியது இல்லை ஏனென்றால் ஈழத்தில் உள்ள சிங்களர்களால் ஆன சிந்தனை அமைவு நாவலில் இல்லை என்றனர். ஈழ எழுத்தாளர் என்பது ஓர் இமேஜ். அவ்வளவுதான். இந்த நாவலை மர்மநாவலாய் எழுதியது இத்தகைய நோக்கில்தான். Literal ஆக, இலங்கைக்காரத் தமிழனா இல்லையா என்று பார்க்கக் கூடாது. ஒவ்வொன்றுக்கும் பின்பு இன்னொன்று இருக்கிறது.

கே. சேகர்:

அடுத்த நான்காவது நாவலின் பெயர் 'வார்சாவில் ஒரு கடவுள்' என்பது. இந்த நாவல் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

தமிழவன்:

இது ஓரளவு மாயத்தன்மை கொண்ட நாவல்தான். உரைநடை சாதாரணமானது, நிகழ்வுகளில் மாயம் உண்டு. மேற்கத்திய நாகரிகத்தையும் கிழக்கத்திய நாகரிகத்தையும் ஒப்பிடுகிற நாவல். சிவநேசம் என்ற கடவுள் போன்ற பண்புள்ள மனிதன் (மாயம்) நம்மைப்போல வாழ்கின்றார். அவர் வழியாகவும் இரண்டாம் உலகப்போர் வழியாகவும் சந்திரன் என்ற பாத்திரத்தின் வழி, நாவலின் கதை சொல்லப்படுகிறது. முக்கியமாய் தமிழர்கள் பர்மாவிருந்தும் சென்னையிலிருந்தும் நாடுவிட்டு புலம்பெயரும் கதையும் இந்த நாவலில் வருகிறது. கடைசியாய், உலகமயமாதல் சுழற்சியில் போலந்து நாட்டிலிருந்து மும்பையில் வந்து இறங்கி எங்கே போவதென்று தெரியாமல் நிற்கிறான் கதைத்தலைவன் சந்திரன். என் ஆரம்ப நாவல்கள் அளவு சோதனை ரீதியான மொழிநடை இந்த நாவலிலும் இல்லை, மர்ம நாவலிலும் இல்லை எனலாம். 'வார்சா...' நாவலின் கதைமுறை, நவீன பொருளாதாரத்தை இயக்கும் சுழற்சியைப் பயன்படுத்தி, பாத்திரங்களை அதில் இயங்க வைத்து, வாசிப்பை அறிவுபெறுமுறையாக மாற்றுகிறது. அதுவும் ஒரு சிக்கல் மிகுந்ததாக... மர்மநாவலில் வருணிப்பு மூலமும் கோயில்

கட்டடக்கலை, பழங்கால வருணனை போன்றவை தரும் மர்மம் மாயம் மூலமும், சாதாரண உரைநடைக்கு வேறு உத்வேகம் வரும்.

கே. சேகர்:

இந்த நாவலின் கன்னட மொழிபெயர்ப்பு, பல விருதுகளைப் பெற்றது அல்லவா?

தமிழவன்:

ஆம். பல விமரிசகர்கள் இதுபோன்று கன்னடத்தில் நாவல் இல்லை என்றனர். அதற்கு என்ன காரணமென்று கேட்க ஆரம்பித்துள்ளார்கள். ஒரு கன்னட விமரிசகர் பல இந்திய மொழி மற்றும் உலக மொழி நாவல்களை ஒப்பிட்டு இந்த நாவல் பெறும் முக்கியத்தைச் சுட்டிக்காட்டி மிக விரிவாக எழுதினார். இன்னொருவர் இந்த நாவல் பற்றி இரண்டு லட்சம்பேர் வாசிக்கும் தினத்தாளின் ஞாயிறு மலரில் பெரிய கட்டுரை கன்னடத்தில் எழுதினார். சம்பந்திய தமிழகக் காலாண்டிதழான சிற்றேட்டில் முதல் கட்டுரையின் தமிழாக்கம் வந்திருந்தது.

கே. சேகர்:

ஐந்தாவது நாவலான 'முஸல்பனி' என்பது மைக்ரோ நாவல். தமிழ்நாவல் வகையில் எந்த முறையைச் சார்ந்தது என்று கூறமுடியாத நாவல். அதை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

தமிழவன்:

கதைசொல்லல் ஒவ்வொன்றும் ஒரு உண்மையைப் பற்றியது. இரண்டாம் நாவல் அரச வம்ச புனைவை வைத்துத் தமிழர்களைப் பற்றிப் பேசும். வேறொரு நிலையில் இந்த நாவலும் நாட்டுப்புறவியல் அரச வம்ச புனைவு மூலமாக தமிழ் வாழ்வைச் சுட்டும் நாவல். மொழியின் வளைதலுக்குள் கற்பனையும் பாத்திரங்களும் தமிழனின் தன்னேரில்லாத தலைவனாக விளங்கி இறந்த ஒரு தலைவனையும் இப்புனைவு தன் அங்கங்களாகக் கொள்கிறது. 'வார்சாவில் ஒரு கடவுள்' நாவலின் மீது ஒரு விமரிசனக் கட்டுரைத் தொகுப்பு வந்ததுபோல 'முஸல்பனி' நாவல் பற்றிக் கூட ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பு வந்துள்ளது. இது இன்றைய தமிழ் விமரிசன எழுத்தின் பல்வேறு வகைமையைக் காட்டும் முகமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கே. சேகர்:

இந்த நாவல் மிகவும் வித்தியாசமானது. ஓர் உதாரணம் தந்து விளக்கினால் நல்லது.

தமிழவன்:

சரி. விளக்குகிறேன். அத்திரிகப்பா ஒரு முக்கிய பாத்திரம். அவனை நாவலின் முதல் இயல் இப்படி சித்தரிக்கிறது. 'ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பு, மூவா

யிர்த்து முன்னூற்று முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அத்திரிகப்பா இருந்தான். அத்திரிகப்பா ஒரு வடிவமா, ஒரு நிகழ்வா, ஒரு தனிநபரா என்று கூறமுடியாது. ஓர் ஒலியா, இசையா என்பதும் நிச்சயமில்லை' (பக்.1) என்று வருகிறது.

இதில் திராவிடர் ஆரியர் வரலாற்றுச் சர்ச்சை, முதல் சங்கம் இருந்த ஆண்டுகள் (3330 ஆண்டுகள்) போன்றன உரைநடையாக்கப்படுகின்றன. ஒரு வடிவமா, நபரா, ஒலியா என்றும் கூற முடியாதபடி அத்திரிகப்பா அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறான். ஆஃறிணையும் உயர்திணையும் கூட பிரிவுபடாத காலத்தில் அத்திரிகப்பாவின் தோற்றம் கூறப்படுகிறது. இதைக் கவனித்தால் உரைநடையே பாத்திரமாகவும் விளக்கப்படுகிறது. கதையாகவும் சரித்திரமாகவும் முஸல்பனி கட்டமைக்கப்படுகிறது.

கே. சேகர்:

முஸல்பனி இப்படிப்பட்ட நாவலாக அமைகிறது. இப்படிப்பட்ட நாவலைப் படிக்கும்முறை பற்றி நமக்குத் தெரியவேண்டும். இனி அடுத்த நாவலான, ஆறாவது நாவல் பெயர்: 'ஆடிப்பாவை போல'. இது பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

தமிழவன்:

இது இந்தி எதிர்ப்பு பற்றியது என்றும் வாசிப்பு உபகரணங்களாக இப்போது அறிமுகமாகியிருக்கும் ஐஃபோன், கிண்டிஸ் போன்று அத்தியாயங்களை மாற்றி வாசிக்கும் முறையில் அமைந்தது என்றும் கவனிக்கப்படுகிறது.

கே. சேகர்:

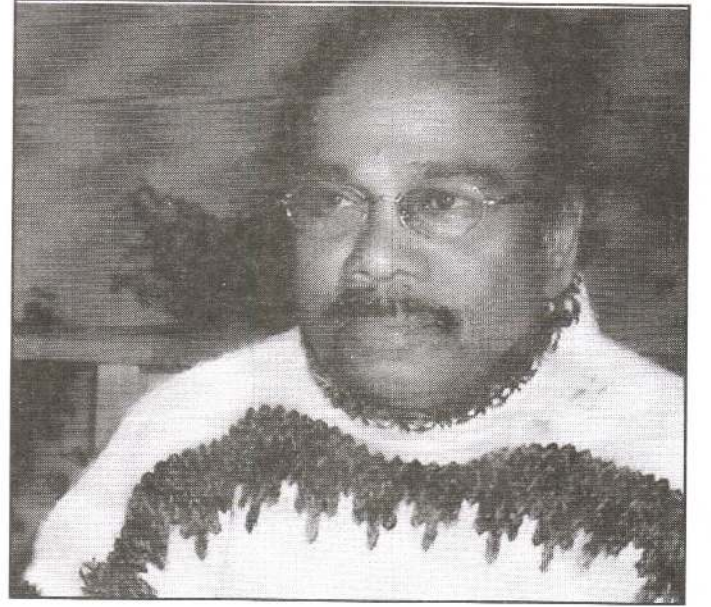
தமிழ்த்தேசியமும் முக்கியமான விஷயமாக இந்த நாவலில் வருகிறதல்லவா?

தமிழவன்:

ஆமாம். இந்த நாவல், இரண்டாகப் பிளந்து ஒரு நாவலுக்குள் இரண்டு நாவல்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல வாசிக்கலாம். சமீபகாலத்தில் நிறைய விமரிசனக் கட்டுரைகள் இந்த நாவல் மீது வந்துள்ளதையும் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். நாவலின் மீது ஒரு விமரிசனத்தொகுப்பு வந்துள்ளது, அதில் பதினேழு பேர் கட்டுரை எழுதியுள்ளனர்.

கே. சேகர்:

இப்போது உங்களின் ஆறு நாவல்களையும் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது எல்லா நாவல்களுமே வாசகர்களின் நாவல்கள் என்று கருதமுடிகிறது. இது ஏன்?



தமிழவன்:

கன்னடம், மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் பொது நாவல் வாசிப்பு அதிகம். ஒப்பீட்டளவில் தமிழில் குறைவு. காரணம் மாதநாவல்கள் போன்றவை சீரிய நாவல் வாசிப்பைக் கெடுத்துவிட்டன. இப்படி தமிழ்மொழி சிதைக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் நாவல் இலக்கியம் வளராததற்கு வேறு காரணங்கள் இருக்கலாம். அதனால் வாசகர்கள் கோணத்தில் நாவலை மறுவாசிப்பு செய்யும் நாவல்கள் தேவையென்று உணர்ந்தேன். இப்படி எழுதவேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தவர் க.நா.சு. அவர்தான் நவீன தமிழிலக்கியத்தின் தந்தை. அவர் நவீன தமிழிலக்கியம் ஒரு இயக்கமாக வளர வேண்டும் என்றார். இன்னொரு காரணம் வாசகர் நோக்கை இலக்கியத்தில் வற்புறுத்தும்போது அதிகதிக விளக்கங்களுக்கு வாய்ப்புள்ளது. அந்த வாசகர் நோக்கில் சுய விழிப்பு (Self Reflexive) என்னும் ஓர் அம்சம் காணப்படுகிறது. பின் நவீனத்துவக் கூறு என்பார்கள் அகில உலக நாவல் மரபு தெரிந்தவர்கள். வாசகர்கள் தம் விருப்பப்படி வாசித்துப் பொருள் தருகிறார்கள். பல வாசகர்கள் தன் வாசிப்பனுபவமாக மாற்றும்போது, பன்மைக்கும் சனநாயகத்துக்கும் இலக்கியத்தைக் கொண்டுவருகிறார்கள். பழைய வாசிப்பென்பது, எழுதுபவன் என்ற ஒற்றை நோக்கு வாசிப்பை வலியுறுத்தியது. இது வாசகனைத் தன்னை மறந்து வாசிப்பதற்கு வழி வைத்தது. அதற்குத் தடைவிதித்து 'நான் இலக்கியத்தை வாசிக்கிறேன்' என்ற சுயவிழிப்புடன் வாசிக்கிறான்/ள் புது வாசகர். என் ஆறு நாவல்களும் இந்த வகையில் பிற தமிழ்நாவல்களை விட வித்தியாசமானவை. நம் இலக்கிய வரலாற்றில் இதற்கான தேவை இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன்.

FOR ALL YOUR REAL ESTATE NEEDS

“WE PROVIDE

ONLY THE BEST SERVICES!”



Market Evaluation

Flexible Commission

Professional Photography & Virtual Tour

Home Staging

Install Sale & Direction Signs

Attractive Advertising of Your Property

Open House Until SOLD



**Are you thinking of
Buying or Selling your house?**

Call Me Today For Your FREE Home Evaluation!

Anton Emmanuel

Sales Representative

Dir: 647 852 8975

Info@antonemmanuel.com

www.realtoranton.com



HomeLife/Future Realty Inc., Brokerage*

205-7 Eastvale Dr., Markham ON, L3S 4N8

Bus: (905) 201-9977 Fax: (905) 201-9229

Not intended to solicit Sellers or Buyers currently under written contract with another Realtor.

இனப்பிரச்சனை: வரலாறும் படைப்பிலக்கியமும் II

- மு. புஷ்பராஜன்

தமிழர் - முஸ்லிம் இன நெருக்கடிகள்

சென்ற இதழில்: இக்கட்டுரையின் இறுதியில் ஈழத் தமிழர் அரசியல் வரலாற்றில் மாபெரும் தவறு நிகழ்ந்தது. 1990-10-30ல் வட மாகாண முஸ்லிம் மக்கள் ஆயுத முனையில் வெளியேற்றப்பட்டனர். இந்த வரலாற்றுத் துயரை அடுத்த அத்தியாயத்தில் விரிவாகப் பார்க்கலாமெனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஏனெனில், இந்தத் துயர் ஈழத்தின் தமிழ்-முஸ்லிம் மனங்களில் ஆறாத வடுவாக இன்றும் தொடர்கிறது; இனியும் தொடரும்.

முஸ்லிம் இனப் பிரச்சனையில் அதிக கரிசனையும் ஆய்வையும் மேற்கொண்ட வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் முஸ்லிம் அரசியல் தலைமைகள் நிலைமை பற்றிக் கூறுகையில் 'முஸ்லிம் தலைமை தமது சொந்த மக்கள் பலத்தில் தம்மை ஸ்தாபித்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி எனப் பிளவுபட்ட சிங்களபௌத்த தேசியவாத அரசியல் கட்சிகளின் பின்னால் செல்வதன் மூலம் தனது சொந்த நலன்களைப் பேண முற்பட்டது.' (தே.இ.பி.மு.ம. பக். 17). 'இலங்கை முஸ்லிம்களின் தலைமை, பொதுவாக வர்த்தக நலன்களைக் கொண்டிருந்த கொழும்பு சார்ந்த முஸ்லிம் உயர் வர்க்கத்தின் தலைமையாகவே அமைந்தது. இவர்கள் கொழும்பு சார்ந்த தமது வர்த்தக நலன்களை முதன்மைப்படுத்துவதற்காக, தமிழ் பேசும் மாநிலத்தில் தமது பாரம்பரிய பிரதேசங்களிலும், சிங்கள மாநிலத்தில் தமது பாரம்பரிய கிராமங்களிலும், நகர வட்டாரங்களில் வாழும் ஏனைய சாதாரண முஸ்லிம் மக்களின் எதிர்காலத்தை சிங்கள பேரினவாதிகளின் தயவில் விட்டுவிட்டனர்.' (தே.இ.பி.மு.ம. பக். 45).

இந்த அரசியல் சூழலின் விளைவாக பேரினவாத அரசின் நலன்களுக்கு இசைவாகத் தமிழர் அடையாளத்திலிருந்து முஸ்லிம்களைப் பிரிக்கும் முயற்சியொன்று முன்னெடுக்கப்பட்டது. இம்முயற்சி சுதந்திரம் அடைந்த காலப்பகுதியிலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது என்கிறார் நிராஜ் டேவிட். '1948 காலப்பகுதியிலேயே சேர் ராசிக் பரீத் என்ற முஸ்லிம் பிரமுகரால் 'அரபுத்

தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்' என்ற அடையாளத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழ் பேசுகின்ற முஸ்லிம்கள் பேச்சுக்கு வேண்டுமானால் தமிழைப் பாவித்துக்கொள்ளலாம், அரபு மொழியில்தான், உருது மொழியில்தான் எழுதவேண்டும் என்று கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டு, அதற்காக மிகப் பெரும் பிரசாரம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சஹிரா கல்லூரியை ஆரம்பித்தவர் என்று சொல்லக்கூடிய சித்தி லெப்பை என்பவர் இந்தப் பிரசாரத்தை முன்னெடுத்து முஸ்லிம் மக்கள்முன் கொண்டுசென்றார். காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம்பெற்ற ஏ.ஐ.எம்.அசீஸ், இதை மிகப் பெரிய பிரசாரமாகக் கொண்டுசென்றார். 'தூய தமிழை முஸ்லிம்கள் பேசவேண்டியதில்லை. உருதுக்கும் ஹிந்திக்கும் உள்ள வித்தியாசம் உங்களுக்குத் தெரியும். பேசுவது ஹிந்தியாக இருந்தாலும் அராபிக்கில் எழுதுவார்கள். அதேபோல் தமிழும் பேசுவதற்குப் பாவிக்கின்ற மொழியாக இருக்கலாமே தவிர எழுதும்போது அதை அராபிக்கில்தான் எழுதவேண்டும்' என்று பிரசாரம் செய்தார். கால ஓட்டத்தில் அது வெற்றிபெற முடியாது போயுள்ளது. (www.youtube.com/watch?v=5z9cwekEU18)

இந்தப் பிரச்சனை அத்தோடு முடிந்துவிடவில்லை. 'தமிழ் விரோத இனவெறியைச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளுடன் கலந்து சாதாரண வெகுசன மட்டத்திற்கு எடுத்துச் சென்று ஆழமாகவும் பரவலாகவும் ஸ்தாபித்த பௌத்த பேரினவாதியான எஸ்.டயிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க குழுவினர் சிங்களத்தை முஸ்லிம் மக்களது கல்வி மொழியாக்குவதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள்.' இச்சதி பற்றி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த கல்விமானும் ஆய்வாளருமான கே.எம்.எச். காலிதீன் 1981ஆம் ஆண்டு 'யாழ்பிறை' சஞ்சிகையில் குறிப்பிடுகிறார். முஸ்லிம் சமூகத்தைத் தமிழ் சமூகத்திலிருந்து முற்றாகப் பிரிக்கும் திட்டம் ஒன்றை திரு பண்டாரநாயக்க குழுவினர் ஏற்படுத்தியதை இவர் (கலாநிதி பதியுதீன் முகமத்) ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்தச் சர்ச்சை சூடுபிடித்திருந்த 1956ஆம் ஆண்டில் ஐ.தே.க. மேலவை உறுப்பினராய் இருந்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த கல்விமான் ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் தமது உரையில் 'நாடு முழுவதும் முஸ்லிம் மக்களின் போதனா மொழியாக தமிழும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம் மக்கள் நாடு முழுவதும் பரந்து வாழ்கின்றனர்.' பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் 'எமது சமுதாயம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுவதையிட்டு எந்தொரு முஸ்லிமும் சிந்திக்கமுடியாது. ஒரு பிரிவினர் தொடர்ந்து தமிழைத் தாய்மொழியாகவும் பிறிதொரு பிரிவினர் வேற்று மொழி ஒன்றைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளமுடியாது. ஆகையால் இலங்கை முஸ்லிம்களின் தாய்மொழியாக தமிழே தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும்' என்றார். (தே.இ.பி.மு.ம: பக். 23-24)

சிங்களக் கட்சிகளில் இணைந்திருந்த முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளினால் தமது அரசியல் வாழ்வு கட்டுப்படுவதை மாற்றியமைத்து தமது அரசியல் சுயேட்சையை நிலைநாட்ட விரும்பிய சிலர் 1970களின் நடுப்பகுதியில் ஓர் அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். எம்.எச்.எம். அஷ்ரப், ஏ.எம். சம்கதீன், உதுமான் லெப்பை போன்றோர் முக்கிய பாத்திரம் வகித்தனர். எனினும் கிழக்கு முஸ்லிம்கள் இரு பிரதான சிங்களக் கட்சிகளின் 'பரம்பரை' ஆதரவாளர்களாக விளங்கியதோடு தமக்கென ஒரு சுயமான அரசியல் இயக்கம் தேவை என்ற உணர்வை இன்னமும் பெற்றுக்கொள்ளாதவர்களாகவே இருந்ததால் இந்தப் புதிய அரசியல் கட்சியினால் கவரப்படவில்லை. (மு.தே.எ. பக். 59). இந்த நிலையில் 1977ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் 'தமிழ்முக் கோரிக்கைக்கு தமிழ் மக்கள் ஆதரவோடு வடக்கு, கிழக்கில் வாழுகின்ற முஸ்லிம்களின் கணிசமாக வாக்குகளையும் பெற்றுக்கொண்டால் அக்கோரிக்கை வலிமை பெறும் என்று தமிழ் தலைமை கருதியது. கிழக்கின் மரபுவழி முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகள் தமிழ்முக் கோரிக்கையை முற்றாக எதிர்த்துநின்ற சிங்களக் கட்சிகளில் இணைந்திருந்ததனால் அவர்களுடன் கட்சி உடன்பாட்டை ஏற்படுத்துவது கூட்டணிக்குச் சாதகமற்றதாக இருந்தது. இந்த நிலையில் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டிருந்த முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணியோடு தேர்தல் கூட்டணியை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாக ஓரளவிற்கு வடக்கு-கிழக்கு முஸ்லிம்களின் ஆதரவைப் பெறலாம் என கூட்டணியினர் எதிர்பார்த்தனர். ஆனால், இந்த எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக 77ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் வடக்கு-கிழக்கு முஸ்லிம்கள் புதிய முஸ்லிம் அமைப்பை முற்றாக நிராகரித்துவிட்டார்கள். இந்தத் தோல்விக்குப் பின்னர், முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணியின் முக்கியஸ்தர்கள் எம்.ஏச்.ஏம். அஷ்ரப், உதுமான் லெப்பை போன்றோர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடனான உறவை முறித்துக்கொண்டனர். (மு.தே.எ. பக். 59-60).

தமிழ், சிங்கள இன தலைமைகளின் சாய்வுகளை உதறி 1980ல் (1981 என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது) ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் முஸ்லிம்களின் தனி அடையாளத்தை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு உருவாகியது. இதன் 6ஆவது தேசிய மகாநாட்டில் அதன் தலைவர் எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் உரையாற்றுகையில் 'நாட்டுப் பிரிவினையை நாம் கோரவில்லை. பயங்கரவாதத்தை, பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் ஒரே வழியாக நாம் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆயினும் நாம் இன்று வற்புறுத்தவேண்டி வந்துள்ளது முஸ்லிம்கள் தமது உரிமையைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கான சிறந்த உபாயம் ஒன்றையே. இந்த உபாயம் மூலம் ஒற்றுமைக்குள் ஒற்றுமையாய் இருக்கவேண்டுமென்று நாம் விரும்பி யிருந்தோம். ஆனால், அது எல்லை மீறி நமது கரங்களைத் தாண்டி வெகுதூரம் விலகிச் சென்று மறைந்துவிட்டதை அறிய முடிகிறது. இனிமேல் நமக்குள்ள ஒரே உத்தி, வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பதுதான். இங்கு நாம்

பேசப்போவதும் ஒற்றுமை பற்றிதான். இவைதான் நாம் முஸ்லிம்களுக்கென ஒரு தனிக்கட்சி ஆரம்பிப்பதற்காக நிர்ப்பந்தித்த சூழ்நிலைகளாகும்.’ (மு.கா.தே.ம.பே. பக்: 7)

தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் தமக்கேயான தனித்த கட்சிகளைக் கொண்டிருந்த நிலையில் 1985ஆம் ஆண்டு சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் மட்டக்களப்பு, அம்பாறையில் நடந்த தமிழ்-முஸ்லிம் கலவரமே இன நெருக்கடியின் வரலாற்றில் முக்கிய புள்ளியாக இன்றுவரையும் தொடர்கிறது. இக்கலவரம் பற்றி அதே ஆண்டு மார்கழியில் வெளிவந்த ‘85 கிழக்கு மாகாண தமிழ்-முஸ்லிம் இனக் கலவரம் யார் பொறுப்பு’ என்ற நூலின் தொகுப்பாளர் என். நாகரத்தினம் அவர்கள் அதன் பதிப்புரையில் ‘1985ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் நிகழ்ந்த இன நெருக்கடி கடந்த காலங்களில் இருந்து வேறுபட்டு இருப்பதை எம்மால் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. சில இயக்கமட்டத் தவறுகளை சிறிலங்கா அரசாங்கம் தனது நலன்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தியதே இவ் வேறுபாட்டிற்குரிய முக்கிய காரணமாக இருந்தது. இயக்க எதிர்ப்பு என்று ஆரம்பமாகி பின்னர் சமூக ரீதியில் அதனை வளர்த்தெடுத்து இறுதியில் சமூகங்களிற்கு இடையிலான பாதுகாப்பு என்ற ரீதியில் இரு சமூகங்களையும் மோதவிட்டு இரு சமூகங்களுக்கு இடையே பிளவை ஏற்படுத்துவதில் உடனடி வெற்றியும் அடைந்தது.’ (பக். ii-iii) அதேவேளை ‘அல்ஹஸனாத்’ மே 1985ல் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறது: இரு சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் வீழ்ச்சியானது இரு சமூகத்தவரும் விரும்பாத பல வருந்தத்தக்க விளைவுகளுக்கு வழி ஏற்படுத்திவிடக்கூடும். ஏற்கெனவே கொடுமனம் படைத்தோர் அத்தகைய முயற்சிகளுக்கு வித்திட்டுச் செயற்பட்டு வருவதை ‘அல்ஹஸனாத்’ மூலம் நாம் பலமுறை எச்சரித்து வந்தோம். அப்படி ஒரு நிலை தோன்றுமானால் ஒரு தமிழனோ அல்லது ஒரு முஸ்லிமோ எந்தப் பெரிய லாபத்தையும் அடையப்போவதில்லை. மாறாக மாற்றாரிடம் எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி மண்டியிட்டு வாழும் நிலை உருவாகிவிட முடியும்.’ (பக்: 29-30).

ஆக, இரு இனமக்களும் பிளவுபட்டு நிற்பதை உணர்ந்துதான் இருந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் உணர்வையும் மீறி வரலாற்றில் அந்தத் துயரம் நிகழ்ந்துவிட்டது. ‘1985 கலவரம் இவைகளிலிருந்து (தன்னெழுச்சியாக ஏற்படும் நிலையில் இருந்து) வேறுபட்ட பரிமாணங்களைக் கொண்டவையாகவே இருந்தது. குறிப்பாக சிறிலங்காவின் இனவெறி அரசாங்கத்தின் கூலிப்பட்டாளம் நடந்து முடிந்த தமிழ் இன நெருக்கடிக்கு பின்னால் நின்று இயங்கியது எல்லோரும் அறிந்த பொது இரகசியமாகும்.’ (85 கி.மா. த.மு. இ.க.யா.பொ. பக்: 2) முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தவிசாளர் சேகு இஸ்ஸத்தின் இக்கலவரம் பற்றிக் கூறுகையில் ‘1985 ஏப்ரல் தமிழ் முஸ்லிம் கலவரத்தில் அரசு படைகள் தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமாக நடந்துகொண்டனர்.

முஸ்லிம்கள்மீது தமிழ் இயக்கங்களின் தாக்குதல்களுக்கு முஸ்லிம்கள் வஞ்சம் தீர்த்துக்கொண்டதற்கு அரசு படைகள் அன்று சிறிதாயினும் துணைநின்றனர். இவ்வாறு அன்று அரசு படைகள் துணை நின்றதால் அவை முஸ்லிம் சமுதாயத்தின்மேல் கொண்டிருந்த பிரியம்தான் காரணம் என்று யாரும் சொல்லமாட்டார்கள். முஸ்லிம்களின் வஞ்சக உணர்வைத் தமக்குச் சாதகமாகவே அவை பயன்படுத்தியதாகத்தான் சொல்லமுடியும்.’ (சரிநிகர், ஓகஸ்ட் - ஒக்டோபர் 1990 இதழ்: 3 ‘முஸ்லிம் இனப் படுகொலை’: பக்: 4).

கலவரம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் இருந்த சூழ்நிலைகளை அவதானிக்கையில், ‘இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் முஸ்லிம் கிராமங்களில் உள்நுழைந்து அங்கிருந்த தனியார் வாகனங்களைப் பலவந்தமாகப் பறித்திருக்கிறார்கள். வாகனங்களைக் கொடுக்க மறுத்தவர்களின்மீது பலாத்காரம் பிரயோகித்தவர்களும் உண்டு. முஸ்லிம் மக்கள்மீது நிர்ப்பந்த அடிப்படையில் பணம் வசூலித்தல், இவ்வாறு வசூலிக்கும் பொழுது இவ்வளவு பணம் தரவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திப்பது. மறுக்கும் பொழுது ஆயுத முனையில் பணம் பறிப்பது. ஆயுத முனையில் இயக்கங்களின் பெயரில் முஸ்லிம் மக்களின் வீடுகளில் வர்த்தக நிலையங்களில் கொள்ளையடித்தல்... (இவைகள் தனியார் கொள்ளைக் கோஷ்டிகளின் செயல்கள் எனக் கூற முடியினும் முஸ்லிம் மக்கள் அவற்றை இயக்கங்களின் செயல்களாகவே கருதினார்கள்.) பாடசாலைப் பகிஷ்கரிப்பு போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் முஸ்லிம் கிராமங்களுக்குள் புகுந்து பாடசாலைகளை பலாத்காரமாக மூடச் செய்தல். இதன் உச்சகட்டமாக 1984 மார்கழி மாத க.பொ.த சாதாரண பரீட்சையின்போது தமிழ் இளைஞர்கள் முஸ்லிம் மாணவர்கள் பரீட்சை நிலையங்களுக்குச் சென்று அவர்களின் பிரவேசப் பத்திரம், பரீட்சை வினாத்தாள் ஆகியவற்றைக் கிழித்தும் அபகரித்தும் வந்தனர். தமிழ் கிராமங்களுக்குள் வர்த்தகம் பொருட்டு வரும் சிறு வியாபாரிகளை உளவுச் சேவையினர் (CID) அல்லது உளவுகளைக் கொண்டு செல்லக்கூடியவர்கள் என ஐயுற்று அவர்களுடன் பண்பற்ற முறையில் நடந்துகொள்ளல், கலவரம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் குறிப்பிட்ட சில தமிழ் கிராமங்களுக்குள் முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள் எவரும் உள்நுழையக்கூடாது என ஓர் இயக்கம் பகிரங்கமாக அறிவித்தல் விடுத்து அதற்கிணங்க முஸ்லிம்களைத் தடையும் செய்தனர். ஆயினும் பொதுமனிதர் முயற்சியினால் மேற்படி இயக்கம் தனது நடவடிக்கையை மாற்றிக்கொண்டது. (85 கி.மா.த மு.இ.க.யா.பொ. பக்: 810).

‘மன்னாரில் இயக்கம் என்ற போர்வையில் தமிழ் தீவிரவாதிகள் அட்டகாசம் புரிந்தனர். பள்ளிவாசல்களுக்குள் முஸ்லிம்களைப் படுகொலை செய்யும் அளவிற்கு உக்கிரமடைந்தது. தமிழ் தீவிரவாதிகள் வடக்குக் கிழக்கில் முஸ்லிம்களுக்கு

எந்தத் தீங்கும் செய்வதில்லை என்ற நம்பிக்கையை சிதறடித்தது இப்படுகொலை.' 'யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டு குடும்பங்கள் சம்பந்தப்பட்ட திருமணப் பிரச்சனையொன்று எழுந்தபோது முஸ்லிம் மணமகள் தீவிரவாத இளைஞர்களுக்கு எழுதினாளாம்... இளைஞர்கள் இதில் தலையிட முயன்றபோது முஸ்லிம் இளைஞர்கள் விடவில்லை. தங்களது திருமண விஷயங்களை தாங்களே தீர்த்துக்கொள்வதாகவும் அதற்கு 'காதி' நீதி மன்றங்கள் உண்டெனவும் கூறிய முஸ்லிம் இளைஞர்கள் உறுதியாக நின்றார்கள்.' ('அஷ்ஷூரா' ஏப்ரல் 1985); 'பனிமலர்' இதழ்: 3 தனது 11.11.1990 இன் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் '1985ஆம் ஆண்டில் மூதூரில் பள்ளிவாசல்கள் உட்பட பல இடங்களில் சிறு களவுகளில் ஈடுபட்டுவந்த முஸ்லிம் ஒருவருக்கு தமிழ் குழு (TELO எனச் சொல்லப்பட்டது) ஒன்று விதித்த மரணதண்டனையை மின்கம்பத்தில் கட்டிச் செயற்படுத்தியது. இதனையடுத்து அங்கிருந்த தமிழ்க் குடும்பங்கள்மீது தாக்குதல்கள் இடம்பெற்றன. அவர்கள் அங்கிருந்து தமிழ்க் கிராமங்களுக்கு இடம் பெயர்ந்தனர். அந்தத் தமிழ்க் குழு அதற்குப் பழிவாங்க முஸ்லிம் கிராமங்கள்மீது தாக்குதல் நடத்தின' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

தமிழர் தரப்பாக 1949களில் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் தோற்றத்துடன் கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ்-முஸ்லிம் மக்களிடையே ஐக்கியத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் பயனாக 'தமிழ்க் கட்சிகளில் நியமனம் பெற்றோ அல்லது ஆதரவு பெற்றோ நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களில் வெற்றிபெற்ற கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம் தலைவர்கள் பலரும் பின்னர் அவ்வப்போது ஆளும் கட்சிகளாக இருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கோ அல்லது சிறுபான்மைக் கட்சிகளுக்கோ தாவத் தொடங்கினர். இத்தகைய ஆளும் கட்சித் தாவல்களுக்கு தரகர் வேலை செய்து தமது நலன்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டது கொழும்பு முஸ்லிம் வர்த்தக முதலாளித்துவம். (தே.இ.பி.மு.ம. பக். 18). 1956ல் இடம்பெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் கல்முனை, பொத்துவில் தொகுதிகளில் தமிழரசுக் கட்சி வேட்பாளராக எம்.எஸ். காரியப்பரும் எம்.எம். முஸ்தபாவும் வெற்றி பெற்றனர். 1960ல் கல்முனைத் தொகுதியில் எம்.சி. அகமதுவும் 1965ல் மூதூர்த் தொகுதியில் எம்.ஏ.எச். முகமட் அலியும் தமிழரசு வேட்பாளர்களாக வெற்றி பெற்றனர். வெற்றி பெற்றதன் பின்னர் தமிழரசுக் கட்சியில் இருந்து விலகி சிங்கள பெளத்த பேரினவாத அரசுகளுடன் சேர்ந்துகொண்டனர். (தே.இ.பி.மு.ம. பக். 20).

இவை தமது அரசியல் உரிமைகளுக்கான போராட்டத்தை பலவீனப்படுத்துவதாகவே தமிழரசுக் கட்சியினர் கருதிக்கொண்டனர். முஸ்லிம் தலைவர்கள் மீதான நம்பிக்கையீனத்தை அவர்களிடம் ஏற்படுத்தியது.

கிழக்கில்: தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான காணிகள் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகள், இராணுவத்தினர் துணையுடன் அபகரிக்கப்படுவது தமிழர் மனதில் ஆறாவடுவாக இருக்கிறது. இந்த நில அபகரிப்பு ஒரு தொடர் நிகழ்வாகவே நடந்து வந்துள்ளதாக அறியப்படுகிறது.

(பின்னர் 1970ல் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸில் போட்டியிட்டு வென்ற ஆ. தியாகராசா சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியிலும் 1977ல் பொத்துவில் தொகுதியில் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியில் போட்டியிட்டு வென்ற ம. கனகரத்தினம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலும் சேர்ந்துகொண்டதை இவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை.) 'மன்னார் எருக்கலம்பிட்டியைச் சேர்ந்த கே.எஸ்.ஏ. கபூர், தமிழரசுக் கட்சியின் பிரசாரப் பீரங்கியாய் அமைந்த கல்முனை மசூர் மௌலானா என்பவர்கள் பனாகொட முகாமில் தமிழரசுத் தலைவர்களுடன் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இருந்தும் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழரசுக் கட்சியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எம்.சி. அகமட் 13-07-1961ல் தமிழரசுக் கட்சியில் இருந்து விலகி சிறிலங்கா அரசாங்கத்துடன் சேர்ந்து கொண்டமையே தமிழரசுக்கு முக்கியமாகத் தெரிந்தது' (தே.இ.பி.மு.ம. பக். 19) என வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் ஆதங்கப்படுவதில் நியாயமில்லாமல் இல்லை.

கிழக்கில்: தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான காணிகள் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகள், இராணுவத்தினர் துணையுடன் அபகரிக்கப்படுவது தமிழர் மனதில் ஆறாவடுவாக இருக்கிறது. இந்த நில அபகரிப்பு ஒரு தொடர் நிகழ்வாகவே நடந்து வந்துள்ளதாக அறியப்படுகிறது.

படைப்பாளியான எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் கவிஞர் நீலாவணன் பற்றிய நினைவுகள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'முஸ்லிம்களுடன் செளஜன்யமான உறவுகள் பாராட்டியபோதிலும் முதலியார் காரியப்பரின் தலைமையில் தமிழரசு பாரம்பரிய மண் பறிக்கப்படுவது கண்டு நீலாவணன் சினந்தார் (நீலாவணன்: எஸ்.பொ. நினைவுகள்) எனக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு ஆசிரியர்,

கவிஞர் நீலாவணனே சினம் கொள்கையில் சாதாரண மக்கள் நிலை எவ்வாறு அமையும் என்பது சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை.

கரவாகு, கல்முனையில் இருந்து தெற்காக சுமாராக 4 கிலோ மீற்றரில் உள்ள கல்முனைக்குடிக்கும் சாய்ந்தமருதுவுக்கும் இடையில் இக்கிராமம் அமைந்திருந்தது. மேற்கே, பரந்த வயல்வெளியில் தொடங்கி, கிழக்கே கடற்கரை வரையும் இக்கிராமம் நீண்டிருந்தது. பல வளங்கள் நிறைந்து காணப்பட்ட அழகிய தமிழ்க் கிராமம் இன்று ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகி தனி முஸ்லிம் கிராமமாக மாறியுள்ளது என்கிறார் எஸ். ஜெயானந்தமூர்த்தி. (அ.த.கி. பக். 145). இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த சி. வீரக்குட்டி என்ற முதியவர் கூறுகையில் 'கரவாகு கிராமத்தில்தான் நான் பிறந்தேன். என்ற அப்பா, பாட்டன் எல்லோரும் அங்குதான் பிறந்தவர்கள்; எவ்வளவு செல்வச் சிறப்புடன் வாழ்ந்த கிராமம் அது. இன்று அந்தக் கிராமம் எங்கட கையில் இல்ல. திட்டம் போட்டு கிராமத்தை அழிச்ச எங்களையும் விரட்டி யிட்டானாக.' (அ.த.கி. பக். 145). கரவாகு அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலையைப் பற்றிக் கூறுகையில் '1970களில் அல்.அமின் வித்தியாலயம் எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டது. தற்போது மஃமூத் மகனீர் கல்லூரி என்ற பெயரில் வியாபித்திருக்கிறது. இந்தக் கல்லூரி அமைந்துள்ள பல ஏக்கர் காணியும் முழுக்க முழுக்க தமிழர்களின் சொந்த மண். அப்போது எம்.பியாக இருந்த எம்.சி. அகமது என்பவர் பதியுதின் மஃமூத் என்பவர் கல்வி அமைச்சராக இருந்த காலத்தில் தமிழ் மக்களின் நிலங்கள் சவீகரிக்கப்பட்டன. எனினும் அந்த நிலங்களின் உரிமையாளர்களுக்கு உரிய நஷ்டஈடு கூட பெற்றுக் கொடுக்கப்படவில்லை.' 'அரசடி என்று கூறப்படும் பிரதான வீதியில் அமைந்திருந்த ஐயனார் கோயில் மறைந்து அந்த வளவில் இன்று பள்ளிவாசல் ஒன்று அமைந்துள்ளது. பிரதான வீதியில் அமைந்திருந்த கதிரேசப்பிள்ளையார் கோயில் வளவில் இன்று அரிசி ஆலை ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணு கோயில் வளவில் அடர்த்தியாக முஸ்லிம் மக்கள் குடியேறியுள்ளனர்.' (அ.த.கி. பக். 148-149).

மீனோடைக்கட்டு ஒரு தனித்த தமிழ்க் கிராமம். '1985ஆம் ஆண்டுக்குப் பின், இது முழுமையான முஸ்லிம் கிராமமாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. அந்தளவுக்கு அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டு தமிழ் கிராமம் முஸ்லிம்களினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளது. 'இக்கிராமத்தில் முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இங்கு அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலை, ஆலயங்கள் என்பவையும் இருந்தன. ...இக்கிராமத்தை ஆக்கிரமிக்க முற்பட்ட முஸ்லிம்கள் ஆரம்பத்தில் எல்லைப் பகுதியில் இருந்த மக்களுக்கு நெருக்கடிகளைக் கொடுக்கத் தொடங்கினர். 1978 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே தமிழ் மக்களீது அச்சுறுத்தல்கள் விடுக்கப்பட்டதனால் எல்லைப் பகுதியில் இருந்து மக்கள் சிறிது சிறிதாக இடம்பெயரத் தொடங்கினர். இவ்வாறு இடம் பெயர்ந்தவர்களின் காணிகள்

முஸ்லிம்களினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன. சில காணிகளை 'காசு கொடுத்தும் வாங்கிக் கொண்டனர்.' (அ.த.கி. பக். 49). 'மீனோடைக்கட்டு முஸ்லிம் கிராமமாக மாறுவதற்கு பகடைக்காயாகப் பயன்படுத்தப்பட்டவர்கள் சாதாரண முஸ்லிம் பொதுமக்களே. ஆனால், இதற்குப் பின்னால் அரசியல் சக்திகளின் பின்னணி இருந்தது. (அ.த.கி. பக். 50). கரவாகு, மீனோடைக்கட்டு போன்று 'திரியாய்க்கேணி, நிந்தாவூர் தமிழ் குறிச்சி, அட்டைப்பள்ளம், சம்மாந்துறை தமிழ் குறிச்சி ஆகிய கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டு, முஸ்லிம்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன.' (அ.த.கி. பக். 60).

1985ல் நடைபெற்ற தமிழ்-முஸ்லிம் கலவரத்தின் பின்னர் இரு சமூகத்தினரும் இணைந்துகொள்ள முடியாத இரு துருவங்களாகப் பிரிந்து நின்றனர். 'அத்துடன் ஒரு சிறு தொகையினர் ஊரைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்தில் ஆயுதப்படையின் ஆதரவுடன் ஊர்க்காவல் அமைப்புகளில் பங்கேற்றும் செயற்பட ஆரம்பித்தனர். ... 'முஸ்லிம்களின் பாதுகாவலர்கள்' என்ற உரிமையுடன் ஆயுதம் ஏந்தி செயற்படத் தொடங்கிய இவர்கள் தமிழ்-முஸ்லிம் முரண்பாடுகளை மேலும் ஆழப்படுத்த முனைந்த அரசு படைகளின் திட்டமிட்ட செயல்களுக்குப் பொருத்தமான உடந்தையாளர்களாக மாறினார்கள்.' (மு.தே. பக். 88). இதேவேளை படித்த மற்றும் வர்த்தகக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களில் ஒரு பிரிவினர் விடுதலை அமைப்புகளின் தாக்குதல்களிலிருந்து தமது பிரதேசங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக ஆயுத அமைப்புகளை உருவாக்க முனைந்தனர். இவர்கள் ஆயுதப்படையினரால் நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்தப்படாதவர்களாக ஓரளவிற்குத் தமது சுயேட்சையைப் பேணிய நிலையில் ஆயுதங்களைப் பெறுவதிலும் பயிற்சி எடுப்பதிலும் ஈடுபட்டனர். கல்முனை, அக்கரைப்பற்று, காத்தான்குடி போன்ற செல்வம் மிக்க நகர்ப் பகுதிகளில் இப்போக்கு முதலில் தென்படத் தொடங்கியது. ஜிகாத் இயக்கம் என்ற பெயரில் (ஜிகாத் என்ற அரபுச் சொல் இறைவனுக்காக அர்ப்பணித்தல் என்ற கருத்தைக் குறிக்கிறது. மேலும் இஸ்லாத்தையும் முஸ்லிம்களையும் பாதுகாப்பதற்காக புனிதப் போர் புரிதல் என்ற தீவிர அர்த்தத்தையும் பெறுகிறது.) செயற்பட்ட இவர்கள் ஆரம்பத்தில் கிழக்கு மற்றும் தெற்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் செல்வந்தர்களிடம் பணம் பெற்று அதன் மூலம் ஆயுதப்படையைச் சேர்ந்த சில உயரதிகாரிகளுக்கூடாக ஆயுதங்கள் வாங்கினார்கள். (மு.தே. பக். 89).

மேற்குறிப்பிட்ட சூழல்கள் தமிழ், முஸ்லிம் இனங்களுக்கிடையில் அவரவர்க்கான ஆயுதக் குழுக்களின் செயற்பாடுகள் ஆரம்பித்தன. 1985இன் அம்பாறை கலவரத்தின் பின்னர் முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் 1986ல் (1985 என்றும் சொல்லப்படுகிறது) ஈரோஸ் இயக்கத்தினரால் மன்னார் பள்ளிவாசலில் முஸ்லிம்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். 1985ல் புலிப் போராளி ஒருவர் பிடித்துக் கொடுக்கப்பட்டதற்குப் பதிலாக முஸ்லிம் கிராமம்

ஒன்று (பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை) தாக்கப்பட்டது. (பனிமலர் இதழ்: 2, புரட்டாதி-ஐப்பசி, 1990).

1987 செப்டம்பர் 3ஆம் திகதி முதூர் உதவி அரசாங்க அதிபர் ஐனாப் மொகமது அவர்கள் தமிழ் விடுதலை இயக்கமொன்றால் கொல்லப்பட்டார். இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முகமாக கல்முனையில் நடந்த எதிர்ப்பு ஊர்வலம் எதிர்த்து அடித்துக் கலைக்கப்பட்டது. 1987 டிசம்பர் 30ல் காத்தான் குடியிலும் அயற் கிராமங்களிலும் 28 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர். 1988 மார்ச்சில் கல்முனை தாக்கப்பட்டு 25 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர். சாய்ந்தமருது, மாளிகைக்காடு ஆகிய பகுதிகளில் நூற்றுக்கணக்கான வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன. 1988 நவம்பர் 17ல் E.P.R.L.F. போன்ற இயக்கங்களின் தயாரிப்பான T.N.A. 40 பொலிஸ்காரர்களைத் தனியே பிரித்தெடுத்து படுகொலை செய்தது. 1989 ஜூனில் யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம் அங்காடி வியாபாரிகளது 70க்கும் மேற்பட்ட கடைகள் எரிக்கப்பட்டன. (பனிமலர் இதழ்: 2, புரட்டாதி-ஐப்பசி 1990). 1989ல் சம்மாந்துறை மற்றும் முஸ்லிம் கிராமங்களில் மேற்படி இயக்கங்கள் கடத்தல், கொள்ளையில் தாராளமாகவே ஈடுபட்டன. முஸ்லிம் வெறுப்பிலே கட்டியெழுப்பப்பட்ட இந்திய இராணுவம் ஒத்தாசை புரிந்தது. (முசல்)மான் வேட்டை, டொமினிக் ராஜ், சரிநிகர், செப்டம்பர்-ஓக்டோபர் 1990: இதழ் 3). '1990ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 12ஆம் திகதி குருக்கள் மடத்தில் 68 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர். 1990ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 3ஆம் திகதி காத்தான்குடி பள்ளிவாசலில் தொழுகையில் ஈடுபட்டிருந்த 103 (இத்தொகை 147 என்றும் வேறு பதிவில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது) முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். 1990ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 12ஆம் திகதி ஏறாவூரில் 130 முஸ்லிம்கள். (116 என வேறு பதிவில்) (ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம், பக். 477).

தமிழரைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டாம் கட்ட ஈழப்போர் ஆரம்பமாகியவுடன் கிழக்கு மாகாணத்தில் 'சில கிராமங்களில் மக்களை அச்சமடைய வைக்கும் விதத்தில் படையினரும் படையினருடன் இணைந்து ஊர்க்காவல் படையினரும் செயற்பட்டுவந்தனர். 1990 ஆனி மாதம் 20ஆம் திகதி வீரமுனை, 'வளத்தாப்பிட்டிய', 'வீரஞ்சோலைக்' கிராமங்கள் சுற்றி வளைக்கப்பட்டன. 'வெட்டுவான் இராணுவ முகாமிலிருந்து வந்த இராணுவத்தினரும் அவர்களோடு இணைந்து வந்த முஸ்லிம் காதையர்களும் மக்களெல்லோரையும் வீரமுனைக் கோயிலுக்குச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டனர். ஒரு சில நாட்களின்முன் கல்முனையில் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டதை அறிந்திருந்த மக்கள் அச்சத்துடன் ஆலயத்தில் ஒன்றுகூடினார்கள். ஆலயத்தில் வைத்தே கொல்வதற்குரியவர்களை தெரிவு செய்தார்கள். தட்டிக்கேட்ட யாருமில்லை, முதற்கட்டமாக ஐம்பத்தியாறு ஆண்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். மரணக்குழி நோக்கி

அவர்கள் தள்ளிக் கொல்லப்பட்டார்கள். (மௌ.பு. 72); இதேபோல் மட்டக்களப்பின் 'ஊறணி', 'பிள்ளையாரடி', 'பனிச்சையடி', 'குடியிருப்பு' எனக் குட்டிக் கிராமங்கள் சேர்ந்தது சத்துருக்கொண்டான் கிராமம். 1990 ஆவணி மாதம் 9ஆம் திகதி இராணுவத்தின் கொலைவெறிக்கு உள்ளானது இக்கிராமம். 184 பேர் பலிகொள்ளப்பட்டனர். '...ஞாயிற்றுக்கிழமை நாலுமணிக்கெல்லாம் போன ஆமியும் முஸ்லிமும் சேர்ந்து கடகடவென்று சுத்தி வளைச்சிட்டாங்கள்... வின்சன் டிப்போ தோட்டப்பக்கம் கொண்டுபோனாங்க. அங்கதான் அவங்கட காம்பு இருந்தது... அழகுரல் கேட்டது. விடியும்வரை நெருப்பு எரிஞ்சுகொண்டிருந்தது.' (மௌ.பு. 66).

'1990 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் ஏறாவூர் பள்ளிவாசலில் இடம்பெற்ற படுகொலைகளை அடுத்து மீண்டும் ஏறாவூர் தமிழ்க் கிராமங்கள்மீது தாக்குதல்கள் இடம் பெற்றன. கொதிப்படைந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களும் ஊர்க்காவல் படையினரும் இராணுவத்தினரின் உதவியுடன் கிராமத்தினுள் புகுந்து தாக்குதல்கள் நடத்தினர். இதே நிலைப்பாடுதான் ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு கிராமத்தின் எல்லைப் பகுதியில் இருந்தவர்களுக்கும் இடம்பெற்றது.இந்த வன்முறைகள் இராணுவ நடவடிக்கைகள் காரணமாக நூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் பலியாகினர். (அ.த.கி: பக். 112). 08-11-1990 ஆம் திகதி சொறிக் கல்முனையூடாக சேனைக் குடியிருப்பிற்குச் சென்ற 17 பேர் சவளக்கடையில் வைத்து ஊர்க்காவல் படையினரால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர். (அ.த.கி. 165).

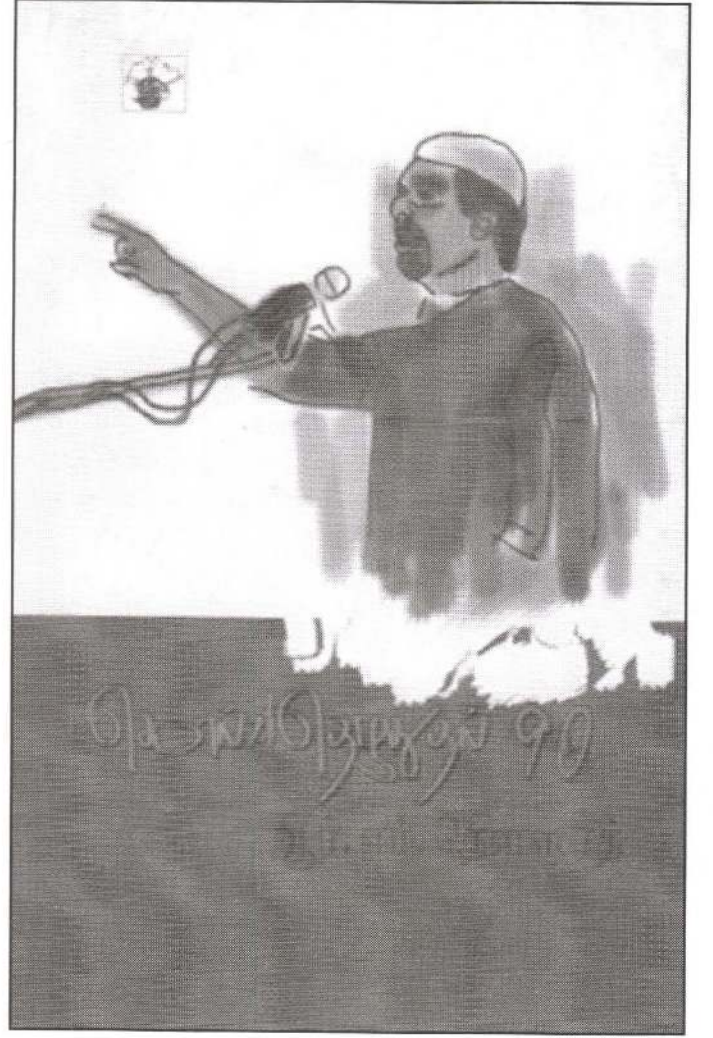
1991 செப்டம்பர் மாதம் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை வெளியிட்ட அறிக்கையில்: 'சென்ற வருடம் (1990) ஓகஸ்ட் மாதம் முஸ்லிம் ஊர்க்காவல் படைக்கு அரசு ஆதரவு வழங்கியது. இரண்டாயிரம் பேருக்கு ஆயுதங்கள் வழங்கப்பட்டன.' 'பாதுகாப்புப் படையினருடன் ஒத்துழைத்துவரும் முஸ்லிம்கள் தமிழர்களின் விபரப் பட்டியலை படையினருக்கு வழங்குவதாகவும் இந்தப் பட்டியல்களிலிருந்தே சந்தேக நபர்களின் தெரிவு இடம்பெறுவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்தப் பட்டியல்களில் தமிழ் அரசாங்க ஊழியர்களும் ஏனைய படித்த தமிழர்களும் இருந்தனர். உள்ளூர் சண்டைகளின் விளைவான கோபதாபங்களே இத்தகைய பட்டியல்களின் பின்னணி என்று நம்பப்படுகிறது.'

'தமிழர்களைத் தடுத்து வைத்துப் பின்னர் பொலிஸிடம் கையளிக்கும் வேலையையும் முஸ்லிம் ஊர்க்காவல்படை செய்துள்ளனர். வீரமுனையைச் சேர்ந்த திருநாவு, ரவி, ராசன், இளங்கோ ஆகிய நான்கு ஆசிரியர்கள் திருக்கோவிலிலுள்ள தங்களது குடும்பங்களைப் பார்க்கச் சென்றுகொண்டிருந்தபோது முஸ்லிம் ஊர்க்காவல் படையால் தடுத்துவைக்கப்பட்டு பொலிஸில் ஒப்படைக்கப்பட்டனர். (செப்டம்பர் 1990). அவர்கள் அனைவரும் புலிகள் என்றும் அவர்களைப் பற்றி விசாரிப்பதில் எவ்வித பிரயோசனமும்

இல்லையென்று சொல்லப்பட்டது. இத்தகைய பதில்கள் ஆட்கள் கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள் என்பதையே பொதுவாக அர்த்தப்படுத்துகிறது.' இதே அறிக்கையில் 'புலியெடுத்த பலிகள்' என்ற உப தலைப்பில் 'பணத்திற்காக முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள் உட்பட பலர் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். துணுக்காயிலுள்ள சிறைச்சாலை பற்றிய தகவல்களையும் மன்னிப்புச் சபை அங்கிருந்து விடுதலை பெற்று வந்தவர்களிடமிருந்து பெற்றுள்ளது. நவம்பர் 1990ல் 28 முஸ்லிம்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் கைது செய்யப்பட்டனர். ஒருவர் கொல்லப்பட்டதாகவும் மூவர் விடுதலை செய்யப்பட்டதாகவும் தெரியவருகிறது.' (சரிநிகர்: நவம்பர் 1991 இதழ்: 12). இதேவேளை 'மௌனப் புதைகுழிகள்' என்ற நூலின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்ட கொல்லப்பட்டோர் விபரப்பட்டியலில் 1990-08-12 அன்று வீரமுனை அகதிகள் முகாமில் வைத்து ஆயுதமேந்திய முஸ்லிம்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவர்கள் என 25 பெயர்களும், 1990-08-15ல் கொல்லப்பட்டவர்கள் எண்ணிக்கை 5 எனவும், 1990-08-12 அகதி முகாமில் காயம்பட்டு அம்பாறை வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு அங்கிருந்து கடத்திச் செல்லப்பட்டு கொல்லப்பட்டவர்கள் 03 எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (மௌ.பு. பக். 90-92).

இந்தக் காலச் சூழல்களைக் (1985-1990) கவனத்தில் கொள்கையில் அதிரடிப்படைகள், புலிகள், ஏனைய தமிழ் இயக்கங்கள், பின்னர் புலிகளால் தடைசெய்யப்பட்ட பின்னர் அரசுடன் இணைந்து செயற்பட்ட இயக்கங்கள், அரசுடன் சேர்ந்து இயங்கிய உதிரி முஸ்லிம்கள், முஸ்லிம் ஊர்க்காவல் படையினர், ஜிகாத் இயக்கத்தினர் மற்றும் இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினர் என அவைவரும் தங்கள் தங்கள் போக்கில் கிழக்கு மாகாண மக்கள்மீது 'பயங்கர ஆட்சியை' செயற்படுத்தியிருந்தனர் என்பதை உணர முடிகிறது. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வட மாகாணத்தில் முஸ்லிம்கள் உளவாளிகள் எனவும் அவர்கள் ஒரு கலவரத்திற்காக ஆயுதங்கள் (வாள்கள்) வைத்திருந்தார்கள் என்ற புலிகளின் குற்றச்சாட்டின் பெயரில் அவர்களால் 1990-10-15ல் சாவகச்சேரியிலிருந்து ஆரம்பித்த பலாத்கார வெளியேற்றம் 1990-10-30ல் யாழ்ப்பாணத்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றத்துடன் முடிவுற்றது.

இந்த வெளியேற்றம் விடுதலைப்புலிகளின் தாயகக் கோட்பாட்டின் கருத்தியல் வீழ்ச்சியையே வெளிப்படுத்தின. வடக்கு-கிழக்கு தமது தாயகம் என்று உரிமை கோரிப் போராடியவர்கள், வடக்கு-கிழக்கை முஸ்லிம் மக்களது தாயகமாக அனுமதிக்கவில்லை என்பதையே வெளிப்படுத்தியது. அவர்களை அன்னியர்களாக ஆக்கியது மட்டுமல்லாமல் தமிழர்களையும் முஸ்லிம்களையும் எதிரெதிர் யுத்த மனநிலைகளில் நிறுத்தியது.



இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியில் ஆர்.எம். நௌஸாத்தின் 'கொல்வதெழுதுதல் 90' நாவல் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது.

கொல்வதெழுதுதல் 90

கிழக்கிலங்கையின் பள்ளிமுனைக் கிராமத்தில் இலங்கை இஸ்லாமியக் கட்சியின் எழுச்சிப் பெருவிழாவுடன் தொடங்குகிறது நாவல். மைதானத்தில் ஊரே கூடிநின்றது. 'தேசியத் தலைவரே வருக!' என்ற தங்க நிறப் பதாகைகள் பூமரத்தின் பாரிய கிளைகளில் மினுமினுத்தன. நுழைவாசலிலுள்ள பள்ளிவாசலில் உச்சியில் பத்தடி உயரத்தில் தலைவர் தனது கையைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தார். கீழே 'ஓரே மதம்! ஓரே கட்சி!! ஓரே தலைவர்!!!' அடுத்த வரியில் 'தனித்துவத் தலைவரே வருக!' பாதை நெடுகிலும் பச்சையும் மஞ்சளும் பொலித்தீன் கொடிகளின் உல்லாசம். வாலிபர்கள் கட்சித் தொப்பியுடன் சைக்கிள் பேரணிக்காய் நின்றனர். மாதரணியினர் ஆரத்தி எடுத்து குலவை எழுப்பக் காத்திருந்தனர். பள்ளிமுனை முஸ்லிம் மகாவித்தியாலய மாணவர்கள்

வெள்ளைத் தொப்பிகளுடன், கட்சிக்கொடிகள் அசைத்து அணிஅணியாக நின்றனர்.

மைதானத்தின் சுற்று மதிலில் ஓட்டப்பட்டிருந்த தமிழீழ வீர அஞ்சலிகள், இயக்கச் சுவரொட்டிகள் கிழிக்கப்பட்டு, இஸ்லாமியக் கட்சியின் தேசியத் தலைவர் படங்கள் வர்ணமடிக்கப்பட்டிருந்தன. மேடையில் பல நாற்காலிகள். தலைவருக்கு மட்டும் பள்ளிவாசல் தலைவர் வீட்டு சொகுசு சோபா. மேடையில் தனி ஆளாக, கட்சித் தொப்பி, மஞ்சள் பச்சை சேட்டு, மார்பில் கட்சித் தலைவர் படம், கையில் புதிய கடிதாரம் இவைகளுடன் முத்து முகமது நின்றுகொண்டிருக்கிறான். தன் மலேசிய வாசுதேவன் குரலினால் 'பேரினவாத விலங்கொடிக்க வந்த உத்தம தலைவரும் முஸ்லிம்களின் இதய விளக்கும் தனித்துவம் காத்த தானைத் தளபதியும் இஸ்லாமியக் கட்சியின் தேசியத் தலைவருமான அல்ஹாஜ் எம்.எச்.எம். இஸ்ஹாக் எம்.பி. சட்டத்தரணி அவர்கள் இன்னும் சற்று நேரத்தில் இங்கு வருகை தரவுள்ளார். அதுவரை பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டுகிறேன்' என கட்சி இளைஞரணி சார்பாக ஐம்பத்தி மூன்றாவது தடவையாகக் கூறினான். கூறிய கையுடன் பெண்கள் பகுதிக்குள் அவன் கண்கள் மைமுனாவைத் தேடின. அவளும் ஏமாற்றம் அளிக்காமல் தம்பி யாசீனுடன் ஆவலாக அவனைப் பார்த்தாள்.

சனக்கூட்டம் பரபரக்க, அதிரடிப்படை ஜீப் முன்னால் வர, 'டபிள் கப்' வாகனத்தில் தலைவர் வந்தார். சிவப்பு ரீசேட்டும் கறுப்பு லோங்க்ஸ்ஸூடன் மாலைகள் அணிந்து வெகு கம்பீரமாக வந்தார். முத்துமுகமது பரபரப்பாகி தன் மைமுனாவையும் மறந்து 'அடிமை விலங்கொடித்த தானைத் தளபதி, இதயக்கனி பாராள வந்த போராளி' என்று ஒலிவாங்கியில் தலைவர் புகழ் பாடத் தொடங்கிவிட்டான். மேடையேறிய தலைவர் முத்து முகமதுவைக் கூர்மையாகப் பார்த்தார். அவனது உணர்வையும் அவனது மார்பில் இருந்த தனது உருவத்தையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். அவனது தோளைத் தட்டி, எப்படி என்றார். ஆயிரம் மின்னல்கள் அடிக்க, ஆனந்தப் பரவசமாகிய அவன் தலைவரின் கைகளை முத்தமிட்டான். அவரை மார்புறத் தழுவுதற்கு முன்பு அதிரடிப்படையினன் ஒருவன் அவனைத் தள்ளிவிட்டான். மேடையிலிருந்து மல்லாக்க கீழே விழுந்தாலும் முத்துமுகமது சட்டென எழுந்து மேடையை ஓட்டியபடி நின்று தலைவரைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

மரபு சார்ந்த உரைகளுக்குப் பின்னர், தலைவர் உரையாற்றினார். சிங்களக் கட்சிகளின் கால் தூசியாக ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் தேசியக் கட்சிப் பாராளமன்ற உறுப்பினர்களுக்குச் சவால் விடுத்தார். 'நமது மாவட்டத்தின் ஆறு சபைகளையும் வென்றெடுத்து சிங்கள

இனத்துவேசத்திற்கும் புலிகளின் இனச் சுத்திகரிப்பிற்கும் இந்திய அமைதிப் படையின் அட்டகாசத்திற்கும் அவர்களின் ஓட்டுண்ணிகளான தமிழ் தேசிய இராணுவத்திற்கும் எதிராக நமது ஒன்றுதிரண்ட பலத்தைக் காட்டுவதற்கும் வேண்டுகோள் விடுத்தார், 'இந்த வயற்கேணி பிரதேச சபையை நமது கட்சி கைப்பற்றும் பட்சத்தில் ...இன்ஸா அல்லாஹ்... இன்னும் சில மாதங்களில் எனது இரண்டாவது தாயகமான இந்தப்பள்ளிமுனைமக்களுக்கு ஒரு பள்ளிமுனை மகனே தவிசாளராக 'சேர்மனா'க அமர்ந்திருப்பார்' என்ற உறுதியை அளித்தார். பேச்சின் இடையில் ஆசுகவி அன்புடின் தலைவர் காதில் ஏதோ கூற தலைவர் அதிர்ச்சி அடைந்தார். பின்னர் 'நமது கட்சியின் சம்மாந்துறை கிளைத் தலைவரும் மாகாணசபை உறுப்பினரும் இளைய போராளியுமான சகோதரர் பரக்கத்துல்லாஹ் அவர்கள் சற்று நேரத்திற்கு முன் தன் வீட்டில் வைத்து இனம்புரியாத யாரோ சிலரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதாகச் செய்தி வந்துள்ளது' என்றார். கூட்டம் அதிர்ச்சியில் உறைந்தது. தலைவர் தொடர்ந்து தமது கட்சிக்கு வாக்களிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். 'அல்லாஹ் அக்பர்' என்று தெளிவாக ஒரே குரலில் பதிலளித்தது.

பள்ளிக் குயில் பளிர் அவர்களின் தலைவர் பற்றிய பாடலின்போது முத்து முகமது பெண்கள் பகுதியைப் பார்த்தான். அங்கு மைமுனாவுக்கும் அவள் தம்பி யாசீனுக்கும் பகையாளி சப்பு சுல்தான் ஐஸ்பழம் வாங்கிக் கொடுப்பதையும் மைமுனா அதை வேண்ட மறுப்பதையும் கண்டான். சப்பு சுல்தான் வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பு முகவர். வேலை வாய்ப்புக்காக முட உதுமான் மனைவியை கொழும்புக்குக் கூட்டிச் சென்று கெடுத்தவன் என்ற பழி அவனோடு ஓட்டிக்கொண்டுவிட்டது. அவன் மைமுனாவுடன் நிற்பதை முகமது விரும்பவில்லை. கூட்டம் முடிந்து தலைவரை வழியனுப்பிவிட்டு மீண்டும் மைமுனாவிடம் வந்தான். சப்பு சுல்தானுடனான அவளது சகவாசம் ஆபத்தாக முடியுமென மைமுனாவிடமும் எச்சரிக்கிறான். சப்பு குணம் அவளுக்குத் தெரியும்தான். ஆனால் அவளது அம்மா, மைமுனாவை அவன் மூலம் வெளிநாடு அனுப்ப இணங்கியிருக்கிறான். எப்படியாவது தடுத்துவிடவேண்டுமென முத்துமுகமது முயல்கிறான்.

மைமுனாவின் தாயோ... 'நாம என்னய்ற? நாலு கொம்புளப்புள்ளயள்... நாலு ஊடு வளவு வேணும். புரிசன் ல்ல, ரெண்டு புள்ள கொமரு, என்னய்யச் செல்றாய்? மைம்னா வெளிய போய் ஒரு ரெண்டு வரிசம் இருந்தாத்தான் ஒரு வளவாச்சிம் வாங்கி ஊட்டக் கீட்டக் கட்டிரலாம்' என்பது அவள் நிலை. தன் மாமி வறுமை நிலையறிந்தாலும் முத்துமுகமதுவுக்கு மைமுனா கொழும்புக்குப் போவதும் விரும்பவில்லை. மைமுனாவுக்கோ முத்துமுகமதுவின் காதல். அம்மாவின் பேச்சைத் தட்டமுடியாத நிலை.

ஓர் இரவில், இரும்புப் பாலத்தடியில் புலிப்படையைச் சேர்ந்த இருவர் முத்துமுகமதுவிடம் சப்பு சுல்தானை விசாரிக்கின்றனர். சப்புவைத் தேடி வந்ததாகக் கூறும்படி ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தனர். அன்றிரவு, முத்துமுட உதுமான் மனைவி சல்மா நஞ்சு குடித்து இறந்த செய்தியை முத்துமுகமதுவின் தாயார் கூறுகிறாள். சல்மா இறப்பு, சப்பு சுல்தானை புலிகள் தேடுகிறது. சப்பு சுல்தானை பழிவாங்க இது நல்ல சந்தர்ப்பம் எனக் கருதுகிறாள்.

சல்மாவின் இறந்த வீட்டிற்கு அதிரடிப்படையினருடன் இஸ்லாமியக் கட்சித் தலைவர் வந்தார். ஒரு அரசியல் தலைவர் சாவு வீட்டிற்கு வருகை தரும்போது எப்படி நடந்துகொள்வாரோ அப்படியே நடக்க, மக்கள் அவரை எவ்விதம் எதிர்கொள்வார்களோ அவ்வாறு எதிர்கொண்டனர். அங்கு, தலைவர் முன்னால் பணிந்து பணிந்து பணியாற்றிய முத்துமுகமதுவின் மார்பினை நோக்கிக் கண்சமிட்டிச் சிரித்தார். அவன் மார்பில் இன்னமும் தலைவர் படமும் பிறையும் இருந்தன. மகிழ்ந்த தலைவர் அந்த வீட்டினிலேயே வைத்து முத்துமுகமதுவை கட்சியின் இளைஞர் அணித் தலைவராக்கினார். அங்கிருந்து தலைவர் புறப்பட முத்துமுகமது தலைவரை நோக்கி ஓடினான். அவன் ஓடிவருவதைக் கண்ட தலைவர் தன் பக்கக் கண்ணாடியைக் கீழே இறக்க, புலிகளின் கடிதத்தைத் தலைவர் மடி மீது போட்டான். பின்னொரு தடவை தலைவர் கொழும்பிலிருந்து போனில் அவனுடன் கதைத்தார். புலிக் கடிதம் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, கொழும்பில் அடுத்த கிழமை கட்சி மகாநாடு இருப்பதாகவும் செயலான் ஹாஜியாருடன் அவனை கொழும்பு வரும்படி பணித்தார்.

அடுத்த வாரமே கொழும்பு வேலைவாய்ப்பு ஏஜென்சியிடமிருந்து FLIGHT CONFIRMED ON TENTH, COME IMMEDIATELY என மைமுனாவுக்கு தந்தி வந்தது. சப்பு சுல்தான் ஏற்கெனவே கொழும்பு சென்றுவிட்டான். முத்துமுகமது, மைமுனா, தாய், தம்பி யாசீன் ஆகியோர் மினி பஸ்ஸில் கொழும்பு பயணமாகினர். வழமையான பொலிஸ் காவலரண்கள் சோதனை, குண்டு வெடிப்பு, கண்ணி வெடி ஆகியவற்றின் பயம், பயங்கரவாதிகளின் சூட்டில் மரணமான பிரதி வெளிவிவகார அமைச்சர் கொலைச் செய்தி ஆகியவைகளுடன் மருதானை லொட்சை அடைந்தனர். அங்கு சப்பு சுல்தான் நின்றுகொண்டிருந்தான். இரண்டு அறைகள் எடுத்திருந்தனர். 9ஆம் நம்பர் சப்பு சுல்தானுக்கும் முத்துமுகமதுவுக்கும். 8ஆம் நம்பர் தாய், மகள், தம்பி ஆகியோருக்கு. சப்பு தன் காரியத்தில் கண்ணாக இருந்தான். மெடிக்கல் முடிக்கவேண்டும், ஏஜென்சியைச் சந்திக்கவேண்டும், இன்சூரன்ஸுக்கு காசு கட்டவேண்டும், பாங்கில் அக்கவுண்ட் ஆரம்பிக்கவேண்டும், ஆட்டோ என எல்லாவற்றுக்குமாக பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். கொழும்பில் சப்பு சுல்தானுடன் மைமுனா தனியே

செல்வதை முத்துமுகமது விரும்பவில்லை, தானும் உடன் வருவதாகக் கூறினான். சப்பு சுல்தான் அவனைத் தவிர்க்கவே விரும்பினான். முத்துமுகமதுவுக்கு கட்சித் தலைவரை வேறு சந்திக்கவேண்டியிருந்தது. அவனை தலைவரிடம் அழைத்துச் செல்வதாக சப்பு உறுதியளித்திருந்தான். புதிய இடம், புரியாத மொழி. முத்துமுகமது கொழும்பில் சப்புவிடையே தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது. அடங்கியே இருந்தான்.

அன்று மைமுனாவிற்கு 'பிளைஸ்'. சப்பு காலையின் ஒரு பிரச்சனையுடன் வந்தான். வெளிநாடு செல்வதால் எம்.பி.யின் கடிதம் ஒன்றை ஏஜென்சி கேட்பதாகக் கூறினான். கடிதத்தை முத்துமுகமதுவின் கட்சித் தலைவரிடம் வாங்கித் தரும்படி மைமுனாவின் அம்மா கூறினாள். எனவே மாமியையும் மைமுனாவையும் லொட்ஜில் விட்டுவிட்டு மூவரும் எம்.பி. வீடு நோக்கி ஆட்டோவில் புறப்பட்டனர். சப்பு சுல்தான் தான் வகுத்திருந்த மகா திட்டத்தை செயல்படுத்தத் தொடங்கினான். ஆட்டோ சாரதியுடன் சிங்களத்தில் இரகசியமாகக் கதைத்தான். அவனும் தலையாட்டினான். அதன்படி ஆட்டோ வேகம் குறைந்து பாதையோரத்தில் வரவும் சப்பு சுல்தான் ஆட்டோவிலிருந்து குதித்து வீதியின் குறுக்கே ஓடும் அத்தனை வாகனங்களையும் கடந்து எதிரே வந்த மினி பஸ்ஸில் பாய்ந்து ஏறி மறைந்துவிட்டான். திகைத்துப்போன முத்துமுகமது ஆட்டோவை நிறுத்தும்படி தமிழில் கத்தினான். ஆட்டோ றைவருக்கு தமிழ் தெரியாது. எப்படியோ தடுமாறி ஆட்டோவை நிறுத்தினான். சாரதி வாகனக் கூலியாக முத்து முகமதுவிடம் இருந்த முழுப் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு சென்றுவிட்டான். இப்போது யாசீனும் முத்துமுகமதுவும் விரைந்து செல்லும் வாகனங்கள், மக்கள் நடுவே தனித்து விடப்பட்டனர். மொழியும் புரியாது, வழியும் தெரியாது. அந்த நிலையிலும் மைமுனாவை சப்பு சுல்தான் ஏதாவது செய்திடுவானோ என்று பயம்வேறு இருந்தது. திரும்பி யூக்கே லொட்ஜுக்குப் போவதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேற வழியே இருக்கவில்லை.

வழியில் எதிர்ப்பட்ட பெட்டிக்கடையில் இருந்த இரு பெண்கள், தபால்காரன், தப்புத் தப்பாய் தமிழில் எழுதிய ஒரு சாப்பாட்டுக் கடை... அங்கு கேட்டதெல்லாம், யூக்கே லொட்ஜுக்கு வழி, இஸ்லாமியக் கட்சியின் தலைவர் வீடு எது ஆகிய இரண்டும்தான். எங்கும் ஏமாற்றம்தான். இதில் தமிழில் பேசியதால் பட்ட அவமானம் வேறு. மீண்டும் ஒரு பொலிஸ்காரனிடம் தஞ்சம். அவன் தமிழ் என்றவுடன் முதலில் கேட்டது அடையாள அட்டையைத்தான். பின்பு, தமிழ் தெரிந்த இன்னொரு பொலிஸ்காரனை அழைத்தான். அவன் இவர்களுக்கு உதவ விரும்பினான். இவர்களுக்கோ யூக்கே லொட்ஜ் எங்கு இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியவில்லை. நல்லவேளை அந்தப் பொலிஸ்காரனுக்கு இஸ்லாமியக் கட்சித் தலைவர் வீடு தெரிந்திருந்தது.

‘பஜரோ’வில் தலைவர் வீட்டை அடைந்தனர். பொலிஸ் வீட்டினுள் தகவல் சொன்னான். வெளியே வந்தவரை முத்துமுகமதுவுக்குத் தெரியும். அவர் தலைவரின் இணைப்பதிகாரி. இணைப்பதிகாரியின் நக்கல், அதிகாரத் தோரணையான கேள்விகள் ஆகியவற்றின் பின்னர் தலைவரின் வீட்டிற்குள் முத்துமுகமதுவும் யாசீனும் நுழைந்தனர்.

தலைவர் அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டார். முத்துமுகமதுவிற்கு வார்த்தைகள் முட்டிக் கண்ணீர் பெருக நடந்த அனைத்தையும் கூறினான். தலைவர் இணைப்பதிகாரி மூலம் யூக்கே லொட்ஜுடன் தொடர்புகொண்டார். இரண்டு பெண்களும் காலை 10.30க்கே போய்விட்டதாயும் குமர்ப் பெண் அழுதுகொண்டு சென்றதாகவும் அறிந்தனர். சப்பு சுல்தான் திரும்பி வந்ததும் அவனைப் பிடிக்கலாமென தலைவர் ஆறுதல் கூறினார். முத்துமுகமதுவும் யாசீனும் தலைவர் வீட்டின் வாசல் கொங்கிற்றீர் வாங்கில் அமர்ந்திருந்தனர். ஒரு கட்சித் தலைவருக்குரிய வகையில் வருவதும் போவதுமான காரர்கள், சிங்களப் பிரமுகர்கள், அதிரடிப்படையினர், ஆங்கில, சிங்கள உரையாடல்கள். சிரிப்புகள், இவற்றினிடையே தமிழ் வானொலி ஒரு விஷேட செய்தியை அறிவித்தது. “யாழ் நெல்லியடிப் பகுதியில் சற்று முன்னர் நடந்த தற்கொலைப்படைத் தாக்குதலில் நெல்லியடிப் பிரதேசத் தலைவரான திரு சச்சிதானந்தன் தவராசா கொல்லப்பட்டார். அவருடன் இரண்டு அதிரடிப்படையினரும் நான்கு பொதுமக்களும் கொல்லப்பட்டுள்ளனர்.” அவருடன் இரண்டு அதிரடிப்படையினரும் நான்கு பொதுமக்களும் கொல்லப்பட்டனர்.

இணைப்பதிகாரி மூலம் லொட்ஜுக்கு ஆட்கள் மீண்டும் வந்துவிட்ட தகவலை அறிந்த தலைவர் முத்துமுகமது, யாசீன், இணைப்பதிகாரி ஆகியோரை இரண்டு பொலிஸ்காரர் துணையுடன் அனுப்பி வைத்தார். மைமுனாவின் தாய் முத்துமுகமதைப் பார்த்தவுடன் தங்களைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிவந்து ஏமாற்றி விட்டதாகவும் மகள் வெளிநாடு செல்வது இவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றும் தனது மகனைக் கடத்திக்கொண்டு சென்றுவிட்டதாகவும் கதையை அப்படியே தலைகீழாகக் கூறினான். சப்பு கூறியதை அப்படியே ஒப்புவித்தாள். மனமுடைந்த முத்துமுகமது வெறுத்துப்போய் ‘தலைவரே இனி மைமுனா இல்லை, எனக்கு எல்லாம் நீங்கள் தான்... ம்மா... வாப்பா... எல்லாம் தலைவர்தான்...’ என தலைவரிடமே சரணடைந்தான்.

இப்போது முத்துமுகமது தலைவரின் வாகனம் கழுவினான், வீடு பெருக்கினான், தலைவரின் உடைகளைக் கழுவினான். செடிகளுக்கு நீர் ஊற்றினான். தலைவர் சாரதியுடன் சிநேகமாகி ‘பஜரோ’ செலுத்தப்

பழகினான். வீட்டுக் காவலில் இருந்த பொலிஸ்காரனுடன் சிங்களம் பேசிப் பழகினான். அத்துடன் பின்வேலை உயர்வும் கிடைத்தன. அவன் உடைகளும் மாறிவிட்டன. இணைப்பதிகாரி ஹுஸைன் பாறுக் கட்டளையிடும் அலுவல்களை மட்டும் செய்துவந்தான். அதாவது தலைவர் படிப்பறையைச் சீராக வைத்திருத்தல், காகிதங்கள் பத்திரிகைகளை அடுக்கி வைத்தல், தலைவரைச் சந்திக்க வருவோருக்கு ‘குர்தா’ அணிந்து குளிர்பானம் கொடுத்து உபசரித்தல், தலைவரின் வாகனத்தில் போக்குவரத்துச் செய்தல், தலைவரின் தேவைகள் அடங்கிய பெட்டியை வைத்துக்கொள்ளல் அத்துடன் கூட்டங்களில் தலைவரின் ஒவ்வோர் உரையையும் உன்னிப்பாக அவதானித்து அரசியல் கற்றான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தலைவரின் அதிகாரத்தின் பேரில் கட்சி உயர்பீட உறுப்பினர்களில் ஒருவராகவும் ஆனான்.

அன்று செய்தி ஊடகங்கள் அலறி அடித்துக்கொண்டன. வெளிநாட்டு ஊடகவியலாளர்கள் செய்தியை உலகெங்கும் பரப்பினர். தென்கிழக்கிலங்கை ஒரு கணம் அதிர்ந்தன. பள்ளிமுனைக் கிராமம் பதற்றத்தின் உச்சத்தில் இருந்தது. ‘இலங்கை இஸ்லாமியக் கட்சியின் தலைவரும் திகாமடுல்ல பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான எம்.எச்.எம். இஸ்ஹாக் சட்டத்தரணி அவர்கள் சென்ற வாகனம்மீது மருதானை பஸ்வெனிய ஹந்திமாவத்தையில் வைத்து பயங்கரவாதிகளினால் நடத்தப்பட்ட ஒரு கிரைனையட் தாக்குதலில் தலைவர் மயிரிழையில் உயிர் தப்பினார். பிரத்தியேகச் செயலாளரும் இளைஞர் அணித் தலைவருமான முத்துமுகமது தலைவரைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் படுகாயம் அடைந்து உயிராபத்தான நிலையில் கொழும்பு வைத்தியசாலையின் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார். சாரதியும் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தரும் பலி.’

விபத்தினால் முத்துமுகமது தன் கையின் நடு மூன்று விரல்களை இழந்திருந்தான். தன்னைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் அவன் இழந்த மூன்று விரல்களுக்காக தலைவர் அவனுக்கு மூன்று பரிசுகள் வழங்குவதாக வாக்களித்தார். முதலாவது பரிசாக வயற்சேனையின் பிரதேச சபைத் தலைவராக்கப் போவதாக தெரிவித்தார். பின் தலைவரின் கட்டளைப்படி தேர்தல் பணிக்காக முத்துமுகமது பள்ளிமுனை சென்றான். அங்கு ஐ.என்.பி.இன் 8ஆம் இலக்க வேட்பாளராக சப்பு சுல்தான் நிற்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. நெய்னார் ஊர்ப் புதினங்கள் சொன்னான். அதில் இரண்டு முக்கியமானவை. ஒன்று மொட உதுமான் மகன் அன்வர் புலியில் சேர்ந்துவிட்டான். ஓர் இரவு அன்வர் தன் தந்தையிடம் வந்து அம்மாவை கொழும்புக்குக் கூட்டிச் சென்று கெடுத்தவனைக் கொல்லாமல் விடமாட்டேன் என்று

சொன்னது. இரண்டாவது சப்பு சுல்தான் தலைவருக்கு எதிராக அடித்த மொட்டை நோட்டீஸ் பற்றியது. இரண்டாவதில் 'மருதானை யுக்கே லொட்ஜில் மாண்புமிகு தலைவர்களுக்கு தன் மச்சினியைக் கொடுத்து மாமா வேலை பார்த்தவர்கள் தவிசாளராக உலவுவதன் நோக்கம் என்ன?' என்றிருந்தது. இந்த அமளியில் முத்துமுகமதுவின் அம்மா இறந்து போகின்றாள்.

நல்லடக்கம் முடிந்து மூன்று நாட்களாகிவிட்டன. வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது தாய்க் கிழவி இல்லாத குடிசை. உறவினர்கள், கட்சிப் பிரமுகர்கள், சபை உறுப்பினர்கள் அனைவரும் சென்றுவிட்டனர். தலைவரால் வரமுடியாமல் போய்விட்டது. 'மக்களிடம் வாக்குறுதியளித்தபடி தலைவர் தனது பா.உ. பதவியை ராஜினாமா செய்துவிட்டதால் அந்த வெற்றிடத்தைக் கட்சியின் தானைத் தளபதி ஒருவர் கைப்பற்ற முயன்ற வழக்கு மற்றும் உயர்பீடக் கூட்டம் என்று தலைவர் மிகவேலையாக இருந்தார்.' ஆனால் தொலைபேசியில் ஆறுதலும் ஆலோசனையும் வழங்கினார். தொடர்ந்த தனிமையில் இருந்த முத்துமுகமது அம்மாவின் சேகரிப்புகளை ஆராய்ந்தான். ஒரு தாய்க் கிழவியின் வழமையான சேகரிப்புகளுக்கு அப்பால் ஒரு பெரிய எழுத்து குர்ஆன். மைமுனா அனுப்பிவைத்த ஒரு 'சிறிய கெசுடீஸ்' அதில், மைமுனா உருகி உருகி முத்துமுகமதுவின் மீதான தன் காதலையும் சப்பு சுல்தான் தனக்கு இழைத்த துரோகத்தையும் சொல்லி தனது தொலைபேசி இலக்கத்தையும் தெரிவித்திருந்தான்.

சப்பு சுல்தானைப் புலி தேடுகிறது. அன்வர் தேடுகிறான். காசு மோசடியில் சி.ஐ.டி. தேடுகிறது. இப்போது முத்துமுகமதுவும் கொலை செய்யத் தேடுகிறான். மைமுனாவின் ஒலிநாடாவில் 'ஒங்கட கையால அவன ஒண்டும் செஞ்சி போட்ராதிங்க' என்ற கண்ணீர்க் குரல் அவனை அலைக்களித்தது. சப்பு அப்போது ஊரில் இல்லை. அவன் மறுமுறை பள்ளிமுனை வந்தபோது முத்துமுகமது தனது திட்டத்தை நிறைவேற்றத் தீர்மானித்தான். ஒரு மழை இரவில் சப்பு வீடு நோக்கி உறுதியாக நடந்தான். அவன் வீட்டின் செங்கல் சுவரில் முத்துமுகமது தனது சைக்கிளைச் சாத்திய பொழுது வீட்டினுள் யாரோ கதைப்பது கேட்டது. மீண்டும் தெருவுக்கு வந்து எதிரே இருந்த குடிசையின் தாழ்வாரத்தில் ஒதுங்கி வைக்கோல் போர் மறைவில் குந்தியிருந்தான். ஒரு பத்து நிமிடங்களின்பின் இருவர் வெளியே வந்தனர். அவர்கள் முகம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. வேகமாக தங்கள் சைக்கிள்களை எடுத்துச் சென்றுவிட்டனர். முத்துமுகமது சற்றும் தாமதிக்காமல் கொலைவெறியோடு வீட்டினுள் சென்றான். வீட்டினுள் யாருமில்லை. தேடினான். தேடினான். இறுதியில் கட்டிலில் இரத்தம் வழிய அலங்கோலமாக சப்பு கிடந்ததைக் கண்டான். அவன் வாயில் அவன் ஆண்குறி செருகப்பட்டிருந்தது.

மறுநாள் ஆலமரம் ஒன்றில் சப்பு சுல்தான் உடல் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் கீழே ஒரு பெரிய மட்டையில் 'முஸ்லிம் தமிழ் ஒற்றுமையைக் குலைத்துச் சமூக விரோதச் செயல்களில் ஈடுபட்டதற்கும்... கற்பழிப்பு, போதைவஸ்து, ஆயுத வியாபாரம், ஒற்றன் வேலை, பணமோசடி ஆகிய குற்றங்கள் செய்தமைக்கும் சுல்தானுக்கு இத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது... L.T.T.E.' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. பள்ளிமுனையில் அன்வர், யாசீன் ஆகியோர் முத்துமுகமதுமேல் சந்தேகம் கொண்டனர். முட உதுமான் சப்புவைக் கொலை செய்தது தனது மகன் அன்வரும் கணேசனும் என்றும் அவர்கள் புலிப்படையில் இருப்பதாகவும் சொன்னான். மைமுனா அனுப்பிய கெசுட் எப்படியோ நெய்னாரிடம் சிக்கியதாகவும் அதை அம்பாறைக்கு வந்து தங்கியிருக்கும் தலைவரிடம் கொடுக்கச் சென்றிருக்கும் தகவலையும் கூறினார். முத்துமுகமது தலைவரைச் சந்திக்க அம்பாறை சென்றான். அம்பாறையில் தலைவர் வீட்டில் முத்து முகமதுவைக் கண்ட நெய்னார் 'சேர்... ந்தா வந்திரிக்காரு... எங்கட பள்ளிமொனச் சேமன்...! சப்பு சுல்தானைக் கொல செஞ் சவன்...!' என்றான். 'நானில்ல சேர்... அல்லாறிய சேர்...!' முத்து முகமது பயத்துடன் தலைவரின் காலடியில் விழுந்தான்.

முத்துமுகமது கொலை செய்யவில்லையென்றால் புனித குர்ஆன்னில் சத்தியம் செய்யும்படி கேட்டார் தலைவர். செய்தான். எல்லாவற்றையும் சொன்னான். மைமுனா காதலை, சப்பு சுல்தான் துரோகத்தை, இரண்டு புலிப் போராளிகளைக் கண்டதை, தான் கொலை செய்யாததை... எல்லாவற்றையும் சொன்னான். தலைவர் அவன் சொன்ன அனைத்தையும் நம்பினார். அவனது தலைவர்மீதான விசுவாசத்தை நம்பினார். தான் ஏற்கெனவே அளித்த மூன்று வாக்குறுதியின் இரண்டாவது வாக்குறுதியாக, அனைவரும் வியக்க 'நீ நாளையிலிருந்து பள்ளிமுனைக்கு சேர்மன் இல்லை. பட், நாளை தொடக்கம் நீதான் திகாமடுல்ல மாவட்டத்தின் இலங்கை இஸ்லாமியக் கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்' என்றார். மூன்றாவது பரிசாக மைமுனாவை இலங்கை வரவழைத்து அவனுக்கு மனைவியாக்குவதாகக் கூறி மைமுனாவுடன் தொலைபேசியில் கதைக்கவும் வைத்தார்.

பள்ளிமுனைக் கிராமம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. மாலை ஐந்து மணிக்கு பட்டாசுகள் வெடிக்க, மத்தாப்புக்கள் பூச்சொரிந்து வண்ணமயமாகச் சொரிய, ஒலிபெருக்கி வருகையை அறிவிக்க, ஒரு அதிரடிப்படை ஜீப்பைத் தொடர்ந்து கறுப்புக் கண்ணாடி போர்த்திய 'ஸோலர்' புழுதி கிழப்பியபடி வந்து நின்றது. வாகனத்தின் கதவுகளை ஒரு பொலிஸ்காரன் பவ்வியமாகத் திறந்துவிட வாகனத் திலிருந்து தனது இளம் மனைவியுடன் ஜனாப் எம்.

முத்துமுகமது இறங்கினார். நாவல் இனிதே முடிந்தது.

இஸ்லாமிய மக்களின் தனித்துவத்தை முதன்மைப்படுத்தும் கட்சியின் கூட்டத்துடன் ஆரம்பமாகிறது நாவல். ஒரு சாதாரணன், அன்று நிலவிய அரசியல் சூழ்நிலையால் அசாதாரணனாகும் படிநிலைகளை எளிமையாகவும் செழுமையாகவும் எள்ளலுடனும் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார் ஆர்.எம். நௌஸாத். நிலவும் அரசியல் சூழலில் தமிழ் முஸ்லிம்களிடையே உறைந்துள்ள கூர்மையான முரண்பாடுகள் இனரீதியாக படைப்பாளியை பாதிக்கும் தருணங்களைக் கடந்து, பிறத்தியான் மனநிலையை தனது படைப்பில் பேணியுள்ளார். அவருக்கு வாய்த்த மொழியின் வளமும் எள்ளல்களும் சமூக விமர்சனமாக நாவலில் தெறிக்கின்றன. பள்ளிவாசல் தலைவர் செயலான் ஹாஜியார் 'வீற்றிருந்த 15 பேரையும் அவர்களே அவர்களே என்று 16 தடவைகள் விளித்ததும் முடிந்ததும்' என்பதும் 'முத்துமுகமது பொங்கிய பெருமையுடன் பேரினவாத விலங்கை ஐம்பத்தி நாலாவது தடவையாயும் உடைக்க ஆரம்பிக்க...' என்பதும் வெறும் எண்ணிக்கையாக மட்டுமல்ல, சமூக அந்தஸ்திலுள்ளவர் தேவைகளின் வழிதல்களாகவும் சாதாரணர் மனதில் அரசியல் ஏற்படுத்தும் மாயையின் நம்பிக்கையாகவுமே புரிந்துகொள்கிறேன்.

இரு எதிரெதிர் முனைகளில் இந்த நாவல் வளர்ந்து செல்கிறது. ஏழ்மையிலும் நேர்மையானவன் முத்துமுகமது. வெளிநாட்டு முகவர்களின் ஏமாற்றம், சீரழிவுகளில் தன் காதலியை வைத்துப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அறம் சார்ந்த உணர்வுகள் பூதாகாரமாக எழுகின்றன. ஆசியப் பொது மனம் அவனில் உறைந்திருக்கிறது. அதன் அச்சம் கனவாக வந்து அலைக்களிக்கிறது. மைமுனா வெளிநாடு போனால் 'நாளை இரவு போய்விடுவான் ஆயிரம் மைல்கள் தாண்டி... யாருடனோ... யார்யாருடனோ வாழப் போய்விடுவான்' (பக். 66) என்ற பதைப்பு அதனால்தான். பெண் பற்றிய வெளிநாடு பற்றி செய்திகள் ஒரு சாதாரண மனித மனத்தில் எழும்பும் புயல்கள்தான். சில வேளைகளில் வறுமையின் முன்னால் கையில் வந்து சேரும் வெளிநாட்டுப் பணம் அக நிர்மூலங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மன நிலையை உருவாக்கிவிடுகிறது. முத்துமுகமதுவை கொழும்பு வாழ் சூழ்நிலை அரசியல்வாதியாக்கினாலும் மைமுனாவின் காதல் முன்னால் பழைய பள்ளிமுனை முத்துமுகமதுதான். எல்லா அரசியல் சூழ்நிலைகளிலும் மைமுனாவின் நினைவுகளால் கரைகிறான். சப்பு சுல்தானைத் தேடிப் புலிப்படை வந்து விசாரணைக்கு அழைத்தபோது, சப்புவின் கதை முடியப்போகிறது என அவன் மனம் மகிழ்ந்தது ஒரு அரசியல்வாதியின் மனம் அவனுள் ஒதுங்கி இருந்ததன் வெளிப்பாடா? அது அரசியலையும் தாண்டிய மனித இயல்புதான். தனது தேவை பிறர் மூலம் நிகழ்வதை விரும்பும் மனம்தான் அது.

சப்பு சுல்தான் மறுமுனையாளன். நேர்மை, நியாயம் எது பற்றியும் அவனுக்குக் கவலையில்லை. தான் நினைத்தது நிறைவேறவேண்டும். அதற்காக எதையும் செய்யக்கூடியவன். சூழ்நிலைகளைத் தனக்காக மாற்றவும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றவும் கூடியவன். அதற்கான திறமையும் வாய்க்கப் பெற்றவனாகவும் இருக்கிறான். பள்ளிமுனைக் கிராமத்தில் இஸ்லாமியக் கட்சித் தொப்பியை அணிந்திருப்பான். கொழும்பில் அவன் ஐ.என்.பி.காரன். அவனது அறையில் இஸ்லாமியக் கட்சித் தலைவர் படமும் அதன் கீழே 'Our Leader' என்றும் இருக்கும். அந்தப் படத்தின் பின்னால் பிறேமதாசாவின் படமும் இருக்கும். அதுபற்றி அவனே முத்துமுகமதுவிடம் கூறுகிறான் 'இது ஒங்கட... தலைவர படம்... சம்மா ஒட்டியிருக்கன். கொளும்பில் நான் இசிலாங்கட்சிதான்! படத்த கௌப்பி மத்தப்பக்கம் பாரு... பெரமதாஸாட படம்... ஒனக்கு அரசியல் வெளங்காடி லாலி...' (பக்:58). அவன் தான் நினைத்தபடி தந்திரமாக மைமுனாவை ஏமாற்றினான். அந்தப் பழியை அப்படியே திருப்பி முத்துமுகமது மேலேயே திருப்பிவிட்டவன்தான். ஆபத்துக்களை எதிர்கொள்ள ரிவோல்வருடனும் திரிபவன்.

இந்த முனைகளின் இடையில் தன் காதலோடு மைமுனாதான் அல்லாடுகிறான். முக்காட்டினுள் மறைந்திருக்கும் அவள் முகம்போல் எதையும் வெளிப்படுத்த முடியாதவளாக உள்ளாள். சூழ்நிலைகளின் கைதி. அவள் காதல் நுரைத்து விரைந்து நதியின்மேல் இழுபடும் ஒற்றை ரோசா சோகத்தை எழுப்புகிறது. வறுமையின் கைதி அவள் தாய். 'நாம என்னய்ற? நாலு கொம்புளப்புள்ளயள்... நாலு ஊடு வளவு வேணும். புரிசன் ல்ல, ரெண்டு புள்ள கொமரு, என்னய்யச் சொல்றாய்? மைம்னா வெளியே போய் ஒரு ரெண்டு வரிசம் இருந்தாத்தான் ஒரு வளவாச்சிம் வாங்கி ஊட்டக் கீட்டக் கட்டிரலாம்' என்ற அவள் கூற்று எந்த நியாயங்களையும் தோற்கடிக்கக் கூடியதுதான். பொருளாதாரத் தேவைகள் தீர்ந்த பின்னர் ஒருவேளை அற உணர்வு விளித்துக்கொள்ளலாம். அறவுணர் விளிப்புத்தானே முட உதுமான் மனைவியைக் கொன்றது!

ஆயுதக் கலாசாரங்கள் கவிந்த அரசியலில், நிகழ்த்தப்பட்ட உரிமை கோரப்படாத கொலைகள், அரசியல் ரீதியாக மற்றவர் தோள் மாற்றும் கட்சி மனநிலை, வதந்தி போன்ற பொது நிலைகள் பல இடங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இஸ்லாமியத் தலைவர் கூட்டத்தில் உரையாற்றுகையில் இடையில் மாகாண சபை உறுப்பினரும் இளைய போராளியுமான பரக்கத்துல்லாஹ் இனம் புரியாதவர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட செய்தியைக் கூறிவிட்டு 'ஆகவே இந்த எழுச்சிப் பெருவிழாவிலே தலைமைத்துவத்திற்கு நீங்கள் கட்டுப்பட்டு ஒரே பிறைச் சின்னத்தின் கீழ், அணி திரள்வீர்களா...' (பக். 22-23). எல்லா அரசியல்வாதிகளுக்கும் கட்சியாளர் மரணம்

தமது கட்சியின் வெற்றி உரமாக்கப்படுகிறது. ஆனால் மக்களுக்கு அக்கொலையை யார் செய்தது என்பது பற்றிய அக்கறைதான். 'சுடுபட்ட பரக்கத்துல்லாக்கு அங்க கரும் செல்வாக்காம்... புலிப்பட... சுட்ட எண்ட சாட்டில அப்பிக்கேதான் சுட்டயாம்.' 'ல்லயில்ல... ந்தியப் படல்ல கூடத் திரியிற தமுள் ராணுவமாம்... ண்டு பேப்பர்ல கெடக்க' என இயல்பாக வெவ்வேறு சந்தேகங்களுடன் நீர்வளையங்கள் ஆகுகின்றன.

இந்த நாவலில் வரும் இஸ்லாம் கட்சித் தலைவர் அக்கால அரசியல் பின்னணியில் முஸ்லிம்களின் தனித்துவத்தை முன்னிறுத்துவதற்குரிய காரணங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது. அதில் நியாயமும் இருக்கிறது. ஆனால், அவரால் வாக்களிக்கப்பட்ட மூன்று கோரிக்கைகளில் ஒன்றாக திகாமடுல்ல மாவட்டத்தின் இலங்கை இஸ்லாமியக் கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக நியமிப்பது இயல்பாக இல்லை. வாக்குறுதிகளை மறுதலிப்பதுதான் அரசியல்வாதிகளின் நிரந்தர வாழ்க்கையாக இருக்கையில் இந்தப் புறநடையதார்த்தமாக இல்லை. சேர்மன் பதவிக்கே அத்தனை கேலிகளும் கிண்டல்களும் ஏனைய கட்சிக்காரரிடமிருந்து வருகையில் இதை சக கட்சிக்காரர் ஏற்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. முத்துமுகமது தலைவர் உயிரைக் காத்தாலும் அரசியல்வாதிகளின் அரசியல் தளம் வேறு, கருணையின் தளம் வேறல்லவா!

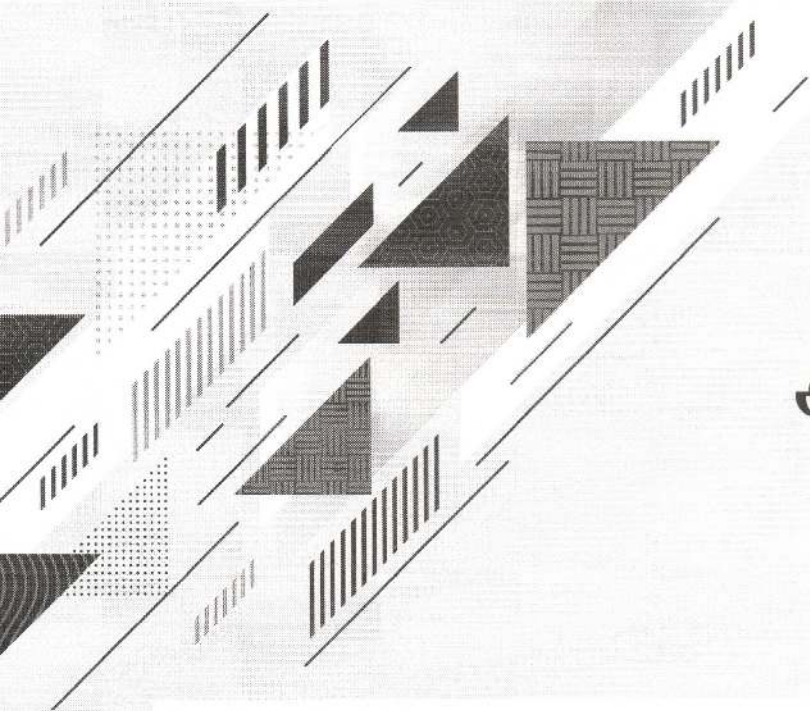
ஆசிரியரின் புறநிலை அவதானிப்பு, வெளிப்பாட்டுத் திறன் நாவல் முழுவதிலும் நிறைந்திருக்கிறது. குறிப்பாக

பள்ளிமுனையில் இஸ்லாமியக் கட்சிக்காக விழாக்கோலம் கொள்ளுதல், முத்துமுகமது, மைமுனா, அவள் தம்பி, தாய் ஆகியோரின் கொழும்புப் பயணம், சப்புவால் கொழும்பில் கைவிடப்பட்ட முத்துமுகமது, யாசீன் ஆகியோரின் நிலை ஆகியவைகளைக் குறிப்பிடலாம். அதேவேளை நாவல் ஆரம்பத்தில் பள்ளிமுனைக் கூட்டத்தில் தலைவர் உரையாற்றுகையில், 'சிங்களவரின் இனத் துவேசத்திற்கும் புலிகளின் இனச் சுத்திகரிப்புக்கும்...' என்று நீள்கிறது. இதில் புலிகளமீது 'இனச் சுத்திகரிப்பு' என்ற குற்றச்சாட்டு அதன் காலத்திற்கு முந்தியது. வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்களை வெளியேற்றிய பின்னரே இச்சொல் அரசியலில் உருவாகியது. கூட்டம் 02-01-1990ல் நடைபெறுகிறது. முஸ்லிம்கள் வடக்கு வெளியேற்றம் 03-10-1990ல் நிகழ்ந்தது. எனவே இக்குற்றச்சாட்டு காலப் பிரக்ஞை அற்றது. முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றத்தின் பின்னரே அக்கருத்து பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்.

கொல்வதெழுதல் 90 நாவல் மூலம் ஆர்.எம். நௌசாத் அவர்கள் 1990களில் இலங்கை அதிரடிப்படை, விடுதலைப்புலிகள், இந்திய அமைதிப்படை, அரசு படைகளுடன் இயங்கும் தமிழ் துணைப்படை, முஸ்லிம் ஊர்க்காவல்படை போன்ற பல்வேறு ஆயுதப்படையினரின் அரசியல் சூழல் கிழக்கிலங்கையின் பள்ளிமுனைக் கிராமத்தை எவ்வாறு பாதித்தது என்பதையும் மக்கள் அச்சூழலை எவ்வாறு பாவித்துக்கொள்ள முனைந்தனர் என்பதையும் நேர்த்தியாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆதார நூல்கள்:

1. தேசிய இனப் பிரச்சினையும் முஸ்லிம் மக்களும் - வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன், அலை வெளியீடு, 1983.
2. முஸ்லிம் தேசமும் எதிர்காலமும் - விக்ரர், மூன்றாவது மனிதன் வெளியீடு, 1997.
3. முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தேசிய மகாநாட்டுப் பேருரைகள் - எம்.எச்.எம். அஷ்ரப், தருஸ்ஸலாம் வெளியீடு, 1989.
4. 85 கிழக்கு மாகாண தமிழ்முஸ்லிம் இனக்கலவரம் யார் பொறுப்பு - என். நாகரத்தினம், சுகந்தம் வெளியீடு, 1985.
5. நீலாவணன்: எஸ்.பொ. நினைவுகள் - எஸ்.பொ. காலம் வெளியீடு, 1994.
6. அழிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கிராமங்கள் - எஸ். ஜெயானந்தமூர்த்தி, அபிஷா வெளியீட்டகம், 2008.
7. ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் - சி. புஸ்பராசா, அடையாளம், 2003.
8. மௌனப் புதைகுழிக்குள் பாகம் 1 - மணலாறு விஜயன், பதிப்புரிமை சுஜி கணினிப்பிரிவு மட்டு அம்பாறை.



டைசெய்யப்பட்ட அத் அற்புதப் பெண்

- Élie Castiel
- தமிழில்: சதா பிரணவன்



இலங்கையில் பிறந்து கனடாவில் வாழும் லெனின் எம். சிவத்தின், முந்தைய இரண்டு தமிழ்கனடிய திரைப்படங்கள் 1999 (2009) மற்றும் Agun and a ring (2013). இப்படங்கள் ஆங்கில subtitlesகளுடன் உருவாக்கப்பட்டவை. கனடாவில் பல்வேறு சமூகங்களின் ஒன்றிணைவு உண்மையில் வரவேற்கத்தக்கது. முதல் இரண்டு படங்களும் 'action' வகை சார்ந்தவை. ஆனால் லெனின் எம் சிவத்தின் புதிய படமான 'ROOBHA' முற்றிலும் வேறுபட்ட கருப்பொருளைக் கொண்டுள்ளது.

இத்திரைப்படம் சிறுபான்மையினராகவும், ஒடுக்கப்படுபவர்களாகவும், சமூகத்தின் பெரும்பான்மையினரால் அலட்சியமாக நோக்கப்படுபவர்களுமான திருநங்கைகளின் வாழ்வியல் பற்றியது.

பால்நிலை அடிப்படை முறையைக் கேள்வி கேட்டும், அதே சமயம் பொதுச் சமூகத்தால் குற்ற உணர்விலும், துன்பத்திலும் தள்ளிவிடப்பட்ட தனி மனிதர்களின் விடுதலை குறித்தும் ஆணித்தரமாகப் பேசும் படம் 'ரூபா'.



அண்மையில் மொன்றியல் நகரத்தில் நிகழ்ந்த 42 வது festival des films du monde திரைப்பட விழாவில் இத்திரைப்படம் திரையிடப்பட்டது. Roobha துணிச்சலான, அசாதாரணமான படைப்பு. திருநங்கைகளின் துன்ப நிலையின் மீதான எதிர்ப்பின் செயற்பாடு. திரைப்படம் அதிகம் சத்தமிடவில்லை, அதே வேளையில் அது அமைதியாகவுமில்லை. சமூகம் சிக்கலாகவும் அபாயமாகவும் நோக்கும் ஒரு கதையை, திரையில் நிதானமாக ஒரு கவிதைபோல் நிகழ்த்தியுள்ளார் லெனின் எம். சிவம்.

தன் அடையாளம் தேடல், குடும்பத்தினருடனான சிக்கல்கள், உடல் இச்சை, காதலின் தேவை, நாளை பற்றிய பயம், மகிழ்ச்சி, சமரசம் என வாழ்க்கை பல பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுக்கிறது ரூபாவிற்கு. படம் முடிகையில் நிகழும் அற்புதமான தார்மிக நியாயத்தை இச்சிறுகட்டுரையில் நான் சொல்லப் போவதில்லை.

எதிர்ப்பாலீர்ப்பு (hetero) இயக்குநரான லெனின் எம். சிவம் திருநங்கைகளின் அச்சத்தை, ஆசைகளை, நிச்சயமின்மையை, அவர்களது உலகிற்குள் நுழைந்து புரிந்துகொண்டுள்ளார். அவரது முதன்மைக் கதாபாத்திரம் எந்த இடத்திலும் காருண்யமாகக் கண்ணியமாக அவரது திரையில் நடைபோடுகிறார்.

ரூபா, எத்தனையோ முறை நொடிந்து போகிறாள்; பலருடன் பழகுகிறாள், காதல் வசப்படுகிறாள், காதலிக்கப்படுகிறாள், ஏமாற்றப்படுகிறாள், தீயவர்களால் காயப்படுகிறாள், தனிமைப்படுகிறாள். இவற்றின்

ஊடாக அவள் இந்தச் சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்கிறாள். வாழ்வை, காதலை, மரணத்தை அறிகிறாள். உண்மையான அர்த்தத்தில் சொல்வதானால் அவள் தடைசெய்யப்பட்ட 'அதி அற்புதமான பெண்'!

தன்னுடைய உலகிற்கு அப்பாலும் விளிம்புநிலையிலும் வாழும் ரூபாவுடன் அன்ரனி காதல் வசப்படுவது அவனையும் அந்த விளிம்புநிலை உலகிற்குள் நகரச் செய்கிறது.

தீவிரமாகவும் மூர்க்கமாகவும் தனது இயல்புக்கு மாறாகக் காதலில் வீழும் அன்ரனி பாத்திரத்தில், இந்தப் படத்தில் லெனினுடன் இணைந்து திரைக்கதையை அமைத்திருக்கும் ஷொபாசக்தி மிக யதார்த்தமாக நடித்துள்ளார். நாம் இவரை ஜாக் ஓடியாரின் தங்கப் பனை வென்ற (2015 கான்ஸ் திரைப்படவிழா) 'தீபன்' திரைப்படத்தில் பார்த்துள்ளோம்.

ரூபா கதாபாத்திரத்தை ஏற்று நடித்துள்ளவர், சிங்கப்பூர் வம்சாவளியினரும் கனடிய நடிகருமான அம்ரித் சந்து. இவர் தனது பாத்திரத்தில் வியக்கத்தக்க வண்ணம் வாழ்ந்துள்ளார்.

அவரது பால்நிலை குறித்து அவரது குடும்பத்தில் எழும் பிரச்சனைகளைச் சித்திரிக்கும் காட்சிகள் மிக உயிரோட்டமாகவும் அடர்த்தியாகவும் அழுத்தமாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. சந்தேகமின்றி இக்காட்சிகள் திரைப் புரட்சியின் தடங்கள்.

பேசாப்பொருளை ரூபா பேசிவிடவில்லைதான். ஆனால் ரூபா நம் ஆன்மாவைத் தட்டுகிறது, வித்தியாசங்களைப் பேசுகிறது. இரக்கமற்ற வக்கிரமான மனிதர்களைப் புறக்கணிக்கிறது.

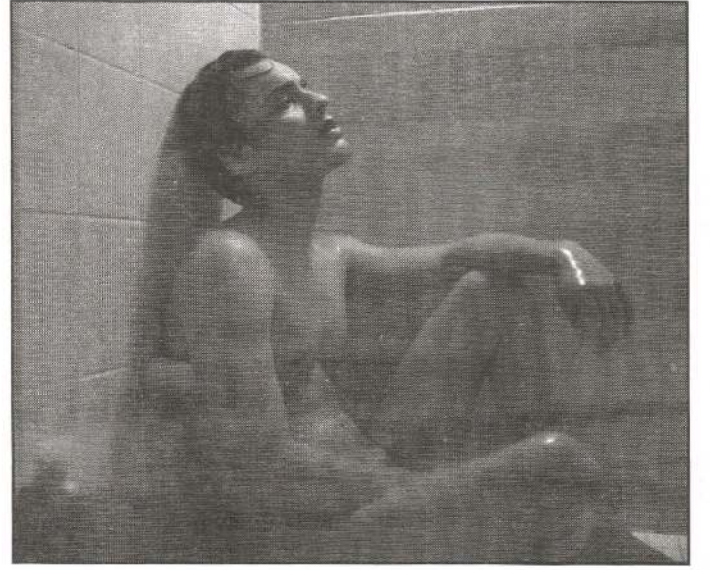
சிலி நாட்டு இயக்குநரான Sebastian Ieljo 2017 ஆம் ஆண்டு A Fantastic Woman எனும் அழகிய திரைப்படத்தை வெளியிட்டார். ரூபாவின் இயக்குநர் லெனின் எம். சிவம் இத்திரைப்படத்தைத் தான் இன்னும் பார்க்கவில்லை என்று என்னிடம் கூறினார். அவரின் 'ரூபா' படப்பிடிப்பு ஏப்ரல் 2016 கனடாவில் நடந்துள்ளது. ஆனால் இந்த இரண்டு படங்களும் ஆச்சரியப்படும் வகையில் மிக நெருக்கமாகப் பயணிக்கின்றன.

விஷயங்களை இதயசத்தியுடனும் நேர்மையுடனும் அணுகும்போது அவை தன் போன்ற சக கதைகளுடன் இயல்பாகவும், பெருமையுடனும் கரம் கோர்த்து நடக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றன.

'Roobha'வில் லெனின் எம். சிவம் நம்மைத் தைரியமூட்டுகிறார், நம்முடன் சண்டை இடுகிறார், நம்மை மயக்குகிறார், ததும்ப வைக்கிறார், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர் தனது காலத்தின் சாட்சியம் ஆகிறார்.

அவரவர் பாலியல் விருப்புகளை வெளிப்படுத்தவும் செயற்படுத்தவும் ஒவ்வொரு தனி மனிதருக்கும் உரிமை உள்ளது. கலை, பண்பாடு, அரசியல் என அனைத்திலும் புதிது சாதிக்கப்படுபவையாகவும் மாற்றத்தை நோக்கி விரைவதாகவும் காலமுள்ளது. லெனின் நம் காலத்தின் தேவையை அறிந்தவராக உள்ளார். ஒவ்வொரு மனிதரும் பார்க்கவேண்டிய திரைப்படமாக அவர் ரூபாவை நிகழ்த்தியுள்ளார்.

ROOBHA: Canada 2017 நேரம்: 1 h 31 மொழி: English, Tamil இயக்கம்: Lenin M. Sivam திரைக்கதை: Lenin M.



Sivam, Shobasakthi நடிகர்கள்: Shobasakthi, Amrit Sandu, Thenuka Kantharajah, Cassandra James, Sornalingam Vairamuthu, John Marcucci ஒளிப்பதிவு: Arsenij Gusev படத்தொகுப்பு: Thomas Buschbeck, Rohan Fernando ஃL: Pravin Mani, Princeten Charles, Allan Scarth, Matt R. Sherman இசை: Asif Illyas கலை: Bettina Katja Lange - Angela Galmar தயாரிப்பு: Warren Sinnathamby Next Productions.

ஃப்ரெஞ்சு மொழியில் Séquences எனும் சஞ்சிகையில் எழுதப்பட்ட மூலக் கட்டுரை: <<https://www.revuesequences.org/2018/09/roobah/>>



சீத்லமாகீக் கொண்டிருக்கும் வீம்பங்கள்

- ஆனந்த ப்ரசாத்

புஷீர் காக்காவின் லாஞ்சிகளில் இரண்டை பிரத்தியேக வாடகைக்கு அமர்த்தியிருந்தார் சுகாதேவன் சித்தப்பா. கௌரி சின்னம்மாவின் ஒரேயொரு மகள் தாரணி அக்காவின் கலியாணத்துக்கு. ஏழே வயதான என்மேல் அன்பைப் பொழியும் உடன் பிறப்பே இல்லாத அக்கா ப்ரணவஸ்ரூபி அல்லது தாரணி என்கிற இரண்டு பெயர் கொண்ட அழகிய ஜீவன்... தம்பி... தம்பியென்று என்னைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுத் திரிந்த நாள் முதல்... நான் கண் திறந்த போது தெரிந்த மங்கலான காட்சிகள் அமிலங்களுக்குள் தோய்த்தெடுத்த புகைப்படங்களாகத் தெளிவாக தெரியவாரம்பித்த நாள் முதலாக இவளது உடல் உஷ்ணத்தையும் வாசனையையும் மட்டுமே என் அம்மாவைவிடவும் மேலாக உணர்ந்திருந்த நாள், இவளது திருமணத்துக்கு மாப்பிள்ளைத் தோழன் ஆனேன்.

மாப்பிள்ளை கோவிலுக்குள் வரும்போது ஒரு செம்பு தண்ணீரை அவர்களில் தெளித்தால் உனக்கு ஒரு தங்க மோதிரம் கிடைக்கும் என்று அறிவுறுத்தப் பட்டிருந்தது.

“நீ கால் கழுவி விடப்போறியா... கால... கழுவி... விடப்போறியாடா... கழுவிற காலாடா அது? கிளிவெட்டிக் கிராமத்து வயலுக்குள்ள சேறு பிடிச்சக் கெடக்கிற காலக் கழுவிப் போடுவியா நீ... தம்பா... சொல்றா”

‘சுள்’ னென்ற ஆனி மாதத்து வெய்யிலில் வங்காள விரிகுடாக் கடலே கொதித்துக் கொண்டிருக்கையில் திருக்கோணமலை ‘ஜெற்றி’ யிலிருந்து கொட்டியாரத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த ‘லாஞ்சி’ க்குள் என் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு எனது காதுக்குள் புலம்பிக்கொண்டே வந்தாள். தாரணி அக்காவுக்கு இந்தக் கலியாணத்தில் அவ்வளவு சம்மதம் இல்லை. தன்னை ஒரு காட்டானுக்கு மாட்டி வைக்கப் போறாங்க... அந்தக் கொசுவக் கடிக்குள்ள எப்பிடி மாயப்போறனோ... என்று யாழ்ப்பாணத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த நாள் அவளுடைய மாப்பிள்ளைக்குத் தோழன் பதவியேற்க வந்த நாள்முதல் இந்த நிமிடம் வரை என்னுடன் மட்டுமே தனது அதிருப்திகளைப் பகிர்வதில் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பிடிக்கா விட்டால் எதற்குக் கழுத்தை நீட்டவேண்டும்...

என்று எனது உள்ளுணர்வு கேட்டாலும் அதற்கான பதிலை வியாக்கியானப்படுத்தும் பக்குவமான வயதல்ல எனது.

கொட்டியாரக் குடாவை அணைத்தபடி கிடக்கும் மூதூர் பிரதேசம் இரண்டு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பிரதி நிதித்துவம் வகித்துக்கொண்டிருக்கும் பாரிய தொகுதி. இஸ்லாமியத் தமிழர்களும், இந்துத் தமிழர்களும் ஆளுக்கொரு பிரதிநிதியைக் கொழும்புக்கு காலம் காலமாக அனுப்பி வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். திருக்கோணமலை மாவட்டத்தின் தலைநகர் திருக்கோணமலையிலிருந்து முஸ்லீம்களே வாழும் சின்னக் கிண்ணியா வழியாக இழுவைப் படகில் பெரிய கிண்ணியாவை அடைந்து தரை மார்க்கமாக மூதூரை வந்து அடையலாம். இது கொஞ்சம் முருகப் பெருமான் உலகம் சுற்றிய கதையாய் நீளும். பிள்ளையார் பாணியில் திருக்கோணமலை உள் துறைமுக வீதியில் அமைந்திருக்கும் 'லாஞ்சி ஜெற்றி' யிலிருந்து கொட்டியாரக் குடா வழியாக கடல் மார்க்கமாக அபூபக்கர், பஷீர் காக்கா அல்லது முருகேசன் போடியார், அருணகிரி இவர்களின் லாஞ்சிகளில் தொற்றிக்கொண்டால் ஒரு மணி நேரத்தில் மூதூர் வந்தடைந்து மாங்கனியைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

பஷீர் காக்காவின் இரண்டு லாஞ்சிகளும் எனது ஓட்டு மொத்தக் குடும்ப அங்கத்தினர்களை ஏற்றி வந்து கொட்டியாரக் கரையில் தள்ளிவிட்டது ஒரு நாள் மத்தியான வேளையில். எங்களை அழைத்துப் போக 'ட்ரெயிலர்' பெட்டிகளோடு மூன்று ட்ராக்டர்களும், இரண்டு மோட்டார் வாகனங்களும் காத்திருந்தன. "வாங்க... வாங்க..." என்றபடி மாப்பிள்ளை பொன்னுச்சாமியின் நேரே இளைய தம்பி சத்யன் அண்ணர், தந்தை இராசையாப் போடியார், அவரின் அண்ணா அருணாசலப் போடியாரின் மகன்மார்கள், மூதூரின் இரண்டாவது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தங்கதுரை அண்ணர், குமாரதுரை அண்ணர், வில்வதுரை அண்ணர் ஆகியோருடன் சில உறவுக்காரப் பெண்களும் வரவேற்றனர். பெண்கள் எல்லோரும் காரில் ஏறிக்கொள்ள ஆண்கள் 'ட்ரெயிலர்' பெட்டிகளில் கூடியமர்ந்து மகிழ்ச்சியாகப் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டே வந்தனர். எங்கும் கல்யாணக் களை. தாரணி அக்கா நான்தான் மாப்பிள்ளைத் தோழன் என்று எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தியிருந்தாள். குலுங்கிக் குலுங்கிக் கிராமத்துத் தெருக்களில் உருண்டு ஓடிய 'ட்ரெயிலர்' பெட்டிகளின் பக்கவாட்டு மரப்பலகையில் முழங்கையை இடித்துக்கொண்ட என்னை இழுத்து வாஞ்சையுடன் மடியில் இருத்திக்கொண்டார் சத்யன் அண்ணர். என்னமோ அவருக்கு என்னைப் பிடித்துவிட்டது. நாளை தனது அண்ணரின் தோழனாகப் போகிறவன் என்பதனால் இருக்கலாம். மூதூரின் கிழக்கே அமைந்திருந்த ஏறத்தாழ முப்பது கிராமங்களும் இயற்கையன்னையின் பரிபூரணமான ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட

மருதநிலங்கள். வயலும் வயல் சார்ந்த பூமியும் பச்சை இலைகளாக... அதன் நரம்புகளோ மாவலியாற்றின் பல்வேறு கிளைகளாக... கட்டைபறிச்சானிலிருந்து கிளிவெட்டிவரை வனப்பு விரிந்து கிடந்தது.

தோப்பூர் கிராமத்தில் நெற் குதிரகளுக்கு நடுவே ஒளித்துக் கிடந்த இரண்டு பெரிய வீடுகளில் எங்கெல்லோரையும் இறங்கிக் கொள்ள வைத்துத் தங்கும் வசதிகள் எல்லாவற்றையும் கவனித்து விட்டு மாப்பிள்ளை வீட்டார் கிளிவெட்டிக் கிராமத்துக்குச் சென்றார்கள். மறுநாள் மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணி சுப முகூர்த்தத்தில் சம்பூர் கிராமத்திலுள்ள வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த பத்திரகாளி அம்மன் ஆலயத்தில் எனது அக்காளுக்குக் கழுத்தில் தாலியேறப்போகிறது. காட்டான் பொன்னுச்சாமி எனக்கு அத்தானாகப் போகிறார். என் காதுக்குள் புறுபுறுத்துக்கொண்டிருந்த தாரணி அக்காளைக் காணவே காணோம். மதிய உணவுக்குப்பிறகு எல்லோரும் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் மெதுவாக வெளியேறி ஒவ்வொரு நெற் குதிராக ஆராய்ந்து பின்னர் வயல் வரப்புகளில் நடக்கவாரம்பித்தேன். கறவைப் பசுக்கள், கன்றுக் குட்டிகள். கோழிகள், சேவல்கள். நாய்கள், குட்டிகள். பெயர் தெரியாத வர்ணங்களில் பெயரறியாத பறவைகள். முயல்களும், அணில்களும் ஒன்றையொன்று துரத்திக்கொண்டு வயற்காடு முழுவதும் விளையாடித் திரிந்தன. பச்சைப் புல்லின் வாசனையும், புது நெல்லின் வாசனையும் சுவாசங்களுக்கு விருதுகளாகின. எங்கெல்லாமோ சுற்றிவிட்டு தங்கியிருந்த வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தேன். யாருமே என்னைத் தேடியதாகத் தெரியவில்லை. இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு கிராமத்து விருந்தின் மயக்கத்தில் எப்போதோ தூங்கிப் போய்விட்டிருக்கிறேன். நள்ளிரவில் எப்போதோ விழித்துக்கொண்ட போதில் தாரணியக்காவின் தாம்பத்தியத்தை அச்சுறுத்தும் கொசுக்கடி பற்றிய பயங்கள் நியாயமானதாகவே பட்டது எனக்கு.

வெருகலம்பதி முருகன் கோயிலிலிருந்து அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு தென் திசைக்காற்றோடு இழைந்து வந்த திருந்தாதி மணியோசை எல்லோரையும் எழுப்பிவிட்டது. என்னதான் கடுங்கோடைக் காலமானாலும் இந்தக் கிராமங்களுக்குள் சூரியனின் கதிர்கள் மூடுபனிப் போர்வைகளுக்குள்ளால் தான் பொசியவேண்டியிருக்கிறது. வெருகல் ஆற்றின் தண்மையினால் செழித்துக்கிடந்த நீர் வயல்களே இதற்குக் காரணம். வெளிச்சம் விகசிக்க மணப்பெண் வீடு களைகட்டத் துவங்கியது. நானும் எழுந்து வேப்பங்குச்சி ஒன்றை ஓடித்துப் பல் தேய்த்தபடி ஆற்றங் கரையை நோக்கி நடந்தேன். தாரணியக்காவை இன்னும் காணவில்லை.

பகல் முழுவதும் லாஞ்சியில் காதுக்குள் அவள் குசுகுசுத்து முடித்ததைத்தான் இரவு முழுவதும் கொசுக்கள் பாகம் இரண்டு எழுதித் தீர்த்தனவே? அரைக்கால் சட்டையும்,

கையில்லாத பனியனும் மறைத்திருந்த எனது உடலின் பகுதிகளைத் தவிர ஏனைய உறுப்புகள் அனைத்தும் தடித்துச் சிவந்திருந்தன. இதையும் மீறி நான் தூங்கிப் போயிருக்கிறேன். ஆற்றில் குதித்தேன். முதலில் சில்லிட்டாலும் சிறிது நேரத்தில் சூடாகிவிட்டது. கொசுக்கடிக்கும் இதமாக இருந்தது.

உன்ன எங்கயெல்லாம் தேடுறது? குளிச்ச முடிச்சிட்டு வாடா... வெளிக்கிட வேணும்... மாப்பிளை வீட்டுக்குப் போகவேணும்..

அம்மாதான் பெங்களூர் ரமணியம்மாள் குரலில் இரைந்துகொண்டு வந்தாள். காலைப் பலகாரம் முடிந்ததும் அப்பா வேட்டி உடுத்தி விட்டார். சகாதேவன் சித்தப்பா முன்புறம் விசிறி வைத்த தலைப்பாகை கட்டிவிட்டார். சரோஜினிச் சின்னம்மா விபூதி குழைத்து நெற்றியில் பூசி, சந்தனப் பொட்டு வைத்து நடுவே ஒரு துளி குங்குமமும் இட்டுக் கூடவே கன்னத்தில் ஒரு முத்தமும் தந்தார். “மாப்பிளை ஆரெண்ட ஒரு பிரச்சினை வரப்போகுது பாஸ்கரி...?” என்று அம்மாவைப்பார்த்துச் சொன்னார். எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

சரோஜினிச் சித்தி உட்பட மணப்பெண்ணின் உறவினர்களோடு இரண்டு கார்களில் கிளிவெட்டிக் கிராமத்தை நோக்கிச் சென்றோம். வழியெங்கும் இயற்கை ஒருவகை அலட்சிய மனோபாவத்தோடு அள்ளித் தெளித்திருந்த அழகு பரந்து விரிந்து பச்சைப் பசேலென்று பொலிந்தது. கிளிவெட்டியை அடைந்து இராசையாப் போடியாரின் வளவுக்குள் கார்கள் நுழைந்ததும் வாழைகளும், தோரணங்களும், மாலைகளும், ஓலையால் வேய்ந்த பந்தல் கூரையின் கீழ் மிக நேர்த்தியாகக் கட்டப்பட்டிருந்த வெள்ளை வேஷ்டிகளுமாக... மலைக்குன்றுகள் போன்ற ஏராளமான நெற்குதிரகளை எல்லாம் தாண்டி அவர்களின் வீட்டு வாசலை அடையும் அவ்வளவு தூரம் வரை பந்தல் நீண்டிருந்தது. வாசலின் இரு புறமும் ஓலைப் பந்தலின் கீழ் தரையில் ஓலைப் பாய்களின் மேல் விரிக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளை வேஷ்டிகளின் மீது வெண்ணிற லுங்கியும், சந்தன நிறத்தில் ஜிப்பாவும் தலையில் வெள்ளைக் குல்லாயும் அணிந்து முழுமையான தாடி, குறுந்தாடி எனப் பல்வேறு தினுசுகளில் ஏராளமான இஸ்லாமியத் தமிழர்களும், பந்தலின் வலதுபுறமாக தலையைமூடி முக்காடிட்டிருந்த இஸ்லாமியப் பெண்களும் திரண்டிருந்தனர்... வழமையேயான பட்டுவேஷ்டி, சால்வை, பட்டுப் புடவை அணிந்திருந்த இந்துக்களுடன். வெள்ளித் தாம்பாளங்களில் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, சிகரெட், சுருட்டு, சைய்யது பீடி எல்லாமும் தாராளமாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அம்சமாக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்த மணவறையில் மாப்பிள்ளை பொன்னுச்சாமி அமர்ந்திருந்தார். என்னை அழைத்துப் போய் அருகில் இருத்திவிட்டார்கள் யாரோ சில பெண்கள். அவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். கண்களில் நேசம் தெரிந்தது. நானும் பதிலுக்குச் சிரித்தேன். ஆள் நல்ல அழகன் தான். தாரணியக்காவின் தேவதை

“

உன்ன எங்கயெல்லாம்
தேடுறது? குளிச்ச முடிச்சிட்டு
வாடா... வெளிக்கிட வேணும்...
மாப்பிளை வீட்டுக்குப்
போகவேணும்..

”

ஓத்த அழகிற்கு எள்ளளவுதானும் குறைச்சலில்லை. மெலிந்த தேகமெனினும் கிராமத்துக் கட்டுடல். வலிச்சல் சதுரம் என்பார்களே... அந்த வகை. மறக்காமல் கால் பாதங்களை நோட்டமிட்டேன். அங்கே சேறுமில்லை ஒரு மண்ணாங்கட்டியுமில்லை. இந்தத் தாரணியக்கா ஒரு அசட்டு முண்டம்.

மணமகன் அழைப்பின் சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் முடித்து எல்லோரும் கார்களிலும், ட்ராக்டர் ட்ரெய்லர் பெட்டிகளிலும் தொற்றிக் கொண்டு சம்பூர் பத்திரகாளி அம்மன் கோவிலை நோக்கி ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டோம். எங்கள் எல்லோருக்கும் முன்னால் ஒரு ட்ராக்டரில் நிறைய இளைஞர்களோடு சத்யன் அண்ணர் படு வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார் ஊர்வலத்தோடு இணைந்து கொள்ளாது. சிறிது நேரத்தில் காணாமலே போய்விட்டார். ஒரு மணி நேரத்தில் நாங்கள் எல்லோரும் அம்மன் கோவில் வாசலை அடைந்தோம். சத்யன் அண்ணரும் ஏனைய இளைஞர்களும் நீண்ட இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கிகளும் சீனவெடிக் கட்டுகளுமாக கோவில் வாசலின் இரு மருங்கிலும் நின்றவாறு வெடித்துத் தள்ளினார்கள். இப்போது புரிந்தது ஏன் அப்படிப் பறந்தடித்துக்கொண்டு வந்தாரென்று. மாப்பிள்ளை அண்ணரை வரவேற்க.

பொன்னுச்சாமி அத்தான் கோவில் தலைவாசல் நிலைப்படி அருகில் வந்ததும் அப்பா என்னிடம் ஒரு நீர் நிரம்பிய பித்தளைச் செம்பைக் கையில் தந்து அவர் காலில் வார்த்துவிடும்படி சொன்னார். நானும் செய்தேன். அத்தான் என் வலது கையைப் பற்றித் தூக்கி விரலில் ஒரு மோதிரம் அணிவித்துவிட்டார். நான் கையைக் கீழே போட்டேன். மோதிரம் கீழே விழுந்துவிட்டது. அதை அப்பா எடுத்துத் தனது ஜிப்பா பாக்கெட்டில் போட்டுக்கொண்டார். அதைச் சரியாகப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை என்ற எனது சிறு கவலையோடு எல்லோரும் ஆலயத்திற்குள் சங்கமித்தோம். நாதஸ்வரம், தவில் முழங்கின. வேத மந்திரங்கள் தெய்வீக சாட்சியாய் எழுந்தன. ஓம குண்டத்து நெய் வாசனையோடு சாம்பிராணியும் ஊதுபத்தியும் சேர்ந்து அன்று அதிகாலையில்

இருந்ததே போல் மீண்டுமொரு மூடுபனிப் போர்வையை சிருஷ்டித்திருக்க... பத்திரகாளி அம்மனுக்கு நேரெதிராக லக்ஷ்மீகரமாக தெய்வாம்சத்துடன் எனது அக்காள் பனிப்போர்வை விலக்கி வந்து... மணவறையில் அமர்ந்து... குனிந்த தலை நிமிராது... அத்தானின் தாலியை ஏற்றுக் கொண்டாள். ஒரு வேளை காட்டானின் கால்களில் சேற்றைத் தேடியிருப்பாளோ என்று அந்தப் புகை மண்டலம் தந்த கண்ணொளிச்சலிலும் மின்னலாய் ஒரு நினைப்பு எனக்குள் வந்து போனது. மாலை மாற்றிக்கொள்ளும் போதில் மண விழாவின் விருந்தினர்கள் வாழ்த்துச் சொல்லிக் காற்றில் எறிந்த பல்வேறு வகையான பூக்களின் இதழ்கள் ஆலய மண்டபத்தை நிரப்பின. ஒரு இந்துக் கோவிலில் இடம் பெற்ற இந்துக்களின் திருமணத்திற்கு இந்துக்களோடு இஸ்லாமியர்களும் சாட்சியாகி ஆசீர்வதித்ததை அந்த நிமிடத்திற்கு முன்போ அல்லது அதன் பிறகு இன்றுவரையோ என்னால் காண நேர்ந்ததேயில்லை.

ஆலயச் சடங்குகள் எல்லாம் இனிதே நடந்தேறி மீண்டும் வந்த வழியே கிளிவெட்டிக்குத் திரும்பியது ஊர்வலம். ஆனால் இப்போது தாரணியக்காவுடனும், ஓட்டு மொத்தப் பெண்வீட்டாருடனும். வழியெங்கும் சத்யன் அண்ணர் குழுவினரின் வானவேட்கைகளும் துப்பாக்கி வேட்டுகளும் வெடித்துத் தள்ளியவண்ணமே மாப்பிள்ளை வீட்டை அடைந்தோம். 'நானும் இரண்டு வேட்டுத் தீர்க்கலாமா...' என்று சத்யன் அண்ணரைக் கேட்டாலென்ன என்கிற சபலத்தை வந்த வேகத்திலேயே அழுக்கித் தள்ளிவிட்டு அடிவயிற்றிலிருந்து பசியைக் கிளப்பிவிட்டது எங்கிருந்தோ இதமான மென் காற்றில் கலந்துவந்த உணவுப் பதார்த்தங்களின் பதமான வாசனை. இப்படியொரு வாசனையை நான் நகரங்களில் முகர்ந்தவனில்லை.

நீண்டு கிடந்த பந்தலின் இருமருங்கிலும் பந்தி பரிமாறப்பட்டது. சுத்தமான சைவ உணவு. அந்தப் புது நெல்லிலிருந்து வந்த வயலரிசிக்குத்தான் என்ன ஒரு வாசனை? கிராமம் கிராமம் தான்... என்று அந்த மிகச்சிறிய வயதிலேயே உணர்ந்துகொண்டேன். எல்லோரும் சாப்பிட்டானதும் தாம்பூலமும், சுருட்டும், பீடியும் செமிபாட்டுக்கு உதவிசெய்ய... கலகலப்பான வேடிக்கைப் பேச்சுகளும்... அலையலையாய் சிரிப்பொலிகளும் கிளிவெட்டிக் கிராமத்து வயல்வெளிகளை நிறைத்தது. அந்தக் கிராமமே இராசையாப் போடியாரின் அந்தப் பந்தலின் கீழே திரண்டு தின்று திளைத்துக் கிடக்கிறதே...! இந்த அமார்க்களத்தில் என்னை யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள் என்று வேளைக்கு வேலையை முடித்தோட நினைத்த சூரியனின் கோணங்கித் தனத்தை... வயல்களின் வரப்புயரந்த நீர்மட்டங்கள் பிரதிபலித்துக்காட்டிச் சிரித்தன. விருந்தினர் எழுந்தனர். வரிசையில் நின்று பரிசுப்பொருட்களை வழங்கி மணமக்களை

ஆசீர்வதித்தேகினர் அவரவர் இல்லங்களுக்கு.

காலைக் கதிர்களின் 'சுரீர்' களாலும்... பறவைகளின் 'கூர்சீ' களாலும் எழுப்பிவிடப்பட்ட நான் அப்போதுதான் உணர்ந்தேன் அந்த இரவு முழுவதும் அக்காளையே கட்டிக்கொண்டு தூங்கிப்போயிருக்கிறேன் என்பதை. நான் எழுந்திருக்கும் வரை அக்காள் பொறுத்திருந்திருக்கிறாள். தூரத்தே கையில் வேப்பங்குச்சிகளோடு பொன்னுச்சாமி அத்தானும், சத்யன் அண்ணரும் என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தது மங்கலாகத் தெரிந்தது. காலைப் பலகாரம் முடிந்ததும் "வாய்யா... 'இஸக்கி'யில் கூட்டிக்கொண்டு போறன்... வயலெல்லாம் காட்டுறன்..." என்று என்னை அழைத்துப் போய் இரண்டே சக்கரங்களோடு இருந்த சிறிய உழவு யந்திரத்தில் தூக்கியேற்றிவிட்டு ஊரெல்லாம் சுற்றிக் காட்டினார் சத்யன் அண்ணர். நடுநடுவே "அதுசரி... நேத்து இராத்திரிக்கெல்லாம் அக்காள கட்டிப்பிடிச்சக் கொண்டு கெடந்திரிக்கியாமே?" என்று சொல்லிச் சொல்லி வெடிச்சிரிப்பும் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார். 'இதிலேயும் வெடிதானா...?' என்று உள்ளூர் நினைத்துக்கொண்டாலும் ஏன் அப்படிச் சிரித்தார் என்று அப்போது புரியவில்லை. அதன் பிறகு எப்போதோ புரிந்த போதில் என்னால் அழுகையைத் தவிர்க்க முடிந்ததில்லை.

மகாவலி கங்கையின் கிளையாறாகிய அல்லையாற்றிலிருந்து அண்ணருடைய வயலுக்குத் தண்ணீர் கிடைப்பதைப் பற்றியெல்லாம் விவரமாக விளங்கப் படுத்தினார். கிளிவெட்டியின் எல்லைப்புறக் கிராமமான சேருவாவிலையில் சமீபத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களால் போடியார் குடும்பத்து வயல்கள் உட்பட அனைத்துத் தமிழ்க்கிராமத்து விவசாயிகளுக்கும் பெரும் ஆபத்துக் காத்திருக்கிறது என்று அண்ணர் சொல்லும்போது அதுவரை சிரித்துச் சிவந்திருந்த அவரது முகம் வெறுப்பில் சிவந்ததை அந்த வயதிலும் என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

ஒரு வாரம் கழித்து எனது குடும்பத்தார் அனைவரும் விடை பெற்றுக்கொண்டு திருக்கோணமலை திரும்பிவிட்டார்கள். பள்ளி விடுமுறை முடியும் வரையிலும் என்னைத் தன்னுடன் விட்டுப்போகும்படி எனது பெற்றோரிடம் சம்மதம் வாங்கிக்கொண்டு என்னைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டாள் தாரணியக்காள். எனக்கும் தான் பிடித்திருந்தது. அவர்களோடு திரும்பிப் போனால் அப்பாவுக்கு ஸ்பெல்விங் பாடமாக்கிக் கொடுக்கவேண்டும்... இல்லாவிட்டால் விளையாடவோ, கதைப்புத்தகம் வாசிக்கவோ விடமாட்டார். அம்மாவின் நச்சரிப்போ தாங்கமுடியாது. அதைவிடவும் கொசுக்கடியே மேல்... என்கிற தர்க்கபூர்வமான காரணங்களால் நானும் அக்காளுடனே பிரியப்பட்டுத் தங்கிவிட்டேன்.

அந்த மூன்று வாரங்களும் இன்றுவரை மட்டுமல்ல எனது இறுதி மூச்சுள்ளவரை என்னுடனேயே இருக்கப்

படுவதாக என நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுவிட்டது. சத்யன் அண்ணர் எனக்கு 'இஸக்கி' ஓட்டப் பழக்கினார். நீச்சல் பழக்கினார். வேட்டையாட அழைத்துப் போனார். தோட்டா நிரப்பிச் சுடவும் அனுமதித்தார். பகல் பொழுதுகளில் நான் எப்போதும் அவருடனேயே சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன். இருட்டுப் பட்டதும் அவர் வயதொத்த சில இளைஞர்கள் வருவார்கள். அவர்களுடன் கிளம்பிப் போய்விடுவதை அனேகமான நாட்களில் நான் கண்டிருக்கிறேன். மூன்று கிழமை ஒரு சிறிய இமை வெட்டில் மறைந்து போனது. அக்காள், அத்தான், சத்யன் அண்ணர் மூவரோடும் 'லாஞ்சி'யில் மீண்டும் திருக்கோணமலைக்குத் திரும்பினேன். பொன்னுச்சாமி அத்தான் ஒரு நிலவையாளர். அவரைக் கந்தளாய்க் கிராமத்துக் காடுகளை அளக்கப் போகும்படி நில அளவைத் திணைக்களம் பணித்தது. அவருடன் அக்காளும் புதுக்குடித்தனம் பண்ணக் கிளம்பிவிட்டாள். பாவம்... நுளம்புக்கடிக்கும் இவளுக்கும் என்னவொரு பூர்வஜென்ம பந்தம்? சத்யன் அண்ணர் "நல்லாப் படிச்ச பெரியாளா வாய்யா... எங்களுக்கும் பெருமையா யிரிக்கும்..." தலையில் தொட்டுவிட்டு கிளிவெட்டிக்குத் திரும்பிவிட்டார். அது தான் கடைசியாக அவரை நான் பார்த்ததும், கேட்டதும். அதன் பிறகு நானும் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிவிட்டேன்.

வழமையேபோல் மார்கழி மழையும், சித்திரைப் புத்தாண்டும், ஆனி வெய்யிலும் வந்தும் போயும் கொண்டிருந்தன. எனக்கும் மீசையரும்பத் துவங்கியிருந்தது. அந்த வருடம் மழைக்காலம் ஆரம்பிக்க ஒருவாரம் முன்பு ஊரிலிருந்து தாரணியக்காளின் கடிதம் வந்திருந்தது. நான் கல்லூரியிலிருந்து மாலையில் வீட்டுக்கு வந்த போது அம்மா சோர்ந்துபோய் இருந்தாள். கடிதத்தை எடுத்து என்னிடம் கொடுத்தாள். படித்தேன்... சத்யன் அண்ணர் இறந்து போய் விட்டாராம். சிதறிப்போய் விட்டேன். அந்த மூன்று வாரங்களின் ஒவ்வொரு மணித்துளிகளும் நினைவுகளில் பொழிந்தன.

கிழக்கு மாகாணத்தின் மாவட்டங்களில் திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களும், காணி அபகரிப்பும், இரு இனங்களுக்கு இடையேயான விரிசல்களும், சிறுசிறு உரசல்களும் இன,மதங்களுக்கிடையே நிலவிவந்த நல்லிணக்கத்தில் நஞ்சு கலந்துகொண்டிருந்தது. இரண்டு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பிரதிநிதித்துவம் செய்யவேண்டிய அளவுக்குப் பரந்துபட்ட மூதூர் மாவட்டத்தின் கிளிவெட்டிக் கிராமத்தின் எல்லைப் புறத்தேயிருந்த சேருவாவில என்ற சிங்களக் கிராமத்தோடு கிளிவெட்டி உட்பட சில தமிழ்க்கிராமங்களை உள்ளடக்கி சேருவாவில என்ற தனித்தொகுதியை உருவாக்கும் எத்தனங்கள் தென்னிலங்கையின் இனவாத அரசியலாளர்களினால் சூசகமாகக் கையாளப்பட்டது. வழமையே போல் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் அரசியல் வியாபாரம் நடத்திக்கொண்டிருந்த தமிழினத்தின் தாளைத் தலைவர்களின் வீராவேசப் பேச்சுக்கள் கிளப்பிவிட்ட

உணர்ச்சி பீறிட ஊர் மக்குகள் விரலைக் கீறி நெற்றியில் வைக்கும் இரத்தத் திலகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு கோடம்பாக்க அரசியல் நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். குரங்கு ஆப்பம் பிரித்த கதையாக முடியப்போகும் சேருவாவில தொகுதிப் பங்கீட்டின் ஆபத்தை மிகுந்த தொலை நோக்கோடு எச்சரித்துக்கொண்டே இருந்தவர் சுயாட்சிக் கழகத்தின் தலைவர் காவலூர் நவரத்தினம் அவர்கள் ஒருவரே. இவரை யாரும் கண்டுகொள்ளவே யில்லை.

1977 ஆம் ஆண்டு திருக்கோணமலை நகரில் பெரும் இனக்கலவரம் மூண்டது. முப்படையினராலும் ஏவி விடப்பட்ட அத்துமீறிக் குடியேறியிருந்த காதையர்கள் நகரில் வெறியாட்டமாடினர். தமிழரின் உடைமைகள் சூறையாடப்பட்டன. உயிர்கள் அழிந்தன. பன்குளம், பான்மதவாச்சி வயற்காடுகளில் காவலுக்கும், இரவுநேரம் காட்டுப்பன்றி விரட்டுவதற்கும் அற்ப சம்பளத்தில்தலையகத் திலிருந்து தமிழ் முதலாளிகளால் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு ஓலைக் கொட்டில்களில் குடியமர்த்தப்பட்டிருந்த வம்சாவழித் தமிழர்கள் குடிசைகளோடு எரிந்தனர். எல்லாம் எரிந்து முடிந்தபின் ஒன்பது மாதங்கள் கழித்து நான் கோடைகாலக் கல்லூரி விடுமுறையில் திருக்கோணமலைக்குச் சென்றேன். நேரே கந்தளாய்க் காட்டுக்குள் 'ஷிக்காரியின்' பாதுகாப்போடு உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருந்த தாரணியக்காளிடம் சென்றேன்.

"தம்பியன் வேஷ்டிதான் உடுத்துவான்ரா... நாலு முழுத்த மடிச்சக் கட்டிக்கொண்டு துவக்க எடுத்துத் தோள்ள போட்டுக்கொண்டு வரப்புக்குள்ளால நடந்தாக்கா அந்த வயல்பூமிக்கே ஒரு சின்னப் பூகம்பம் வருமாப்போல இரிக்கும்... அப்பிடி ஒரு கம்பீரம் சத்யனுக்குத்தான்

சத்யன் அண்ணர் எனக்கு
'இஸக்கி' ஓட்டப் பழக்கினார்.
நீச்சல் பழக்கினார்.
வேட்டையாட அழைத்துப்
போனார். தோட்டா நிரப்பிச்
சுடவும் அனுமதித்தார்.
பகல் பொழுதுகளில் நான்
எப்போதும் அவருடனேயே
சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன்.

இரிக்கு... அனியாயமா வெட்டிப்பட்டாங்க... பாவிக்களா...”
பொன்னுச்சாமி அத்தான் புலம்பிக்கொண்டிருந்தார்.

சேருவாவில கிராமத்துக்குள்ளால் கிளிவெட்டிக்குள் வந்து கொண்டிருந்த வெள்ளாமைக்குரிய தண்ணீரை இரவு நேரங்களில் மறித்துத் திருப்பிக் கொட்டமடித்திருக்கிறார்கள் கள்ளக் குடியேற்றக் காதையர்கள். அடிக்கடி இந்தக்கூத்து நடந்துகொண்டே இருந்திருக்கிறது. இதைத் தடுக்க மாவட்ட அரசாங்க அதிபரிடம் எத்தனையோ மனுக்கள் கொடுத்தும், பொலிஸாரிடம் ஏராளப் புகார்கள் பதிந்தும் ஒன்றும் கிழிந்துவிடவில்லை. சத்யன் அண்ணர் தலைமையில் ஒரு ரகசியக் கண்காணிப்புக் குழு உருவானது. ஊர் இளைஞர்கள் துப்பாக்கிகளோடும், வெட்டரிவாள்களோடும் முறை போட்டுக்கொண்டு காவலிருந்திருக்கிறார்கள். அன்றைய முறையின்படி அண்ணர் காவலிருந்துகொண்டும், வாய்க்கால் நீரை வரப்புகளுக்குள் மாற்றி மாற்றித் திருப்பி விட்டுக்கொண்டும் நின்றுருந்திருக்கிறார். அவர் சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு பொழுதில் சாக்கைத் தலையில் போட்டு மூடித் துடிக்கத் துடிக்க வெட்டித்தள்ளியிருக்கிறார்கள். இரத்தம் மாவலியின் கரைகளில் ஓடிக்கொண்டே இருந்ததாம்.

எனக்கு அந்த மூன்று வாரங்கள் மனதுக்குள் எழுந்து கனத்தது. இதற்காகத்தான் சத்யன் அண்ணர் தினமும் இராப் பொழுதுகளில் அந்த நாட்களில் காணாமற் போய்க்கொண்டு இருந்திருக்கிறார். இதன்பிறகு

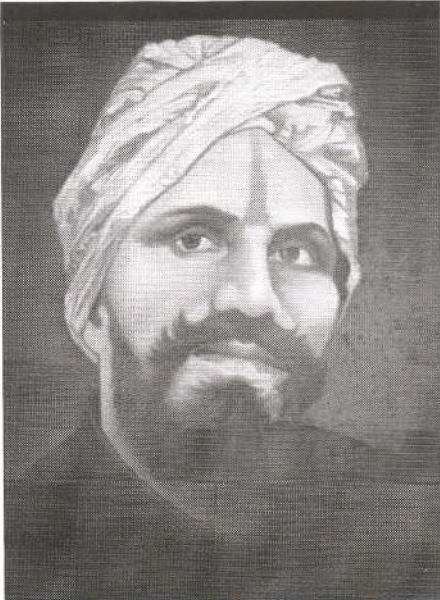
என்னவெல்லாமோ நடந்து எல்லாமும் முடிந்தும் போனது. நானும் பள்ளிப் படிப்பையெல்லாம் குழப்பிக்கொண்டு ஊருராக அலைந்து நாடுநாடாகத் தவழ்ந்து அவமானங்களையும், ஏளனங்களையும் சகித்துக்கொண்டு பூமிப்பந்தின் ஏதோவொரு வரைபடத்துக்குள்ளே சிறைப்பட்டு வாழமுயன்றுகொண்டிருந்த ஏதோ ஒரு பொழுதில்...

1997ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 5ம் திகதியில் திருக்கோணமலை ஸ்ரீ ஷண்முக வித்யாலயத்தில் இடம் பெற்ற ஒரு வைபவத்தில் உரையாற்றிவிட்டு மாலை ஏழரை மணிக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்த... பொன்னுச்சாமி அத்தானின் ஒன்றுவிட்ட அண்ணரும், அருணாச்சலப் போடியாரின் மூத்த மகனும், திருக்கோணமலை பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான தங்கதுரை அண்ணர் எதிர்பாராதே வந்து விழுந்த க்ரணைட் வெடிகுண்டைத் தொடர்ந்த துப்பாக்கி வேட்டுக்களால் பலியான ஆறு உயிர்களில் ஒருவரானார்.

இந்தப் படுகொலைகளை நிகழ்த்திய இனம் தெரியாத நபர்கள் பின்பொரு நாளில் அடையாளம் தெரியாதே போயும் விட்டார்கள். திருக்கோணமலை மண்ணில் தங்கதுரையண்ணரின் இரத்தம் ஊறிக்கிடக்கிறது. அல்லையாற்றின் கரைகளில் சத்யன் அண்ணரின் குருதி கரைந்துபோய்க் கிடக்கிறது. நாங்களோ உலகெங்கும் சிதறிக் கிடக்கிறோம்.

RANJAN FRANCIS XAVIER 4168161220

வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ?



தேடிச் சோறுநிதந் தின்று - பல
சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி - மனம்
வாடித் துன்பமிக வழன்று - பிறர்
வாடப் பலசெயல்கள் செய்து - நரை
கூடிக் கிழப்பருவம் எய்திக் - கொடுங்
கூற்றுக் கிரையெனப் பின்மாயும் - பல
வேடிக்கை மனிதரைப் போலே - நான்
வீழ்வே னென்று நினைத் தாயோ!

சு. சிவசுமார்

நோர்காணல் (சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

- அ.ராமசாமி

இக்கால இலக்கியங்கள் குறித்த அக்கறைகொண்ட பேராசிரியர் என்று உங்களை அறிமுகப்படுத்தினீர்கள். இவ்விரண்டுக்குமான உறவு எப்படிப்பட்டதாக இருக்கவேண்டுமென நினைக்கிறீர்கள்?

இக்கால இலக்கியம், ஆய்வுக்கான பரப்பு என்பதாகப் பல்கலைக்கழகங்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு நான்கு பத்தாண்டுகளைத் தாண்டி இருக்கிறது. தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களில், தமிழியலின் எல்லைகளை விரிவடையச் செய்தலில் முக்கிய பங்காற்றியுள்ள மதுரைப் பல்கலைக் கழகமே - இன்றைய மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம் - இக்கால இலக்கியங்களைப் பாடங்களாக ஆக்கியதிலும், ஆய்வுப்பொருளாக ஆக்கியதிலும் முன்கை எடுத்தது. அதன் விளைவுகள் இன்று விரிந்துள்ளன; பரந்துள்ளன. ஆய்வுப் பட்டங்களுக்காக இக்கால இலக்கியம் பல்கலைக்கழகங்களுக்குள் நுழைவதற்குச் சில பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவை குறித்துக் கல்விப்புல ஆய்வாளர்களால் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. இக்கால இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுக்கட்டுரைகளை/ திறனாய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதிய முன்னோடிப் பேராசிரியர், எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை. இக்காலக் கவிஞர்கள் பற்றியும் சிறுகதையாசிரியர்கள் பற்றியும் கவனம்செலுத்தி எழுதியவர் வையாபுரிப் பிள்ளை. அவரைப்போல சார்ந்து மதிப்பீடுகளை முன்வைத்த இன்னொரு கல்விப்புல ஆய்வாளரை, பேராசிரியர் ஒருவரைக் காட்டுதல் இயலாத ஒன்று. பேரா. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை தொடங்கி வைத்த அந்தப் பாரம்பரியம் தொடரப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக வேறு விதமான அணுகுமுறைகளுடன் இக்கால இலக்கியங்கள் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் தொடங்கி வைத்த இவ்வகை ஆய்வுகள் இன்று விரிந்துபரந்து அகன்றுள்ளன. என்றாலும் இக்கால இலக்கியங்களின் பகுதிகள் முழுவதும் கவனிக்கப்பட்டுள்ளனவா என்பதும், அவைகளைக் கணிக்கவும் நுட்பங்களைப் புலப்படுத்தவும் தேவையான முறையியல்கள் பயன்பட்டுள்ளனவா என்பதுவும் கேள்விகளுக்குரியனவாக இருக்கின்றன.

இக்கால இலக்கியம் என்பது என்ன, அதன் தொடக்கப்புள்ளி எது, அதனை உறுதி செய்ய என்னென்ன வரையறைகள் பின்பற்றப்பட்டன, அந்தத் தொடக்கப் புள்ளிக்குப் பின்னால் எழுதப்பட்ட எல்லாமே இக்கால இலக்கியங்கள் தானா... என்பன போன்ற வினாக்களும் கூட இங்கு எழுப்பப்பட்டு, விடைகள் கண்டறியப்படவில்லை.

இன்று காத்திரமாக விவாதங்களை எழுப்பும் ஒரு எழுத்தாளர் நாவலாசிரியர், சிறுகதையாளர், கவி, நாடகாசிரியர் என அனைவரும் இந்த ஆய்வுகளைப் பொருட்படுத்தத் தக்கனவாகக் கருதுவதும் இல்லை. அதிகம் செய்யப்படும் இந்த ஆய்வுகள், எழுதுபவர்களால் மதிக்கப்படுவதும் இல்லை என்பது ஒரு சோகமுரண்தான். எழுத்தாளர்களுக்கும் இக்கால இலக்கியம் குறித்த கல்விப்புல ஆய்வாளர்களுக்குமான இடைவெளி விலகல் கூடிக்கொண்டே வருகிறதேயொழிய, நெருங்கி வரும் சூழல் உருவாவதாகத் தெரியவில்லை. திறமான எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, திறமான விமரிசகனும் கூட கல்விப்புலம் சார்ந்த, இக்கால இலக்கிய ஆய்வுகளைக் 'கருத்தக்கன' என்று நம்புவதில்லை. எனவே கல்விப்புல ஆய்வாளர்கள் இந்த மனநிலையை மாற்றவேண்டும், அதற்கேற்ப கல்விப்புல ஆய்வுகளின் முறையியலை மாற்ற வேண்டும். கல்விப்புலத்தினர் இலக்கியப் பிரதிகளை எவ்வாறு கணிக்கின்றனர் என்பதும் அக்கணிப்பின் காரணமாக நேர்ந்துள்ள பிழைகளைக் கண்டறிந்து களைய வேண்டியதும் தமிழ் இலக்கியக் கல்வியில் முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய ஒன்று. இலக்கியம் வெறும் தகவல்களின் களஞ்சியமாகவும் விவரணத் தொகுப்புகளாகவும் கணிக்கப்படும் நிலை இன்று தூக்கலாக உள்ளது. அதன் தொடர்ச்சியாக இலக்கியம் சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பு, காலக் கண்ணாடி என்ற திறனாய்வுக் கருத்தியல்களுக்குள் முடங்கிப் போனதாக ஆகிவிட்டது.

பொதுவாக ஆய்வு என்பது ஒரு பொருளைப் பற்றிய பேச்சுகள் என்பதாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். இதனை நவீனத்திறனாய்வுச் சொல்லாடல் (Discourse) என பெயரிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு பொருள் பற்றி, படைப்பு பற்றி ஆய்வு செய்பவன் சில வினாக்கள் மூலமாகவே சொல்லாடல்களை உருவாக்குகிறான். கல்விப்புல ஆய்வாளர்கள் தங்களின் சொல்லாடல்களை 'எவ்வாறு உள்ளது? எவ்வாறு செய்யப்பட்டுள்ளது?' என்ற வினாக்களின் மூலமே எழுப்புகின்றனர். இந்த வினா ஒரு கலைப் படைப்பு நோக்கி எழுப்பப்படுவதிலும் பார்க்க, நுகர் பொருட்களை பயன்படு பொருட்களை நோக்கி எழுப்பப்பட்டு விடை காணுவதற்கேற்ற வினாக்களாகும். ஒரே மூலப்பொருட்கள் அளவிலும் குணத்திலும் ஒத்த தன்மையுடையனவாகவே இருக்கும். பெரும் எண்ணிக்கையில் வியாபார நோக்கோடு செய்யப்படும் அப்பயன்படு பொருட்கள் (பிளாஸ்டிக் நாற்காலி,

தொலைக்காட்சிப் பெட்டிகள், சலவை எந்திரங்கள்) பற்றிய பேச்சுகள் இந்த ஒற்றைக் கேள்விக்கு மட்டுமே விடையாக அமையத்தக்கன. பெப்ஸி, கோலா, மிராண்டா என பல்வேறு வணிகப் பெயர்களில் வந்தாலும் இந்நுகர்வுப் பொருட்களைப் பற்றிய பேச்சுக்களும் 'எவ்வாறு?' என்ற ஒற்றை வினாவிற்கான விடையாகவே அமையத்தக்கன.

ஓர் ஓவியம், ஒரு சிற்பம் அல்லது ஓர் அரங்க நிகழ்வு, கவிதை, புதினம் போன்றன பற்றிய சொல்லாடல் இந்த ஒற்றை வினாவிற்கான பதிலாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் இவையெல்லாம் பயன்படுபொருட்களோ, நுகர்வுப்பண்டங்களோ அல்ல; அவை கலைப்படைப்பு... இந்த அடிப்படையை ஒரு ஆய்வாளன் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில், 'இவரது படைப்புகள் எவ்வாறு உள்ளன?' என்ற ஒற்றை வினாவோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், 'ஏன் இவ்வாறு உள்ளன...?' 'இவ்வாறு எடுத்துரைக்கும்படி தூண்டியது எது?', 'இவ்வாறான மொழிநடையைக் கையாள வேண்டிய தேவைகள் எவை?' 'இந்தச் சூழலில் தனது படைப்புகளின் மூலம் எவ்வகையான விசாரணைகளை எழுப்ப முயல்கிறார்?' என்றெல்லாம் கேள்விகளை எழுப்பி முடிவுகளைத் தர முயல்வான். அந்த முடிவுகள் எல்லாம் சேர்ந்து ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட படைப்பாளியின் இடம், வரலாற்றில் இலக்கிய, சமூக, சிந்தனை வரலாற்றில் எதுவென தீர்மானிப்பதாக அமையும். ஒரு படைப்பாளி பற்றிய ஆய்வு, அவனைத் தனியொரு நபராகப் பார்க்காமல், வரலாற்றின் நீட்சியாகவும், சமூகத்தின் விளைவாகவும், கருத்தியலின் வெளிப்பாடாகவும் பார்த்து முடிவுகளைத் தருகின்ற பொழுதே பலதள ஆய்வாக எழுப்பாமல் படைப்பாளியின் வாழ்க்கை மற்றும் இருப்பையும் நோக்கி எழுப்ப வேண்டும். அத்துடன் இப்படைப்பை எழுதும்படி தூண்டிய சமூக நெருக்கடிகளை நோக்கியும், படைப்பை வாசிக்கும் வாசகர்களைக் குறிவைத்தும் வினாக்களைத் தொடுக்க முனைய வேண்டும். இந்தக் கேள்விகளுக்கான விடைகள் எல்லாம் படைப்புக்குள்ளேயே கிடைத்து விடாது. இந்நிலையில் விடை தேடி படைப்பாளி வாழ்ந்த சமூகத்தின் நிலையை, சமூகத்தில் நிலவிய சிந்தனைகளின் நிலையை, சிந்தனைகளை உருவாக்கிய நிறுவனங்களின்/நபர்களின் தாக்கத்தை, அவற்றில் படைப்பாளி செய்ய விரும்பும் மாற்றத்தை/கலகத்தை என ஒவ்வொன்றையும் நோக்கிப் பயணம் செய்ய நேரிடும். அத்தகைய பயணம் மேற்கொள்ளும் பொழுதுதான், கலைப்படைப்புகளைப் புரிந்துகொள்ள அணுகுமுறைகளின் உதவி தேவைப்படுகிறது.

தொடர்ச்சியாகச் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் படித்து நூற்றுக்கும் மேலான கட்டுரைகளை நீங்கள் எழுதியுள்ளபோதும் நீங்கள் முக்கியமான விமரிசகராகக் குறிப்பிடப்படுவதில்லையே... அதில் உங்களுக்கு வருத்தமில்லையா?

நான் எழுதும் கட்டுரைகளை விமரிசனக்கட்டுரை என்பதைவிட பனுவல் குறிப்பு என்றே நினைக்கிறேன். ஒரு இலக்கிய வடிவத்தின் ஆக்கமுறைமை, அதில் அந்தப் பனுவல் கையாண்டிருக்கும் சிறப்பான உத்தி, விவாதிக்கும் மையவிவாதமென்னும் உரிப்பொருள், அதற்காகப் பயன்படுத்தும் மொழிநடை போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டி எழுதும் எனது பனுவல் குறிப்புகள், விவாதிக்கப்படும் பனுவலின் இடத்தை மதிப்பிட்டுக்காட்டும் வேலையை மட்டுமே முதன்மையாகச் செய்கிறது. பார்க்கும் அரங்க நிகழ்வு அல்லது சினிமா போன்றவற்றைப் பேசும்போதுகூட இந்த முறையியலையே கைக்கொள்கிறேன். அந்த முறையியல் ஒருவிதத்தில் கல்விப்புலம் சார்ந்த முறையியலும்கூட. அதனால் எனக்கு விமரிசகன் என்ற பெயர் கிடைக்காது என்பது தெரியும். எனது எழுத்துகள் வழியாக எழுத்தாளரை மதிப்பிடும் வேலையைச் செய்வதில்லை. ஒரு எழுத்தாளரின் எல்லாப் பனுவல்களையும் படித்துமுடிக்காமல் அதன்வழியாக அவரது இலக்கிய நோக்கம், எழுத்துமுறைமை, அதன் வழியாக வாசகர்களோடு கொள்ளும் உறவும் தாக்கமும் பற்றிச் சொல்வது சரியாக இருக்காது என்பது எனது கணிப்பு. ஒன்றிரண்டு நாவலையோ, சிறுகதைத் தொகுப்புகளையோ வைத்துக்கொண்டு ஒட்டுமொத்தமாக மதிப்பீடு செய்வதையும் முன்மொழிவதையும் நான் செய்வதில்லை. அப்படிச் செய்யாததால் அந்த எழுத்தாளர்கள் எனது விமரிசனக்குறிப்பை முக்கியமானதாக நினைப்பதில்லை. அத்தோடு முழுமையும் பாராட்டை மட்டுமே எதிர்பார்க்கும் எழுத்தாளருக்கு நான் எழுதும் விமரிசனக்குறிப்பு உவகைதர வாய்ப்பில்லை. அதே நேரத்தில் நான் எழுதிய பனுவல் குறிப்புகள் வழியாகவே கவனிக்கப்பட்ட படைப்புகள் பேசப்பட்ட படைப்புகளாகவும் விருதுக்குரிய படைப்புகளாகவும் ஆகியிருக்கின்றன என்பது எனக்கும் தெரியும். அந்தந்த எழுத்தாளர்களுக்கும் தெரியும்.

நான் வாசிக்கும் எல்லாப் பனுவல்களையும் பற்றிக் குறிப்புகள் எழுதுவதில்லை. அந்தந்தக் காலத்தில் முக்கியமான முரண்கள் அல்லது விவாதங்கள் சிலவற்றை முதன்மையானவை என கருதுவதுண்டு. காலத்தின் கருத்தோட்டமான அந்த விவாதங்களில் நான் வாசிக்கும் எழுத்தாளரின் பனுவல்கள் ஆதரிக்கத் தக்கதாக இருக்கும் நிலையில் அதுகுறித்து எனது பனுவல் குறிப்புகளை எழுதத் தயங்குவதில்லை. சமூகப்போக்கு அல்லது அரசியல் நிலைப்பாடு என்பதாகப் பார்க்காமல், கருத்தியல் நிலைப்பாடையே முதன்மையாகக் கருத்தில்கொண்டு சூழலில் வைத்து விவாதிப்பேன். அப்படி எழுதும் பனுவல் குறிப்புகள் முக்கியமான எழுத்தாளர்களையும் பனுவல்களையும் அடையாளம் காட்டியிருக்கின்றன. மரபுக்கும் நவீனத்துவத்திற்குமான முரணியக்கத்தில் எப்போது நவீனத்துவத்தை விவாதிக்கும், ஆதரிக்கும்

பனுவல்களை முன்மொழிந்து பேசியிருக்கிறேன். நவீனத்துவ ஆதரவு என்ற கோணத்திலேயே எனது விருப்பமான எழுத்தாளராக ஜெயகாந்தன் இருந்தார். அவரது எழுத்துகளை முழுமையாக வாசித்துப் பழகியிருக்கிறேன். நவீனத்துவத்தை விவாதிக்கும் முறையியலையே அவரது புனைவுகளும் கட்டுரை நூல்களுமே எனக்குக் கற்றுத்தந்தன. அவரிடமிருந்து கூடுதல் நகாசுகளோடும் புத்திசாலித்தனமுமாக நவீனத்துவத்தைப் பேசியவராக சுந்தரராமசாமியையும், கிராமிய வாழ்வின் போக்கிற்குள் தனது நவீனத்துவ ஆதரவு அலசல்களைச் செய்த கெட்டிக்காரராகவே கி.ரா.வை அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறேன். இவர்களோடு இணைத்துவைத்துப் பேசவேண்டியவர்களென ஒரு பெரும்பட்டியல் உண்டு. ஹெப்சிபா ஜேசுதாசன், அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, பூமணி, சிவகாமி, பிரபஞ்சன், வண்ணநிலவன், அம்பை, பாவண்ணன், தேவிபாரதி என்ற பட்டியலில் இருக்கும் பெயர்கள் ஒரு காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவை.

அடுத்தகட்டமாக எனது வாசிப்பு நகர்ந்ததன் பின்னணியில் சில அடையாள உருவாக்கப்போக்குகளும் பல எழுத்தாளர்களும் உண்டு. எதிர்மறை மனப்போக்கில் வாசிக்கத்தொடங்கித் தனது ஆக்கமுறைமைக்குள் இருக்கும் உரையாடல், பாத்திர உருவாக்கம், எழுத்தின் கருத்தோட்டச் சார்பு போன்றவற்றில் காட்டும் தெளிவு போன்றவற்றால் முழுமையாக என்னை ஈர்த்துக்கொண்ட மனிதனாக இமையம் இருக்கிறார். நேர்ப்பழக்கத்திற்கும் எழுத்துக்கும் இடையேயான வேறுபாட்டைக் காட்டும் ஆச்சரியமான நபர் அவர். இமையத்தின் அனைத்து எழுத்துகளையும் வாசித்திருக்கிறேன். அவரது பனுவல்களுக்கு முக்கியமான குறிப்புகளை எழுதியிருக்கிறேன். அவரது பனுவல்களை வாசித்ததைப் போலவே ஜெயமோகனையும் எஸ். ராமகிருஷ்ணனையும் வாசித்திருக்கிறேன். ஆனால் குறைவாகவே அவர்களைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். இவர்கள் இருவரையும் பற்றி எழுதியதைவிட குறைவான அளவே சாருநிவேதிதா பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன். நான் பேசும் முறைமைகள் சார்ந்து விவாதிக்கும் நிலையைத் தாண்டியவர்கள் அல்லது அதற்குள் அடங்காதவர்கள் என்பது எனது கணிப்பு. அவரது எழுத்துமுறைமையும் சொல்முறைமையும் நவீனமாக இருந்தபோதும் விவாதிக்கும் மையமும் அதன் ஆதரவு நிலைப்பாடும் மரபின் பக்கம் இருப்பதாகக் கருதுவதால் அதிகம் அவரைப்பற்றி எழுதவில்லை. அம்பையை வாசித்தபோது பெண்ணெழுத்தை வாசிக்கிறேன் என்ற தன்னுணர்வுடன் வாசித்தேன். ஆனால் சூடாமணியையோ, ராஜம் கிருஷ்ணனையோ, சிவகாமியையோ வாசிக்கும்போது அப்படியான உணர்வு உண்டாகாமல் வாசிக்கமுடிந்தது. தலித் எழுத்து என்ற அடையாளம் உருவாக்கப்பட்ட பின்னும் இமையத்தையும் பூமணியையும் அந்தக் கவனமில்லாமலேயே வாசிக்கும்படி

அவர்களின் பிரதிகள் கோருகின்றன இவர்களையடுத்து முருகவேள், காலபைரவன், லட்சுமி சரவணக்குமார், மீரான் மைதீன், சரவணன் சந்திரன் போன்றவர்களின் எழுத்துகளை முழுமையாக வாசித்துவிடவேண்டுமென நினைக்கிறேன். இவர்கள் நவீனத்துவத்தைக் கைவிட்டு பின்நவீனத்துவச் சூழலோடும், பொருளியல்சார் வாழ்க்கையோடும் எதிர்வினையாற்ற நினைப்பவர்கள் என தோன்றுகிறது.

தலித் இயக்கங்களோடும் சொல்லாடல்களோடும் ஏற்படுத்திக்கொண்ட வினைகளின் வழியாக தலித் எழுத்துகளின் தேவை, இயல்பு, வெளிப்பாட்டுத் தன்மை, இலக்குகள் என பேசுவதற்காக அவற்றை வாசித்தேன். அதே நிலைப்பாட்டோடுதான் பெண் எழுத்துகளையும் வாசித்தேன். அப்படியொரு வாசிப்பை மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் என்னிடம் உருவாக்கவில்லை. ஆனால் ஈழக் கோரிக்கையும் நியாயப்பாடுகளும் தடுமாற்றங்களும் பின்னடைவுகளுமென 30 ஆண்டுகாலப் பெரும் நிகழ்வுகளைப் புனைவுகள் வழியாகவே நான் அறிந்துவைத்துள்ளேன். புனைவுகள் வைக்காத உண்மைகளை புனைவுகளற்ற எழுத்துகளும் எனக்குச் சொல்லியிருக்கின்றன.

இந்தப் புரிதலோடு நான் வாசகனாக இருக்கிறேன் என்பதில் மகிழ்ச்சியே. விமரிசகன் என சொன்னால் கூடுதல் மகிழ்ச்சியே.

தமிழில் எழுதப்பெற்ற புலம்பெயர் இலக்கியங்களைக் கவனித்துப் பேசும் நீங்கள் ஈழ அரசியலில் எத்தகைய ஈடுபாட்டுடன் இருக்கிறீர்கள்?

முகநூலில் நான் எழுதும் குறிப்புகளைக் கொண்டு புலம்பெயர் எழுத்துகளை வாசிப்பவன் என சொல்கிறீர்கள் என நினைக்கிறேன். க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, எம்.ஏ. நுஃமான், ஆ. வேலுப்பிள்ளை, ச. வித்தியானந்தன் வழியாக இலங்கைத் தமிழர்கள் மீது நேசம்கொண்டவன். புனைகதைகளாக எனக்கு முதலில் அறிமுகமானவை மலையகச் சிறுகதைகளும் நாவல்களும். ஆய்வு மாணவனாக இருந்தபோது எனது ஆய்வுநெறியாளரும் மார்க்சியத் திறனாய்வாளராக அறியப்படுபவருமான தி.சு. நடராசன் வழியாக மதுரைக்கு வந்த மல்லிகையின் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவையும் பத்மநாப அய்யரையும் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் உரையாடும்போது அருகிருந்து கவனித்தவன். ஈழவிடுதலை இயக்கங்களின் எழுச்சியால் தமிழகத்தில் மாணவக் கிளர்ச்சிகள் நடந்தபோது தேசிய இனப்போராட்டம் என்ற வகையில் ஆதரவு நிலையோடு ஈடுபாடு காட்டியிருக்கிறேன். எந்தக் குழு, எந்தவகையான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கிறார்கள், எப்படிப்பட்ட சுதந்திர நாட்டை உருவாக்குவார்கள் என்ற கேள்விகளெல்லாம் இல்லாமல் தமிழகமே ஆதரவு தெரிவித்த அந்தக் காலத்தில் விலகி நின்று வேடிக்கை பார்த்ததும்

தமிழில் எழுதப்பெற்ற புலம்பெயர் இலக்கியங்களைக் கவனித்துப் பேசும் நீங்கள் ஈழ அரசியலில் எத்தகைய ஈடுபாட்டுடன் இருக்கிறீர்கள்?

உண்டு. தமிழக அரசியல்கட்சிகளையும் தலைவர்களையும் இந்திய அரசையும், அதிகாரவர்க்கத்தையும் சரியாகக் கணிக்காமல் விடுதலைப்போராட்டம் நடக்கிறது என்ற புரிதலுக்குப் பின்பு இந்த விலகல் சரியெனவே பட்டதால் இலக்கிய வாசிப்போடு தொடர்பு நின்றுவிட்டது.

அரசியல் கவிதைகள் என்ற அடையாளத்தோடு வந்த தொகைநூல்கள் பதினொரு ஈழத்துக் கவிதைகள், சொல்லாத சேதிகள், மரணத்துள் வாழ்வோம் போன்றவை உண்டாக்கிய ஈடுபாடு ஈழக்கவிகளின் தனித்தொகுப்புகளையும் வாசிக்கத் தூண்டின. அதே நேரத்தில் தமிழ்நாட்டில் அச்சிடப்பெற்ற கவிதைத் தொகுப்புகள் வழியாகவும் (சேரன், சு. வில்வரத்தினம், ஜெயபாலன், யேசுராசா) புலம்பெயர்ந்தவர்களின் தொகைநூல்களின் வழியாகவும் போர்க்காலம் பற்றிய சித்திரங்கள் ஒருபடித்தாக இல்லாமல் சிதறல்களாக மாறிக்கொண்டே இருந்தன. முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிவுக்குப் பின்னான புனைகதைகளை மொத்தமாகத் திரட்டிப் படிக்கும் வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொண்டதோடு இணைய இதழ்களுக்குள்ளும் சென்று வாசித்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் ஒன்றுதிரட்டி உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரைபடத்தில் எழுதப்படும் விதங்களையும் உரிப்பொருள்களையும் பின்னணிக்காரணங்களையும் திட்டிட்டுள்ள வண்ணங்களில் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். அந்த வண்ணத்திட்டுகள் கிழக்கு மாகாண இசுலாமியக் கவிகளின் எழுத்துகளையும் மலேசிய, சிங்கப்பூர் வாழ் தமிழர்களின் மென்மையான குரல்களையும் நீர்வண்ணமாக்கித் தரவேண்டும் என்ற நோக்கில் வாசித்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்.

வாசிப்புகளைத் தாண்டி இலங்கைத் தீவில் நடக்கும் அரங்க நிகழ்வுகளைப் பற்றிய தகவல்களை எழுத்துகளாகவும் படக்காட்சிகளாகவும் அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். சென்று ஆண்டு கனடாவிற்குச் சென்று திரும்பியபின் உண்டான அறிதலைவிட இலங்கையின் மட்டக்களப்பு, கிளிநொச்சி, யாழ்ப்பாணம், கண்டி என சென்றுவந்த பயணம் மேலும்

சுடுதலான புரிதலையும் அறிதலையும் தந்தது. இந்தப் பயணங்கள் எல்லாம் உருவாக்கிய உணர்வு ஒன்று உண்டு. தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கான விடுதலை முறைமையையும் ஆட்சிமுறைமையையும் பரிந்துரைக்காமல் ஒதுங்கி இருப்பதே நல்லது என்பதுதான் அந்த உணர்வு.

கனடாவின் யார்க் பல்கலைக்கழகத்தில் நீங்கள் வாசித்த கட்டுரை போருக்குப் பின்னான நாவல்களைப் பற்றிய விரிவான அறிமுகத்தைத் தந்தது. அந்தக் கட்டுரையின் சாரத்தைச் சொல்லமுடியுமா?

டொரெண்டோவில் தொடர்ச்சியாக நடக்கும் தமிழியல் ஆய்வுகளில் கலந்துகொள்ளும்படி அழைப்புகள் வந்தன. 2012ல் போலந்திலிருந்து நேரடியாக வந்து தொல்காப்பியக் கவிதையியல் குறித்து ஒரு கட்டுரை படிக்க நினைத்தேன். எனக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த அரசின் நேரடி கடவுச்சீட்டு காரணமாக நுழைவு அனுமதி பெறுவதில் ஏற்பட்ட சிக்கலால் வர இயலாமல் போய்விட்டது. அது ஒருவழிக்கு நல்லதாகப் போய்விட்டது. 2013ல் இந்தியா திரும்பியவுடன் தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் முதன்மைப் பேசுபொருளாக, முடிந்துபோன முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிவு இருந்ததை உணரமுடிந்தது. தொடர்ச்சியாகக் கட்டுரைகள், கதைகள் என வாசிக்கக் கிடைத்தன. சமகால இலக்கியத்தைக் கவனிக்கும் ஒரு கல்வியாளன் இப்படிதான் எங்காவது ஓரிடத்தில் தங்கநேரிடும். போர்க்கால எழுத்து என்பதாக வந்த நாவல்களை வாசிக்கலாம், கனடாவில் கட்டுரையாகத் தரலாம் என்று முடிவுசெய்தேன்.

அந்தக் கட்டுரைக்காக வாசிக்கப்பட்ட புனைகதைகள் பன்னிரண்டு. இப்பன்னிரண்டும் 2009 முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிவுக்குப் பின் வெளியாகியுள்ளன. இப்பன்னிரண்டைத் தாண்டிக் சுடுதலாகச் சிலபுனைகதைகள் வந்திருக்கக்கூடும்.

1. விமல் குழந்தைவேல் கசகறணம் (2011).
2. சயந்தன் ஆறாம்வடு (2012), தமிழினி, சென்னை.
3. தமிழ்க்கவி ஊழிக்காலம் (2013), தமிழினி, சென்னை.
4. ஷர்மிளா ஸெய்யித் உம்மத், காலச்சுவடு, நாகர்கோவில் (2013, 2015).
5. குணா கவியழகன் நஞ்சுண்ட காடு (2014), அகம், சென்னை.
6. தேவகாந்தன் கனவுச்சிறை (2014), காலச்சுவடு, நாகர்கோவில்.
7. சயந்தன் ஆதிரை (2015), தமிழினி, சென்னை.
8. சாத்திரி ஆயுத எழுத்து (2015).
9. குணா கவியழகன் விடமேறிய கனவு (2015), அகம், சென்னை.

10. ஷோபா சக்தி Box கதைப்புத்தகம் (2015).

11. சேனன் லண்டன்காரர் (2015), கட்டுமரம் பதிப்பகம், லண்டன்.

12. குணா கவியழகன் அப்பால் ஒரு நிலம் (2016), தமிழினி, சென்னை.

ஒன்பது எழுத்தாளர்களின் பன்னிரண்டு நாவல்களும் அச்சாகி வாசிப்புக்குக் கிடைத்த காலம் இலங்கைத் தமிழர் போராட்ட வரலாற்றில் 'போருக்குப் பிந்தைய காலம்'. ஆனால் நாவல்களுக்குள் விவாதமாகும் காலம் பெரும்பாலும் போர்க்காலகட்டம். 12 பிரதிகளில் லண்டன்காரர் தவிர்த்து மீதமுள்ள 11 நாவல்களின் கதைவெளி, கதைநிகழும் காலம், நிகழ்வுகளில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் ஆகியன சார்ந்து முழுமையும் போர்க்கால நாவல்கள் என வகைப்படுத்தத்தக்கன. நாவல் இலக்கிய வடிவத்தின் வழமையான நேர்கோட்டுக் கதைகூறல் உத்தி 10 நாவல்களில் வெளிப்பட்டுள்ளன. நேர்கோட்டுக் கதைசொல்லலில் நேரடிக்கூற்று, மனப்பதிவு, நினைவோடைக்குள் பயணம், அதன் வழியாகக் கடந்த காலத்திற்குள் சென்று வருதல் போன்றன கூற்றுமுறைகளாக உள்ளன. ஆனால் ஷோபாசக்தியின் Box (பாக்ஸ்) கதைப்புத்தகம் நாவலை அத்தகைய கூற்றுமுறையில் அமைந்துள்ள நாவல் என்று சொல்ல முடியாது. நேர்கோட்டுக் கதை சொல்லலைத் தவிர்ப்பதற்காகக் கேட்டுச் சொல்லும் புராணிகத்தன்மையைக் கொண்டுள்ளது.

தமிழின் இலக்கியவியல் அடிப்படையில் சொல்வதானால் போரும் போரின் நிமித்தமுமே இப்பதினொரு நாவல்களின் உரிப்பொருள். அவைகளில் விவரிக்கப்படும் தொடர்ச்சியான, தொடர்ச்சியற்ற நீண்டகாலப் போர்நிகழ்வுகள் சார்ந்தும், போர்க் காரணங்கள் அடிப்படையிலும் வெட்சிப் போர், வஞ்சிப்போர், உழிஞைப்போர், தும்பைப்போர் என பிரித்துக்கூட சொல்ல முடியும். அப்போர்க் காலத்திய இலக்கியப் பனுவல்களில் இடம்பெற வேண்டிய கருப்பொருட்களும் முதல் பொருட்களும் கூட பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன என்பதையும் பொருத்திக் காட்டலாம். அதேபோல் போருக்குப் பிந்தைய நிகழ்வுகளைப் பாடும் திணைகளான வாகை, பாடாண், காஞ்சி ஆகியனவற்றின் தன்மைகொண்ட நிகழ்வுகள் போர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட சமாதான காலத்தில் நிகழ்ந்தன என்பதை ஆசிரியர்கள் எழுதியுள்ளனர் என்பதும் கவனிக்கத் தக்கனவாக இருக்கின்றன. 2009, முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிவுக்குப் பிந்தைய புலம்பல்களும் கதியற்ற தன்மையும் காஞ்சித் திணையின் உரிப்பொருளான நிலையாமையோடு தொடர்புகொண்டன என்பதையும் விளக்க முடியும். ஆனால் கட்டுரையின் நோக்கம் அதுவல்ல. பண்டைத்தமிழர்களின் போர்த்தன்மைகளையும் பெருமிதங்களையும் உள்வாங்கிய ஈழப்போர் பேரழிவாய்

முடிந்து 6 ஆண்டுகள் முடிந்திருந்தன. இந்த 6 ஆண்டுக் காலத்தில்தான் இந்தப் புனைகதைப் பனுவல்கள் எழுதப்பட்டு வாசிப்புக்குக் கிடைத்தன. லட்சக்கணக்கான மனித உயிர்களைக் காவுகொண்டதோடு, அதற்கிணையான எண்ணிக்கையில் சொந்த நிலத்திலிருந்து அகதிகளாய் வெளியேற நேர்ந்த மனிதர்கள் இந்தப் பூமிப்பரப்பின் பல இடங்களிலும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தாங்க வேண்டியதும், தக்க வாழ்க்கையை வழங்க வேண்டியதும் மனிதாய குணம்கொண்ட உலக மனிதர்களின் கடமை. இந்தக் கடமை உணர்வை, உலகத்தின் பொறுப்பை உணர்த்தும் வேலையை இந்தப் புனைகதைப் பிரதிகள் எவ்வளவுதூரம் செய்துள்ளன என்பதைச் சொல்வதை நோக்கமாகக்கொண்டு அக்கட்டுரை எழுதப்பெற்றது.

போர்களும் போர்களின் நிமித்தங்களும்

‘மொழி மற்றும் பண்பாட்டு ரீதியாக ஒதுக்குதல் நிலவுகிறது’ என்ற உணர்தலின் அடிப்படையில் உருவான உரிமைப்போராட்டங்கள், ஆயுதப்போராட்டமாக மாறிய வரலாற்று நிகழ்வு ஈழப்போர். பல பரிமாணங்கள் கொண்ட அப்போரின் கால அளவு கால் நூற்றாண்டு (1983-2009). அதன் போர் நிகழ்வுகள் ஒற்றைத் தன்மையும் ஓரடையாளம் கொண்ட பகைமுரணாக எப்போதும் இருந்ததில்லை. தொடக்கத்தில் இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்களுக்கும் இடையிலான யுத்தமாக ஆரம்பித்தது. விடுதலையை வேண்டியவர்கள் இலங்கை அரசை பேரினவாதத்தை ஆதரிக்கும் சிங்கள பௌத்த அரசாக உணர்ந்தனர். தங்களை மொழிச் சிறுபான்மையினராக முன்வைத்தனர். அதற்குள் இருந்த சமயச் சொல்லாடல்களைப் பண்பாட்டு அடையாளங்களென முன்வைத்து, அவற்றைத் தக்கவைப்பதற்கான போராட்டமாக முன்வைத்தனர்.

விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்கிடையேயான அழித்தொழிப்புப் போராக மாறிய காலகட்டம் இரண்டாவது கட்டம். அதற்கான காரணங்களும் ஒருபடித்தானவையல்ல. போருக்குப் பிந்தைய தனிநாட்டில் யாருடைய அதிகாரம் முன்வைக்கப்பட வேண்டும் என்பது உள்நோக்கமாக இருந்தாலும், போராடிய குழுக்களின் கொள்கைகள், நம்பிக்கைகள், பிரசார உத்திகள், அதன்வழியாக சேர்க்கப்படும் ஆள் எண்ணிக்கைகள் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தவை.

மூன்றாவது கட்டப்போராக அமைதிகாக்கும் படையாகச் சென்ற இந்திய ராணுவத்தோடு நடந்த போர் இருந்தது. இந்திய/தமிழகத் தொடர்புகள் ஏற்படுத்திய நம்பிக்கை மட்டும் எதிர்பார்ப்பு காரணமாக இந்தியப்

படையை அனுமதித்ததும், அவை பொய்யாகப் போனபோது எதிர்த்ததும் பின்னணிக்காரணங்கள். இப்போரின் பின்விளைவு, ஈழப்போர்க்களத்தில் ஒற்றைப் போராளிக்குழுவாகத் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது.

இந்திய ராணுவம் திரும்பியபின் முழுமையாகத் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் மட்டுமே களத்தில் நின்று அரசையும், அதன் ஆதரவு சக்திகளான அண்டை நாட்டு ராணுவ உதவிகளையும் ஒரேசேர எதிர்த்ததைக் கடைசிக் கட்டப்போராகக் கூறலாம். தமிழக மக்கள் மற்றும் அரசியல்வாதிகளின் போராட்டங்கள் வழியாகப் பின்வாங்கிக்கொண்டு இந்திய அமைதிகாக்கும்படை நாடு திரும்பிய பின் நடந்த நான்காம் கட்டப் போர் முழுமையும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இலங்கையின் பேரினவாத அரசுக்குமிடையில் நடந்த போராக மாறியது. அப்போரில் பல வெற்றிகளை அடைந்ததோடு குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் ஆட்சி நிர்வாகமொன்றை நடத்திக்கொண்டே தொடர்ச்சியாகப் போரையும் நடத்தினர் பிரபாகரன் தலைமையிலான விடுதலைப்புலிகள்.

போர்க்காலத்தோடு போர்நிறுத்தக் காலங்களும் இடையிடையே உருவானது. தனி ஈழத்துக்கான உள்நாட்டுப் போர் முழுமையாக உள்நாட்டுப் போர் என்பதைத் தாண்டி அண்டைநாடுகளின் பார்வையோடும் பரிவோடும் வேறு தளங்களுக்கு மாற்றப்பட்டது. இலங்கைத் தீவின் இருப்பு உலகப்புவிசார் கேந்திர இடத்தில் இருப்பதால், பல்வேறு நாடுகளும் பின்னணியிலிருந்து இயக்கிய போர்க்களமாக மாறியது. உலகமய வர்த்தகப் பின்னணியில் போரில்லா புவிசார் மையமாக இலங்கைத் தீவு மாறவேண்டிய தேவையும் உணரப்பட்டது. இந்தப் பின்னணியில் 2009ல் முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிவு நிகழ்த்தப்பெற்றது.

போரையும் போர்க்காலத்தையும் நாவலாசிரியர்கள் எழுதியுள்ள தன்மையை முன்வைத்து மூன்று வகைப்பட்ட நாவல்களாக இப்பதினொன்றையும் பிரிக்க முடிகிறது.

1. போரில் பங்கேற்று நேரடி அனுபவம் பெற்றவர்களின் எழுத்து என உணரத்தக்கதாக ஐந்து நாவல்கள் இருக்கின்றன. தமிழ்க்கவியின் ஊழிக்காலம், சாத்திரியின் ஆயுத எழுத்து, குணா கவியழகனின் நஞ்சுண்ட காடு, விடமேறிய கனவு, அப்பால் ஒரு நிலம் ஆகியன இம்முதல்வகை. இவ்வைந்து நாவல்களின் மொழிதல் முறையை தன்மைக்கூற்றுநிலை என சொல்லலாம். அதற்கான கூறுகள் அதிகம்கொண்ட பிரதிகள் இவை.
2. இரண்டாவது வகை நாவல்களாக சயந்தனின் ஆறாவடு, ஆதிரை, தேவகாந்தனின் கனவுச்சிறை ஆகிய மூன்றையும் கூறலாம். போர்க்காலத்தையும் போர் நிகழ்வுகளையும் அண்மையிலிருந்து பார்த்து அல்லது பங்கேற்று

விலகிவந்து, தொடரும் நினைவுகளாக முன்வைப்பது இம்மொழிதலின் தன்மை. போர் நிகழ்வுகளையும் புலம்பெயர் வாழ்க்கையையும் விவரிக்கும் முன்னிலைக் கூற்றுத் தன்மையை இந்நாவல்களில் வாசிக்கலாம். 3. முழுமையாகப் போரைப் படர்க்கைநிலையில் சொல்லும் விலகல் தன்மை கொண்ட நாவல்களை மூன்றாவது வகையாகச் சொல்லலாம். இத்தன்மையில் விமல் குழந்தைவேலின் கசகறணம், ஸர்மிளா ஸெய்யத்தின் உம்மத், ஷோபா சக்தியின் Box கதைப்புத்தகம்.

மூன்று வகைப்பட்ட புனைகதைகளிலுமே இலங்கையின் தமிழர் பகுதிகள் அவற்றின் பண்பாட்டு அடையாளங்களோடு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. போருக்கு முந்தைய வாழ்க்கையாகவும் போர்க்கள நிகழ்வுகள் நடந்த வெளிகளாகவும், அமைதிக்கால நடவடிக்கையின்போது நடந்த தயாரிப்புக்களாகவும், போருக்கான தயாரிப்புப் பாசறைகளாகவும், அவற்றிற்குச் செல்லும் பாதைகளாகவும், உக்கிரமான போர்களால் இடம்பெயர்ந்த மனிதர்களுக்கு அச்சமுட்டிய வெளிகளாகவும், போரின் விளைவால் நடந்த அழிவுகளாகவும், புனர்வாழ்வாகவும் இலங்கைத் தமிழர் வாழ்விடங்கள் புனைவுவெளிகளாக அதிகம் எழுதப்பட்டுள்ளன. எழுதப்பெற்றுள்ள வெளிகள் வெறும் இடங்களாக எழுதப்படாமல் கொண்டாட்டமான, அமைதியான வாழ்க்கையைக் கொண்ட பண்பாட்டு வெளிகளாக எழுதப்பெற்று அவை தொலைந்து போய்விட்டன என கசிந்துருகும் மனநிலையைப் பாத்திரங்களின் நினைவுகளாகவும் ஆசிரியர்களின் கூற்றுகளாகவும் வாசிக்க முடிகிறது.

பேரினவாத அரசுக்கும் மொழிச்சிறுபான்மை மக்கள் கூட்டத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி போராட்டங்களையும், பின்னர் ஆயுதம்தாங்கிய போரையும் நடத்திய போராளிக்குழுக்கள், பின்னர் ஒற்றைப் போராளிக்குழுவாக மாறிய விடுதலைப்புலிகளின் போர்க்களம் பற்றிய நினைவுகளினூடாக நாவலாசிரியர்கள், இலங்கைத் தீவின் தமிழர் பிரச்சினையின் அனைத்து உட்கூறுகளுக்கும் முகம் கொடுத்துள்ளனர். ஈழமையவாதம், கிழக்கு மாகாணத்தை இணைத்து உருவாக்கக்கூடிய தமிழ்நிலப்பரப்பு, மலையகத் தமிழர் வாழ்வுரிமை, சமய அடிப்படையில் தங்களைத் தனியான இனமாக நினைக்கும் இசுலாமியர்கள் வாழ்வுரிமை என அனைத்தும் இந்நாவல்களின் சொல்லாடல்களாக மாறியிருக்கின்றன. அச்சொல்லாடல்களின் கவனம் அந்நிய தேசங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் உழல்தல் வாழ்வாகவும், தேசந்தொலைத்த மனமாகவும் வாசிப்பவர்களிடம் வந்துசேர்கின்றன.

இந்த ஆவணப்பதிவுகளை நேரடியாக வாசிக்கும் வாசகர்கூட்டம் மூன்று வகைப்பட்ட தமிழ்க்கூட்டம். முதல்

வகைக்கூட்டத்தினர் இன்னும் இலங்கைத் தீவில் வாழும் தமிழ்மக்கள். இரண்டாம் வகையினர் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறி உலகநாடுகள் பலவற்றிலும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் இலங்கையர்கள். மூன்றாம் வகையினர் பேசும் மொழியால் உறவுநிலை பேணும் இந்தியத்தமிழர்களும், இந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து குடியேறி மலேசியத் தமிழர்களாகவும், சிங்கப்பூர்த் தமிழர்களாகவும் ஆகிவிட்ட கூட்டம். இம்மூவகைத் தமிழ்க் கூட்டத்தினரும் இந்தப் போர்க்காலத் தமிழ்ப் புனைகதைகளின் நேரடிவாசகர்கள்/ இலக்கு வாசகர்கள் என்றாலும் அவர்களிடம் இப்புனைகதைகள் உருவாக்கும் உணர்வும் மனநிலையும் ஒன்றாக இருக்கமுடியாது.

முதல் வகையினரான இலங்கையில் வாழும் தமிழர்கள் இந்நாவல்களின் நிகழ்வுகளைத் தாங்கள் பங்கேற்ற நிகழ்வுகளின் தகவல்களாக வாசித்துத் திரும்பவும் அத்தகைய நிகழ்வுகள் வேண்டுமென்றோ, வேண்டாமென்றோ முடிவு எடுக்கக் கூடும். தனிநாடு கோரிக்கையின் நியாயங்களும் அதன் வழி கிடைக்கக்கூடிய விடுதலையின் சாத்தியங்களும் திரும்பவும் உணரப்படும் நிலையில் போர்க்காலத்தை உருவாக்கும் வேலையை இந்நாவல்கள் செய்யக்கூடும். ஆனால் 11 நாவல்களிலும் போர்க்கால நிகழ்வுகள் விவரிக்கப்பட்ட விதமும் விசாரணைகளும் இன்னொரு போரை இலங்கைத் தமிழர்கள் விரும்புவதற்குத் தூண்டக்கூடியன அல்ல என உறுதியாகக் கூறலாம். போரின் தேவைகள் இருந்தபோதிலும் ஏற்பட்ட அழிவின் கணமும், அலைக்கழிப்பின் ஆழமும் எல்லாருடைய எழுத்திலும் தூக்கலாகவே நிற்கின்றன.

இரண்டாவது வகையினரான புலம்பெயர் இலங்கைத்தமிழர்களை, நேரடியாக யுத்த களத்தில் நிற்காமல் ஓடிவந்தவர்கள் என்ற குற்றவுணர்வுக்குள் தள்ளக்கூடும். அதன் காரணமாகவும், புலம்பெயர் தேசங்களில் உருவாகும் அச்சவுணர்வும் அந்நிய வாழ்க்கையும் தங்களுக்கான நாடொன்று இருந்தால் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பலாம் என்ற நினைப்பை உருவாக்கலாம். ஆனால் அந்த நினைப்பை உருவாக்கும் கூறுகளையும் இப்புனைவுகள் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கவில்லை. பாதுகாப்பான வாழ்க்கையும் பொருளாதார நிலையில் குறைந்தபட்ச வாழ்க்கைக்கான உத்தரவாதமும் இலங்கையென்னும் நாட்டிற்குள் இல்லை; அது உருவாகும் சூழலும் இல்லை என்பதை உறுதியாகக் கூறியுள்ளன விவரிப்புகள். போருக்கு முந்தைய வாழ்க்கையைவிட கூடுதலான ஆதிக்க உணர்வும் உரிமை மறுப்புகளும் இலங்கைக்குள் தொடர்கின்றன என்பதை இந்நாவல்கள் விவரித்துள்ளன. இதனால் புலம்பெயர் இலங்கையர்கள், அந்நிய நிலங்களில் கிடைக்கும் பொருளாதார நலவாழ்வை ஏற்றுக்கொண்டு சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்புதலைத் தள்ளிப்போடும் மனநிலையை அதிகப்படுத்தக் கூடும்.

இந்தப் பொதுப்போக்கிலிருந்து சிறிது விலகலை ஷோபா சக்தியின் புனைவில் காணமுடிகிறது. முந்தைய நிலையிலிருந்து மாறுதல் தெரிகிறது என்பதான நிலைப்பாட்டை முன்வைக்க முனைகிறார்.

மூன்றாவது வகைத் தமிழ் வாசகர்களான இந்தியத் தமிழர்கள் வழக்கம்போல இவ்வளவு குரூரமான கொலைகளையும் வன்முறையையும் பக்கத்து நாட்டில் தம் மொழிபேசும் மக்கள் அனுபவித்துள்ளார்கள். ஆனால் அதைத் தட்டிக்கேட்கும் வகையற்றவர்களாக நாம் இருந்துள்ளோம் என்ற இரக்கவுணர்வோடும், குற்றவுணர்வோடும் வாசிப்பார்கள். தனிமனிதர்களாக அவர்களால் எதுவும் செய்ய இயலாது என்பதால், அவர்களின் உரிமைகளைக் காக்கும் அமைப்பாக விளங்கும் அரசுகளிடம் கோரிக்கை எழுப்புவார்கள். இது நீண்டகாலமாக நடந்த நிகழ்வுகள் என்பதால், இப்பிரதிகள் வெறும் வாசிப்புக்கான பிரதிகளாக மட்டுமே கருதப்படும் வாய்ப்புகளும் உண்டு. மலேசிய, சிங்கப்பூர்த் தமிழர்களின் வாழ்க்கைக்குள் இப்பிரதிகள் விவரிக்கும் வாழ்க்கைக்கு எவ்வகையான அர்த்தங்கள் இருக்கும் என்பதை அச்சுழலில் வாழும் ஒருவர்தான் சொல்ல முடியும். இதுவரையிலான எனது அனுபவத்தில் அந்நிலப்பகுதியில் வாழும் தமிழர்கள் தங்களைப் புறமொதுங்கிய தமிழர்களாக நினைக்கும் மனநிலையில் இருப்பவர்கள் என்றே கணக்கிட்டுள்ளேன். இந்தப் பிரதிகள் அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டால், அதில் சிறிய மாற்றங்கள் உருவாகலாம். நலவாழ்வுக்கான நிதியுதவி போன்றவை கிடைக்கும் சாத்தியங்களைக் கூடுதலாக்கலாம்.

இம்மூவகைத் தமிழ் வாசகக்கூட்டத்தைத் தாண்டி, இந்நாவல்கள் மொழிபெயர்ப்புகளின் வழியாக சர்வதேச வாசகர்களிடம் செல்லவேண்டியன என்பதையும் நாவலாசிரியர்கள் உணர்ந்துள்ளனர். அவ்வுணர்தல் காரணமாகவே போர்க்காலத்தில் போரை விரும்பிய இருதரப்பார் மீதும் விமரிசனங்களை முன்வைத்துள்ளனர். அரசதிகாரம் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் மீது சொந்த நாட்டு மக்கள்மீது போரைத் திணித்தது என்பது தொடங்கி, சமாதானத்தை விரும்பாது நீண்ட காலம் போரை நீட்டித்ததில் அரசதிகாரத்தின் இனவாதத்தன்மைக்கு முக்கிய பங்குண்டு என்பதை நாவல்களின் உரையாடல்களும் ஆசிரிய கூற்றுகளும் உறுதி செய்கின்றன. அதேபோல் சர்வதேச அளவில் ஆயுதந்தாங்கிப் போராடிய விடுதலைக் குழுக்களின் அனுபவங்கள் எதையும் உள்வாங்காமல், எந்த மக்களுக்காகப் போராடுகிறார்களோ அவர்களை அரசியல் மயப்படுத்தாமல், போராளிகளை மட்டுமே தயாரித்த அமைப்பாக விடுதலைப்புலிகளை விமரிசிக்க நாவலாசிரியர்கள் தவறவில்லை. அப்பாவிகளும் பெண்களும் சிறார்கள் வன்மையாகப் போரில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட நிலைப்பாடுகள் தொடங்கி, எல்லாவற்றையும் ஆயுதத்தால் முடிவு செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கையையும், அமைப்பிற்குள்

மாற்றுக்குரல்களை அனுமதிக்காமல், எதிரிகளாக மாற்றுதல் அல்லது தீர்த்துக்கட்டுதல் போன்ற நடவடிக்கைகளும் விவாதப்பொருளாக மாறியிருக்கின்றன. மாறிவிட்ட போர்ச்சூழல், அண்டைநாடுகளின் ஒன்றிணைவு, சர்வதேச அமைப்புகளின் வழிகாட்டுதலைத் திசைதிருப்பிவிடுதல் போன்றவை நடந்தன என்ற விவாதங்களையெல்லாம் இந்தப் புனைகதைகளின் பிரதிகள் அதனதன் கட்டமைப்புக்கும் இயங்குவெளிக்கும் ஏற்ப உள்ளடக்கியுள்ளன.

இத்தகைய உள்ளடக்கத்தில் யாருடைய பிரதி வலிமையாகச் செய்திருக்கிறது, யாருடைய பிரதி நீக்குப்போக்கோடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது, யாருடைய அனுபவங்கள் வெறும் போர்க்கள அனுபவங்கள், யாருடைய அனுபவங்கள் இலக்கியவியலைப் புரிந்துகொண்டு உருவாக்கப்பட்ட அனுபவங்களைச் சொல்லும் கதையாடலாக இருக்கிறது என்பதெல்லாம் தனியொரு ஆய்வு. அந்த ஆய்வின் வழி இப்புனைகதையாசிரியர்களின் இலக்கியத்திறனை மதிப்பிடலாம். அதற்கு மாறாக விடுதலைப்போராட்டத்தின் ஆதரவாளர் அல்லது எதிரி அல்லது துரோகி என்ற முத்திரைகளுக்குள் செல்லவேண்டியதில்லை. அப்படிச் செல்வது இலக்கியப் பிரதியை வாசிக்கும் முறைக்கு மாறான மனநிலை. அதிலும் புனைகதை போன்ற நம் காலத்தின் இலக்கிய வடிவத்தை வாசிக்க உதவும் நவீனத்துவமனநிலைக்கு முற்றிலும் மாறானது. அப்படியான ஒரு ஆய்வு நடத்தப்படவேண்டும். அந்த ஆய்வு, இந்த நாவல்களில் யாருடைய பிரதிகளெல்லாம் சர்வதேச சமூகத்தின் மனசாட்சியைத் தட்டிப் பார்த்து, ஈழத்திற்கான யுத்தகாலத்தையும் அதன் நியாயப்பாடுகளையும் சொல்லக்கூடியன என்பதையும் கண்டு சொல்லும். அப்படிச் சொல்வதற்கான அனைத்துக் கூறுகளும் இந்த நாவல்களின் உள்ளடக்கத்திலும் வெளிப்பாட்டு வடிவத்திலும் சொல்முறையிலும் இருக்கின்றன என்பது மட்டுமே இந்தக் கட்டுரை இப்போது சொல்லும் முடிவு.

‘நாடக ஆசிரியனைத் தேடும் கதாபாத்திரங்கள்’ என்று மொழிகிறீர்கள். நாடக வல்லுநரான தாங்கள் நாடகப் படைப்பை எப்பொழுது மீண்டும் தொடங்குவீர்கள், பிரதியிலும் மேடையிலும்? தொடங்கும் உத்தேசம் இருக்கிறதா?

நாடகத்திற்கான முரண்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தாங்கி மோதி வெளிப்படும் பாத்திரங்களின் அடையாளத்தைக் கண்டடைவதில்தான் திணறிக் கொண்டிருக்கிறேன். தமிழ்நாட்டில் தொடர்ந்து நாடகம் இயக்கும் ப்ரசன்னா ராமசாமி, அனீஸ், சண்முகராஜா போன்றவர்கள் நாடகம் எழுதித் தரும்படி கேட்கிறார்கள். விரைவில் இரண்டு நாடகங்களை முடிக்க இருக்கிறேன்.

மேடையில் இயக்குநராக வெளிப்பட வாய்ப்பில்லை. நாடகக்குழுவைக் கட்டியெழுப்பித் திரும்பவும்

நாடகமேடையேற்றம் சாத்தியமில்லை. நாடகம் இயக்குவதில் ஏற்பட்ட அலுப்பினால்தான் புதுவையிலிருந்து நாடகப்பள்ளியிலிருந்து திருநெல்வேலிக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியனாக வந்தேன். ஆனால் ஏதாவதொரு நாடகக்குழுவிலிருந்து இயக்குநராக அழைத்தால் தங்கியொரு நாடகம் செய்யலாம் என்ற ஆசையும் ஓர் ஓரத்தில் இருக்கிறது. காரணம் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எனக்கிருந்த அரங்கியல் பார்வைகளும் காட்சி உருவாக்க முறைமைகளைப் பற்றிய கருத்துகளும் மாறியிருக்கின்றன. அந்தக் காலத்தில் ஏதாவதொன்றை முதன்மைப்படுத்தி அரங்கியல் வெளிப்பாட்டைச் செய்யவேண்டும் என்ற தீவிரம் இருந்தது. இப்போது அரைமணி நேரமே நடக்கக்கூடிய ஓரங்க நாடகமாக இருந்தாலும் முழுமையரங்காக வெளிப்படவேண்டுமென பார்வை மாறியிருக்கிறது. அதனைச் செய்து பார்க்கவேண்டும்.

தமிழ்நாடு பாடத்திட்டக் குழுவில் இருக்கிறீர்கள். பள்ளிப்பாடத் திட்டம், மொழி இரண்டும் சார்ந்து ஏற்க வேண்டியவையும், விலக்க வேண்டியவையும் எவையெவை?

பள்ளிப்பாடத் திட்டக்குழுக்களில் மட்டுமல்ல, கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், இணையவழிக் கற்பித்தலில் ஈடுபடும் நிறுவனங்கள் என பலவகையான கல்வி நிறுவனங்களுக்குத் தேவையான பாடங்களை உருவாக்கும் வேலைகளைச் செய்கிறேன். செய்பவர்களுக்கு உதவுகிறேன். தனிமனிதனாக பெயரையும் புகழையும் தராது என்றாலும் அதைத்தான் ஈடுபாட்டோடு செய்கிறேன். ஒன்றிரண்டு தலைமுறைகளுக்கான பணி என நினைக்கிறேன்.

கல்வித்துறை என்பது கற்பித்தல், கற்றல் என்ற இருவினைகள் நடக்கும் வெளி. அத்தோடு சோதித்தல்; அதற்காகத் தேர்வு நடத்தி மதிப்பீடுசெய்து தரப்படுத்தும் வேலையையும் செய்யும் களம். கற்பித்தலில் ஏன் கற்பிக்கவேண்டும் என்ற கேள்வியின் தொடர்ச்சியாக எவற்றைக் கற்பிப்பது, எப்படிக் கற்பிப்பது என்ற கேள்விகளுக்கான அடிப்படைகள் உருவாக்கித் தரப்பட வேண்டும்.

கற்பித்தல் வினை முடிந்தபின் என்னவெல்லாம் கற்றுக்கொண்டேன், எப்படியெல்லாம் கற்றுக்கொண்டேன், கற்றுக்கொண்டதை எப்படியெல்லாம் பயன்படுத்துவேன் என்பதை மாணாக்கர் உணரவேண்டும். அவர்கள் உணர்ந்துள்ளார்களா என்பதை உறுதிசெய்யும் விதமான தேர்வு முறைகளையும் பாடத்திட்டங்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில் பாடத்திட்டங்கள் ஆசிரியர்களுக்கும் மாணாக்கர்களுக்கும் எல்லா நேரமும் நினைவிலிருக்கவேண்டிய கையேடு.

தமிழ்நாடு பாடத்திட்டக் குழுவில் இருக்கிறீர்கள். பள்ளிப்பாடத் திட்டம், மொழி இரண்டும் சார்ந்து ஏற்க வேண்டியவையும், விலக்க வேண்டியவையும் எவையெவை?

இத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பாடத்திட்டங்களைப் பற்றிய விவாதங்களே இங்கு நடைபெறுவதில்லை. அதற்கு மாறாக தொடர்ச்சியாகத் தேர்வுகளைப் பற்றியே விவாதித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். மிகச்சிறந்த பாடத்திட்டங்கள் நெகிழ்ச்சியான தேர்வுமுறைகளையே பரிந்துரைக்கின்றன. கற்பிக்கும் ஆசிரியரே தேர்வுமுறையை உருவாக்கிக்கொள்ளும் நம்பிக்கையான நடைமுறையை நோக்கி ஐரோப்பியக் கல்விமுறை நகர்ந்து கால்நூற்றாண்டு ஆகிவிட்டது. அம்முறையில் ஒவ்வொரு மாணாக்கரையும் அவரதுவிருப்பம், திறன் சார்ந்து உள்ளிழுக்கும் அணுகுமுறை பின்பற்றப்படுகிறது. இந்தியக் கல்வியுலகம் இதற்கு மாறானது. ஒவ்வொரு மாணாக்கரையும் கல்விக்குள்ளிருந்து வெளியேற்றும் தேர்வுமுறை முதன்மையாக்கப்படுகின்றது. அடிப்படையில் இந்தியக் கல்விமுறையும் இந்திய சாதிமுறையைப் போன்று வெளித்தள்ளும் நோக்கம் கொண்டது. சாதிய மனம் செயல்படும்வரை மாற்றங்கள் சாத்தியமில்லை. பயிற்றுமொழியாக அந்தந்த மாநிலத்தின் மொழிகள் இல்லாமல் ஆங்கிலம் இருப்பது வெளித்தள்ளும் நோக்கத்தைக் கொண்டது என்றே சொல்வேன். ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொல்லி அந்த இடத்தில் தேசியமொழியாக ஒன்றைக் கொண்டுவருவதும், அதனைப் பயிற்று மொழியாக ஆக்குவதும் அதையே செய்யும். கோடிக்கும் குறைவான மக்கள்தொகை கொண்ட சின்னச் சின்ன ஐரோப்பிய நாடுகளும் அவரவர் நாட்டுமொழியிலேயே பள்ளிக்கல்வி முதல் பல்கலைக்கழகக் கல்வி வரை கற்பிக்கிறார்கள். நாம்தான் அந்தப் பக்கம் தலையைத் திருப்பாமல் சேணம் கட்டிய குதிரைகளாக இருக்கிறோம்.



www.tamilvanakkam.com

இலங்கை, இந்திய, கனேடிய, உலக, விளையாட்டு, சீனிமாச்செய்திகளை உடனுக்குடன் அறிந்து கொள்ள..

தாயக மடல், நேர்காணல்கள், அரசியல் கட்டுரைகள் நம்மவர் படைப்புக்கள், நிகழ்வுகள், தகவல்கள், காணொளிகள், தமிழியல், வாழ்வியல், அறிவியல், இலக்கியம், முல்கை மருத்துவம் இன்னும் பல..

24 / 7 செய்திகளை அறிந்து கொள்ள

WWW.TAMILVANAKKAM.COM

முத்த ஊடகவியலாளர்களின் பங்களிப்பில்
கனடா, இலங்கை, இந்தியா, ஐரோப்பாவிலிருந்து
வெளிவரும் இணைய ஊடகம்

www.tamilvanakkam.com



தொடர்புகளுக்கு :

Tamilvanakkam c/o Vlambaram Newspaper

GTA Square, 5215 Finch Avenue East, #201 Toronto, ON M1S 0C2 Canada

Tel # 416-282-8059 / Srilanka # 215-688-035

info@tamilvanakkam.com / editor@tamilvanakkam.com / ads@tamilvanakkam.com



Be better than you were yesterday

Certificate Programs

- ◆ Electrical Exam Prep. Course
- ◆ Electrical AutoCAD

Computer Technology

- ◆ Programming
 - ◆ C/C++/C#
 - ◆ Java
 - ◆ Python
 - ◆ VB.Net
- ◆ MySQL / MS SQL
- ◆ Software Testing
- ◆ Android App Development

Second Career Program
covers tuition, living,
transportation
expenses
upto \$28,000.

Multi Media

- ◆ Video Editing
- ◆ Sound Editing
- ◆ Photoshop
- ◆ Illustrator

Accounting

- ◆ QuickBooks
- ◆ Sage 50
- ◆ Sage 300 Accpac

Microsoft Office

- ◆ Word
- ◆ Excel
- ◆ PowerPoint
- ◆ Outlook

வாரந்தோறும் Food Handler வகுப்புகள்

- வார மற்றும் வார இறுதி நாட்களில் வகுப்புகள்
- ஒரே நாளில் Certificate பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பு

Diploma Programs

- ◆ Computerized Accounting
- ◆ Accounting and Payroll
- ◆ Office Administration
- ◆ Food Service Worker

Automation Technology

- ◆ PLC Programming
- ◆ HMI Programming
- ◆ VFD Control & Programming
- ◆ Industrial Control & Comm.
- ◆ Electrical Design

CAD/CAM Technology

- ◆ AutoCAD
- ◆ SolidWorks
- ◆ Inventor
- ◆ MasterCAM
- ◆ CNC Programming

We provide Job Training/Placement*



All certificate courses are taught individually and less than 40 hours in duration.

Now Accepting
International
Students



beta College

of Business & Technology



www.betacollege.ca



416-449-2382



info@betacollege.ca

2347 Kennedy Road Suite 301, Toronto, ON M1T 3T8

